

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

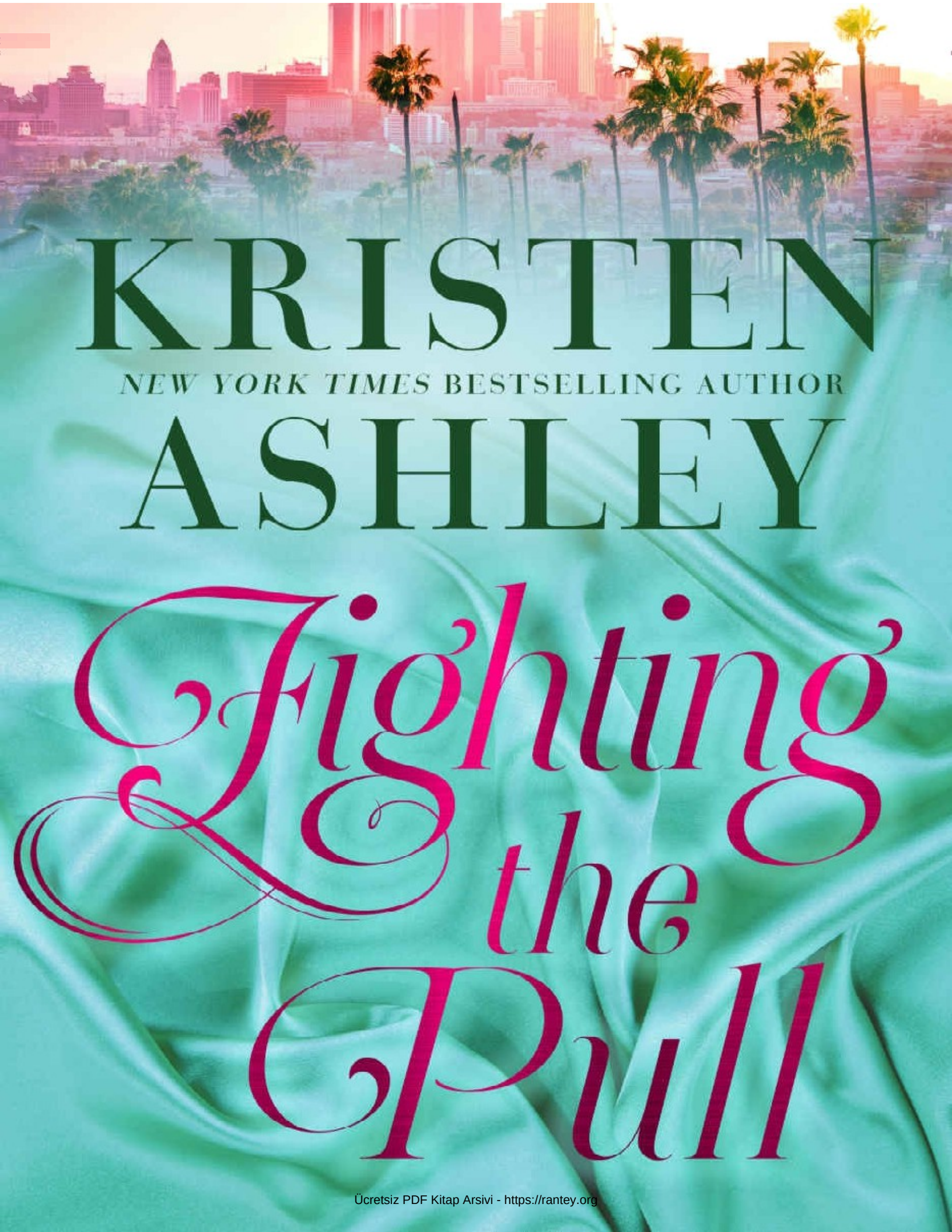
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ASHLEY

*Fighting
the
Pull*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÇEKİME KARŞI SAVAŞMAK

BİR NEHİR YAĞMURU ROMANI

KRISTEN ASHLEY

İÇİNDEKİLER

Kitap Açıklaması
Kristen Ashley
Hakkında Ayrıca yazan
Kristen Ashley
Yazarın Teşekkürü İthaf

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Sonsöz

[Kitap Kulübü/Yansıtma Soruları](#)

[Kristen Ashley'in River Rain Serisi Hakkında Daha](#)

[Fazla Bilgi Edinin Tırmanıştan Sonra](#)

[Huzurun Peşinde](#)

[Sıçrama Yapmak](#)

[Eşleşmeyi Sağlamak](#)

[Daha Fazlasını Keşfet Kristen Ashley](#)

[Blue Box Press/1001 Karanlık Gece Bültenine Kaydolun 1001](#)

[Karanlık Gece Koleksiyonu On'u Keşfedin](#)

[Blue Box Press'in Dünyasını ve Blue Box Press Adına 1001](#)

[Karanlık Geceyi Keşfedin,](#)

Çekime Karşı Mücadele

Kristen Ashley'den

Bir Nehir Yağmuru

Romanı

Telif Hakkı 2023 Kristen Ashley

ISBN: 978-1-957568-40-9

Evil Eye Concepts, Incorporated'in bir baskısı olan Blue Box Press tarafından yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik formda izinsiz olarak dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Herhangi bir benzerlik yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlar sadece tesadüfidir.

KİTAP TANITIMI

Çekime Karşı Mücadele
Bir Nehir Yağmuru
Romanı, Kitap 5 Yazan:
Kristen Ashley

New York Times çoksatan yazarı Kristen Ashley'den River Rain Serisi'nin yeni kitabı Fighting the Pull geliyor.

Hale Wheeler'a babasından milyarlar miras kaldı. Bu kaynakları alıp dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye karar vermiştir. Göreviyle evli olduğu için aşka ayıracak zamanı yok.

Bu kararın arkasında daha fazlası var. Babasının trajik kaybıyla ya da ailesinin boşanmasının acısıyla yüzleşmemiştir. Babasının izinden giderek bir kadının kalbini asla onarılamayacak şekilde kırmak niyetinde değildir. Bu yüzden asla evlenmeyeceğine yemin eder.

Ancak Hale, ünlü ailesi hakkında haber yapan hırslı ünlü haber muhabiri Elsa Cohen ile tanışınca ilgisini çeker. Hale onu uyarır, ama o

Bir anlaşma. Özel bir röportaj karşılığında geri çekilecek.

Elsa Cohen kariyeriyle evlidir ama aşk, evlilik ve çocuk istemektedir. Ayrıca inanılmaz derecede yakışıklı, son derece sadık, yufka yürekli Hale Wheeler'ı da istemektedir.

Kafa kafaya verirler ve ikisi de her karşılaştıklarında neden havai fişekler patladığını inkâr ederler. Ancak aralarındaki yadsınamaz çekimi anladıklarında, Elsa bu dinamik iyiliksever adama aşık olmaktan kendini alamaz.

Hale'e gelince, güzel, cesur ve sevgi dolu Elsa Cohen'in çekimine karşı koyması gerektiğini biliyor çünkü onu kırmak onu mahvedecek.

KRISTEN ASHLEY HAKKINDA

Kristen Ashley, Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three, Ghost and Reincarnation, Moonlight and Motor Oil, Dream Team, River Rain ve Honey serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının New York Times çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiştir ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in Law Man adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında RT Book Reviews Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmıştır. Bağımsız olarak yayınlanan Hold On adlı romanı RT Book Reviews en iyi Bağımsız Çağdaş Romans ödülüne, geleneksel olarak yayınlanan Breathe adlı romanı ise en iyi Çağdaş Romans ödülüne aday gösterilmiştir. Kristen'in Motorcycle Man, The Will, Ride Steady (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) ve The Hookup adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bir dönem

Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticiliği yaptı. Şu anda tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve ister arkadaşlarınız ve aileniz olsun ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmeseniz de kız kardeşinizi geri almaktır. RC Nation'ın programları şunları içerir: Rock Chick Rendezvous, Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları; Rock Chick Recharges, Kristen'in aday gösterilen kadınlara özel bir gece düzenlediği akşamlar; ve Rock Chick Rewards, Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program. Kristen'in Rock Chick Ödülleri bugüne kadar hayır kurumlarına 180.000 doların üzerinde bağışta bulundu ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi [KristenAshley.net](https://kristenashley.net) adresinde okuyabilirsiniz.

AYRICA KRISTEN ASHLEY TARAFINDAN

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick

Redemption Rock

Chick Renegade Rock

Chick Revenge Rock

Chick Reckoning Rock

Chick Regret Rock

Chick Revolution

Rock Chick Yeniden Uyanıyor

Rock Chick Yeniden Doğuyor

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

İçindeki Rüzgârı

Ateşi Sahiplen

Ride Steady

Walk Through Fire

Hatırlanacak Bir Noel Zorlu

Yolculuk

Rüzgar Gibi Vahşi

Ücretsiz

Vahşi Yangın

Vahşi Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar

Lady Luck

Breathe

Jagged

Kaleydoskop

Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli

Adam Vahşi

Adam Kanun

Adam

Motosikletli

Adam Sessiz

Adam

Rüya Takım Serisi:

Rüya Yapıcı Rüya

Kovalayıcı

Dream Bites Yemek

Kitabı Dream Spinner

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık Güvercin

Gece Yarısı Ruhu

Karanlıkta Gossamer

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Sınır En
Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen
İrade
Aradaki Zaman

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup
Yavaş Yanma

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan
Sonra Huzuru
Kovalamak
Sıçrama Yapmak
Eşleşmeyi
Sağlamak Çekişle
Mücadele Etmek

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly
e
Creed
Baskı
nı
Deacon
Sebring

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi Peri
Masalı Canlanıyor
Şanslı Yıldızlar

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan
Başlıyor
Sonun Şafağı
Yükseliş

Mathilda, Süper Cadı:

Mathilda'nın Gölgele Kitapı
Mathilda Karanlık Lord'un
Yükselişi

Kristen Ashley Yazarının Diğer
Kitapları:

Cennet ve
Cehennem
Güvenli
Oynuyor
Üç Dilek
Karmaşık
Gevşek Uçlar
Hızlı Şerit

KRISTEN ASHLEY'İN BAŞLIKLARINI SİPARİŞ ETMEK İÇİN
TIKLAYIN

YAZARIN TEŞEKKÜRLERİ

Öncelikle, yeğenim Karen Wynne'e Brooklyn ve Manhattan'da gezinmeme yardım ettiği için teşekkür etmek istiyorum, böylece Elsa'nın şehir sevgisi ve bilgisi hikayesinde hissedilebilsin.

Sırada, Elsa'nın David ile konuşmalarında parlayan kültürleriyle baba/kız sevgisini göstermeme yardımcı olduğu için Jillian Stein'a teşekkür ederim.

Bu kitaplar üzerinde okurlarım Nehir Yağmuru Ekibi ile birlikte çalışmaktan onur duyuyorum ve sadece kitaplarımı okuyarak değil, yazma sürecim boyunca da coşkulu desteklerini gösteren herkese seslenmem gerekiyor.

Hikayeye doğrudan katkıda bulunanları not etmeye çalışıyorum, böylece hak ettikleri yerde kredi verebiliyorum, bu yüzden burada bunu yapacağım.

Nora'nın Blazing the Trail galasında giydiği krem rengi elbiseyi bize verdiği için Amber Lee Recchia'ya teşekkür ederim. Oylama yapılırken bu elbise için kıyasıya bir rekabet vardı ama bence bu elbisenin seçilmiş olması okuyucularımın bu karakterleri ne kadar iyi tanıdıklarını kanıtlıyor.

Tanja Bøg Sørenson Elsa'nın Chloe'nin düğününde giydiği elbiseyi, Momo Staub ise Chloe'nin Judge ile evlenirken giydiği enfes elbiseyi bizlere sundu.

Bu arada, tüm bunları River Rain Pinterest sayfamda görebilirsiniz.

Pam Belkevitz "Heath", Maicie Tallent "Rocco", Terri Malon "Hudson" ve Doreena Hodges Elsa'nın menajerine "Audrey" isimlerini verdi.

Laura Weyer'in kedisi Frosty'yi ve Brianna Hook'un kedisi Cheddar'ı Hale ve Elsa'ya vermek için hayali olarak çaldım. Sevgi dolu sarılmalarım o sevimli pookie'lere gidecek.

Ve son olarak, Solette De Klerk Judge ve Chloe'nin düğün dans şarkısını seçti. O kadar Judge'a ve Chloe'ye aitti ki, o sahneyi yazarken tekrar tekrar dinlediğimde gözlerim doldu.

Jan Wigren sadece Elsa ve Hale için değil, Hale ve Corey için de ne kadar uygun olduğunu bilmeden bize The Pogues'dan "Love You Till the End" şarkısını verdi. Bunu yazarken ağlamadım. Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Editörüm Liz Berry'ye ve Blue Box Press'teki (sektördeki en iyi butik!) harika ekibin geri kalanına, MJ Rose, Jillian Stein, Kim Guidroz, Stacey Tardif ve Asha Hossain'e sonsuz teşekkürlerimle bitireceğim.

Ve son olarak iki kişilik grubumun diğer üyesi Donna Perry'den özellikle bahsetmek istiyorum.

Seni sonuna kadar seviyorum.

DEDİKASYON

Nehir Yağmuru Ekibime.

Hale, Elsa ve ben bu hikayeyi anlatırken arkamızda
durduğunuz için size teşekkür ederiz...
ve ötesinde.

PROLOGUE

TANIDIK BİR HIS

Corey

Sonra...

OĞLUNUN BEYZBOL MAÇINAGITMEK İYİ BİR FIKIR DEĞİLDİ.

Şoförlü bir şehir arabasında oyun.

Ancak ya bu olacaktı ya da Hale'in bir oyununu daha kaçıracaktık.

Hayır, bu yanlıştı.

Ya bunu yapacaktı ya da tüm sezonu kaçıracaktı, çünkü bu şampiyonluktu ve o zamana kadar Corey tek bir maça bile gitmemişti.

Ama o sabah gittiği Minneapolis'te hava berbattı. Kalkışları üç saatten fazla gecikmişti.

Tüm planları asistanlarından biri yapmıştı ve Corey'nin eve gidip üstünü değiştirmek ve hepsi de yüksek performanslı ve dolayısıyla pahalı olan kişisel araçlarından biriyle sahaya gitmek için bolca vakti olmalıydı. Ama bunlar şoförlü şehir arabaları değildi.

Ne yazık ki, geç kalkışlarından sonra bu imkansız hale geldi.

Ama bir maçı daha kaıramazdı. Sam çok kızacaktı ve Corey onun tavırlarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Ve oğlu Hale de.

Corey on bin dolarlık ısmarlama takım elbisesiyle tribünlerin yanında durup sahada neler olduğunu anlamaya çalışırken bu düşüncesini tamamlayamadı.

Sporla hiç ilgilenmemişti. Ancak, Hale beyzbol oynadığı için, Corey'nin daha fazla zamanı olsaydı, kurallara ve yönetmeliklere bakar, hatta tarihçeyi okur ve birkaç ma izlerdi.

Beyzbol hakkında fazla bir şey bilmemesine rağmen oğlunun doğal yeteneğini görebiliyordu. Odaklanmasını. On beş yaşında olmasına rağmen vücudunu ne kadar rahat kullanabildiğini.

Onu izlerken Corey'nin ağzında tuhaf bir tat vardı çünkü Hale ona...

Bu düşüncesini de bitirmedi.

Yine de Corey meşgul bir adamdı. İş dışında pek bir şeye ayıracak zamanı yoktu. Eğer zamanı olsaydı, Hale'in birden fazla maçına gider ve beyzbol tarihi hakkında bir kitap okuyarak değil, orada bulunarak öğrenirdi.

Olduğu yerde durdu ve tribünlerin her iki tarafından da gördüğü ilgiyi pek de umursamadı.

Evet, Corey'nin giydiği takım elbise şüphesiz aylarca süren mortgage masraflarına mal olmuştur.

Evet, Corey herkes gibi çok daha gündelik bir şeyler giymek yerine takım elbise giymişti.

Evet, şoförü aynı zamanda onun korumasıydı ve adam sadece ona yakın durmakla kalmıyor, aynı zamanda bunu açıkça belli ediyordu.

Evet, Corey o şehirdeki pek çok kişiden daha ünlüydü ve Los Angeles olduğu düşünülürse, bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi.

Ve evet, o kasabadaki herkesten çok daha zengindi ve bu da az bir başarı değildi.

Bu ilgiyi görmezden gelmenin o kadar da kolay olmamasının nedeni bunların hiçbirisi değildi. Normalde bununla hiçbir sorunu olmazdı. Buna alışkındı. Ve bu gibi durumlarda bunu paylaşabilirdi. Genny ve Tom tribünde Hale'i izliyorlardı. Çocukları Chloe, Matt ve Sasha da öyle.

Ya da Corey'nin anladığı ama Sam'in anlamadığı gibi, Hale'in gerçek ailesi Hale'i beyzbol oynarken izliyordu.

Hiçbir maçı kaçırmadılar.

Genny -ya da Amerika'nın Sevgilisi, Imogen Swan-Corey'den daha zengin değildi ama çok daha ünlüydü. Tom da kısmen öyleydi, çünkü o sadece Genny'nin kocası değildi, aynı zamanda birçok kişi onun gelmiş geçmiş en iyi tenisçilerden biri olduğunu söylüyordu.

Corey onların, özellikle de Tom'un kınamalarını hissedebiliyordu.

Tom da meşgul bir adamdı ama karısı ya da çocuklarından biri için önemli bir şeyi kaçırmaktansa kendi kolunu keserdi. Aslında, eğer böyle bir durum söz konusu olursa (ki olmuştu), Tom Genny'yi kırmızı halıda yürütmek için Avustralya'dan Los Angeles'a uçar, sonra da maçları yorumlamaya devam etmek için hemen geri dönerdi, artık emekli olduğu için yaptığı da buydu.

Tom bir yolunu bulurdu... ve buldu da.

Genny, Hollywood'un en çok kazanan aktörü, bir yolunu bulacaktı...ve buldu da.

Corey yedinci devrede ortaya çıktı ve beyzbol hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdi ama sadece dokuz devre olduğunu biliyordu.

Ancak, görmezden gelinmesi zor olan sadece Genny ve Tom'un hayal kırıklığına uğraması değildi.

Corey'nin durduğu yere kadar hissedebildiği şey eski karısı Sam'in kaynayan öfkesiydi.

Oradaydı ve muhtemelen maç başlamadan önce de oradaydı, böylece Hale'in onun orada olduğunu, babasının ise olmadığını görebileceği bir yere oturabilecekti.

Ve Corey'nin göstermediği onca zamanı oğlunu neşelendirmek için değil, oğlunun babasına duyduğu öfkeyi beslemek için kullanmıştı.

Artık oyuna dikkatini bile vermiyordu. Corey'e dik dik bakıyordu.

Kabul etmeliydi ki, kızgın olmak için bir nedeni vardı ve bu neden Hale'in beyzbol maçlarını kaçırmaması değildi. Onu aldattığını itiraf etmişti (aldatmamıştı ama o bunu bilmiyordu). Ona Genny ile olduğunu söylemişti (oysa öyle değildi). Genny'ye on yaşından beri aşık olduğunu düşünürsek, bu Genny'yi kazanmak için bir oyundu (başarısız oldu). Sam'le kısa bir süre önce evlenmişlerdi ve Sam yaptığı şeyi yaptığında Sam Hale'e hamileydi.

Yani, evet. Bu kötüydü.

Ama Tanrı aşkına, her şey on beş yıl önce olup bitmişti.

Bunu aşması gerekiyordu.

Hale annesinin ruh halini özlemeyecekti. Ve Hale annesinin destek gösterisine de aldanmayacaktı.

Corey oğlunun atletik yeteneğini nereden aldığını bilmiyordu, çünkü bu yeteneği kesinlikle Corey ya da Sam'den almamıştı ama beynini babasından almıştı.

Sasha ona doğru zıplayıp kollarını bacaklarına doladığında, başını arkaya doğru eğip "Merhaba Corey Amca!" diye bağırdığında, sanki Corey Amca orada değil de bir beyzbol sahası kadar uzaktaydı.

Elini kızın parlayan altın sarısı saçlarına koydu ve "Merhaba Sasha," dedi.

"Hale üçüncü turda bir sayı yaptı," diye paylaştı. "Babam neredeyse kalp krizi geçirecekti, o kadar heyecanlıydı ki. Babam bunun özel bir sayı olduğunu söyledi çünkü kalede bir sürü insan vardı."

Elbette, Hale "kalede bir sürü insan varken" bir sayı yaptı.

"Ve üç kale çaldı. Babam bunun bir oyun için çok fazla olduğunu söylüyor," diye aktardı Sasha.

"Mükemmel," diye mırıldandı Corey.

Tam bu sırada Chloe, Corey'nin tanıdığı çoğu yetiştikenden daha doğal bir şekilde kendine sahip olarak oraya doğru yürüdü... ve on yaşındaydı.

"Merhaba Corey Amca," diye
selam verdi. "Chloe."

Kadın ayak parmaklarının ucuna kalktı ve adam eğilerek onun yanağını öpmesine izin verdi.

Sadece altı yaşında olan Sasha onun bacağını tutarken, Chloe de diğer yanında durdu.

Sasha oradaydı çünkü herkesi seven, parlak, güneşli bir çocuktu ve Corey'nin bir an bile tribünün kenarında tek başına durmasına izin vermek muhtemelen onun küçük ruhuna onarılamaz bir zarar veriyordu.

Chloe oradaydı çünkü annesinin, babasının ve Samantha Teyzesinin ona kızgın olduğunu biliyordu ve Corey Amcasını seviyordu. Oyun yakında bitecekti ve o da ya araya girecek ya da küçük çocuk varlığıyla herhangi birinin onunla çirkin bir şekilde yüzleşmesini zorlaştıracaktı.

Onun yaşında başka bir çocuk olsaydı, Corey ne yaptığını anlamadığını düşünerek daha rahat olurdu. On yaşındaki bir çocukta böyle bir şey çok tuhaf olurdu.

Ama bu Chloe'ydi. Her zaman ne hakkında olduğunu çok iyi biliyordu.

Ve Samantha'yı savuşturmak için
oradaydı. Sasha'yı seviyordu.

Chloe'ye değer verirdi.

Sahada öyle şeyler oldu ki oyun şaşırtıcı bir hızla bitti, Hale'in takımı kazandı ve Corey'yi tanıyan Chloe hemen açıkladı, "Hale'in takımı ev sahibi takımdı. Onlar öndeydi, bu yüzden vuruş yapmalarına gerek yoktu."

Ah.

Al bakalım.

Sasha, Corey Amca'sına olan ilgisini kaybederek çitlere doğru dans etmeye, heyecanını haykırmaya ve Hale'in adını tekrar tekrar haykırmaya başladı.

Matt, Genny ve Tom'un ortanca çocuğu, Corey'e gitmedi. Sasha'ya gitti. Altı yaşındaydı ve ailesi de oradaydı, Corey de yakındı ama daha da önemlisi Corey'nin korumasıydı ve Matt ondan bir yaştan biraz daha büyüktü ama Matt koruyucuydu.

Babası gibi.

Genny ve Tom ayakta alkışlayıp Hale'i ve takımı tebrik etseler de Sam tribünleri aceleyle terk edip Corey'ye doğru ilerledi.

Chloe'nin kolunun ona doğru yaklaşırken yan tarafına dokunduğunu hissetti. Ona baktı.

"Onu düelloya mı davet edeceksin?" diye takıldı.

"Eğer sana kötü davranıyorsa, evet," diye yanıtladı tüm ciddiyetiyle.

Evet, bu çocuğa çok değer veriyordu. Ona gülümsedi.

O da gülümsedi.

"Bir devre için gelebilmen ne güzel." Sam'in alaycı sesi dikkatini çekti.

"Hey, Sam Teyze!" Chloe sahte bir heyecanla ağladı.

"Chloe," dedi kısaca, sonra bakışlarını tekrar Corey'ye çevirdi ve ağzını açtı.

Eski kocası, on yaşında bir çocuğun orada durmasından endişe edecek biri değildi. Konu eski kocasından nefret etmesi ve bunu ifade etme ihtiyacı olduğunda, hiçbir şey önünde duramazdı.

Ama Sam rakibini hafife almıştı ve bu rakip Corey değildi.

Chloe onun elini tuttu, çekiştirdi ve "Annemle babam bizim evde takım için pizza ve dondurma yiyorlar. Hadi ama. O çocuklar iğrenç ve pisler ve eğer oraya önce biz gitmezsek bütün sucukları yiyecekler." Bu sırada

Onu arabasına doğru çekiştirirken bağırdı, "Anne! Baba! Corey Amca'yla gidiyorum."

Genny'nin başını salladığını, Tom'un kaşlarını çatma girişiminin başarısız olduğunu ve son olarak Sam'in eski kocasına pençelerini geçirme fırsatı elinden alındığını için yüzünün pancar gibi kızardığını gördü.

Kendisinin yönlendirilmesine izin veren Corey, hepsinin ötesine, sahaya baktı.

Hale'in gözlerini üzerinde yakaladı. Çenesini oğluna doğru kaldırdı.

Bu tanıdık bir duyguydu, ama yine de Hale babasının ilgisini kabul etmediğinde içinde bir şeylerin öldüğünü hissederek onu mahvetti.

Sadece döndü ve uzaklaştı.

Corey o anda bunu bilmiyordu ve nedenini anlaması on yıldan fazla sürecekti ama bu Hale'in oynayacağı son beyzbol maıydı.

Hale

şİMDİ...

"AÇACAK MISIN?" "Hayır."

"Asla mı?"

"Asla."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Hale-"

"Chloe, bırak onu."

Nişanlısı Judge'ın mırıltılı talebi üzerine Chloe çenesini kapattı.

Ve Hale, babasının intihar ettikten sonra kendisine bıraktığı kutuyu neden çöpe atmadığını ilk kez merak etmiyordu.

Özellikle de Chloe onu her gördüğünde bu konuşmanın bir versiyonu gerçekleştiğinden beri. Genny ve Duncan'ın Los Angeles'ta bir evleri olduğundan ve Judge, Hale'in işinin kâr amacı gütmeyen kolunda Hale'le birlikte çalıştığından, fiili kız kardeşi ve nişanlısı Los Angeles'ta sık sık bulunuyordu.

Bu yüzden bu konuşmayı sık sık yaparlardı.

Ve hala o lanet kutuyu atmamıştı.

"Senin için açmamı ister misin?" Chloe nazikçe sordu.

"Bebeğim, bırak onu," diye fısıldadı Yargıç, bir parça sertlikle

onun sözleriyle.

Chloe yine sustu, bir erkeğin ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin veren bir kadın olduğu için değil.

Hayır, çünkü ikisi de ebeveynlerini çirkin şekillerde kaybetmiş iki adamı seviyordu.

Yargıç ve Hale iğrenç bir şeyi paylaşıyorlardı. Chloe'nin hiçbir fikri yoktu. Onun için her şeyi düşünen, her zaman yanında olan ve iliklerine kadar güvenebileceğini bildiği iki sevgi dolu ebeveyni vardı.

Hale onun gözlerini kaçırdı.

Chloe endişeliydi ve duygularını saklayacak türden bir kadın değildi, özellikle de sevdiği biri için bir şeyler hissediyorsa.

Chloe ve ailesi Hale'in sahip olduğu tek gerçek aileydi, onu da seviyordu, hepsini seviyordu ve Chloe'nin endişelenmesini hiç ama hiç istemiyordu, özellikle de kendisi için.

Kutuyu açmasına izin vermeliydi.

Ama yapamazdı.

Açamadı. Atamadı.

Babasının ona bıraktığı evin oturma odasında, şirketi, diğer mülkleri ve milyarlarıyla birlikte öylece duruyordu. O kutu şimdi küçük bir sanat enstalasyonu gibiydi, uzun zamandır o rafta duruyordu.

Ona kalırsa, Chloe'nin çocuklarına miras kalana kadar orada kalabilirdi, çünkü Hale'in ne çocuk sahibi olmaya ne de evlenmeye niyeti vardı. Babasının günahlarını tekrarlamak niyetinde değildi. Ve Chloe öldüğünde -uzun bir zaman sonra olmasını umuyordu- evi ona bırakacaktı, yalnızca Hale onun evi çok sevdiğini bildiği için değil, babasının da onun evi almasını isteyeceğini bildiği için.

Corey Szabo'nun favorisiydi. Belli değildi.

Ama oğluna göre hâlâ öyleydi.

Bu düşünce üzerine aniden ayağa kalktı.

Chloe başladı ve yüzü biraz soldu. Yargıç gerildi.

"New York'a yetişmem gereken bir uçak var," diye açıkladı.

Chloe saatine baktı, "Evet, iki saat içinde," dedi. Bakışlarını ona çevirdi ve hızla devam etti, "Öğle yemeğine çıkacaktık. Ve bu arada, uçak senin, kardeşim. İstedğin zaman gidebilirsin."

"En iyisi ben-" Hale başladı.

"Bir daha kutudan bahsetmeyeceğim," diye söz verdi. "Asla," diye ekledi Yargıç.

Dudaklarını birbirine bastırdı, o kadar ileri gitmek istemiyordu. Bunun üzerine Hale gülümsedi.

Hale'in Pierce ailesinde hiç favorisi yoktu. Tom ve Genny'nin ona verdiği kız ve erkek kardeşler, olmaya çalıştıkları ebeveynler, hepsi kalbinde eşit yere sahipti.

Aslında, tamamını kapladılar.

"Tamam o zaman, hadi yemeğe gidelim," dedi. "Ama bir an önce havaalanına gitmeliyim. Yapmam gereken işler var ve gece yarısı inmek istemiyorum."

Chloe hemen ayağa fırladı, ağabeyiyle öğle yemeği fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Yargıç daha yavaş takip etti.

Dışarı çıktılar ve taco yediler.

Havaalanına giderken Hale telefonunu çıkardı ve bir mesaj gönderdi.

Bildiğiniz gibi, size günler öncesinden söylediğim gibi, bir hafta boyunca şehirde olacağım. Bu akşam geliyorum. Artık şu lanet görüşmeyi ayarlayıp bitirebilir miyiz?

Babasının özel jetine bindiğinde geri dönüş mesajı almamıştı.

İndiklerinde hala bir tane almamıştı. Ve şimdi, bu çok uzun süredir devam ediyordu.

Bu görüşmeyi en başta o istemişti. Bir söz vermişti.

Ve kadın hoşlansa da hoşlanmasa da, o bunu saklayacaktı.

BÖLÜM 1

PARMAĞININ ALTINDA

Elsa

A dairemden stüdyoya yürürken, bir milyon şeyler
üzerinde benim Zihin, hangi
değildi. iyi

Bu mahallede duyularınızı keskin tutmanız gerektiğini
düşünürsek.

Ama annem o sabah mesaj atmış, erkek kardeşimin ve
karısının şehre geleceğini ve Cumartesi akşamı bir aile
yemeği yemek istediğini söylemişti.

Cumartesi günü için hiçbir planım yoktu, ancak birisinin
cımbızla saçlarımı teker teker yolmasını istediğim gibi,
ailemle oturup ekmeğimi bölüşmek istedim.

Bir sürü saçım vardı.

Bununla birlikte, bundan nasıl kurtulacağımdan emin
değildim.

Bahsettiğim gibi, o gece herhangi bir planım yoktu, bu
da aileme göre birinci vuruş olurdu, çünkü sadece
çıkmıyordum, kimseyle görüşmüyordum. Ya da daha iyisi,
nişanlıydım. Ya da en iyisi, "o asalak hobiyi" bırakıp
zamanımı toz almak, yemek yapmak ve kocam için bebek
üretmekle geçiriyordum.

Başka bir deyişle, daha yemeğe gelmeden kaybetmeye
başlamıştım bile.

Ve işi bahane ederek bundan kaçmak.

Şöyle de denebilir: Üç saat boyunca "kendimi nasıl ortaya koyduğuma" dair sorulara muhatap olmayı, paylaşımda bulunamayacak kadar meşgul olduğuma dair yanıtlarla uğraşmaya tercih ederim.

Başka bir deyişle, ikinci darbe hâlâ "o asalak hobiyle" uğraşıyor olmamdı. Bu da benim "Elsa's Exchange, Celebrity News and Interviews" kanalım.

Otuz milyondan fazla takipçim olması onlar için bir şey ifade ediyor muydu? Hayır.

Şu anda üç tane... tekrar ediyorum üç tane yedi rakamlı... ve tekrar ediyorum, büyük bir platformda yayın yapmak için yedi rakamlı teklifleri değerlendiriyor olmam onlar için önemli miydi?

Hayır.

Tamam, dürüst olmak gerekirse, "onlar için" derken annemi, erkek kardeşim Oskar'ı ve kız kardeşim Emilie'yi kastetmiştim. Babam gösterilerimden çok keyif alırdı. Bunu annemin yanında pek sık söylemezdi ama bunu bana belli etmenin bir yolunu bulurdu.

Ama annemin kınaması, babamın kabullenmesini telafi etti. Haberin nugget'ı: her zaman vardı.

Üçüncü vuruş.

Benimle ilgili diğer her şey.

Elimdeki tek gerçek mazeret işti ve bu kabul edilemezdi ya da kız arkadaşlarımla planlarım vardı, bu da kabul edilemezdi (annem için aile arkadaşlardan önce gelirdi, erkek kardeşimle yakın olmasak, gerçekten anlaşılmamasak ve hiç anlaşılmamasak bile, kız kardeşimle de aynı şekilde ve sonra annemle de biraz). Dahası, kız arkadaşlarımla annem tarafından sevilmezdi. Çok hırslıydılar. Çok bağımsızlardı. Çok modernlerdi.

Ciddiyim, annem dünyanın en ilerici ülkelerinden birinden geliyordu ve dünyanın en liberal şehirlerinden birine taşındı.

Ve yine de.

Tanrıya şükür babam onu dengeleyecek yollar buldu.

Gerçi bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Ve aynı düşünce bir süredir kafamın içinde dolaşıp duruyordu.

yaşlar.

Kendimi bildim bileli, evliliklerindeki gerginlik dördüncü çocuk gibiydi. Ben de kendimi bildim bileli, ayrılacaklarını ve babamın sadece benim velayetimi alacağını umarak, belli belirsiz bir suçluluk duygusu içindeydim.

Ne annemin en iyi çocuğu ağabeyim, ne de mükemmel son çocuk kız kardeşim.

Sadece ben.

Ne yazık ki bu gerçekleşmemiştir.

Yine de, alçak sesle, biri umuda tutunuyordu.

Aklımdaki diğer milyonlarca şey, menajerimin değerlendirdiği tekliflerle başladı ve iş telefonumun ünlülerin görüldüğü, dedikoduların yapıldığı ve teklif vermem gereken resimlerin bildirildiği mesajlar ve e-postalarla tıkanmasıyla sona erdi.

Tüm bunların üstesinden gelmem gerekiyordu ve o sabah bir bölüm çekeceğimiz için kendimi göstermem gerekiyordu. Evden çıkmadan önce yazmayı planladığım bir şeydi ama iş ve ev hayatımı ayrı tutmaya karar verdim. Bunun yerine, stüdyodaki ofisimde bu işe girişecektim.

Saat sabahın yedisiydi. Atlatmam gereken onca şey varken, o gece yediye kadar çıkarsam şanslıydım.

En azından artık bir asistan tutacak param vardı.

Ben fotoğraflara bakarken mesajlarla uğraşması için telefonu ona verirdim. Başka birinin cazip ayrıcalıklar elde etmesi iyi olmazdı ve hangi paranın harcanacağı konusunda sadece ben karar verebilirdim.

Aklımda olması gerekenden daha fazla yer kapladığını kabul etmediğim şey, Hale'in bir gün önce mesaj atmış olmasıydı.

Tekrar.

En başta hiç istemediği bu röportaj konusunda neden kendini rahat bırakmıyordu, bilmiyordum.

Ve onun paçayı kurtarmasına izin veren ben olmayacaktım. Oh hayır. Resmi olarak değil.

Ama mesajlarına cevap vermiyordum, yani gayri resmi olarak, adam bir ipucu almalı.

Neredeyse bir yıl önce bir anlaşma yapmıştık. Anlaşma şöyleydi: Ben onun ailesini rahat bırakacaktım, o da bana bir röportaj verecekti.

Ailesini tamamen bırakamazdım. Onlar dünyanın en tanınmış ünlüleriydi. Chloe Pierce ve Yargıç Oakley gibi bunu istemeyenler bile.

Ancak pek çok farklı türde magazin haberi vardı ve Hale Wheeler benim bir çamur atıcı olmadığımı anlamış gibi görünmüyordu.

Elbette tarafsız bir gazeteci de değildim. Ama TMZ de değildim.

Bir haber: Yaşamak için dedikodu paylaşabilir ve yine de klas olabilirsiniz. Ben bunun kanıtıydım (ya da öyle olduğumu sanıyordum).

Brooklyn'deki stüdyomun bulunduğu binanın kapısındaki dört kilide takmak için anahtarım hazırды ve pratik bir kolaylıkla New York'un sonbahar sabahı soğğundan kısa sürede kurtuldum.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve stüdyom için kiraladığım bölmeli depodaki alana yöneldim.

O kapıyı da açmam gerekti (bu sefer sadece üç kilit vardı) ve içeri girdiğimde, nedense tam orada duran ve beni sıkıştıran kameramanım Chuck ile karşılaştım.

Alanım küçüktü ama bu garipti. Yüzüne baktım ve... harika.

Muhtemelen soyulmuştuk.

Bir ton pahalı ekipmana sahip değildim ama sahip olduklarım zor kazanılmıştı. Gelen teklifler vardı ve hayal ettiğimden daha sağlıklıydılar, ancak herhangi bir noktali çizgiye imza atmamıştım. Dolayısıyla, öngörülebilir bir gelecek için, devam eden işletme maliyetleri ve herhangi bir genişleme bana aitti.

Polis raporları ve sigorta şirketlerinin, sözleşmelerindeki küçük bir satırın onları yapmaları için onlara ödediğim şeyi yapmaktan muaf tuttuğunu görerek gerçekte ne kadar azını değiştirebileceklerini söylemeleri ile uğraşacak zamanım yoktu. Eşyaları değiştirmek için para harcamaya da ihtiyacım yoktu.

"Ne oldu?" Chuck'a temkinli bir şekilde sordum.

"Hale Wheeler burada," diye fısıldadı.

Olamaz.

Bu soyulmaktan daha kötüydü.

Bakışlarım Chuck'ın ötesine, üzerinde nane yeşili kadife bir döner koltuk ve yanında cam kaplı altın bir yan masa bulunan tek basamaklı bir kürsüden oluşan setime kaydı. Bunlar, istediğimiz her şeyi yapabileceğimiz bir yeşil ekran fonunun önündeydi. Genelde yumuşak bir beyaza karşı ince pastel yeşil ve şeftali girdapları olurdu ve üzerinde "Elsa's Exchange" yazısı tekrarlanırdı.

Ve her şeyin canı cehenneme, işte oradaydı.

Uzun boylu, gülünç derecede yakışıklı, atletik yapılı Hale Wheeler, dünyanın en zengin adamı.

Chuck bana "Ben geldiğimde buradaydı," dedi.

Binayı satın aldığından beri burada olabilirdi.

Ünlü ailesi hakkında söylediklerimi kontrol etmek istedi.

İşimi yapmak için özgürlük istedim. Bu ikili buluşmadı.

"Ben hallederim," diye mırıldandım Chuck'a.

Bunu söyleyip etrafından dolanırken bile, Hale Wheeler'a yaklaşırken Chuck'ın beni gölgelediğini hissettim.

Chuck'ı düşünemiyordum.

Onun varlığı alanı doldururken, Hale Wheeler'a odaklanmaktan başka seçeneğim yoktu.

Yani, gerçekten. Onun varlığı nasıl adil olabilirdi ki?

Çok güzeldi. Harika bir kıyafet zevki vardı. Formdaydı. Ailesine son derece sadıktı. Dünya çapında gıda güvensizliğini sona erdirecek kadar parası vardı.

olabilir, çünkü onun derdi zengin olmak değil, tamamen başka bir şeydi.

Tüm bunlar ve dürüstlük
de mi? Sinir bozucuydu.

"Bu Olağanüstü Bay Wheeler değil mi? Bu onuru neye borçluyum?" diye sordum.

Soluk yeşil bakışları bana dönmeden önce Chuck'a kaydı.

"Ofisin. Tek başına. Şimdi."

Dört kelime. Her biri derin, kaba bir hırıltıyla söylenmişti.

Bir an için odaklanabildiğim tek tepki, bu sözlerin meme uçlarıma ne yaptığıydı.

Kendimi toparladıktan sonra, sinirli göründüğünü fark ettim.

Onunla aynı zamanda aynı yerde olmama rağmen, keşfetmeyi reddettiğim nedenlerden dolayı ondan uzak durmuştum.

Yine de, onun binalara girip çıkarken, arabalara binip inerken, kaldırımlarda yürürken, etkinliklere katılırken ve sörf yapmak ya da güzel bir kadınla yemek yemek gibi normalde görmezden geldiğim şeyleri yaparken çekilmiş binlerce fotoğrafından bahsetmiyorum bile, saatlerce süren görüntülerini izlemiştim.

Tüm bunlar olurken onu tanıyormuşum gibi hissediyordum. Bu nedenle, sinirlendiğinde bunu anlayabiliyordum.

Mesela şimdi. Onu
inceledim.

Gördüklerim hoşuma gitti.

Onu incelemeyi bıraktım.

"Pekâlâ," diye kabul ettim, doğuştan sahip olduğuma yemin edebileceğim o şeytani özelliğim -düşkünlük-sağduyumun önüne geçmişti (alışkanlık olduğu üzere, mesleğim de bu yüzden).

"Ben-" diye başladı Chuck.

Ona döndüm. "Ben iyi olacağım."

Chuck bir süre bana baktı. Bundan hoşlanmadığını biliyordum ama sonunda çenesini kaldırdı.

Hale'yi küçük, penceresiz ve pek de çekici olmayan ofisime götürdüm. İçindeki her şey ikinci eldi.

Kürsünün yanı sıra, ikisi de stüdyoda bulunan makyaj masam ve yönetmen koltuğum için savurganlık yapmıştım.

Burası mı?

Her ne kadar iş ve yaşam arasında denge kurmaya çalışsam da (bu arada her gün başarısız oluyorum), eve gittiğimde kendimi kapatmak için elimden geleni yaptım, yani evdeyken çalışmamaya çalıştım. Bu da stüdyoda ve ofiste çok zaman geçirdiğim anlamına geliyordu.

Yine de izleyicilerimin gördükleri, göremediklerinden daha önemliydi. Bu yüzden ofisime fazla yatırım yapma zahmetine girmedim.

Bununla birlikte, Hale'e giderken ilk kez bundan utandım.

Ben içeri girdim, o da arkamdan geldi ve tam zamanında ona dönerek kapıyı hem kontrollü hem de öfkeli bir şekilde kapatışını izledim.

Dikkatini bana çevirdiğinde, "Mesajlarına cevap vermediğimi biliyorum-" diye başladım.

"Bu da ne böyle Elsa?" diye sorarak sözümü kesti.

Tekrar denedim. "Ben de tam açıklamak üzereydim-"

"Suriye'ye taşınıp işe giderken daha güvende olacağınızı bilmeden bu lanet binayı satın aldım."

Şaşkınlıkla ağzımı kapattım.

Hale kapatmadı.

"Tanrım, bu lanet yerde bir güvenlik sistemi bile yok."

Haberin özü: Telefonda konuşmuş, mesajlaşmıştık ve belirtildiği gibi onunla aynı yerde bulunmuştum. Ama resmi olarak hiç tanışmamıştık.

Nasıl yapacağın buraya kadarmış. "I-"

"Bazı güvenlik önlemleri alıncaya kadar kapatıyorum."

Gözlerimin büyüdüğünü ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

"Şifreli kapılar. Dış mekan kameraları. İç mekan kameraları," diye devam etti. "İçlerinde kablo bulunan yeni pencereler. Üniformalı personel arabayla geziyor ve rastgele kontroller yapıyor. Ve burası buz gibi ve dışarıdaki adamınız ısıtmanın sürekli arızalandığını söyledi. Bununla da ilgileneceğim."

Gözlerim kocaman kaldı ama bu sefer nefesim tuhaflaştı.

"Binaya tekrar girmeniz güvenli olduğunda asistanıma sizi bilgilendirmesini söyleyeceğim," diye sözlerini tamamladı.

Biraz çaba harcadım ama sesimi buldum. "Hale, beni kapatamazsın. Burası işimi yaptığım yer. Eğer bu alana erişimim olmazsa, işimi yapamam."

"Bir hafta sürebilir."

Ne?

"Bir hafta dayanamam," diye tersledim. "Ve dahası, bana bir hafta izin alabileceğimi söyleyemezsin. Benim işim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O yüzden seni eğitmeme izin ver, magazin haberleri yedi gün yirmi dört saat sürer. Hiç durmaz. Her zaman bu işin içinde olmalısınız. Üç yıldır hiç tatil yapmadım."

"Şimdi senin sıran."

Delirmiş miydi?

"Hale-"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil Elsa," dedi küçümseyerek. "Dünya bir hafta boyunca senin on-dit'lerin olmadan da yaşayabilir."

On-dit'lerim mi?

"Yaptığım işi ciddiye alıyorum," diye bilgilendirdim onu.

"Anlayabiliyorum. Ancak ikimiz de yaptığınız şeyin aslında ciddi olmadığını biliyoruz."

Aman Tanrım!

Hayır. Hayır,

hayır, hayır.

Yemi yutmayacak ve onunla işim hakkında bir tartışmaya girmeyecektim.

Bunu geçiştirdim ve "Ben bu binayı kullanırken ve kullanmak için kira öderken yapılabilecek işler için boşaltmıyorum" diye karşılık verdim.

"O zaman ilk iş kilitleri değiştirmek, böylece iş yapılırken binaya giremezsiniz. Bir haftalık kira bedelini geri ödeyeceğim."

Gözlerim kısıldı. "Beni susturmak için yeni taktiğin bu mu?"

"Hayır, birileri gelip tüm eşyalarınızı çalmadan ya da siz burada çalışırken ortaya çıkarlarsa size iğrenç bir şey yapmadan işinizi yapabileceğinizden emin olmak için yaptığım bir hile."

Pekala, mahalle çok iyi değildi. Dünyanın en büyük şehirlerinden biri olan New York'un bir ilçesindeydi. New York'un her yerinin riskli olduğu söylenebilir.

Ama ne derse desin Suriye değildi. Yakınından bile geçmedi.

"Bu alanı iki yıldır sorunsuz bir şekilde kullanıyorum."

"Bir olay çıkma ihtimali daha az olacak şekilde iki yıl daha kullanabileceksiniz."

"Ben New York'un yerlisiyim Bay Wheeler, kendime nasıl bakacağımı bilirim."

"Bunun tartışmaya açık olmadığını söylediğim kısmı kaçırdın mı?" diye sordu.

Başka bir haber: Kesinlikle güzeldi. Ve tam bir pislikti.

Bildiğim tek şey, masada üç büyük teklif varken karanlığa gömülemeyeceğimdi.

Geçici bir yer bulabilirdim ama bu da tam bir baş belası olurdu. Ve bölümlerimi günler öncesinden kaydedemezdim. Ünlü haberleri hiçbir kadını beklemezdi. Harry Styles bir şeylerin peşindeyken Prens Harry hakkında konuşamazdım.

Ben bunları düşünürken Hale beni izliyordu.

Ardından, "Eğer bu konuda bu kadar sinirliyseniz, iş devam ederken masrafları bana ait olmak üzere sizi başka bir yere yerleştirebilirim.

bitti."

Eğer bu kadar sinirli olsaydım?

"Bu teklifiniz için çok teşekkür ederim, sözleşme gereği kullandığım amaçlar doğrultusunda kullanmama izin vermekle yükümlü olduğunuz alanı bana kapatırken en azından bunu yapabileceğinizi düşünerek kabul edeceğim," diye karşılık verdim. "Ama izin verirsiniz, çalışmama izin verip vermeyeceğiniz konusunda 'çıldırılmış' gibi bir terminoloji kullanmanızdan şikâyetçiyim."

Hale bunu duymazdan geldi ve "Cumartesi günü röportajımızı çekiyoruz. Yarın bana sormayı düşündüğünüz soruları iletin ki onlara bir göz atabileyim."

Bir yandan, buna atlamak istedim. Ailemle akşam yemeğine çıkmamak için mükemmel bir bahaneydi. Annem bile Hale Wheeler'la babasının çatı katındaki dairesinde röportaj yapacağım için akşam yemeğini kaçırmama burun kıvrırmazdı.

Öte yandan, bu röportaj ne kadar büyük olursa olsun -ki çok büyük olacaktı, ofisinde basına açıklamalar yapıyor olabilirdi, ama benim çekmeyi planladığım gibi bir röportaja hiç oturmamıştı- bu dostça baş başa görüşmeden sonra, bir daha onun huzurunda olmak istemiyordum... Bilmiyordum. En az yirmi yıl.

"Cumartesi günü doluyum," diye yalan söyledim. Beni inceledi.

Bakışlarını üzerimde tuttum ve kollarımı göğsümde koruma amaçlı kavuşturma isteğimle savaştım.

Sonra dedi ki, "Bu işi ya Cumartesi günü yaparız ya da hiç yapmayız. Bir anlaşma yapmıştık. Ben anlaşmalardan caymam. Bütün bir yıl boyunca iletişimlerimi görmezden geldin ya da plan yapmaktan kaçtın. Cumartesi yapamazsan, bunu anlaşmamızdan cayman olarak kabul edeceğim."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bu röportajı kaybedemezdim.

Böyle bir görüşme, şu anda içinde bulunduğum müzakerelere bir sıfır daha ekleyebilirdi.

Ciddiyim.

Bunu aylar önce yapmalıydım. Bir yıl önce.

Lanet olsun!

"Peki," diye ısırdım.

"Mükemmel," diye mırıldandı.

"Ama anlaşılmaya göre önceden onaylanmış soru yoktu. Sadece yayın öncesi ön onay" diye hatırlattım.

"Onları onaylayacağımı söylemedim, onlara bir göz atmak istediğimi söyledim." Başını stüdyoya doğru eğdi. "Anladığım kadarıyla sadece sen ve şu dışarıdaki adam mı olacaksınız?"

Perdenin arkasındaki büyücüye tanık olmasından nefret ediyordum.

Ama yapmıştı. Üzerinde durmanın anlamı yok.

Başımı salladım. "Chuck çekimleri yapacak ve ışıklandırmayı kuracak. Ayrıca orada olabilecek bir asistanım var. Adı Zoey. Senin için saç ve makyaj ayarlamamı ister misin?"

Bana deliymişim gibi baktı.

"Lütfen bana Kennedy-Nixon tartışmasını duyduğunu söyle," dedim.

"Ben aday değilim," diye cevap verdi. "Bunu hiç yapmak istemiyorum. Ama bir anlaşma yaptık. Ve sen de sözünü tuttun. Bu yüzden bunu yapıyoruz. Sonra da seninle işimiz bitecek."

Son sözleri neden kalbime saplanan küçük, zehirli bir ok gibi hissettirdi, bilmiyordum (evet, biliyordum, o kadar güzeldi... ve dünyayı kurtarmak istiyordu ve bunu yapacak araçlara sahipti, ki bu gülünç derecede çekiciydi).

Yine de, konuşmamızdan da anlaşılacağı üzere, bu binanın sahibiydi. Benim dairemin bulunduğu binayı da satın almıştı. Yani, onları satana kadar, işimiz asla bitmeyecekti.

Her zaman onun parmağı altında olacaktım. O sözleşmelerden birini imzaladığımda bile, onun parası ve gücüyle, eğer isterse

Beni o parmağın altında tutmak için, yapabilirdi.

"Cumartesi günü saat kaçta orada olmamızı istiyorsun?"

Ben sordum.

Gece beşte demesini umuyordum. Evinden görebildiğinden emin olduğum şehir ışıkları, bölüm için harika bir fon oluşturacaktı.

Bu aynı zamanda benim yemekten kurtulma kartım olacaktı. "Dokuz," diye cevapladı.

"Geceleri mi?" diye sordum, beynim hâlâ umutlu düşüncelerle meşguldü.

"Hayır, tabii ki hayır. Sabahleyin," diye cevap verdi.

"Bir akşam röportajı daha iyi bir görsel olur ve izleyiciler için daha sıcak bir atmosfer sunar," diye belirttim.

"Seninle yakınlaşmak istemiyorum, Elsa. Bu işi bitirmek istiyorum, böylece işimiz bitecek."

Bir irkilmeyele savaştım ve ondan kiraladığım alanda bazı pahalı yükseltmelere başlamak üzere olduğunu belirtmemeyi başardım (ve gerçekten, bu ne hakkındaydı?), bu yüzden doğru söylüyormuş gibi gelmedi.

"Tamam, dokuzda orada oluruz," diye kabul ettim.

"Ön tarafa gelin. Kapıcı seni bekliyor olacak. Adamınız arkadan gelecek. Orada ekipmanı yükleyebileceği bir yük asansörü var. Ona yardımcı olmak için bekleyen biri olacak."

Şimdi de yardım teklif ediyor. Bu konuda yorum yapmadım.

Başımı salladım.

"Alternatif alanınız için sizinle temasa geçeceğim. Soruları bu akşam beşe kadar bana getirin."

Bu onun veda atışıydı, çünkü bunu söyledikten sonra döndü, kapıyı açtı, içeri girdi ve stüdyomdan çıktı.

Bu yüzden öfkeli bir şekilde "Güle güle patron" diye mırıldandığımda, bunu duymak için etrafta değildi.

BÖLÜM 2

YANA ADIM ATIN

Elsa

M Telefonun susmak bilmiyordu.
Ve bu benim işim değildi. Bu benim kişisel
Bir.

M'deydim, Hale Wheeler'ın asistanı Brandi'nin bana gönderdiği adrese gidiyordum, onlar depodaki güvenlik ve tesisat işlerini hallederken biz de oraya taşınacaktık.

Hale gibi önemli birinin Manhattan'da yirmi dört saatten biraz fazla bir sürede yer bulmasına şaşırmamak gerekirdi.

Öyle bile olsa, bu bir sürprizdi.

Brandi'nin şu anda kaldığım yerin Pazartesi gününden itibaren kapalı olacağını söylediğini ve ertesi gün Hale ile görüşeceğimi bilen arkadaşlarımla görüşmeye gittiğimde nasıl görüneceğime karar verdiklerini göz önünde bulundurarak oraya doğru yola çıktım.

Kırmızı Prada. O Felicity'ydi.

Çok sert. Akıcı Zimmerman baskısı. Bu onun markası. Arayan Carole'du.

Sonra Carole'dan hemen daha fazlası. Saçlar yukarı.

HAYIR! Fliss'ten. Saçlar aşağı! Ve bunu ben yapıyorum, bu yüzden çeneni kapat.

Yarı yarıya. Carole pazarlık yaptı.

Bunu düşüneneğim. Fliss cevap verdi.

Zimmerman giymiyor olmama rağmen kapışmalarına izin verdim. Bu benim markamdı ama Hale Wheeler ile oturup konuşmak için fazla flörtöz, kızsı ve kadınsıydı.

Yapılandırılmış Valentino giyecektim. Kollarında ve etek ucunda rujlar ve fiyonklu bir kemer vardı, bu yüzden feminenliği benim markama uyuyordu, ancak flörtöz bir yanı yoktu (tamam, biraz flört vardı, ama Zimmerman gibi değildi).

Fliss ne kadar karşı çıkarsa çıksın, ensemde bir bukle olacaktı. Dışarıda bir randevudaymışım gibi değil, derli toplu ve profesyonel görünecektim.

Tren durağıma geldi ve aceleyle dışarı çıkıp cadde seviyesine çıktım, oradan da Rockefeller Center'a doğru yöneldim.

Telefonum çalmaya devam etti, aslında ikisi de çalışıyordu ve ben onları görmezden geldim, Manhattan sokaklarında yürürken hayatım boyunca orada olduğumda hissettiğim gibi hissettim.

Olmam gereken yer burasıydı.

Hiç kuşkunuz olmasın, gururlu bir Brooklyn

kızıydım. Aynı zamanda hırslı bir kızdım.

Deve tüyü, kolsuz, sahte boğazlı kazak elbise, belimi saran kahverengi bir kemer, omuzlarımdan sarkan deve tüyü trençkot (kollarım içeride değil) ve çikolata kahvesi süet yüksek topuklu botlarla rolümü oynadım. Altın vurgular, çok değil (insan metroya binerken aşırı aksesuar kullanmaz). Son olarak, hımbıl, süet bir çanta.

Burnumda Celine Triomphe güneş gözlüklerim ve adımlarımda Manhattan'a gittiğimde her zaman olan o coşku vardı.

Ve iyi bir ruh halinde olmaya kararlıydım.

Böyle olmak için bir dizi nedenim vardı.

Menajerime Hale ile yapacağım özel görüşmeden bahsetmişim ve o da çok sevindi. Dahası, bunun müzakereleri nasıl olumlu etkileyeceğine dair düşüncelerimi doğruladı ve ikimiz de Hale'i yakaladıktan sonra (bir röportajda...ahem), daha fazla fırsatın geleceğini biliyorduk.

Şu anki stüdyoma evden yürüyerek gidebileceğimi düşünürsek, oraya gitmek biraz zahmetli olabilir ama sadece bir haftalığına bile olsa çalışmak için her gün Manhattan'a gitmek hiç de fena olmazdı.

Hayır, olmaz.

Harika olurdu.

Henüz anneme ya da babama röportajdan bahsetmemiştim. Oskar'ın üzerinde çalıştığı büyük bir davayla övündüğü, karısı Anoushka'nın çocuklarını bakıcılarına bırakıp yoga derslerine gitmekten oluşan karmaşık programını açıklarken karbonhidratlardan açıkça kaçındığı ve kız kardeşimin tanrı kompleksi Kanye West'i mütevazı gösteren cerrah erkek arkadaşının üzerine düşmek dışında ibadet etmek için her şeyi yaptığı akşam yemeğinde bu haberi vermek istedim.

Bu arada, Hale Wheeler ile bire bir, özel bir röportaj gerçekleştirdiğimi de belirtmek isterim.

Şimdi görebiliyorum.

Babam gurur duyardı.

Oskar alaycı bir tavır takınırdı ama bu, onu bir kez olsun alt etmeyi başardığım için duyduğu öfkeyi gizlerdi.

Anoushka onu Hale ile tanıştıırıp tanıştıramayacağımı sorardı. Annem Hale'in bana çıkma teklif edip etmediğini sorardı.

Emilie kıskançlıktan yeşile dönerdi. Karışık bir çanta.

Ben alırdım.

Bu düşünceyle Brandi'nin bana verdiği 30 Rock yakınlarındaki adrese yaklaşıyordum ki parlak bir

Siyah Escalade durdu ve Hale arka koltuktan indi.

Kısmen ünlü olduğu için, çoğunlukla da görkemli olduğu için anında heyecan yarattı. Yığınla parası olmasa bile, insanlar aval aval bakardı, bu onun ne kadar muhteşem, ne kadar kendinden emin, ne kadar çekici olduğuydu.

Kaldırımında durdum.

"Dikkat edin hanımefendi," diye homurdandı adamın biri benden kaçarken. "Flaş haber, dünya senin etrafında dönmüyor."

Ah, New York.

Seni ne kadar
sevmiştim.

Yoldan çekildim ve Hale bana doğru baktı, sanki bir hedef işaretçim varmış gibi.

Sonra doğruca bana geldi.

Küstahça bir şey söylemek için ağzımı açtım ama dirseğimi tutup, "Güzel. Geldin demek. Hadi şu işi bitirelim."

"Um..." Mırıldandım, Brandi bana Hale'in mekânı bizzat göstereceğini söyleseydi hatırlayacağımdan oldukça emindim.

Hale, doğal karizmasının yanı sıra dirseğimi de kullanarak beni binanın içine doğru yönlendirdi ve bunu yaparken bir değil, iki değil, üç kişinin telefonlarıyla fotoğrafımızı çektiğini gördüğüme inandım.

"Hale-" diye başladım.

Ancak, alışlageldiği üzere, bitiremedim.

Çünkü saçları dantelli, dudakları yeni enjekte edilmiş gibi duran, Chanel takım elbiseli bir kadın, biz içeri girer girmez üzerimize atladı.

"Bay Wheeler, tam zamanında!" dedi. Sonra bana baktı ve gözleri kocaman oldu. "Aman Tanrım. Sen Elsa Cohen'sin."

Bu yaklaşık iki yıl önce olmaya başlamıştı. İlk başta çok heyecanlanmışım. Sonra endişelendim, çünkü küçük bir ünlü sayılabilecek birinin ünlülerin haberlerini yapması garip bir şekilde etik dışı görünüyordu.

Artık buna alışmıştım. Çok sık olmuyordu ve Tanrı biliyordu ki kontrol edemiyordum.

"Evet, ben-"

Yine bitiremedim.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Burası şovun için bir alan mı? Netflix'le görüştüğünüzü duydum."

Netflix'le

konuşmuyordum. Ama çok uzakta değildi.

"Lütfen bize süiti gösterebilir misiniz?" Hale araya girdi, uzun parmakları hâlâ dirseğime sarılıydı. "Elsa da ben de zaman sıkıntısı çekiyoruz."

"Tabii ki, tabii ki. Hadi asansöre binelim," diye cevap verdi.

Hale beni asansöre götürürken eli hâlâ siperimin içinde dirseğimdeydi, böylece ten tene temas ediyorduk.

Neyse ki, ben geri çekilme ihtiyacı hissetmeden önce beni bıraktı.

Ama tutuşunun sıcaklığı devam etti.

Bunu görmezden geldim ve güneş gözlüklerimi çıkardım. Sonra Hale'in başparmaklarının telefonunun klavyesinde uçuşmasını izledim. Dürtüye boyun eğdim, perspektifleri değiştirdim ve güçlü, kirli çenesi boyunca bir kasın esnemesini izledim.

Özel bir yerde bir titreme hissettim.

Evet, irade gücün olmadığına başına gelen buydu.

Gözlerimi o ihtişamdıan ayırmaya zorladım ve gözlük kılıfımı bulmak için çantamı karıştırdım.

Asansör bizi on ikinci katta indirdi ve kendini tanıtmayan kadın önce sağa, sonra sola döndü ve koridorun sonundaki ikinci kapıyı bir şifreyle açtı.

Işıkları açarak içeri girdi.

Ardından hemen shpiel'ine başladı.

"Yirmi beş yüz metre kare. İki pencerele ofis, bir konferans odası ve büyük bir depo. Mini mutfak. Duşlu iç banyo. Şurada ses yalıtımlı bir stüdyo var," diyerek benim stüdyomun tamamına eşit büyüklükteki çıplak, camlı bir alanı işaret etti. "Üretim süiti

bağlı. Ve tabii ki," ellerini iki yanına doğru kaldırdı, "geniş bir resepsiyon alanı. Her şey mobilyalı."

Bu, ihtiyacım olandan yaklaşık iki bin metrekare daha fazlaydı ve mobilyalar benim zevkime göre değildi. Modern ve temizdi ama kullanışlıydı. Manzara yan binanın pencerelerine bakıyordu.

Ve tamamen muhteşemdi.

"Aydan aya kira sözleşmesi, mülk sahibi uzun vadeli bir kiracı bulursa boşaltmanız için size otuz gün süre veriyor" dedi.

Hale bana bakıyordu ve bakışlarını yakaladığımda "Ee?" diye sordu.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" Ben sordum.

"Elbette, ben sadece-" diye başladı emlakçı.

Hale bana doğru uzanıp bu kez elimi tuttuğunda ve beni ses geçirmez stüdyoya götürdüğünde sözünü kesme sırası ondaydı.

Kapı arkamızdan kapandı, gitmesine izin verdi ve benimle yüzleşti. "Çok fazla zamanım yok Elsa. Bu işe yarar mı?"

"Sadece bir haftalığına ihtiyacım olduğunu sanıyordum."

"Bir aylığına kiralıyorum. İster bir hafta kullanın, ister bütün ay, umurumda değil. Sadece çalışıp çalışmayacağını bilmek istiyorum."

İşe yarar mıydı?

Kesinlikle.

Muhteşem.

Muhteşem.

Brooklyn'in tehlikeli bir bölgesindeki daracık, küçücük evimize geri dönmek inanılmaz derecede zor olur mu?

Yüzde yüz evet. "Tabii ki

işe yarayacak."

"Mükemmel," diye mırıldandı, benden öteye, pencerelere baktı ve çenesini emlakçıya doğru kaldırdı.

Işıl ışıl parlıyordu.

Hale gibi adamlar için böyle bir şey olabileceğini tahmin ediyordum. Bir aylık kiranın ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ama öğrenirsem içimin burkulacağını hissediyordum.

"Hale, Chuck ve benim böyle bir tesiste çalışmamız gereksiz," diye belirttim.

Dikkati tekrar bana yöneldi ve bu süitin fiyat etiketiyle ilgili tüm düşünceler pencereden uçup gitti.

Ne kadar yakın durduğumuzu fark etmemiştim ve Tanrım.

Daha önce hiç bu renk yeşil göz görmemiştim.

"Kullanabileceğiniz bir şey bulmak için harcayacak saatlerim yok. Brandi'nin de yok. Eğer bu işe yararsa, anlaşma tamamdır."

"Chuck ve ben orayı kullanırken siz de mevcut mülk üzerinde değişiklik yapabilirsiniz."

İç çekti. Kocaman bir şeydi, geniş göğsünün genişlemesine neden oldu ve dikkatimi takım elbisesine ve gömleğine yöneltti, ki bunlar muhteşemdi.

"Bu tartışmayı bir daha yapmayacağım Elsa," diye uyardı.

Fantastik kıyafetlerine olan ilgimi kaybettim çünkü beni çileden çıkarıyordu. "Bana yüklediğiniz sinir bozucu bir şeyle sabrınızı zorladığım için özür dilerim."

"Özrün kabul edildi."

Birdenbire, kulaklarından buhar fışkıran çizgi film karakterlerini tamamen anladım.

"Gitmeden önce iki şey var," diye devam etti. "Birincisi, görüşmeyi gelecek haftaya ertelemem gerekiyor. Brandi zamanı belirlemek için sizinle irtibata geçecek."

Bunu duyduğumda yüzümün renginin solduğunu hissedebiliyordum, çünkü aile yemeğimi atlatmak için onunla röportaj yaparak övünme hakkıma güveniyordum. Ama aynı zamanda, artık bunun olacağını bildiğim için, buna hazırlıklıydım.

"İki," diye devam etti cep telefonunu kaldırıp bir o yana bir bu yana sallayarak, "Görüşme taslağını aldım. Kişisel olan her şeyi çıkarabilirsin. Bu tür sorulara cevap vermeyeceğim."

Bekle...

Ne?

"Ben...sen...biz..." Kekeledim. "Hale, bu bir ünlü röportajı."

"Ne olduğunu biliyorum."

"Görünüşe göre bilmiyorsun," diye karşılık verdim. "Kişisel sorular ünlülerle yapılan röportajlarda sorulan tek sorudur."

"O zaman başka bir şey bul."

"Gözlemcilerim Corza'nın üç aylık performansı ile ilgilenmiyor," diye belirttim, babasını ve ardından Hale'i milyarder yapan teknoloji şirketine atıfta bulunarak.

"Çok zekisin Elsa. Onları eğlendirecek bir şeyler bulacaksın."

"Bariz olanı gösterdiğin için teşekkür ederim, çünkü ben zekiyim, ama Hale Wheeler'la ilk kez yapacağım ve insanların aklını başından alacak ve izlemek için planlarını değiştirecekleri röportajı pazarlayamam, sonra da bir saat boyunca birbirimize bakmamızı yayınlayamam."

"Bu bir saat mi sürecektir?" diye sorarken sesi sinirli geliyordu.

"Hale!" Tersledim. "Bu senin ilk röportajın. On beş dakika bile sürmez."

"Bana Trail Blazer'dan bahset," diye önerdi, Yargıç Oakley ile birlikte başlattığı kâr amacı gütmeyen kuruluşa atıfta bulunarak.

"Planlıyorum," diye karşılık verdim, başımı telefonuna doğru sallayarak. "Bu konuda sorduğum beş sorudan da anlayabileceğin gibi."

"Uzat şunu."

Başımı salladım. "İnsanlar senin hakkında bir şeyler bilmek istiyor. Umutlarınızı ve hayallerinizi. Bir kadında ne aradığınızı. Kiminle çıkıyorsunuz? Los Angeles'ı mı, New York'u mu yoksa başka bir yeri mi daha çok seviyorsunuz? Ne okursunuz? En sevdiğiniz film hangisi? Çalışmadığınız zamanlarda ne yapmaktan hoşlanırsınız? Imogen Swan ve Tom ile büyümek nasıl bir şeydi?"

Pierce yakın aile dostunuz muydu? Babanız Corey Szabo ile büyümek nasıl bir şeydi?"

"Bana kesinlikle babamı sormayacaksınız."

Bunu söyleme şekli, yüzündeki ifade ve babasının bu dünyadan ayrılış şekli, sahip olduğum tüm gazetecilik içgüdülerine ters düşüyordu - ve ilk röportajımı yedi yaşımdayken babamla muhasebe işi hakkında yaptığımı düşünürsek, pek çok içgüdüm vardı - hemen geri adım attım.

"Tamam, Szabo yasak bölge."

"Genny ve Tom da. Ve Mika. Ve Duncan. Ve Chloe, Judge, Matt ve Sasha."

Mika, Tom'un yeni ortağıydı.

Duncan, Genny'nin yeni kocasıydı.

Tom Pierce ve Imogen Swan'ın kaya gibi sağlam evliliklerinin dağılması ve bu ikilinin yeni bir aşk bulmak zorunda kalması, bu bin yıl içinde meydana gelen en büyük ünlü haberlerinden biriydi.

Ve insanlar tüm bunları bilmek isteyecektir.

"Hale!" Hayal kırıklığı içinde haykırdım.

"Bunu halledebilirsin" diye mırıldanarak alandan çıkmaya çalıştı.

Pazularından tutarak onu yakaladım. Üzerinde takım elbise vardı ama parmaklarımın altındaki çeliği gözden kaçıramazdım. O kadar sertti ve şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu ki bir an için sersemlemiştim.

Sonra durduğunu ve bana baktığını fark ettim.

"Bunu çözmemiz gerekiyor," dedim ona. "Sert olmak zorunda değil. Her şeyi açıklamak zorunda değilsin. Yayının son onayı da sende olacak, yani memnun olmadığın bir şey çıkmayacak. Ama bana bir şeyler vermek zorundasın. Eğer vermezsen, bunu yapmanın bir anlamı yok."

"Ve eğer yapmazsam, bulabildiğin her şeyi kazacak ve yine de oraya koyacaksın."

Bu yüzüme bir tokat gibi geldi. Öyle ki, elimi ondan çektim ve bir adım uzaklaştım.

"İçinde bulunduğun iş bu " derken beni dikkatle izliyordu.

"Hayır, değil," diye cevap verdim.

"Yani annemle oturup programınızda Genny ve Tom hakkında yalanlar s ö y l e m e s i n e izin vermediniz mi?"

Bunlar yalan değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ama bunu almasına izin verirdim.

"Annen bana geldi."

"Çünkü başka hiç kimse onun Gen ve Tom hakkında senin gibi konuşmasına izin vermezdi."

Doğru.

Bu kadar.

İşimiz

bitmişti.

"Unutun bunu, Bay Wheeler," dedim buz gibi bir sesle. "Paçayı kurtardınız. Siz stüdyomu düzenlerken ben de karanlığa gömüleceğim, böylece buraya ihtiyacım kalmayacak. Brandi'nin de röportajı yeniden planlamak için benimle irtibata geçmesine gerek yok. İlişkımız şu andan itibaren sona ermiştir."

O sırada gitmek için hamle yapan bendim ve Hale kapının önünde durarak beni durdurdu.

Ona baktım. "Lütfen yolumdan çekil."

"Röportajı gördüm Elsa, bu yüzden söylediklerim konusunda yaralı gibi davranamazsın çünkü lanet olası gerçeği söyledim. Bu kimsenin hakkı olmayan kişisel bir meseleydi ve sen ona bunu ortaya dökmesi için bir forum sağladın."

"Annenizin ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve yaptıklarını paylaşacağını bilseydim, onu sahneye çıkarmazdım."

"Doğru," dedi inanmayarak.

"Doğru," diye keskin bir şekilde tekrarladım. "Şimdi, eğer yola çıkabilirsem."

Yanımdan geçmeye çalıştım ama iri yarı bir adam olmamasına rağmen uzun boylu ve benden çok daha iriydi

ve hâlâ kapıyı kapatıyordu.

Hareket etmeyi bıraktım, burun deliklerimden bir nefes aldım ve sinirli bir boğa gibi ses çıkararak aynı şekilde dışarı verdim.

Ve umurumda değildi.

Çünkü sinirlenmekten bir düzine ton daha fazlasıydım ve bunu bilmesine aldırmıyordum.

Başını yana eğdi ve yumuşak bir sesle, "Gerçekten kızgınsın," dedi.

Cevap vermedim.

"Seni gafil avladı," diye fısıldadı.

Ben izin vermeden ağzım konuştu.

"Herkes Tom Pierce'ın nasıl bir adam olduğunu biliyor ve o öyle biri değil. Söyledikleri yalan olmasa bile, haklısınız, ailenizin acısı kimseyi ilgilendirmmez. Kamera onun üzerindeydi. Eğer benim üzerimde olsaydı, tepkimi görürdünüz. Canlı yayındaydık, kayda alınmamıştı. Ve bu sadece yıllardır yaptığım son canlı röportaj değil, bundan sonra da yapacağım son röportaj olacak. Sadece bu tür bir yasal baş ağrısına ihtiyacım olmadığı için değil, aynı zamanda bu tür şeyler beni yansıttığı için. Ve yaptığım işi sevseniz de sevmeseniz de, Bay Wheeler, ciddiye alıyorum. Bu benim için önemli. Dünyanın ihtiyacı olan çok önemli bir bilgi olmayabilir. Ama kesinlikle kamu yararına. Halkın ilgilendiği şeyleri, yapmacık, küçümseyici, karalayıcı ya da müstehcen olmadan veren bir program oluşturmak için çok çalıştım. Benim bir bakış açım ve kişiliğim var ve her ikisi de markamın bir parçası. Ama benim olduğumu düşündüğünüz kadın, gerçekte olduğum kadın değil. Ve benim başka türlü bir kadın olduğumu düşünen bir adamla hiçbir işim olmaz. Şimdi lütfen kenara çekil."

Kenara çekilmedi.

Sessizce, "Tekrar izlemem gerekecek," dedi.

"Bu imkansız çünkü onu indirdim ve bana inansanız da inanmasanız da bunu Imogen Swan'ın ekibi üzerime gelmeden önce yaptım. Şimdi, son bir kez rica ediyorum, kenara çekilin."

"Yarın dokuzda. Benim evimde. Hala devam ediyoruz."

"Sanırım artık röportaj yapmak istemediğim kısmı kaçırdınız Bay Wheeler."

"Bana bir kez daha Bay Wheeler de, bebeğim." Kıpırdamadan durdum.

Yumuşak, seksi, uyarıcı tonu, yakışıklı yüzündeki ateşli, sinirli, daha da seksi bakış, ondan yayılan titreşim - onunla ilgili her şey, ikimizin de askıya alınmış bir animasyonda olduğumuzu, birbirimizden birkaç santim uzakta durduğumuzu ve birbirimize baktığımızı hissettirdi.

Bana dokunmuyordu.

Ama bu onun pençesinde olmadığım anlamına gelmiyordu. Ve orayı seviyordum.

Ağır nefes alıyordum, belli belirsiz fark ettim ama duramadım.

"Yarın," dedi. "Benim evimde. Dokuzda. Burayı senin için kiraliyorum ve sen de buraya taşınacaksın, çünkü taşınmazsan neler olacağını öğrenmek istemezsin."

O zaman benimle işi bitmişti, biliyordum çünkü stüdyodan, süitten çıktı ve emlakçı kadını da yanında götürdü.

BÖLÜM 3

ENGEL TEMİZLENDİ

Hale

Sonra...

KOLTUKLARDAN BİRİNDE OTURUYORDU VE ONLAR DA Mikrofonu kazağına takıyor.

Ama her ne kadar ona yaltaklansalar ve tam da onun alanına girseler de, oturma odaları insanlarla, ışıklarla ve kameralarla dolu olmasına ve her yerde kablolar dolaşmasına rağmen sanki orada kimse yokmuş gibiydi.

Hale bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu. Orada olmak ve olmamak.

Etrafındaki koşuşturmaca sürerken, uçuruma açılan kapının gölgesinde duruyordu.

Kulaklık takmış, elinde bir pano taşıyan ve Oasis tişörtü giyen bir kadın onu gördü ve gülümsedi.

Sonra babasına döndü ve "Yakışıklı bir oğlunuz var Bay Szabo" diye seslendi.

Babasının başı seğirdi, kafası karışmış gibi görünen bir ifadeyle başını kaldırıp odanın içinde etrafına bakındı.

"Pardon?" diye sordu.

"Oğlunuz," dedi kadın. "Oğlum mu?"

Evet.

Sormak zorundaydı.

Babası onu aramaya başladı ama onu bulamadan Hale kapıdan geriye doğru eğildi ve gözden kayboldu.

ŞİMDİ...

SAAT SABAHIN ALTI BUÇUĞUYDU VE HALE

Elsa mesaj attığında koşu bandına çıkmaya hazırlanırken bir smoothie içti.

Mesajı okumakta tereddüt etmemekle kalmayıp, bunu yapmak için telefonunu eline almakla zaman kaybetmemesinin nedenini görmezden gelebilseydi, iç huzuru için çok daha sağlıklı olurdu.

Ama o öyle biri değildi. Hiçbir konuda kendini kandırmazdı.

Şaşırtıcı gelmişti ama son birkaç gündür onun yanındayken onu arzuladığını inkâr edemezdi.

Bu onun beyaz-sarı saçları ve buz mavisi gözleriyle ilgiliydi.

Kusursuz teniyle ilgiliydi. Geniş kalçaları ve göğüsleri.

Eğer topuklu giymeseydi onun üzerinde yükseleceği gerçeğiyle ilgiliydi.

Boy 1.80'den fazla olamazdı. Hale her türlü tahakkümden hoşlanıyordu, en azından cinsel olarak ve bu kesinlikle bunun bir parçasıydı. Eğer bir ilişki içinde olsalardı, onunla birlikte olduğu her saniye, fiziksel olarak ona üstünlük kurmaya çalışacaktı ve o da buna sahip olacaktı.

Ama çoğunlukla Elsa'yla ilgiliydi.

Corey Szabo'nun oğlu olmasına rağmen hayatında hiç onun gibi görünen biriyle, özellikle de bir kadınla tanışmamıştı.

Kıçını öpen birine hükmetmek hiç de eğlenceli değildi.
Sık sık yaptığı gibi, gözünde canlandırarak
Elsa boyun eğerse, anında sertleşir.

Ve ondan duyduklarına göre, onun son derece resmi metnini okurken de aynı hissi yaşıyordu.

Bu kadar erken mesaj attığım için özür dilerim. Ancak, makyaj sanatçımın benimle gelmesinin sizin için sorun olmadığından emin olmam gerekiyordu. İmzaladığı Gizlilik Sözleşmesi'ni ekte gönderiyorum. Chuck, Zoey ve benim imzalamamızı istediğin kadar kapsamlı değil ama ikimizi de kapsıyor olmalı.

Adı Felicity Jones ve ünlülerle çalışma konusunda epey deneyimi var (Instagram hesabının linkini ekledim), bu yüzden gizlilik konularını anlıyor.

Sorularınız veya endişeleriniz varsa lütfen bana bildirin.
Saygılar, E.

Saygılar, E.

Lanet bir metni imzalamak, ama bunu "saygılarımla" ile yapmak? Küçük velet.

Hale gülümseyerek, "Sorun değil," diye cevap yazdı ve bunu makyözünün imzaladığı Gizlilik Sözleşmesi'ne bakmadan yaptı.

Elsa Cohen'e bulaşmaya hiç hakkı yoktu. Ama karışacaktı.

Belirttiği gibi, röportajında açıklanmasını onayladığı şeyler dışındaki her şeyi kapsayan on sayfalık bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamıştı.

Ve avukatlarının, o gün yaptıklarının ötesine geçecek, onun yeni yerinin kiralanmasındaki rolünü, stüdyosunun ve apartmanının sahibi olmasındaki rolünü, onunla herhangi bir şekilde ilişkisini kapsayacak bir dil eklediklerinden emin olmuştu.

Brooklyn'deki iş yerinden ayrıldıktan sonra
keşfettiklerini düşündüğünde g ü l ü m s e m i y o r d u .

Annesiyle yaptığı görüşmeden sonra, ailesine daha fazla sorun çıkarırsa ona baskı yapabilecek bir konumda olmak için hemen harekete geçmişti. Ancak bunun ne anlama geldiğine dikkat etmemişti.

Dairesinin, stüdyosu kadar kabataslak bir bölgede olmadığını ve şehir ya da yakın bir yer için şaşırtıcı olmayan bir şekilde, küçük bir tek yatak odası olduğunu keşfetti.

Ancak bu, onun kim olduğunu düşündüğü kişi için şaşırtıcıydı çünkü ne şovunda ne de dışında böyle bir hava vermiyordu. Tepeden tırnağa klas biriydi. Buz kraliçesi. Haber yapıyordu ama her şeyin üstündeydi. İzleyicilerini takdir ediyordu ve bunu gösteriyordu ama yine de onlardan, her şeyden uzak olduğu hissi vardı.

Disney'deki adaşı gibi, onun kafasındaki gerçek Elsa da kimsenin ona dokunamadığı buzdan şatosundaki prensesti.

Bu da onu Hale için daha da çekici kılıyordu.

Ve bu durum, tasarımcı kıyafetlerinin ve tertemiz setinin birer illüzyon olduğu gerçeğinden hiç de hoşlanmamasına neden oldu.

Herkes Elsa'nın son teknoloji stüdyosundan Bedstuy'da küçük bir daireye değil, kapıcısı olan bir apartman dairesine ya da ortak bir işletmeye gideceğini düşünür.

Ve Hale'in kafasında artık onun hak ettiği şeyin kahverengi bir ev ya da ortak bir ofis olduğu vardı.

Çünkü acelesi vardı. Cesareti vardı. Ve bir gün öncesinden beri izlemek için zaman ayırdığı dört buçuk saatlik şovu ona kaçırdığı bir şeyi gösterdi.

Dürüst biriydi.

Kendi neslinin Oprah'ı olabilirdi (Oprah'ın ışığı görmesinden sonra) ve ona göre kendini bu yola soktuğu açıktı.

Daha önceki programlar yemekle ilgiliydi, ancak hiçbir zaman gerçekten sinsi ya da kesici değildi. Kendine has bir kişiliği vardı, ki bu kesinlikle bir cepheydi ve haberleri, kendinizi onun iç dünyasında hissetmenizi sağlayacak bir şekilde sunuyordu. Ama sonuçta bu sadece bir haberdirdi.

Ve çoğu zaman raporlarında pozitif bir hava vardı. Bazen zorlamaydı ama oradaydı. İnsanların zaafı ya da başarısızlıklarıyla övünmezdi, ama eğer

haberler vardı, onları bildirdi. Her ne kadar imzasını atarken izleyicilerini "pozitif kalmaya" çağırırsa da, bunu bölümlerine de yansıttı -sadece söylemekle kalmadı, yaptı da.

Ancak son zamanlarda dedikodulardan uzaklaşıp daha çok röportajlara yönelmişti. Artık biraz ağır topları çekebilecek bir statüye sahipti. Onlar B-listers'dı ama yükselişte olanlardı, tersi değil. Ve bir gün önce ona da söylediği gibi bu röportajları iyi idare ediyordu. Yayınlar kaygan, iyi araştırılmış ve ustalıkla düzenlenmişti ve kişiliği bozulmamıştı, ancak bu, gazetecilik yapmak ya da röportaj yaptığı kişileri duygusal hale getirmekle ilgili değildi, böylece kamera karşısında gözyaşları ya da rahatsızlıkla mücadele etmek zorunda kalıyorlardı.

Büyük olasılıkla bu değişimin habercisi annesiyle yaptığı görüşmedeki başarısıydı.

Ama Samantha'nın ona açtığı yoldan gitmemiştir.

Onu kapattı ve kendi işini yaptı.

Kabul etmek istemedi ama oradaydı.

Etkilenmişti.

Son engel de ortadan kalkınca kararını vermişti.

Oraya onunla birlikte gidiyordu. Kız sisteminden çıkana kadar orada k a l a c a k t ı .

Sonra, her zaman yaptığı gibi, yoluna devam edecekti.

KOŞUDAN SONRA DUŞ ALDI VE GİYİNDİ.

ve kamerada plaj serserisi gibi görünmemesi için saçına bir şeyler yaptı.

Elsa ve ekibi on beş dakika içinde orada olacaktı ve o hazırды.

İşte o sırada arkadaşı Jamie'den mesaj geldi (aslında daha çok Tom'un arkadaşıydı ama Judge'ın babası da olduğu için tüm aile onu sahiplenmişti, muazzam bir birey olduğundan bahsetmiyorum bile).

Sana beğenmediğimi söylemiştim, Kateri daha da az beğendi. Bunu araştırmak istiyor. Ve ne olduğunu düşünürsek, bunu yapmasına izin vermeniz için size yalvarmaktan gurur duymuyorum.

Hale ağzının gerildiğini hissetti.

Jamie'nin bahsettiği "şey" sadece klavyesi olan bir kaçıktı. "O şeyi" Jamie'yle paylaşmıştı çünkü geçen gece Jamie'yle dışarıda bir şeyler içerken güvenlik şefinden bu konuda bir telefon almıştı.

Hiçbir şey söylememeliydi. Jamie iyi bir adamdı. Jamie aynı zamanda bir babaydı. Doğal olarak endişelenirdi.

Ama Jamie'yi daha iyi hissettirecekse, dedektif Kateri'yi bu işin üzerine salmasına izin verirdi.

Onu serbest bırak,
diye mesaj attı.
Jamie'nin cevabı
Wise'dı.

Arkadaşı aşırı tepki gösteriyordu ama sahip olduğu ebeveynler sayesinde Hale'in çok iyi bildiği bir şey vardı ki o da insanların sizi önemsemesine değer verdiğiniz gerçeğiydi. Bu ilgi bazen can sıkıcı olabilirdi. Ama önemseniyordu.

Ve alternatif çok daha kötüydü.

BÖLÜM 4

BUDDING AŞK

Elsa

C Fuayede bizi karşılayan ihtişamı düşününce, Hale'in beni şaşkına çevirmemesi gerekirdi.

Wheeler'ın çatı katı.

Ama öyleydim.

İçeri girdiğimizde Fliss karnına yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı, ben de öyle hissettim.

Son birkaç yıldır, beni dedikodu haberleriyle besleyen sevimli küçük gelinciklerime daha az güvenmek zorunda kalmıştım. Çünkü artık bu şehirde olan her şeye ve diğer şehirlerde, özellikle de Los Angeles'ta olan bazı şeylere davetiye alıyordum.

Milyonlarca izleyicinin olması bir kitap lansmanına, film galasına ya da yeni bir parfüm veya makyaj serisinin tanıtımına yardımcı oldu. Ve eğer adınızdan söz edilmesini istiyorsanız, halkla ilişkiler uzmanınızın kulağına bir böcek yerleştirmesini sağlamanız iyi olur.

Bağlantılarımı dikkatlice seçmiştim.

Şimdi, Zoey'nin de aramıza katılmasıyla, sadece bir asistana sahip olmak bana, telefonun ya da e-postanın diğer ucunda ben olsaydım asla yapamayacağım rezervasyonları yapma prestijini verdi.

Küçük stüdyoma gelenler arasında bunu anlayanlar vardı. Tırnaklarınızla kazıyarak bir yerlere gelmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorlardı.

olmak istedin. Başladığında böyle göründüğünü biliyorlardı, ama işe yaradıysa, tam tersi şekilde sona erdi.

Brooklyn'deki bir depoda mülakata girdikten sonra dudaklarında çirkin bükülmelerle gelenler oldu.

Ancak daha sonra üç kez filtrelenmiş buz ile Perrier, San Pellegrino veya Fiji suyu seçeneklerine sahip oldular. Soğutulmuş Veuve ve taze nar suyu. Cîroc, Hendricks ya da Rémy Martin XO, eğer istedikleri buysa. Ve her zaman pırıl pırıl meyveler, gurme peynirler, Avrupa tereyağlı taze Fransız ekmeği ve Magnolia Bakery'den cupcakeler.

Bir de hiç de küçük olmayan bir takipçi kitlesine sahip olan ve kendi stilistlerini getirmedikleri takdirde saç ve makyajlarını yapmak üzere orada bulunan Fliss vardı.

Dışarıda sınıf olmayabilir ama içeride kesinlikle öyleydi.

Başka bir deyişle, zengin ve ünlülerle bir araya geldim, ülkenin her iki yakasında organizatörlerin unutulmaz kılmak için yüz binlerce dolar harcadığı etkinliklere katıldım ve benden daha iyi olduklarını düşünen insanlarla röportaj yaptım.

Ama Hale'in dairesi gibisini hiç görmemiştim.

Üç-altmış manzarası. Açık alan. Bir şömine. Geniş oturma odası. On iki kişilik yemek masası. Şefin mutfağı. Ve sizi ikinci kata çıkaran girdap gibi bir merdiven.

Mamut gibiydi. Modern ve sıcak. Mantar renginde devasa kanepeler. Davetkar krem rengi bukle sandalyeler. İnce alan halıları. İlginç ışık enstalasyonları. Dağınık sıcak halılar. Köşelerde dolu saksı ağaçları.

Doğu Nehri ve ötesinin manzarası olağanüstüydü.

Fliss'in nefesinin altından "Oha" dediğini duyduğumda daha iyi görebildim ve dikkatimi Hale'e çevirdim.

asansörün dışında durduğumuz yere doğru yürüyordu.

Solmuş kot pantolon ve siyah balıkçı yaka kazak giymişti. Ayağında siyah çizgili sade beyaz Adidas Superstar'lar vardı. Tozlu kahverengi saçlarına, alnından uzak durması ve evcilleştirilmesi için biraz ürün sürmüştü.

Yenilebilir görünüyordu.

Elimi uzatarak bir adım öne çıktım, bakışlarım yine Chuck ve Zoey'nin çoktan hazırlandıkları oturma odasını taradı. "Hale, günaydın."

Elimi sıkıca tutup "Günaydın Elsa" diye mırıldandığında ona geri döndüm.

Bakışları elbisemin
üzerindeydi. Elim çektim.

Bunu yaptığımda, bakışları gözlerime yakınlaştı ve gözlerindeki kırılganlıklar keskin bir şekilde ortaya çıktı.

Bu onu daha da çekici kılıyordu ki bu da sinir bozucuydu. "Sizi Felicity Jones ile tanıştırmak istiyorum. Size mesajımda bahsettiğim sanatçı," diye resmi bir şekilde ifade ettim ve dönüp yanımdaki Fliss'i gösterdim.

Saçımın ve makyajımın tamamen yapılmış olduğunu düşününce bir an için şaşkın göründü.

Bir haber: Arkadaşımı ikna edememiştim. Ona ve Carole'a, Hale'le karşılaşmamı anlattım. Wheeler ve tabii ki bu onun ne kadar aşağılık biri olduğunu da içeriyordu ve Fliss moral desteği için bana eşlik etmek istedi.

Bunun aynı zamanda bana daha fazla itibar kazandıracak bir ekibim varmış gibi görünmemden kaynaklandığını bildiğini biliyordum. Ayrıca bunun Hale'e makyaj yapabilmesiyle de ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Ona bu sonuncusunun pek mümkün olmadığını söylediğimde, "Mesleğimi göz önünde bulundurduğumda, onun devasa gözeneklerle lekeli bir şekilde kamera karşısına çıkmasına izin veremem" demişti.

Ona benekli olmadığını ya da gözeneklerinde herhangi bir sorun olmadığını söylesem bile, ki gerçekten de öyleydi

Son derece bronzlaşmış, sağlıklı ve mükemmeldi, kararlıydı ve Fliss bir konuda kararlıysa, ona izin verirdiniz.

Chuck seslenirken Hale'e elini uzattı, "Elz, kanepede düşününüz. Buraya gel ve bir göz at."

Mekânın derinliklerine doğru yürüdüm, her şeye ne kadar yakın olursanız o kadar iyi olduğunu fark ettim.

Bir başka haber daha: istediğim şey buydu, tam olarak istediğim şey. Manhatta'da geniş, harika bir daire ama yine de ev sıcaklığında ve misafirperverdi.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım ve yaklaştıkça Chuck'ın Hale ve benim aynı kanepede oturmamızı sağladığını fark ettim.

Derin oturumlu bir seksiyonel koltuktan ve ortasında ilgi çekici bir açıklık vardı. Ama Chuck ikisi köşelerde, ikisi de uçlardan açılı olmak üzere dört kamera kurmuştu, böylece ikimiz de aynı kanepede otururken uzun çekimler yapabileceklerdi -ben Hale'e bakıyordum, Hale de bana bakıyordu-.

"Belki Hale kanepede oturabilir, ben de sandalyede oturabilirim," diye önerdim.

Chuck yaklaştı ve alçak sesle konuşarak, "Bu senin ilk saha görüşmen. Her şey sana bağlı bebeğim, ama bence sıcak davranmalısın. Arkadaşlar arasında rahat, gayri resmi bir sohbet. Bu senin izini bırakacak. Buradan nereye gitmek istiyorsun? Nasıl olmasını istiyorsun? İmzanın ne olmasını istiyorsun?"

Bunu düşünmediğimden değil, sadece ekibimle birlikte, onların fikirlerinin önemli olduğunu düşündüğümü bilmelerini ve her zaman fikir vermekten çekinmemelerini istedim. Bu nedenle, söyleyeceklerini dinlemek için her zaman zaman ayırdım. Ayrıca, yeri keşfetme fırsatımız olmamıştı, bu yüzden bu kararı anında vermek zorundaydık.

Ve Chuck haklıydı, bunun dostça bir sohbet gibi görünmesini tercih ederdim.

Ben şahsen ne kadar büyük olursa olsun Hale ile aynı kanepede oturmak istemiyordum, çünkü ince bir nokta koymak gerekirse, onun bir pislik olduğunu düşünüyordum.

Evet, son birkaç gün içinde, profesyonellik dışı bir davranışta bulunduğumun farkına vardım. Hale'e aşık olduğum için onunla röportaj yapmaktan kaçınmıştım.

Mm-hmm, bir adamdan hoşlandığım için kariyerimi belirleyecek bir görüşmeyi yapmaktan kaçınmam.

Ayrıca, ve neyse ki, son birkaç gün içinde, beni o aşktan kurtardı.

Ama artık kişisel olanın profesyonel olanın önüne geçmesine izin veremezdin.

Görüştiğim ilk sik değildi, son da olmayacaktı.

Chuck'a başımı salladım.

"Devam et." Bana gülümsedi.

Zoey yaklaştı.

Yirmi yedi yaşındaydım. O

daha gençti, 22.

Ama kendini toparlamıştı. Ayrıca cüretkârdı. Bronx'ta doğmuş ve büyümüşü. Hiçbir şey onu korkutamazdı. Bu da onu işi için mükemmel yapıyordu.

Şimdiye kadar.

Tereddütlü ve yıldız çarpmış gibi görünüyordu. Muhteşem.

"Kafanı oyuna ver," dedim sessizce.

Gözlerini kırıştırdı ve bana odaklandı.

Sonra da "Kahve içmeye falan çıkmamı ister misin?" diye sordu.

Tekrar başımı salladım. "Evet, teşekkürler. Bay Wheeler'a ve herkese ne istediklerini sorun lütfen."

"Yapacağım," dedi ve uzaklaştı.

Bu noktada Fliss aradı, "Hale mutfağa yerleşebileceğimi söyledi. Onun için biraz nemlendirici ve pudra yapacağım. Sonra da rötuşlar için seni istiyorum."

O Fliss'ti, etrafta dolaşıyor, maskara çubuğuyla mucizeler yaratıyordu. Şimdiki ise birkaç dakika içinde Hale ile konuşarak onu filme çekmeye hazırlamasına izin veriyor.

Hale, Felicity ile büyük tekerlekli çantasını mutfağa kadar takip ederken bana sırtıyordu ve Zoey de onlara doğru yaklaşıyordu.

Saf profesyonellik ve yetkinlikle, sırtışını görmezden geldim ve Chuck'ın Zoey ile birlikte kullanacakları tripodlara yerleştirdiği kameralara doğru ilerledim. Eğildim ve objektiften baktım.

Chuck'ın her zamanki gibi açları mükemmeldi.

Cidden, bir kanalda çalışmalı. Kamera çalışması mükemmeldi. Kurgusu muhteşemdi.

Ve eskiden öyleydi.

Ama şimdi eski bir mahkûmdu ve bir basketbol maçı sırasında dizinden sakatlandıktan sonra oksikontine bağımlı hale gelmesinin ardından yaşananlar yüzünden eski bir mahkûm olmuştu.

Artık hiçbir üretim ona dokunamazdı.

Benim için sayı. Biraz şans ve çok çalışmayla onu bir yerlere götürebilirim.

Chuck bana "Oturman gerekiyor, böylece ışık tutabilirim Elz," dedi. Kamerayı bıraktım ve kanepeye gittim.

Yalın bir operasyonduk. Hazırlıkların çoğu tamamlanmıştı. Felicity Hale'e astar ve renkli nemlendirici sürüp biraz pudrayla sabitlediğinde ve ben rötuşlar için içeri girdiğimde, Zoey hepimiz için kahvelerle geri dönmüştü ve benim de yaptığım gibi ondan kaçmayı bırakıp Hale'e doğru ilerlemekten başka seçeneğim yoktu.

"Başlamadan önce bir dakika," diye rica ettim.

Çenesini uzattı ve beni bir köşeye kadar takip etti.

Hoşbeşle uğraşmak yerine hemen konuya girdim.

"Soruların üzerinden ana hatlarıyla geçeceğim, ancak konuşmaya bağlı olarak biraz sapabilir veya takip eden sorular sorabilirim-

sorular. Yine de bu sadece taslakta belirttiğim konularla ilgili olacak. İkide dört kamera olacak, dolayısıyla yanıtlarım konuşmaya özgün olacak. Başka bir deyişle, burada başka bir makara çekmek için fazladan zamana ihtiyacımız olmayacak. Pazartesi gününe kadar, bakmanız için kaba bir kurgu yapacağız, böylece gittiğimiz yön konusunda rahat olduğunuzu bileceğim. Daha sonra onayınız için size son halini göndereceğiz. Yayın için pazarlamaya başlamadan önce size haber vereceğim. Bu tatmin edici mi?"

"Elbette," diye kabul etti.

"Hazır olduğunda başlayabiliriz."

"Elbiseni beğendim."

Kaşlarımı çattım. "İltifatınız için teşekkür etsem de gardırobumun onaylanması anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Elbiseni çok beğendiğimi bilmeni istedim."

Ona ters ters bakmamaya çalıştım ama başaramadım. Yine sırtıttı.

Eğer aniden flört etmeye başlamamın beni oyundan düşüreceğini düşündüyse, yanıliyordu.

"Başlamaya hazır mısın?" Ben ittim.

"Hadi yapalım."

Yerleştik ve Chuck her şeyi son bir kez kontrol ederken, önsezisel bir heyecan içimi ürpertti.

Çünkü buydu.

Bu benim ya başaracağım ya da başaramayacağım andı.

Eğer bunu başarırsam, beni haritaya koyacaktı. Beni meşrulaştıracaktı. Haber olacaktı, yani sadece Hale ile yapılan röportaj değil, onu yapan ben de haber olacaktım. Muhtemelen takipçilerimi ikiye katlayacaktı (daha fazla değilse bile). Yedi rakamlı anlaşmayı sekize çıkarır. Bir araştırmacı tutabileceğim anlamına gelir. Bu, 30 Rock'a yakın bir yer için uzun vadeli kiracı olabileceğim anlamına gelebilir. O yavan mobilyaları kaldırıp kendime ait hale getirebilirim. Konferans odasını yeşil odaya çevirebilirim.

Hale ile yaptığım bu röportaj gökyüzünün benim için sınır olmadığı anlamına geliyordu.

Stratosfere girmek üzereydim.

"Hazır," diye seslendi Chuck.

Hale'e baktım, şaşırdım ve birden derin bir minnettarlık hissettim, çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, benim için her şeyi gerçekleştirecek olan oydu.

Ve soluk yeşil bakışlarının üzerimde durduğunu gördüğümde nefesim kesildi, açık ve sıcak, hatta gururlu.

"Harika olacaksın," diye güvence verdi bakışıyla aynı olan bir tonda.

O kelimeleri hissettim, annemin asla söylemeyeceği kelimeleri. Sert vurduklarını hissettim. Derinlere gömüldüm.

Değiştir beni.

Bu yüzüne vurulamayacak kadar nazik bir jestti, bu yüzden ona içinde sinir izleri olduğunu bildiğim bir gülümseme gönderdim.

Gülümsememi yakaladığında, bakışlarındaki sıcaklık o kadar yoğunlaştı ki, kalbimi çevrelediğini hissettim. Hayatımda hiç yaşamadığım garip bir duyguydu.

Ve harika hissettirdi.

Kendimi Chuck'a bakmaya zorladım, "Hadi gidelim." Chuck işaretçiyi çağırdı.

Kameraya baktım. Ve yuvarlandık.

BITMIŞTI VE BEN RAHATLAMAMIŞTIM.

Sevinçli değildim.

Kendimden geçmişim ve bunun nedeni Hale'in görüşmede şaşırtıcı derecede samimi ve açık sözlü olmasıydı. Elbette, sınırları erkenden belirlemişti ve ben de onu rahat ettirmek ve içinde bulunduğu ruh halini korumak için bu sınırları aşmışım, ki eğer ne kadar sıcak ve samimi görüldüğü konusunda yanılmıyorsam, bu ona nabızı atan hemen herkesin sonsuz sevgisini kazandıracaktı.

Evet, öyle. İsteddiği zaman o kadar çekici olabiliyordu.

Bu normalde kulağa iyi, hayır, harika gelirdi... ve öyleydi. Röportaj için.

Beni şaşırtan şey, onun aşk hayatını kurcalamış olmamdı ve konuşurken bana doğru baktığında yüzünde beliren şakacı gülümsemeden hoşlanmasam da, patlattığı bomba gözümünden kaçmamıştı.

Bu, "İnisiyatif sahibi, zeki ve cesur kadınlardan hoşlanıyorum. Kim olduklarını ve ne istediklerini bilen ve hiçbir statükoya boyun eğmeyen kadınları severim. Vicdanlı ve bir şeylere inanan kadınları severim. Kendilerini ve doğru olduğunu düşündükleri şeyleri savunabilen kadınları severim. Ve şu anda, açık mavi gözlü sarışıklardan hoşlanıyor gibiyim. Arkadaşıktan hoşlansam da, hepsi bu kadar olacak. Asla evlenmeyeceğim."

Teklif etmişti ve kabul etmeseydim işimde bok gibi olurum.

Ben de öyle yaptım.

"Hiç evlenmeye niyetin yok mu?" diye sordum. "Hayır," diye yanıtladı.

"Evlilik kavramıyla ilgili bir sorun mu, belki de dini bir sorun mu, yoksa hükümetin müdahalesi mi?"

"Hiçbiri. Ben evlenecek tipte biri değilim."

"Yani sadece bağısız kalmak istiyorsun," diye tahmin ettim, ancak çıkarımım açıktı.

Atanmamış olması, sahada oynamaya her zaman açık olacağı anlamına geliyordu.

"Hayır. Meşgulüm. Her zaman meşguldüm. Her zaman da meşgul olacağım. Ve meşgul olma şeklim tipik bir meşgul olma şekli değil. Günüm altıda ya da daha erken başlar ve sabahın üçünde bitebilir çünkü Tokyo'ya bir telefon görüşmesi yapmam gerekir. Bir yerde birkaç haftadan daha uzun süre kalmadığınızda, ki genellikle bu süre bundan çok daha az oluyor, bağlılığı zorlaştırıyor. Ve benim için bu değişmeyecek. Partnerinizi, sizi takip etmek için **hayatında** isteyebileceği şeylerden vazgeçmeye zorlayamazsınız. Bunu yapamazsınız.

Bir ortaklığa ait olmak için sizinle birlikte bu işe giren eşinizi, anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getiren tek kişi olmaya zorlayın çünkü aklınızda yüzlerce farklı şey var ve o bunlardan yalnızca biri. Yapmak istediğim bir değişiklik var ve bu adanmışlık gerektirir. Zaten bir görevle evliyken bir kadınla evlenemezsin. Bir kadına bunu yaşatmayacağım."

"Daha otuz yaşındasın, Hale," diye belirttim. "Bu 'asla' demek için uzun bir süre."

"Belki öyle Elsa, ama ben kim olduğumu biliyorum. Ne yapmak istediğimi biliyorum. Ve ne istemediğimi de biliyorum. Bu nedenle, fikrimin değişmeyeceğini biliyorum. Bu konuda değil."

Aynı iddiayı çok yakışıklı, çok ünlü bir adam daha ortaya attı: George Clooney. Ve sonra Amal'ı buldu.

Bunu biliyordum. Bunu belirtmem gerektiğini biliyordum.

Hale hakkında bunları öğrendiğimde bunu yapamayacak kadar telaşlanmıştım.

Yani sadece röportajın o kısmını batırmakla kalmadım, neden batırdığımı da düşünmek için zaman ayırmak zorunda kaldım. Hale'in bir kadına asla bağlanmayacağını iddia etmesi neden dengemi bu kadar bozmuştu?

Zoey'nin pazarlama amacıyla çektiği bazı fotoğraflara göz atarken bunları düşünüyordum ve Chuck, "Toplandık. Yola çıkıyoruz."

Ona baktım. "Yarın saat 10'da buluşuyor muyuz?"

Röportajı bir araya getirmek zorundaydık. Ayrıca Brooklyn'deki mekândan Manhattan'daki mekâna taşınmamız gerekiyordu. Bunu yarın saat 10'dan itibaren yapacaktık.

"Evet," diye onayladı Chuck.

"Ham maddeyi buluta bırak. Öğleden sonra üzerinde çalışacağım" dedim.

Zoey'yle birlikte, çok daha büyük bir yük asansörünün bulunduğu arka tarafa geçmek için ana asansörün parlak ahşap kaplamalarının arasından kaybolurken, "Anladım," dedi.

"Lyft çağırmamı ister misin?" Fliss sordu.

Ona başımı salladım.

Ve sonra dünyam kendi ekseni üzerinde eğildi.

Her şey Hale'in kanepelerinden birinin arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını önüne uzatarak, "Bu gece seni kaçta almamı istersin?" diye sormasıyla başladı.

"Ummmmmm..." Fliss yüksek sesle mırıldandı... ve garip bir şekilde. "Pardon?" Hale'e sordum, kafam karışmıştı.

"Annenlerde akşam yemeği için," diye açıkladı. Ona bakakaldım.

Sonra Felicity'ye baktım.

Omuzlarına kadar inen düz, siyah saçları, saç çizgisine yakın kesilmiş düzensiz perçemleri, çoğu makyaj TikTok'çusunu kıskançlıktan ağlatacak bir göz kalemi kanadı vardı ve boynu ve yüzü dışında cildinin bir santimi bile dövmesiz değildi.

Ve şu anda, kasıtlı olarak çok soluk olan yanaklarında belirgin bir pembe leke vardı.

"Hale üzerinde çalışırken, bana boş olduğunu söyledikten sonra, bu akşam Oskar'ın da katılacağı aile yemeğinde senin sahte erkek arkadaşını oynamasının süper olacağını paylaştım," diye itiraf etti.

Yemekten haberi vardı.

Yemekten korktuğumu biliyordu (her zamanki gibi).

Ayrıca o günkü görüşmeyi akşam yemeğini nispeten zararsız atlatmak için bir taktik olarak kullanmak istediğimi de biliyordu.

Asla hayal edemeyeceğim şey, Hale'e yemek hakkında.

Tek bir kasımı bile kıpırdatırsam kafamın patlayacağından emin olmama ve açıkçası bunun olmasını istemememe rağmen, sesimi çıkarmadan "Sahte erkek arkadaşım," dedim.

"Yani, Hale ile birlikte ortaya çıktığınızda Oskar'ın, Emilie'nin yüzünü hayal edebiliyor musunuz?" diye sordu.

Hayal edebiliyorum.

Ve hayal ettiğim şey harika olurdu.

Öyle bile olsa.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedim sakın bir sesle. "Hale Wheeler'a bu akşamki aile yemeğimden mi bahsettin?"

Artık kocaman bir hain olan en iyi arkadaşlarımdan biri, "Seninle gelse ne kadar harika olurdu," diye cevap verdi. "Bilirsin, şaka olsun diye. Ama belli ki bunu bilmiyorlar."

Bunu başından beri planlamış mıydı? Bu yüzden mi gelmek konusunda bu kadar kararlıydı?

Gerçek: Sadece Fliss, bir adamın tam bir pislik olduğuna dair iddialarımı alır ve bunu onun huzuruna davet edilmek için bir plana dönüştürürdü, böylece erkek kardeşim, kız kardeşim ve annem bana çok sert davranmasın diye sahte randevumu oynamasını ayarlayabilirdi.

Punk'tı. O karşı kültüdü. Yıkamak için kendine özgü bir yol bulmaktan mutlu olmadığı bir kuralla karşılaşmamıştı. Onun tüm bu yönlerini seviyordum.

Genellikle.

Sadece gerçeği öğrendim: benim için riskler yüksek olduğunda bile, bu davranışı yapmaktan yine de mutluydu.

Ama... bu da ne?

Bu bir kulüp değildi.

Bu benim işimdi.

O dairede profesyonel bir sıfatla bulunuyordum. O da benim temsilcim olarak oradaydı.

Hale'e baktım. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama buna gerek yok."

"Üzerimde başka bir şey yok," diye paylaştı.

"Tekrar teşekkür ederim ama bir şey olmaz," diye sertçe karşılık verdim. "Belki, ama Fliss'in söylediklerine bakılırsa, bu bir tekme olur, değil mi?

Sence?" Hale sordu.

Tekrar Fliss'e döndüm. "Söylediğin boktan mı?"

Gözlerini kocaman açtı, dudaklarını sıkıca bastırdı ve başını oynatmadan sağa sola baktı.

Neden bu konuşmayı Hale'in önünde yapıyordum ki? O zaman bir arkadaş boşanması başlat. Hemen.

Dikkatimi ona geri verdim. "Tekrar teşekkür ederim ama böyle iyiyim." Elimi uzattım. "Bu sabah için de teşekkür ederim. İyi geçti. Umarım sen de aynı fikirdesindir."

Hale koltuktan kalktı, gözleri Fliss'in üzerindeydi. "Sen git.

Elsa'yı eve arabamla bırakacağım." Bekle.

Ne?

Fliss çantasını asansöre doğru yuvarlıyordu. "Harika. Bana uyar."

"Bekle," dedim.

Felicity, "Bence Hale'le konuşursan fikrimin doğruluğunu anlayacaksın," dediğinde düğmeyi işaretlemişti.

"Bunu arabada konuşabiliriz" diyerek ona doğru ilerledim. Fliss, "Ben senin arabanda olmayacağım, sen onun arabasında olacaksın," diye cevap verdi, ve asansör kapıları açıldı.

İçeri girdi.

Onu takip edecektim ama Hale beni çembere aldı ve önümü kesti.

"Bekle!" Tersledim.

Fliss yana doğru eğildi, böylece onu Hale'in vücudunun etrafında görebildim ve bana bir parmak işareti yaptı. "Ta ta."

Asansör kapıları kapandı.

Hale'e ters ters bakmak için başımı geriye eğdim.

"Yoluma çıkmak gibi kötü bir huyun var," dedim sinirli bir şekilde.

"Elsa Cohen, YouTube kişiliği, biraz ara verebilirsin. Artık sen ve ben varız, bebeğim."

"Sen ve ben diye bir şey yok, Hale. Sen varsın, bana bir görüşme izni veriyorsun ve ben de bu görüşme izni verildikten sonra ayrılıyorum. Yani şimdi."

"Aileniz hakkında kötü konuşmak bana düşmez, onlarla tanışmadım ama Fliss onları pek de iyi bir şekilde resmetmedi. Ve dediğim gibi, üzerimde hiçbir şey yok ve sanki arkamı kollayacak birine ihtiyacın varmış gibi konuştu. O kişi olmaktan mutluluk duyarım."

"Biz arkadaş değiliz, Hale. Ve bunları seninle paylaşmaya hiç hakkı yoktu. Aslında davranışı için özür dilemem gerekiyor. Hiç profesyonelce değildi."

"Gerçekçi davranıyordu."

"Özel hayatımla ilgili gerçekçi olamıyor."

Kaşları kalktı. "Az önce koltuğuma oturdun ve bana özel hayatımla ilgili milyonlarca insanla paylaşacağın onlarca soru sordun" diye hatırlattı.

Tou-fucking-ché.

Hayatımda hiç dişimi sıkmadığımı sanıyordum, ki annemi (ve erkek kardeşimi ve kız kardeşimi) düşünürsek bu da bir şey ifade ediyordu.

Ama o sırada onları öğütüyordum.

"Bu sadece bir akşam yemeği," diye belirtti. "Bana onun haklı olmadığını söyle ve onlara birbirimizle görüştüğümüzü söylediğimizde yüzlerindeki ifadeyi görmek istemezsin ve benim durumumdan dolayı, seninkinden bahsetmiyorum bile, bunu gizli tutuyoruz."

"Az önce dünyaya asla evlenmeyeceğini söyledin."

"Sahte nişanlın olarak geleceğimi söylemedim, sadece erkek arkadaşın olarak."

"Annem sadece nişanlılara ya da daha iyilerine bakar," diye yalan söyledim.

Her ne kadar bu onun tercihi olsa da, taleplerine boyun eğdiğimi kanıtlamak için her şeyi yapardı, bu da onu kafalarını saçmalıklarla doldurabileceği torunlarına yaklaştırırdı.

Ve kesinlikle Hale'i alırdı.

Hale, "O zaman röportajın, ben birkaç saatimi senin hayatımın aşkı olduğunu iddia ederek geçirdikten sonra yayınlanacak olması iyi," diye karşılık verdi.

Nefesim kesildi. Puf! Gitti.

"Hiç eğleniyor musun?" diye sormadan önce beni dikkatle izledi.

En son ne zaman eğlendiğimi hatırlamaya çalıştım.

Ben hala bunu yapmaya çalışırken, Hale ısırarak, "Tanrım. Bu gece seni ben alacağım. Bunu yapacağız. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

"Hayır cevabını kabul etmekte iyi değilsin, değil mi? Şakayla karışık söyledim.

"Kim o?" diye sordu.

Yine dokundu, lanet olsun.

Bu sefer onu dikkatle izliyordum, "Eğer bunu yaparsak, hiçbir şey olmayacak. Daha sonra geri ödenecek bir iyilik yok. Aranacak bir işaret yok. Bu sadece senin iyi bir insan olman ve bir aile yemeğinde bana yardım etmen. Çünkü Fliss yalan söylemedi. Onlar zor insanlar."

Elini kaldırdı, avuç içi bana dönüktü. "İyilik yok. İşaret yok." Elini bıraktı. "Ve şunu söyleyeyim, normalde iyi bir adamımdır, bu yüzden seni anladım."

Bunu göreceğiz. Pes

ettim. "Tamam."

Gülümsedi

.

Lanet

olsun.

"Seni almaya ne zaman geleyim?" diye sordu.

"Altı buçukta orada olmam gerekiyordu, yani... altı kırk beş?"

Gülmeye başladı. Ona yakışmıştı ve sesi de daha güzeldi.

Ama o başını salladı. "Hayır, tatlım. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsun. Tam altı buçukta gösteriye çıkacağız. Tomurcuklanan aşkımızı burunlarına sokmak için ne kadar çok zamanımız olursa o kadar iyi. Güven bana."

Sözleri beni ürpertti.

"Peki, tekrar soruyorum, saat kaç?"

diye sordu. "Altı on beş. Yakın

oturuyorlar."

"Harika."

"Harika," diye papağan gibi tekrarladım.

O kendininkini kastetti, ben

kendiminkini değil. "Harika olacak,"

diye söz verdi. Ona bir an bile

inanmadım.

Beni yanlış anlamayın, Hale Wheeler'ın kolundaki çocukluk evime doğru ilerlemek muhteşem olacaktı.

Sadece Hale Wheeler bir joker olduğunu kanıtlıyordu.

Ve ben risk alan biri olabilirim.

Ama akıllı başında her kızın kaçınması gerektiğini bildiği bazı riskler vardı.

Ve eğer akıllıysa, Hale gibi bir adam bu listede her zaman bir numarada yer alırdı.

BÖLÜM 5

SADECE DOĞRU ŞEY

Elsa

Hale'nin arabası beni eve götürdü, bunun üzerine koşarak merdivenleri çıktım, kıyafetlerimi değiştirdim, sonra koşarak aşağı indim ve hızlıca stüdyoya yürüdüm.

Oradayken, Hale'in röportajını buluttan indirdim ve tamamını izledim, tepkime göre kesmek istediğim bölümleri, uzun bir çekimi ya da onun veya ailesinin bir üyesinin sahip olduğum bir fotoğrafını aramak istediğim yerleri işaretledim.

Daha sonra Chuck, Zoey, Fliss ve Carole ertesi sabah bizi yeni yerimize taşımaya yardım etmek için geldiklerinde hazır olmak üzere eşyaları toplamak için epey zaman harcadım. Pazar günü onlardan çok şey istemiştim ve kutuları doldurmalarını değil, sadece taşımalarını istemiştim.

Tüm bunları muhabirlerden gelen mesaj ve e-postaları yanıtlarken ve Pazartesi günü çekeceğimiz raporun taslağını hazırlarken yaptım.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, bu da evime geri dönmek, hızlı bir duş almak ve annemin en az yorum yapacağı ne giyeceğimi bulmaya çalışmak gibi her zamanki muammaya girmek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

O sabah asansöre bindiğinden beri on kez reddettiğim telefonu aldığımda aklıma hiçbir şey gelmemiştir, bir yandan makyajımın son rötuşlarını yaparken bir yandan da bununla uğraşıyordum -çoklu görev çünkü Hale on beş dakika içinde orada olacaktı.

Telefonu açtıktan sonra Fliss'e, "Sadece profesyonelce davranmadığın ve arkadaşına ihanet ettiğin için içten ve derin özrünü paylaşma fırsatı vermek için cevap veriyorum," dedim.

"Bebeğim, biriyle yatman lazım."

Onun sözleriyle, omzu açık bir kazağı sökük var mı diye incelemeyi bıraktım.

"Bu sahte bir randevu," diye karşılık verdim.

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi, "Senin de kendine bir hayat kurman lazım," diye devam etti.

"Benim bir hayatım var," diye karşılık verdim, ön tarafında herhangi bir yırtık bulamayınca kazağın arkasını incelemek için ters çevirdim.

"Tamam, beni dinle," diye ısrar etti Felicity. "Benim için otururken gözlerini senden alamıyordu. Ona sürekli bana bakmasını söylemek zorunda kaldım ve sonunda pes ettim ve seni izleyebilmesi için etrafından dolaştım. Ve kızım, Chuck ışığını kontrol edebilsin diye oturmaktan başka bir şey yapmıyordun. Senin bir başyapıtı resmetmene tanıklık etmeyi kaçırmak istemiyor değildi."

Tekrar kazağımı incelemeyi bırakıp dik durdum ve aniden düzensizleşen kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışırken yatak odama göz kırptım.

"Ne?" Ben sordum.

Kendini tekrar etmedi.

Dedi ki, "Bize onun bir pislik olduğunu söylediğinizde tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum, bana çok havalı göründü. Röportajını da dinledim. Ciddi bir şey aramıyormuş. Kariyerinle yakından ilgileniyorsun, ciddi bir şey aramıyorsun. Bu mükemmel. Ama E, her zaman çalışamazsın. Sekse girmeyeceğim çünkü

senin için büyük bir kuraklık dönemi olduğunu biliyorum. Ama en son ne zaman biriyle çıktın?"

"Erkekler şu anda öncelikli değil."

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz. Bu yüzden sana farklı bir soru soracağım. En son ne zaman C ve benimle bir şeyler içmek için dışarı çıktın? Demek istediğim, C bir borsacı, bu yüzden senden daha hedef odaklı olabilir ve bir kız kardeşiyle oturup gevşemek ve sohbet etmek için zaman ayırıyor. Yapacağınızı söylüyorsunuz, sonra Henry Cavill bir şey yapıyor ve bir bölüm çekmek için stüdyoya gidiyorsunuz."

Ne yazık ki bu doğrudu.

"Sanırım bugün adanmışlığımın sonuç verdiğini kanıtlıyor," dedim.

"Bunu tartışamam ve bundan sonraki sert olacak, bu yüzden dikkatli olun, ama bunu duymanız gerekiyor. Tanrı'nın kendisiyle röportaj yapabilirsin ve annen yine de bunu yaparken giydiğin elbisenin senin üzerinde kötü bir renk olduğunu söyleyecektir."

Bu darbeyi atlattığım sırada (çünkü daha da acısı, bu da doğrudu) kapı çalındı.

Bakışlarım başucumdaki saate kaydı ve saatin 6:02 olduğunu gördüm. Ciddi miydi?

"Bu konu hakkında daha fazla konuşamam. Hale geldi. Ve erken geldi."

"Niiiiiiice," diye mırıldandı.

"Erken gelmenin hoş bir yanı yok," diye tersledim, üzerinde mor kiraz çiçekleri olan, kenarları siyah yeşil kimono bornozumla kapıya doğru ilerlerken.

"Dostum, çok uzun zamandır oyunun dışındasın. Ve kanıtlar onun usta bir oyuncu olduğunu gösteriyor."

"Nasıl yani?"

"Şu anda kaç şekilde açıklamamı istiyorsun?" "Hepsini," diye ısırdım.

"Tamam. Birincisi, bu seni görmek istediğini söylüyor, senin için çok meşgulmüş gibi davranmaya çalıştığını değil. Ya da, onun durumunda, aslında senin için çok meşgul ve senden o kadar da hoşlanmıyor, bu yüzden

Bırakın erken gelmeyi, zamanında gelmeye bile zahmet edecekler. Bu çok büyük bir şey. Özellikle onun için çok şey ifade ediyor. Benim hoşuma giden ve sizin de gitmeniz gereken çok şey."

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama bu mantıklıydı ve itiraf etmekten daha da nefret ettiğim iyi hissettiriyordu.

"İkincisi," diye devam etti, "seni muhtemelen tam olarak hazır değilken yakalıyor, bu da ona seni doğal halinle, makyaj maskesi ve onu itmek ya da etkilemek için giyeceğin kıyafet zırhı olmadan görme fırsatı veriyor. Başka bir deyişle, o kadar ilgileniyor ki, gerçek sizi görebilmek için fırsat kolluyor. Üç, muhtemelen her şeyi örten o kimonoyu giyiyorsun, ama yine de muhteşem ve yapışkan ve alacağı şeyin bu olduğunu bilemezdi, yine de seni tanıyor, bu yüzden sen hazır olmadan önce geldiğinde böyle bir şey alacağını tahmin edebilirdi ve onu görmek istedi. Devam edeyim mi?"

"Hayır, kapıdayım," diye cevap verdim, gözetleme deliğinden baktığımda gerçekten de Hale olduğunu ve o sabahtan beri kıyafetlerini değiştirdiğini gördüm.

Şimdi üzerinde timsah yeşili kaşmir bir süveter vardı ve gözlerine inanılmaz bir etki yapıyordu, üzerine de ceviz rengi bir blazer ceket giymişti. Boynunda bir atkı vardı, bu da dışarıda havanın soğuk olduğu anlamına geliyordu. Altında ne olduğunu göremedim.

Ama hoşnutsuz görüldüğünü görebiliyordum, gerçi erkenciyken onu ne hoşnutsuz edebilirdi, beni ne hoşnutsuz edebilirdi, bilemiyordum.

Ancak, bunu öğrenmek üzereydim.

Felicity, "İyi eğlenceler, bana sonra teşekkür edersin," dedi ve bağlantının kesildiğini duydum.

Kapıyı açtığımda öfkeliydim.

"Erkencisin," diye bariz bir şekilde belirttim.

Gözlerimi bulmadan önce beni tepeden tırnağa süzdü, sonra tekrar tepeden tırnağa süzdü.

"Dahili telefonunuz çalışmıyor," dedi.

"Aylardır çalışmıyor," diye bilgilendirdim onu.

"Asansörünüz de çalışmıyor," diye devam etti.

"Burada yaşadığım süre boyunca bunun işe yaradığını sanmıyorum."

Yoldan çekildim çünkü o içeri girdiği için başka seçeneğim yoktu.

Kapıyı arkasından kapattım, koyu renk kot pantolonu ve öküz kanı ayakkabılarının kıyafetinin geri kalanı için mükemmel bir tamamlayıcı olduğunu fark ettim. Aynı zamanda ebeveynlerle buluşmak için de mükemmel bir kıyafetti: rahat ama yine de şık, sanki kendisi gibi olabilirdi ama yine de çaba göstermişti.

Evet, Felicity haklıydı.

Bu işte iyiydi.

Etrafa bakmadığı için de minnettardım. Düzenlemek için zamanım olmadığı gibi, dairemi dekore etmek de hiçbir zaman önceliğim olmamıştı. Bu nedenle, yol boyunca topladığım hoşuma giden şeylerin bir karışımıydı.

Yine de, mutlu bir kaza olmasına rağmen, şahsen işe yaradığını düşündüm.

Karanlık ve eklektikti.

Koyu gri-yeşil bir arka plan üzerine açık yeşil yapraklarla basılmış çıkarılabilir bir duvar kağıdına rastladığımda, benim için alışılmadık bir şekilde, bunu takıntı haline getirmiştım. Bu da beni şimdiye kadar deneyimlediğim ilk (ve tek) yuvalama görevine itti. Duvar kağıdını bir duvara yapıştırdım. Daha sonra ev sahibine (Hale'ydi ama o zamanlar bunu bilmiyordum) diğer duvarları da aynı gri-yeşile boyayıp boyayamayacağımı sorma zahmetine girmedim. Öylece yaptım.

Alan küçük olduğu için kanepede de küçüktü. Vintage mağazasından bulduğum kıvılcık rengi bir berjerim vardı. Sehpa eski bir sandıktı. Kanepenin üzerindeki galeri duvarı, kafelerin duvarlarından veya sokak fuarlarından satın aldığım yerel sanatçıların orijinal sanat eserlerinden oluşuyordu. Ve sahip olduğum her lamba bit pazarından geliyordu.

Hale bunların hiçbirini anlamadı. Telefonunu çıkarmış, parmağıyla ekrana vurmuş ve şimdi kulağına götürüyordu.

Odama gidip hazırlanmam gerektiğini biliyordum ama merakımdan orada durup onu izledim.

"Evet," dedi telefonda. "Az önce Elsa'nın evine gittim. Burayla ilgilenmesi için para ödediğim emlak yönetim şirketiyle temasa geçmeni ve Pazartesi günü için programıma ne zaman uyabilirsen ofiste bir temsilci istediğimi söylemeni istiyorum. Gece dokuz bile olsa umurumda değil. Onları bizzat kovabilmem için geldiklerine göre, acil olarak başka bir yönetim şirketi ve interkom sistemi, asansör ve bu enkaz halindeki yerde onarılması gerekebilecek her şeyin onarımını değerlendirebilecek bir proje yöneticisi bulmanızı istiyorum. En azından önümüzdeki hafta sonuna kadar interkom ve asansörün tamamen çalışır hale getirilmesini istiyorum."

Kısa bir duraklama.

Ve sonra, "Evet. Teşekkürler." Elindeki telefonu bıraktı ve bana kaşlarını çattı. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Özür dilerim, nasıl olduysa Adam'la doğrudan bir bağlantım olduğu aklımdan çıkmış."

"Ön kapının kapanmasını engellemek için yerde duran bir tuğla var."

"Bunun nedeni sadece dahili telefonun arızalı olması değil, ön kapının kilidini açmak için kodun çalışıp çalışmaması da önemli. Bu nedenle, binaya gerçekten girebilmek için kapıyı açık tutuyoruz. Tabii ki en uygunu bu değil ama dışarıda durup içeride yaşayan tanıdığım herkesi arayıp gelip kapıyı açmalarını istemek yerine evime girebilmeyi tercih ederim. Komşularım da aynı şekilde düşünüyor."

"Elsa, sen Nebraska'da ıssız bir yerde bir çiftlikte yaşamıyorsun," dedi.

"Şaka mı yapıyorsun?" Sahte bir şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açarak sordum. "Şimdi, bunu nasıl kaçırdım?"

Beni görmezden geldi ve "Kira ödüyorsun. Böyle bir şey olduğunda rapor edersin."

"İnan bana, gördüm. Yan komşum Maria da öyle. Yolanda, altımda oturan hatun, var. Salim, birinci katta oturan beyefendi, kesinlikle var. Bu şirket berbat."

"Ve telefon numaram bir yıldır sende var." Yine, ciddi miydi?

"Yani bu benim suçum mu?" Ben talep ettim.

"Güvende değilsiniz. Bu binadaki hiç kimse güvende değil."

"Affedersiniz ama dahili telefonumuzun işlevselliğini rapor etmenin, geniş imparatorluğunuzu enine boyuna yöneten bir adamın ilgisini çekeceğini düşünmemiştim. Aklımdan geçtiğini söyleyemem, ama geçseydi, tahminimce bunu yönetim şirketine bildirmemi söylediniz."

"Hayır," diye yalanladı. "Bu konuda bir şeyler yapardım."

"Beni yeni raporlama yapısı konusunda eğitimi kabul edin."

Alaycılığımdan etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını çatarak bana bakmaya devam etti ve ardından, "Dördüncü katta oturuyorsunuz. Asansör olmayınca yiyecekleri üç kat merdivenden mi taşıyorsunuz?"

Yemek yapacak vaktim varmış gibi.

Bunu ona söylemedim. "Evet" dedim. "Tanrım," diye kestirip attı.

"Önümüzdeki bir saat boyunca bunu mu konuşacağız, yoksa erken geldiğin için hazır olmadığımı düşünerek giyinebilir miyim?" diye sordum. "Ve şunu söyleyeyim, önümüzdeki bir saat boyunca bunu konuşmaya tamamen hazırım. Annem bu kadar geç kaldığım için beni azarlayacak ama ben de onun herhangi bir konuda beni azarlamasını dinlemek zorunda kalmayacağım."

Bu sefer bana kaşlarını çatmadı, beni inceledi.

Ve sonra gözleri üzerimde gezindi.

Sonunda, "Seni o cübbenin içinde kaybetmek ne kadar acı verse de, beynime kazındığı ve katılmamız gereken bir aile yemeği olduğu için, üstünü değiştirsen iyi olur" dedi.

Ona bir selam verdim ve dedim ki, "Tamamdır patron. Hemen çıkıyorum." Sonra yatak odasına geçerken, "Buzdolabında filtrelenmiş su ve tezgahta açık bir kırmızı şişe var, istersen buyur" dedim.

Kapıyı arkamdan kapattım.

Rimelimi bitirdim, biraz röfle yaptım, ayar spreyi sıktım, Versace Dylan Blue ile parfüm sıktım ve kot pantolon giymemeye ve hımbıl kazağın şeftali tonlarını tamamlamak için somon renginde saten bir etek giymeye karar verdim. Bu, işleri pürüzsüz tutmak ve soğuğa karşı başka bir koruma katmanı sağlamak için bir çift çıplak tayt giydiğim anlamına geliyordu. Kazağımı dağınık bir şekilde eteğin içine soktum, geniş altın halkalar, bir dizi ince yüzük, kazağın uzun kollarıyla hoşuma giden bir şekilde rekabet eden birkaç bilezik taktım ve Veronica Beard, kestane süet, sivri topuklu botlarımı giydim.

Şalımı kaptığım gibi dışarı çıktım.

Bunu yaptığımda Hale kızılıcık sandalyemde oturmuş, başını telefonuna eğmişti.

Bana baktı, bir vücut taraması daha yaptı, dudakları yukarı kıvrıldı ve gözleri benimkileri buldu.

"Yiyecekler hakkında yalan söyledin."

Kaşlarımın birbirine çarptığını hissettim. "Burnunu soktun mu?"

"Bana kendime yardım etmemi söylemiştin. Su almaya gittim ve bu arada senin LifeStraw'unu doldurdum."

"Hafta sonlarımı minicik bir mutfakta gurme yemekler hazırlayarak geçirmediğime şaşırmayacağınıza eminim," diye yorumladım geniş yün şalımı omuzlarıma atıp çantamı kaparken, ona yemek yapmayı neredeyse hiç bilmediğimi ve bilmek de istemediğimi söylemeyi ihmal ettim.

New York'ta yaşıyordum. Gece ya da gündüz, dünyanın herhangi bir yerinden istediğim her şeye sahip olabilirdim.

Öyleyse neden zahmet ediyorsunuz?

Ayağa kalktı. "Bu da bizi gecemizin önemli bir bölümüne, Elsa Cohen'le ilgili her konuda hızlandırılmış kursuma getiriyor."

Dondum kaldım,
çünkü... Tabii ki.

Eğer benim sahte erkek arkadaşım olacaksa, kardeşim şehirde olduğu için paylaştığımız bir yemek sırasında ailemi ortaya çıkaracak kadar önemliyse, beni biliyor olmalıydı.

Lanet olsun.

"Tamam, yolda yaparız," diye cevap verdim.

Dışarı çıktık, kilitlerin arkamızda kaldığından emin oldum ve merdivenlerden aşağı inerken içeri girdim.

"Babam, adı David, üçüncü nesil New Yorklu. Büyükannesi ve büyükbabası, Hitler onlara farklı bir yer değiştirme paketi sunmadan önce Macaristan'dan kaçmış. O bir muhasebeci. Yankees'ten nefret eder, Mets'i sever ve atanmış vurucular hakkında bir saat boyunca şikayet edebilir. Ve sanırım annemin İskandinav yakışıklılığına aldanıp büyük bir hata yaptığını çok geç fark etti."

"Doğru," dedi Hale sessizce.

"Annem, adı Inger, on yedi yaşındayken Norveç'ten New York'a taşındı. Dansçıydı ve kendini şarkıcı ve oyuncu olarak da hayal ediyordu. Broadway'e çıkma hayalleri vardı. Rockettes'in kadrosuna girmiş ve iki yıl boyunca bu işi sürdürmüş olsa da, o kadar. Benim izlenimim, garsonluk yapmayı, korolarda yer kapmaya çalışmayı ve sürekli reddedilmeyi bırakabilmek için babamla birlikte olduğu yönünde."

Artık ön kapıdaydık ve Hale'i tuğlaya mutsuz bir bakış atarken yakalamış olsam da, kapıyı benim için açık tutmaktan başka bir şey yapmadı, sonra arkamdan çıktı ve elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni kaldırıma doğru yönlendirdi.

Bu sırada konuşmaya devam ettim.

"Bir de Oskar var. Üç yaş büyük ağabeyi. Boston'da büyük bir hukuk firmasında avukat. Anoushka ile evli. Biri kız biri erkek iki çocukları var. Ağabeyim erkek yayını yapıyor. Yengem de

Mükemmel evinin ve çocuklarının krem ve uçuk pembe tonlarındaki fotoğrafları. Bunları ne kadar mükemmel bir anne ve ev kadını olduğunu paylaşmak için Instagram'a koyuyor. Bunu da alışveriş yapabilmek, arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyebilmek, uzun kız kıza hafta sonlarına ve yoga inzivalarına gidebilmek için onları bakıcılarına bıraktığı zamanlar arasında yapıyor."

Bulunduğumuz yerin altı araba yukarısındaki sokakta park etmiş siyah bir Jeep Wrangler'ın ışıkları yandı ve bip sesini duydum.

Ama bunun dışında Hale cevap vermedi.

Ben de konuşmaya devam ettim.

"Kız kardeşi Emilie," diye devam ettim. "İki yaş küçük. Lenox Hill'de çalışan bir cerrahla çıkıyor. Adı Scott. Sizin gibi birinin ayaklarının dibine gül yaprakları sermesini bekleyeceğinden emin değilim ama bunu yapmadığımda canı sıkılacak."

Hale benim için yolcu tarafındaki kapıyı açarken yaptığım espriye sırıtıyordu. Arabasına tırmanırken beni sabitlemek için dirseğimi de tuttu.

Bu arabanın bir Look at How Much Money I Have arabası olmadığını, bunun yerine onu buradan oraya şık bir şekilde götürecek bir Amerikan yapımı klasik olduğunu düşünerek beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum.

Ve bu beni etkiledi çünkü bu seçim onun hakkında çok şey söylüyordu, benim tahminime göre hepsi de iyiydi.

Yan yatıp kapıyı çarptıktan sonra kontağı çevirmeden önce bana baktı ve "Kız kardeşin ne iş yapıyor? Hemşire mi?" diye sordu.

Emilie'nin başkası için bir şey yapma düşüncesi beni neredeyse kahkahalarla güldürüyordu.

Kendimi tutmayı başardım ve şunları paylaştım: "Kız kardeşimin ne iş yaptığını bilmiyorum. Peşinde olduğu şey, Sex and the City'deki Charlotte'un yaşam tarzına sahip olacak bir koca. Gerçi iyi huylu, sevgi dolu ama kel, kötü alışkanlıkları olan bir Yahudi çocuğa değil, yakışıklı bir Yahudi çocuğa aşık olacak.

Annesini karısından daha çok seven bir çocuk, bu da ona şikayet edecek bir şey verecek, çünkü aksi takdirde mükemmel olacak. Ve anladığım kadarıyla, zamanının çoğunu bu çabaya harcıyor."

O cipi trafiğe sokarken ben de bunu düşünmeye başladım. Sonra ona "Sola dön, iki blok ileride." dedim.

"Yakaladım seni," diye mırıldandı.

"Bunun nasıl olduğundan emin değilim," diye devam ettim, "babamın Bernie Sanders'ı muhafazakâr gösterdiğini düşünürsek, ama bir süre sonra annem her şeye geleneksel değerler açısından yaklaşmaya başladı. Sanırım hepimiz taşındığımız için ve Oskar'ı yanlış yapmayacağına, Emilie'yi her balonun güzeli olduğuna ikna etmek için çok zaman harcadı ve şimdi hepimizin yuva kurmasını sağlamaya ve torunlarına sağlıklı beklentiler aşılama kendini adanmış durumda. Dikkatli olun, annem ve babam anlaşıyor. Bu, yaptığı her şeyi sözlü ve sözsüz olarak onaylamama ve onun da bunu görmezden gelip her şey yolundaymış gibi davranması şeklinde mükemmel bir pasif-agresif biçimde ortaya çıkacaktır."

"Doğru," dedi. Sonra da "Demek ortanca çocuk sensin" diye ekledi.

"Eğer bu sendromdan muzdarip olduğumu söylüyorsanız, kesinlikle haklısınız. Bağımsız olmayı erken öğrendim. Arkadaşlarımı ailem olarak görürüm ve ailem de sosyal olarak bağlılık duymak zorunda olduğum tanıdıklarımıdır, ancak mesafeyi korumak için elimden geleni yaparım. Oskar tarafından kesinlikle gölgede bırakıldım ve Emilie için ihmal edildim. Ben kesinlikle dışlanmış biriyim. Buna, benimle bir yoldaşlık hissettiğini düşündüğüm babam dahil değil, çünkü o da uyum sağlayamıyor."

"En azından bir müttefikin var," diye mırıldandı.

"Evet," diye kabul ettim. "Ortanca çocuk meselesi seçtiğim kariyer hakkında da fikir veriyor. Büyürken ilgiye aç olduğumun farkındayım, bu yüzden kamera önünde olmak her zaman istediğim yerdi."

"Ünlü haberleri mi yapıyorsun?"

Yola bakıyor olsa da başımı salladım. "Syracuse'da gazetecilik okudum. Okuldayken yaptığım stajlar beni kendi tarzımı bulmaya itti."

"Kahve getirerek aidat ödemeyi sevmiyor musun?" diye alay etti.

"Canlı yayın yeteneklerinin bana asılması hoşuma gitmiyor. Çalıştığım yerdeki hava durumu sunucusu iyi bir adam değildi."

Hale buna yanıt vermedi ama cipteki atmosfer bir anda dibe vurdu.

"Hepsi öyle değil," diye onu temin ettim. "Yakın bile değiller. Ve benim kararım daha fazlasına dayanıyordu. İnternet ve sosyal medya oyunu değiştirdi. Basılı yayınlar ölüyor. İnsanlar kanallardan yayın hizmetlerine geçiyor. Bunun habercilik üzerinde olumsuz bir etkisi oldu. Haber ajansları artık halkı objektif bir şekilde bilgilendirmekle ilgilenmiyor. Onlar izleyicilerin peşinde ve izleyiciler de eğlenmek istiyor. Ve bugünlerde pek çok izleyici sadece duymak istediklerini duymak istiyor ve tarafsız gerçekleri duyarak inançlarının ve değerlerinin sorgulanmasını değil, bunun yerine onaylanmayı istiyor. İnsanları bilgilendirmek istiyordum ama beni izlemek istemeleri için onları eğlendirmenin bir yolunu bulmam gerektiğinin de farkındaydım. Yaptığım şey tam olarak mutlu bir orta yol değil ama özendirici de değil. Ne yaptığım ve şovumun amacı konusunda açık davranıyorum." Ön camı işaret ettim. "Bir sonraki bloktan sağa dönmeniz gerekiyor."

"Gerçek haberleri siz vermek ister miydiniz?" diye sordu.

"İlk başta yaptığım şey bana iğrenç geldi," diye itiraf ettim. "Daha yirmi iki yaşındaydım ve şimdiden satılmış gibi hissediyordum. Sonra ortanca çocuk olmanın bir başka özelliği ortaya çıktı. Saçma sapan bir rekabetçi değilim ama yine de var. Bunu diğerlerinden daha iyi yapmak istedim. Farklı bir şekilde çevirmek istedim. İşin içine girince hoşuma gittiğini ve iğrenç olmaktan çıkarabileceğimi fark ettim. Kendini insanların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaya adanmış, etrafımda hareketli bir haber odası olan ben değilim. Bu ben değilim."

Klavyenin arkasına saklanıp boş boş konuşuyorum. Önde ve ortadayım, ünlü insanlar hakkında atıp tutuyorum ve başka bir şeymiş gibi davranmıyorum. Bir sonraki ışıktan sola döneceksin."

Hale arabayı sürdü, sonra sola döndü ama bu sırada hiçbir şey söylemedi.

"Yaptığım şeyi onaylamıyorsunuz," dedim.

"Hayatım boyunca sizin gibi insanların babam, Genny ve Tom ve hatta benim hakkımda konuşmalarıyla yaşadım. Genny ve Tom'un hayatları için istedikleri şeylerin bir parçasıydı bu. İnsanların babamı neden büyüleyici bulduğunu anlıyordum. Ama yakın zamana kadar beni değil."

"Ben çocuklar hakkında haber yapmam," diye onu temin ettim. "Ebeveynleri tarafından öne sürülenler bile, Kris'in küçük kızlarıyla yaptığı gibi, onlar bu şekilde halka maruz kalacak kadar büyümeden önce. İşin içine bunu katmadan da söyleyecek çok şey var."

"Senin gibi bu tür katı sınırlara sahip çok fazla insan yok."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Şuradan sağa dön ve boş yer olan herhangi bir yere park et," diye talimat verdim. "Annem ve babam o blokta oturuyor."

Evlerinin bir blok ötesine park etmek zorunda kaldık ama Hale ustalıkla boşluğa geri geri girdiğinde bile cipi kapatmadı ya da inmedi.

Bana döndü.

"Bunları bilmek güzel ve bildiğim için de memnunum. Ama erkek arkadaşın olarak bilmem gereken şey kahveni nasıl içtiğin. Eğer sabah insanı isen. Kahvaltıda ne yersin. En sevdiğin kitap hangisi. Bunun gibi şeyler."

"Biraz krema, genellikle vanilya, ama beyaz mocha'yı da geri çevirmem. Ben her zaman yemek yiyen bir insanım. Yemek yediğimde yerim ve genellikle kötü yerim, çünkü yemek yemeyi hatırladığımda açlıktan ölmüş olurum. Zevk için okumaya pek vaktim olmuyor ama okuduğumda da genellikle bir gerilim romanı okuyorum. Riley Sager şu anki favorim. Ve çok fazla dizi izleyecek vaktim yok."

Filmlere, galaya davet edilmediğim sürece gitmem, gerçi genelde bitmeden giderim ki raporumu çekebileyim. Ama Everything, Everywhere, All at Once'ı yakalamayı başardım ve çılgın bir yolculuktu ama beni çok etkiledi. Annelik sorunlarım var, bu yüzden olabilir. Peki ya siz?"

"Krema, iki şeker, ekstra bir sarsıntıya ihtiyaç duyarsam üç. Ben sabah insanıyım. Babamın bana yüklediği boyundurukla ilgili en nefret ettiğim şeylerden biri, akşamları dinlenmeye pek vaktim olmamasıydı, bu da bana sürekli hareket halinde olmaktan daha iyi geliyor. Güne smoothie ve yulaf ezmesi ya da yoğurt, granola ve meyve ile başlıyorum. Okuyabildiğim kadar çok, okuyabildiğim her yerde okuyorum. Kısa süre önce Stamped from the Beginning'i bitirdim, kabullenmesi zordu ama zaman ayırmam önemliydi ve bence herkes okumalı. Everything, Everywhere, All at Once da beni çok etkiledi çünkü benim de annemle ilgili sorunlarım var ama on iki yaşımdan ve tüm zamanların en sevdiğim filmi olan Crouching Tiger, Hidden Dragon'u izlediğimden beri Michelle Yeoh'a aşığım."

"İyi bir tane," diye fısıldadım ve o anda duygulandım, çünkü benimle röportaj yaptığı için değil, Cumartesi gecesini benim için nazik bir şey yaparak geçirdiği için paylaşıyordu.

Söylediği her şeyin hoşuma gittiğinden bahsetmiyorum bile.

"Önemli not, ben koruyucu bir erkek arkadaşım," diye duyurdu. "Yani, eğer bu sadece normal bir aile işlev bozukluğu değilse ve içeride işler kötüye giderse, muhtemelen bunu izlemene izin vermeyeceğim."

"Tamam" dediğimde hâlâ fısıldıyordum.

Sesi değişti, daha yumuşak, daha tatlı oldu, "Gerçekten çok güzel görünüyorsun bebeğim. Kıyafetini beğendim. Sana çok yakışmış."

En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum. Ağlayan biri değildim. Hiçbir zaman da olmadım.

Ama o zaman geldiklerini hissettim.

Çünkü, son gerçek erkek arkadaşım lisede olduğu için bilmiyordum, ama bunların sadık bir erkek arkadaşın kız arkadaşına, kendini asla ait hissetmediği, hiçbir şeyi doğru yapmadığının açıkça belli olduğu ve bunu atlatabilmesi için erkeğinin doğru şeyi söylemesine ihtiyaç duyduğu bir eve girmeden hemen önce söyleyeceği sözler olduğundan şüpheleniyordum.

Gözyaşı dökme isteğimi dizginledim ama "Teşekkürler Hale," derken gözyaşlarım ses tonuma karışmıştı.

"Hadi gidip eğlenelim."

Bunun üzerine arabadan dışarı çıktı.

İyimser olduğunu düşünmüştüm ama başka seçeneğim yoktu.

Ben de atladım.

BÖLÜM 6

CHEZ COHEN

Hale

"Y Patates yerine daha fazla brüksel l a h a n a s ı almalısın canım. Emin değilim Diyetinizde yeterince yeşil olsun."

"Keto'ya başlamalısın, Elsa. Anoushka ve ben kullanıyoruz ve harika bir şey. Biz fitiz ve aktif bir yaşam tarzımız var, bu yüzden muhtemelen senin için de harikalar yaratacaktır."

"Elsa her zaman biraz tombul olmuştur. Ne denerse denesin, muhtemelen asla değişmeyecek. Değil mi Scott? Bazı insanlar yağ depolamaya yatkındır. Sen bir doktorsun. Bilmen gerekir."

"Ben bir ortopedi cerrahıyım, Em. Zayıflama uzmanı değil."

Oskar, "Anoushka'nın birkaç keto yemek kitabı var," dedi ve buzdolabında bir kavanoz Grey Poupon hardalı, bir kalıp tereyağı ve bir su sürahisinden başka bir şey olmadığını bilecek kadar kız kardeşini önemsemediği belli olan bir cömertlikle, "En sevdiğimiz tariflerden bazılarını tarayıp sana gönderebilir," diye teklif etti.

Inger bu yorumlarını "Belki de gidip biraz brokoli buharda pişirmeliyim. Bir dakika bile sürmez."

Tamam.

Sikerim böyle işi.
Yeterince içmişti.
Ve gereğinden fazlasını almıştı.
Yani işleri bitmişti.
"İşte bu kadar," dedi peçetesini yere atıp sandalyesini geriye iterek.

"Hale," dedi Elsa yumuşak bir sesle.

Ona döndü. "Biz gidiyoruz."

"Belki diğer odada konuşabiliriz," diye önerdi. "Seni uyarmıştım," diye karşılık verdi.

Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Bu, onun yaptığını gördüğü en şirin şeydi.

Bu, onun yaptığını gördüğü tek sevimli şeydi.

Ama çok ciddiye. Bu

bok iyi değildi.

Her şey yolunda başlamıştı.

Ailesinin onun ortaya çıkmasına verdiği tepki klasikti. Çok şaşırmışlardı ama yine de hoş karşılamışlardı.

Belki de şoku biraz fazla belli etmişlerdi, sanki Elsa bırakın onu, herhangi bir erkeği bile tavlayamazmış gibi. Ama zor olmalarına hazırlıklı gelmişti, o yüzden görmezden geldi.

Bununla birlikte, David aynı tepkiyi vermedi. Elsa'nın bir erkekle, Hale'le bile gelmesine şaşırmış görünmüyordu. Aslında Hale'in orada olması hiç de umurunda değilmiş gibi görünüyordu. İlk başta önemseydiği tek şey kızına sıkıca sarılmaktı. Daha sonra Hale ile tokalaştı, koluna girdi ve onu evine davet etti.

Başka bir deyişle, Hale David'den hemen hoşlandı.

Inger oldu Çarpıcı, Eğer onu Varlık oldu a Biraz bunaltıcıydı ve bu da oğluna, gelinine, torunlarına, en küçüğünün erkek arkadaşına ve ayrıca Hale'ye hafif boğucu bir şekilde yaltaklanmasından kaynaklanıyordu. Oskar ve Emilie'ye babalarının siyah saçları ve gözleri miras kalmış olsa da, Elsa büyük ölçüde babasına benziyordu

Anne, ailede sadece bu ikisi o ruhani İskandinav güzelliğine sahip.

Yine de, biraz mide bulandırıcı bir şekilde, Anuşka Elsa'nın ikizi olabilirmiş gibi görünüyordu, tek farkı iki kilo daha hafif olmasıydı.

Elsa muhteşemdi ama Hale, Chloe ya da Sasha'ya çok benzeyen bir kadın bulmayı hayal bile edemiyordu, her ikisi de muhteşem olsalar bile. Bu tamamen itici olurdu.

Geldiklerinde Inger ve Anoushka, Oskar ve Anoushka'nın çok küçük çocuklarını yatağa yatırıyorlardı, böylece bu ailenin Elsa'ya ve bazen de David'e sunduğu kesinlikle şeytani saçmalıkların bir kısmı gizlenmiş oldu.

Ama çocuklar aşağı indiğinde ve başka bir yer hazırlandığında, başladı.

Inger'in Elsa'nın kıyafetleri, saçları, kilosu ve hatta Elsa'nın ten rengine uymadığına karar verdiği fondöteninin tonu hakkında söyleyecekleri vardı (bu doğru değildi, Tanrı aşkına Elsa fondöten sürdüğünü fark etmemiştir bile). Bunu annelik kaygısı ya da tavsiyesinin arkasına saklıyordu ama bunlar kandırmacaydı, başka yolu yoktu.

Oskar, muhtemelen boş zamanlarını kendi sikini nasıl yalayacağını bulmaya çalışarak geçiren kibirli bir pislikti. Ancak, kendi kışına ne kadar uzak olduğunu düşünürsek bunu asla başaramazdı.

Emilie sinsiydi ve olduğundan on yaş daha genç davranıyordu. Hale, Scott'ın Elsa'nın kışına kız arkadaşından daha fazla ilgi gösterdiğini ve Emilie'nin bunu kaçırmadığını düşününce bunu bir şekilde görebiliyordu.

Ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, Hale hiç de öyle düşünmüyordu.

David araya girmek için elinden geleni yaptı ve oturma odasındaki içkilerden yemek masasına uzanan yol boyunca Hale adamla birkaç güzel sohbet etti. Ama sayıca ne kadar az oldukları ve işlerin ne kadar çirkinleşebileceği düşünüldüğünde bu çaba sonuçsuz kalmıştı.

"Ben... anlamıyorum," dedi Inger. "Bir sorun mu var?"

Elsa Hale'e yalvaran bir bakış attı.

Dişlerini sıktı, peçetesini aldı ve tekrar masanın altına itti.

Sonra Oskar'a baktı. "Elsa'nın ketoya ihtiyacı yok. Bir doktor tarafından reçete edilmediği sürece kimsenin ketoya ihtiyacı yoktur. Ketojenik diyet, ilaçlara yanıt vermeyen aşırı epilepsiyi yönetmek için son çare olarak kullanılır. Başka bir deyişle, beyin kimyanızı değiştirir. Sağlık açısından faydaları olabilecek geçici bir diyetdir, ancak bunu kanıtlayacak araştırmalar henüz mevcut değildir. Ve günlük kalori tüketiminin sürekli bir yolu olmaktan ziyade, sadece kilo almak için kısa bir süre kullanılması tavsiye edilmektedir. Bu da bana neden bu ilacı kullandığınızı merak ettiriyor çünkü kilo almaya ihtiyacınız yok. Ama dahası, Elsa'nın ketoya ihtiyacı yok çünkü," gözlerini Emilie'ye çevirdi, "muhteşem bir vücudu var. Belki beden utancına karşı hareketin farkında değilsiniz ama artık kadınların çekici kabul edilmeleri için 10 kilo zayıf olmaları beklenmiyor. Ne şekilde olursa olsun, kendi tenlerinde rahat hissetmeleri teşvik ediliyor. Zayıfsanız ve zayıf olmaktan mutluysanız, harika. Kıvrımlıysanız ve kıvrımlı olmaktan mutluysanız, harika. Ancak, Elsa'nın vücuduyla ilgili bir konuyu tartışmaya açtığını hatırlamıyorum."

Elsa'nın elinin dizine indiğini ve sonra sıktığını hissetti, o da sustu.

"Onu seviyoruz. Sadece onun sağlıklı ve mutlu olmasını istiyoruz," dedi Oskar.

Elsa'ya baktı. "Sağlık sorunlarından haberim yok mu tatlım?"

Yine dudaklarını büzmüştü, şimdi mavi gözleri gülmemeye çalışıyormuş gibi dans ediyordu, bir yandan da başını sallıyordu.

Kızın bunu komik bulması güzeldi ama adam hiç eğlenmemiştir.

Tekrar Oskar'a baktı. "O zaman bu onunla ilgili değil. Geldiğimizden beri olanlarla, onu yıkmanın yollarını bulmakla ilgili. Ve ben onun yanında otururken

almayacağım. Ve eğer eve gelir ve ben yanında değilken aldığını söylerse, bunu da kabul etmeyeceğim."

Oskar ağzını açtı. David sert bir sesle, "Oğlum," dedi.

Oskar babasına baktı. "Bu adam masamıza bir kez oturdu ve benimle ve Emilie'yle bu şekilde konuşmasını sorun etmiyor musun?"

"Evet, söylediği her şeyin doğru olduğunu düşünürsek. Kız kardeşini rahat bırakmalısın."

"Baba!" Emilie ağladı.

"Bundan sonra devam etmeye ne dersin, hmm?" Inger önerdi.

"Biraz aşırı bir tepki, sence de öyle değil mi?" Emilie nefesinin altından hiç kimseye ve herkese karşı mırıldandı. "Biz de tam diyetlerden bahsediyorduk."

"Sadece diyetlerden bahsetmiyorlardı", yani Hale'in söyleyecek bir şeyi vardı ama Elsa dizini bir kez daha sıkıp ünlem işareti olarak ayağının yan tarafına tekme attığında bunu söylemedi.

Bunun yerine ona doğru eğildi ve "İstediğin kadar patates ye" diye emretti.

Adam uzaklaşınca, "Hay hay patron" diye cevap verdi. Dümdüz.

Ona şaplak atmaktan gerçekten zevk alacaktı.

Yemekleri dağıtmayı bitirdikten sonra Scott "Bu çok garip" diyene kadar sessizce yediler.

Oskar, "Elsa, yüce ve kudretli Hale Wheeler'ı onu önemsemişimiz için bizi azarlamaya getirdiğinde olacağı gibi," diye homurdandı.

"Sanki hiç konuşmuyorum bile," dedi David tavana doğru. Inger oğluna, "Oskar, hayatım, kes şunu," dedi.

Oskar düşürmedi.

Hale'e şöyle dedi: "Biliyor musun, bilgin olsun diye söylüyorum, vücut utandırmaya karşı olan bu şey obez insanlar için hiç de iyi değil. Obez olmanın tamamen normal olduğunu düşünmeleri onlar için iyi değil.

o kadar kilo taşımak. Bu bir salgın hastalık. Kelimenin tam anlamıyla çok şişman olmaktan ölebilirsiniz."

"Ve sizce bu salgınla mücadele etmenin yolu yemek yoluyla kendini rahatlatan insanları utandırmak mı?" Hale karşılık verdi. "Sence onlara saklanmaları gerektiğini, değersiz olduklarını, daha az olduklarını, toplumun dışladığı kişiler olduklarını hissettirmek mi doğru yol?"

"Hayır," diye tersledi Oskar. "Ben sadece onlara şişman olmaktan gurur duymaları gerektiğini hissettirmenin doğru yol olmadığını düşünüyorum."

"Bir komedyenin açıkça ayrımcılık içeren tek şakası şişman şakasıdır. Onlar toplumun aşağılanabilir bulduğu son kesim, bu yüzden onlarla açıkça dalga geçmekte bir sakınca yok. Sizce bu, kilolarıyla mücadele eden insanlara kendilerini nasıl hissettiriyor?" Hale sordu.

Oskar sert bir şekilde, "Umarım biraz irade göstermeleri ve hayatlarını daha iyi hale getirmeleri gerektiğini hissettirir," diye cevap verdi.

"Peki sizce bu sorunları yaşayan insanların büyük çoğunluğu bu konuda bir şeyler yapmak istemiyor mu?" Hale zorladı. "Gerçekten bunun sadece bir irade meselesi olduğunu ve pek çok kişiyi hayatlarını daha sağlıklı bir şekilde yaşamının yollarını bulacak araçları edinme kapasitesinden yoksun bırakan ruh sağlığı sistemimizin bir başarısızlığı olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Oskar mock, "Lütfen, sosyalleştirilmiş tıbbın toplumun hastalıklarına çözüm olduğu konusuna girmeyelim," diye yalvardı. "Mesele daha az yemek. Dürüst olmak gerekirse, hepsi bu."

Scott bu noktada bir ses çıkardı, bir anlaşmazlık sesi.

Ama adam suya girmedi.

Hale de geri adım atmadı.

"Kilo problemin yok, peki tam olarak nereden biliyorsun?" Hale sordu, bunun zaten ne kadar çekişmeli olduğunu düşünerek Oskar'ın o gece ne kadar alkol aldığına dikkat etmemeye karar verdi.

Oskar, "Sadece onlara hiçbir şeyin yanlış olmadığını düşündürmenin büyük bir soruna zayıf bir cevap olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi.

"Yani bu konuda bir şeyler yapmaya çalışırken spor salonlarında onları filme almak, bunu yayınlamak ve sosyal medyada onlarla dalga geçmek sizin için sorun değil," dedi Hale kesin bir dille. "Ya da toplumun onlara kendilerini istenmeyen, daha az ve değersiz hissettirmek için verdiği sayısız ve sürekli mesajlardan herhangi biri, bu salgınla savaşmak için iyi stratejilerdir. Güzelliğin bir ölçüyle ilgisi olmadığını söylemek ve belki de bu dünyadaki yerlerini nasıl algıladıkları konusunda bir şeyler yapabilecekleri bir özgüven bulmalarına yardımcı olmak için biraz kabullenme egzersizi yapmak yerine. Yani aslında bir yerleri var. Ve bundan sonra, zihinsel sağlıkları üzerinde faydalı etkileri olabilir ve bu da fiziksel sağlıkları üzerinde aynı etkiyi yaratacaktır."

Oskar, "Tekrar söylüyorum, onlara şişman olmanın sorun olmadığını düşündürmenin bir faydası yok," diye cevap verdi.

Hale, "Demek istediğim, onlara iyi olmadıkları mesajını iletme yerine, iyi olduklarını onlarla paylaşmak olumlu değişim için daha büyük bir güç olabilir," diye karşılık verdi.

"Sorun şu ki, onlar iyi değil," diye karşılık verdi Oskar.

Yüce İsa.

"Pekala o zaman, bundan muzdarip olmadığınıza ve muhtemelen olmayacağınıza göre, formda kalmanın sizin için ne kadar önemli olduğunu düşünürsek, bu sizi neden ilgilendiriyor? Seni tam olarak nasıl ilgilendiriyor?" Hale sordu.

"Benim bir kızım var. Büyüdüğünde şişman olmanın normal olduğunu düşünmesini istemiyorum," diye karşılık verdi Oskar. "Teyzesinin başarılı olduğunu ya da şu siyahi şarkıcı gibi insanları görürse sağlıksız fikirlere kapılır."

"Şu Siyah şarkıcı mı?" Elsa yemek yemek için elini onun dizinden çekmişti ama sesinin tonuna bakılırsa

Bu üç kelimeyi söyledikten sonra Hale onu bulana kadar masanın altını aradı ve sonra onu sıktı.

"Flüt çalan kişi," dedi Oskar.

"Lizzo demek istiyorsun," diye bilgilendirdi Elsa onu.

"Onun bir adı var.

Bu Lizzo."

Tanrım

Lizzo'ya gölge düşürmek istemem, kadın çok güzeldi ama Elsa, Lizzo'nun boyuna yakın bile değildi.

Ancak ikisini aynı cümle içinde kullanarak Oskar'ın niyetini açıkça ortaya koymuştur.

"Bütün ünlüleri tanıdığına göre sen de biliyorsundur." Bu söz Emilie'den geldi, yine nefesinin altında ama yine de herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Lizzo ile henüz tanışmadım," dedi Elsa. "Her ne kadar herkes aynı şeyi sevmese de, dolayısıyla herkes onun müziğini sevmeyecek olsa da, bu onun başarılı bir müzisyen, şarkıcı ve söz yazarı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. O kendini ifade etme ve pozitiflikle ilgili. O, doğruları söylemek ve gerçekçi olmak hakkında. Görünmeyen insanları görünür kılmakla ilgili. Tüm bunlarla ilgili olmasına rağmen pek çok insanın onu bedenine indirgeyip politize etmesi trajik bir durum. Ancak bu bir sürpriz değil. Bir bakış açısına sahip bir kadın, bu bakış açısı diğer kadınlara kendi içsel güçlerini tanıtmaya çalışmak, diğer kadınların yöneldiği bir mesaj, her zaman bir tehdit olmuştur. Siyah bir kadın, bu tehdidi daha da arttırır. Dolayısıyla statüko, kadının mesajını ve gücünü sulandırmak için onu, fikirlerini manipüle edebilecekleri bir şeye indirgemek için her şeyi yapacaktır."

"Şimdi de bana ırkçı mı diyorsun?" diye sordu Oskar.

"Hayır, kadın düşmanı olduğunu söylüyorum," diye karşılık verdi Elsa

sorunsuz.

Oskar'ın boynunda bir kızarıklık oluştu.

Inger, "Elsa, sanırım bu tartışmaya devam etmemizi rica etmiştim," diye tersledi.

"Özür dilerim anne, ama bir şey daha var," dedi

Elsa. "Elsa!" Inger ısırdı.

Ama Elsa tekrar Oskar'a baktı. "Hale kibirli ve güçlü biri değil. Ve bu masadaki herkesten daha iyi olduğunu düşündüğünü gösteren hiçbir şey yapmadı. Kız arkadaşına hakaret ettin. Hoşuna gitmedi ve sana söyledi. Bu hoşuna gitmedi, sen de göt gibi davranmaya başladın. Şimdi de Hale'e laf atman beni üzdü. Bu yüzden bunu yapmaktan kaçınmanı rica edeceğim."

Oskar, Elsa'ya hiçbir şey söylemedi. Annesine baktı.

"Eve döndüğümüzde karşılaşacağımız muamele bu olacaksa Anoushka ve benim çocukları pek fazla ziyarete getireceğimizi sanmıyorum."

"Oh, sevgilim, öyle söyleme!" Inger açıkça paniğe kapılarak haykırdı.

"Meslek olarak tartışmayı seçmiş olmanı ilginç buluyorum ve görünüşe göre biri seni alt ettiğinde meydan okumayı beceremiyorsun," diye araya girdi David, oğlunu hedef alarak.

"David, bu işe karışma," diye emretti Inger.

Elsa Hale'e doğru eğilerek, "Sana söylemeyi unuttum, babam Oskar'ın hukuk fakültesine gitmesine pek taraftar değildi. Adalet sistemimizin bozuk olduğunu düşünüyor."

Hale ona döndü. "Öyle."

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırmış olsa da gülümsemesini gizleyemedi.

"Benim çağrımı küçümsediğini gizlemedin baba," dedi Oskar.

"Bu ne çağrısı evlat?" diye sordu David.

"Yasa."

"Sen avukatlık yapmıyorsun. Faturalandırılabilir saatler biriktirme sanatını icra ediyorsun." David geri döndü.

"Düzelتيyorum," diye kulağına fısıldadı Elsa. "Sorun hukuk fakültesi değil, Oskar'ın bu işe insanlara yardım etmek için değil para kazanmak için girmiş olmasıydı."

"Bunu yakalayacağım," diye fısıldadı Hale.

"David, bu masada misafirlerimiz var. Scott ve Hale'in bu konuşma için hazır bulunmalarına gerek yok," dedi Inger.

Oskar, "Ve bu tartışmalı bir konu, çünkü göçmenler için pro bono davalar ya da yapmamın faydalı olacağını düşündüğünüz her neyse onu yapmak için hızlı bir şekilde ortaklığa giden yolu bırakmayacağım" dedi.

"Harika," diye mırıldandı Emilie, kulağa öyle geleceğini müjdeleyerek.

Yıpranmış bir tartışmanın başlangıcı.

David, "Tabii ki parasını ödediğim eğitimi ihtiyacı olan insanlara yardım etmek için kullanmayacaksın," dedi.

"Müşterilerimin de en az yoksul insanlar kadar hizmetlerime ihtiyacı var. Bu tersine ayrımcılıktır, Peder," dedi Oskar.

David, "Tanrıya şükür ki, Nazilerden kaçan büyük büyük anne ve babanı kabul eden iyi kalpli, varlıklı Yahudiler senin göçmenler hakkındaki görüşlerine sahip değillerdi," diye karşılık verdi.

"Burada hepimiz Hale olamayız." Oskar masanın üzerinden Hale'e doğru bir el salladı. "Rahibe Theresa sörfçü bir adam kılığına girmiş, babasının zorlukla kazandığı milyarları dağıtıyor. Gerçi kimse şu anda babasının ona bıraktığından daha fazla paraya sahip olduğundan bahsetmiyor çünkü olan bu. Çok para çok daha fazla para getirir. Afrikalıları aşıl原因, Tibet'i özgürleştiren binyılın kurtarıcısı gibi görünüyor ama yine de tüm ülkeleri alıp satabilir."

Hale hareketsiz kalmıştı. Ama Elsa değil.

Şimdi peçetesi masanın üzerindeydi ve oturduğu yerden kalkmıştı.

"Hadi tatlım, gidiyoruz," dedi kolundan çekerek.

"Elsa, otur," diye emretti Inger.

Ama Hale ayaktaaydı.

"Evet, evet. Oskar'ı o şekilde kışkırtarak haddimi aştım. Özürlerimi kabul edin." David oğluna döndü. "Oskar, özür dilerim. Bu konuyu daha fazla tartışmayacağız."

"Hayır, üzgünüm. Ama gidiyoruz." Elsa onun elini tutmuş ve çekiştiriyordu.

Herkes yerinden kalkmıştı ama sadece David onları yemek odasından oturma odasına kadar takip etti.

Elsa Hale'yi ön kapıda durdurdu ve yaklaştı.

"Hemen döneceğim, tamam mı?" diye sordu.

"Evet, bebeğim," diye mırıldandı. "Ben şalını getireyim." "Sen burada kal, ben alırım."

Elini sıktı ve bir sandalyenin kolunda şalının olduğu yere değil, yemek odasına doğru hışımla yürüdü.

"Tansiyon yüksek, Hale. Seninle ilgisi yok. Ama yemekte dışarı sızmasına izin verdim. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam," dedi David.

Başını salladı.

O sırada, uzaktan, zar zor seçilebiliyordu ama Elsa'nın öfkeli sesinin "...babası. Siktir git. Siktir git, Oskar. Senin derdin ne?" Sonra bir duraklama, "Hayır anne. Bu iş bitti. İşimiz bitti. Ve gidiyoruz."

Onun aceleyle odaya geri döndüğünü, telaşlı hareketlerle şalını kaptığını, çantasını ve eşarbını alıp yanına geldiğini gördü.

Elini tuttu, bu kez mengene gibi kavramıştı ve babasına döndü.

"Chez Cohen'de muhteşem bir akşam daha," dedi sinirli bir şekilde.

"Birazdan arayacağım," dedi David, yüzü ve sesi kederli görünüyordu. "Konuşmamız gerek, tatlım."

Başını sallamadan önce bir süre onu inceledi, ayak parmaklarının ucuna kalktı ve babasının yanağını öptü.

Sonra Hale'e baktı ve "Gidelim," dedi.

"Tekrar çok üzgünüm Hale," dedi David, çıktıkları kapının eşiğinde durarak.

Hale, Inger'in ya da diğerlerinin yanında olmadığını fark etti.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum David."

"Sizi tekrar görmeyi umuyorum, hem de yakında. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağız," diye söz verdi David.

Hale çenesini kaldırdı ve tek yapabildiği buydu, Elsa onu da peşinden sürükleyerek evlerinin ön merdivenlerinden aşağı iniyordu.

Jeep'ine doğru hızlı yürüyüşlerine eşlik eden tek şey topuklarının kaldırımındaki keskin, kesik kesik sesleriydi.

Sessizce ona yardım etti, kaputu yuvarladı ve yanına bindi.

"Açıkçası," dedi ön cama, "evimde sizi besleyecek hiçbir şeyim yok ve ikimiz de yaklaşık üç lokma yemek yedik, bu yüzden başka bir şey bulmamız gerekecek çünkü kızgınım ama hala açlıktan ölüyorum. Öğle yemeğini kaçırdım. Hint yemeği seviyorsan köşede bir Hint lokantası var."

"Bayıldım."

Ona döndü. "Oraya yürüyebilirsiniz. Sadece birkaç blok ötede. Yürümek ister misin?"

"Topuklu ayakkabı giymiyorum."

Gözlerini devirdi. "Lütfen. Ben şu arkadaki evde büyüdüm. Bu ayakkabılarla iki mil yürüyebilirdim ve muhtemelen yürüdüm de."

Onunla birlikte cipten çıktı.

Hale de arabadan indi, onunla kaldırımında buluştu ve elinden tutup onu köşeye, köşeyi dönmeye, iki blok aşağıya ve üzerinde işyerleri olan bir yola götüren yine Elsa oldu.

Havasındaydı ve bir şey söylemeyecekti, çünkü bir yerlerde onun sahte erkek arkadaşını oynadığını unutmuştu ve şimdi birlikteymiş gibi davranıyordu, akşam yemeği ailesinin evinde boka sardı ve B planına geçtiler.

Ki bu kesinlikle onun işine yaradı.

İki blok ötede, tıklım tıklım dolu olan Hint lokantasına vardılar.

Tek boş masa olan arka taraftaki iki kişilik sıkışık masada oturan bu iki kişi de kim olduklarını bilmiyor gibiydi.

Elsa menüsüne bakarak, "O kadar çok karbonhidrat yiyorum ki, ancak patladığımda işim bitecek," dedi.

Bir kahkaha patlattı.

Adam kıkırdamaya başladığında, kadının rahatlamış görüldüğünü fark etti.

Ve ona nedenini söylemekte tereddüt etmedi.

"Oskar'ın babandan bahsetmesi doğru değildi."

"O bir süre önce öldü, bebeğim," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum, sadece..." diye devam etti ve dikkatini tekrar menüye verdi, ancak bunu onun bakışlarından kurtulmak için kaçamak bir manevra olarak yaptığı açıktı.

Sonra uzandı ve onun elini tuttu. Kadın ona baktı.

"Babamla ilgili sorunlarım olmadığını söyleyemem. Ama iyiyim," diye güvence verdi.

"Çok hareketsiz kaldın, Hale. Oskar ondan bahsettiğinde."

"Zor kazanılan milyarlar meselesiydi, Elsa. Sanki babamın kazanmak için çalıştığı parayı başkasına vermem kötü bir şeymiş gibi. Birincisi, babam o parayla ne yapacağını herkesten iyi biliyordu. Yani parayı bana vermesi, bunu kabul ettiğini gösterme şekliydi. İkincisi, babamın o parayı kazanmak için ne yapması gerektiği Oskar'ın aklına gelmiyor. Aynı şeyi Oskar'ın, kocası çoktan ailesini terk etmiş olan karısına da yaptığını hissediyorum. Sosyal medya için bir gösteri yapıyor ama hayatını bekar bir kadın gibi yaşıyor gibi görünüyor. Çünkü kuşkusuz Oskar o kadar çok çalışıyor ki, tüm niyet ve amaçları için öyle."

"Hiç böyle düşünmemiştim."

Omuz silkti ve elini bıraktı, çünkü garson oradaydı.

Adam Bira beyaz birası, kadın da bir kadeh beyaz şarap sipariş etti. Sonra, o öğle yemeği yemediği için, adam

pappadum ve soğanlı bhaji'ye karar verdiler.

"Tekrar ediyorum, ben iyiyim," diye tekrarladı.

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı menüsüne, sonra da bıraktı. "Daha maceracı olmak istiyorum ama bunu o kadar çok seviyorum ki yapamıyorum. Bu yüzden tavuk tikka masala, sarımsaklı naan ve pilav alacağım."

Menüsünü yere bıraktı. "Paneer biryani."

Başını yana eğdi. "Sen vejetaryen misin?"

"Tamamen değil ama eti sınırlandırıyorum. Çevresel nedenlerden dolayı. Gerçi sizin de anlayabileceğiniz gibi, peyniri sınırlamadığım için bu konuda daha iyi olabilirim."

Gülümsedi.

Evet, muhteşemdi. Özellikle de böyle. Gardını indirmiş. Büyüdüğü yere yakın bir restoranda kendi halinde. Harika bir kıyafet giymiş. Tempolu bir yürüyüşten ve yüksek duygulardan arta kalan yanaklarında renk.

Sadece Elsa olmak.

"Her zaman bu kadar kötü müdür?" diye sordu.

"Hayır, bu Cohen Aile Yemeği Richter Ölçeği'nde yüksek bir sarsıntı oldu. Buna şaşırmamalıyım. Oskar kendisinden daha başarılı olan herkesi tehdit altında hissediyor. Elsa'nın borsası yükselişe geçtiğinden beri daha sinirli, bu da onu daha hıyar gibi davranmaya itiyor. Karşıma seni eklemek çok ileri bir adımdı. Dünyanın en zengin, en yakışıklı, en yardımsever adamının onu kızdıracağı kesindi. Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"En yakışıklı?" diye alay etti.

"Sanki aynada kendini görmüyorsun," diye karşılık verdi.

Garson içkileriyle döndü ve siparişlerini verdiler.

Elsa şarabıyla arkasına yaslandı, sıkışık ve gürültülü alanda son derece rahattı.

Bu da çekiciydi, içindeki şehir kızı, hareketli bir yerin, aslında her yerin bir parçası gibi görünüyordu.

Depodan dairesine, çatı katından Manhattan'daki süite kadar.

Sanki oraya aitmiş gibi, kaç tane "orası" olursa olsun.

"Çok seyahat ettiniz mi?" diye sordu.

"Çocukken yazları Poconos'a giderdik. Bazen de Florida'ya. Ben on dört yaşındayken babam bir dürtü hissetti ve bizi eski ülkeye bir geziye götürdü. Budapeşte inanılmaz güzel bir şehirdir. Üniversite sırasında İngiltere'de bir dönem geçirdim. Bir keresinde Meksika'da bahar tatili yapmıştım. Son zamanlarda da sık sık Los Angeles'a gitmem gerekiyordu ve ben de gittim."

"Ve?" diye sordu.

Burnunu kırıstırdı.

Güldü. "New Yorklular ve Los Angeles'ın nesi var?"

"New York'tan daha gerçek ve yüzünüze karşı olamazsınız. Los Angeles'tan daha meyveli ve sahte olamazsınız."

"Bu söze içerledim," diye şaka yaptı.

Ona küçük bir gülümseme attı. "Los Angeles'ı düşündüğümde aklıma hep LA Story'deki su sahnesi gelir. New Yorklular sırf yapabildiğimizi kanıtlamak için Hudson Nehri'nden su içerler. Beni yanlış anlamayın. Los Angeles'ın havası harika. Okyanusa bayılırım. Rodeo Drive eğlencelidir. Beşinci Cadde kadar değil ama eğlenceli. Büyüleyici. Rüya gibi bir yanı var. Sonsuza kadar sürmeyeceğini bilsem kendimi bir süre orada yaşarken görebilirdim. Meyve sizin için iyidir ve inandırıcılıkta güzellik vardır, bu yüzden sahte dediğimde bunu kötü anlamda söylemiyorum. Sadece şehrin elektriği orada değil. Neredeyse bir margarita sipariş etmek, ayaklarınızı uzatmak ve rahatlamak zorunda hissediyorsunuz. Burada asla rahatlayamazsınız. Vibe, jive ve acele ediyorsunuz."

"Bu kesinlikle daha çok sana benziyor," dedi

yumuşak bir sesle. "Evet," diye onayladı.

Pappadumları geldi ve Hale de inanılmaz derecede aç olduğunu fark etti.

İkisi de daldı.

"Sanırım Los Angeles'ı tercih ediyorsun," diye belirtti. Adam bunu düşündü.

Tom ve Genny, Chloe, Matt ve Sasha'nın anıları üzerine anne ve babasının görüntüleri ve kendini görünmez ya da sefil hissetmesi yan yana geldi.

"Karışık duygular içindeyim," dedi. "Mm?" diye sordu

"Buranın havasını, koşuşturmasını ve telaşını seviyorum. Burada, seninle olmak gibi kaybolabilmeyi seviyorum," dedi ve çenesini sallayarak restoranı işaret etti. "Ama kumların üzerindeki dalgaların sesinde bir şey var. Bu sadece... ev gibi."

"Anlıyorum."

"Orası da Genny ve Tom'un eski evi. Annem Pasadena'ya yakın bir tepede yaşıyordu. Babamın evi..." İz bıraktı. "Evim her zaman Genny ve Tom'un Malibu'daki eviydi."

"Los Angeles'ı çok iyi bilmiyorum ama Pasadena'ya pek yakın sayılmaz, değil mi?"

"Hayır, ama babam onlara yakın oturuyordu. Genny'den çok uzak kalmakla arası iyi değildi. O onun mihenk taşıydı."

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değiliz" demeden önce bir süre düşündü.

"Sana rahatsız görünüyor muyum?"

Kadın cevap vermedi ve adam bunun soğan bhaji geldiği için olmadığını hissetti.

"Öyle mi?" diye sordu garson gittikten sonra.

"Ben de seni çok iyi tanımıyorum, Hale. Oldukça uyumlu görünüyorsun. Bu biraz can sıkıcı."

Ona sırtıttı.

Sözlerine şöyle devam etti: "Ama bana öyle geliyor ki, üstesinden gelemediğiniz bazı temel sorunlar var."

Bunun üzerine yüksek sesle ve uzun uzun güldü. O kadar çok güldü ki, bazı müşteriler dönüp baktı.

Onu ya da Elsa'yı tanıdılarsa bile belli etmediler.

Burası alışılmışın dışındaydı. Turistler için bir yer değildi.

Dünyanın en zengin adamının ve onun sosyal medyada ünlü, muhteşem sevgilisinin aralarında olması umurlarında bile olmayan gerçek yerlilerin etrafındaydılar.

Evet, New York'un avantajları vardı.

"Evet tatlım," diye onayladı kendini toparladığında. "Henüz üstesinden gelemediğim sorunlar var."

"Tamam" derken yüzünde saklamaya çalışmadığı şaşkın bir ifade olmasına şaşırды.

"Ben amatör psikologculuk oynarken sen de ye," diye emretti.

"Harika," diye mırıldandı, ama şaka yaptığını anlayabiliyordu.

"Annen seni çok kıskanıyor," dedi ona.

Ağzında soğanlı bhaji vardı, bu yüzden çiğneyip yuttuktan sonra, "Ah, birileri sana bok gibi davranıyor diye üzölme, onlar sadece kıskançlık bahanesi," dedi.

Başını salladı. "Bu durumda, sanırım bu doğru. Ona benziyorsun. Ondansın. Ama şimdiden onun olduğundan çok daha başarılısın, en azından onun gözünde. Ne yazık ki, yakışıklı ve sağlam bir adamla onlarca yıl süren bir evliliği sürdürmeyi ve üç güzel çocuk yaratmayı başarı olarak görmüyor. Çocukken bile her zaman azimli olduğunuzu hissediyorum ve her zaman onu gölgede bırakma ihtimalinizin olduğunu biliyordu. Ve öyle de yapıyorsun."

"Bu teşhisin hem haklılık payı olması hem de iltifat görmesi can sıkıcı, bu yüzden bunu reddedemiyorum."

Ona gülümsedi ve kendi soğanlı bhaji'sinin peşine düştü. "Oskar ve Emilie hakkındaki görüşün nedir?" diye sordu.

"Emilie şımartılmış ve büyümesine asla izin verilmemiş," diyor Hale. "Ayrıca güzel kız sendromundan da muzdarip, hatalı bir şekilde yakışıklılığının ona istediği her şeyi sağlayacağı varsayımıyla hareket ediyor. Onun yaşında böyle bir durum söz konusu olabilir. Ancak otuz beşine geldiğinde toplum onu değersiz gördüğünde bazı çirkin gerçeklerle karşılaşacak. Ve genetiğin ona doğuştan verdiğinden daha fazlası olmak için hiçbir çaba sarf etmediği için bunlarla yüzleşmeye hazır olmayacak."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Elsa.

"Ama Oskar gibi bir adamı hayatım boyunca anlayamayacağım. O bir şovenist ve bağınaz. Belli ki bunu babasından öğrenmemiş ve eğitilmiş biri, yani daha aydınlanmamış olmak için hiçbir mazereti yok. Kendi adına, benim amatör analizimin çözemeyeceği çok daha derin sorunları olduğunu düşünüyorum."

"Yazık," dedi.

"Ya da belki bazı erkekler doğuştan pisliktir," diye devam etti Hale.

Bu Elsa'yı gerçekten, hiç çekinmeden güldürdü ve Hale bunun hem kültürlü hem de terk edilmiş gibi görünme ikilemini büyüleyici buldu.

Ayıldığında gerçekten ayılmıştı çünkü "Bu gece arkamı kolladığın için teşekkür ederim Hale. Babamdan başka hiç kimse bunu yapmadı ve hiçbiri ona saygı duymuyor, bu yüzden hiçbir zaman gerçekten bir etkisi olmadı. Bunu yapma teklifini takdir etmediğimi biliyorum ama lütfen şimdi bu gece yanımda olduğun için ne kadar minnettar olduğumu bil."

"Benim için zevk, tatlım."

Şarabından bir yudum alırken bakışlarını yere eğdi ve bu hareket dikkat çekecek kadar utangaçtı.

Bu da ona göre değildi ama o kadar hoşuna gitmişti ki göğsünde ve aletinde hissetti.

"Çok fazla yeme," dedi ona, şarabını masaya geri koyarken. "Bir blok ötede yiyebileceğin en iyi ıstakoz kuyruklarını yapan bir fırın var ve sabah ikiye kadar açık kalıp bütün gün taze ürün çıkarıyorlar."

New York'un bir başka avantajı.

"Bu bir plan," diye kabul etti.

Ona gülümsedi ve bunda da utangaç bir şeyler vardı.

Ve doğrulandı.

Hırslı, birlikte, odaklanmış Elsa Cohen'in etkilendiği erkeklerin yanında utangaç olması hoşuna gitmişti.

Çok hoşuna gitti.

BÖLÜM 7

HER ZAMAN ELSA COHEN

Elsa

M Alarm çaldı, gözlerim açıldı, döndüm ve ona baktım, bir an için kafam karıştı çünkü normalden daha halsizdi ve rakamlar mantıklı gelmiyordu.

Sonra stüdyomun artık Manhattan'da olduğunu hatırladım, yani bir saat erken kalkıyordum. Bu yüzden saat 4:30'u gösteriyordu, 5:30'u değil.

Kalkmam

gerekiyordu.

Kalkmadım.

Hale ile geçirdiğim Cumartesi gecesinden sonraki

Çarşamba günüydü.

Bugün şehirden ayrılacağını biliyordum, çünkü dün ona röportajımızın son halini gönderdikten sonra bana söylemişti ve onaylamıştı.

Ama bizi Pebble Beach'e götürdükten sonra beni evime kadar geçirdiğinden beri onu görmemiştim; orada soğukta oturmuş, ıstakoz kuyruklarımızı yemiş ve gece yarısına kadar konuşmuştuk.

O sırada dikkatimi vermiyordum. Onun yarattığı mucizenin sersemliği içindeydim.

Kendimi hayatımda yaşadığım en iyi randevuda bulmanın sersemliği içindeydim.

Bunun nedeni büyüleyici, ilginç, komik, açık ve dürüst olmasıydı. Vücut utancı konusunda Oskar'a attığı müthiş fırça keşke kayda alsaydım dedirtti.

Oturduğumuz bankta kolunu omuzlarıma dolayarak, beni yan tarafının sıcaklığına sokarak, bunu daha önce onunla hiç yaşamamış olsam bile tanıdık gelen rahat bir şekilde yaparak centilmence ve sevecendi.

Bunu aynı zamanda şefkatli hissettiren koruyucu bir şekilde yapmak, çünkü saten eteğim ve şalım soğuğu tamamen engellemiyordu ama Hale'e sokulmak engelliyordu.

Ve son olarak, bunu hayatımda hiç yapmayacağımı düşündüğüm sahiplenici bir şekilde yapıyordum. Ama Brooklyn Köprüsü ve Manhattan silüeti önümüzde uzanırken o sahildeki bankta Hale'e ait olmak...

Çok ince bir noktaya değinmek istemem ama yaşadığım en değerli ve umut verici andı.

Gerçi o sabah zihnimi meşgul eden şey, beni üç kat merdiven çıktıktan sonra daireme kadar götürmesi, ardından beni takip etmesi ve ışıkları açana kadar beklemesiydi. Ve ondan önceki sabah, ondan önceki sabah ve günümün (ve gecemin) çok büyük bir kısmı.

Akşam için, özellikle de akşam yemeği için ailemin evine gittiğimiz için ona tekrar teşekkür ettim ve işte o zaman yakınlaştı.

Çenemi başparmağı ile işaret parmağının yan tarafı arasına aldı.

Ve mırıldandı, "Bana teşekkür etmeyi bırak bebeğim, bu benim için bir onurdu."

Ondan sonra çenemi bıraktı, sadece parmaklarını çenem boyunca gezdirip çenemi kavrayabildi, başı yavaşça aşağı indi ve bana olacaklardan hoşnut olmadığımı belirtme fırsatı verdi.

Değerlendiremediğim bir fırsat.

O da beni öptü.

Şaşırtıcıydı çünkü ben hazır değilken dilini ağzıma sokması gibi istilacı, saldırgan ya da talepkar değildi.

Olamaz.

Sert dudakları benimkilere sertçe bastırıyor, eli çenemde nazıkçe duruyor, kokusu - açık havada çam kokusu, kehribar rengi bir miskle karışmış, o kadar inceydi ki, sadece ona bu kadar yakın olduğumda kokusunu alabiliyordum, bu da bana heyecan verici bir sırrını açıklamış gibi hissettiriyordu.

Sadece birkaç saniye sürdü.

Onun tadına bile bakamadım.

Ve bu şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü.

Bittiğinde, ki bu çok erken oldu, o kadar yakın durdu ki, "Seni tekrar görmek istiyorum" dediğinde sözlerini duyduğum gibi hissettim de.

Ve o öpücükten sonra, bütün o gece, ne yapabilirdim?

Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

"Tamam" dedim.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, gözleri gülümsüyordu ve işte o zaman gitti.

Bu hareket o kadar yumuşaktı ki, yatağa girip vibratörümle bir seans yapana kadar bunun ne kadar olağanüstü bir oyun olduğunu fark etmemiştim.

Ama o zamanlar bilmesem de bu bir oyundu.

Beni tekrar görmek istediğini söylemesine ve o günden sonraki günlerde şehirde olmasına ve mesajlara nispeten hızlı yanıt vermesine ve röportajın taslağını kendisine gönderdikten sonra geri bildirim için beni bekletmemesine rağmen, finalde de aynısını yapmasına rağmen, onu bir daha görmedim. O da beni görmek istemedi.

Şimdi gidiyordu.

Bir oyun oyuncusu değildim, çünkü çoğunlukla oyunun içinde değildim.

Bu, bir koca ve çocuk istemediğim anlamına gelmiyordu. İstiyordum. Hem de çok. İkisini de.

Erkeklerin arkadaşlığını severdim. İlgilerinden hoşlanıyordum. İyi seks yapmışım, bu yüzden seksi seviyordum.

Ama dahası da vardı.

Hayatta bir ortağa sahip olmakla ilgiliydi. Hasta olduğunuzda dışarı çıkıp size tavuk çorbası ve Nyquil getirecek birine sahip olmakla ilgiliydi. Boktan bir günden şikayet edebileceğiniz birine. Bir dertleri olduğunda sizi dinlemek için yanlarında olacağınıza güvenen biri. İkiniz de dışarı çıkıp bir film izleyebilesiniz, sonra da eve gidip sevişmeden önce Tayland yemeği, Çin yemeği ya da bir dilim pizza eşliğinde filmi inceleyebilesiniz diye her zaman yanınızda olan biri.

Bu aynı zamanda ikinize ait bir şey yaratmak, onları sevmek ve dünyaya salmadan önce onlar için elinizden gelenin en iyisini yapmakla ilgiliydi.

Ve kendimi kandırmadım.

Babam gibi bir adam bulma ihtiyacım ile ilgiliydi. Sevgiyi, hatta hayranlığı hak eden bir adam ve bunu ona hayatı boyunca, ona bu hediyeyi verdiğim andan öldüğü ana kadar hiç şüphe duymayacağı bir şekilde vermek.

Tüm bunları istiyordum, yine de kendimi kandırmayarak doğru erkeği bulmanın zor olacağını biliyordum çünkü hayatımızı ve ailemizi kurmak için benim yapacağım fedakârlıkların aynısını ondan da yapmasını bekliyordum.

Çocuklarımızdan biri hastalandığında her şeyi bırakıp okula koşmam beklenemezdi. Buzdolabının dolu olduğundan ve masada yemek olduğundan ya da kıyafetlerin temiz ve kaldırılmış olduğundan emin olmam beklenmeyecekti.

Yine de, bugüne kadar, bu şeyler toplumumuza o kadar yerleşmişti ki, kadınlar farkında olmadan hiç ilgilenmediğim ve takip etmeye niyetim olmayan kalıplara girdiler.

Yani, evet. Arayışımın uzun ve zorlu olacağını ve sonunda hiçbir şey çıkmayabileceğinin farkındaydım.

Ama yine de hayatımı paylaşacak birini istiyordum.

Sadece şu an bu arayışa başlamanın zamanı değildi.

Elbette, eğer yoluma çıkarsa, bu fırsatı boşa harcamayacaktım.

Ama Hale o adam değildi. Sadece açıkça oyun oynadığı için değil, aynı şeyi istemediğini söylediğinde kanepede karşısında oturduğum için.

Bu arada harika bir oyalama olacağı kesin.

Ama sırf yapabiliyor diye, tüm dikkatini bana vermişken, açık bir vaat olan bir öpücükten sonra günlerce gerekli iletişimden başka bir şey yapmamışken, etrafta dolanmasına izin veremezdim.

Siktir et şu sesi.

Bu düşünceyle yorganı bir kenara attım ve üzerime çarpan soğuk hava alarmdan daha iyi bir uyandırma çağrısı oldu. Biraz kahve yaptım, banyoya girdim ve yola koyulduk.

Ben geldiğimde Zoey çoktan ofisine girmişti. Onda sevdiğim başka bir şey daha vardı. Her zaman her şeyin üzerindeydi.

Selam verdim ve ben daha ceketimi çıkarmadan ofisimin kapısında belirdi.

"Hale Wheeler patlamasını başlatmak için onayınız gerekiyor," dedi ve dizüstü bilgisayarını masamın üzerine koyup bana doğru çevirdi. "Onayladı mı?"

"Evet," diye onayladım, oturup dizüstü bilgisayarını yanıma çektiğimde ana sayfamın önizlemesinin ve Meta Business Suite sekmesinin açık olduğunu gördüm.

"Geraldine dün gece Jamie Oakley ve Nora Ellington'ın fotoğraflarını gönderdi. Bize özel bir teklifte bulunuyor. Onları almamızı tavsiye ederim. Muhteşem görünüyorlar ve etraflarında çok fazla dedikodu var. Birlikte o kadar çok görüldüler ki, iş ciddiye binmiş olmalı."

Zoey'nin konuşmaya devam ederken bazı resimleri küçülttüğünü fark ettim.

"Ve uyuyor, çünkü Hale dün gece onlarla birlikteydi."

Yumruk yemiş gibi hissettim ama bunu saklayarak "Ne yapıyorlardı?" diye sordum.

Bunun bir tür etkinlik olmasını istedim, bir randevumuz olduğu için birlikte görünmemizin uygun olmadığı bir etkinlik (ve bu bir randevuydu, sahte başlasa bile o şekilde bitmedi). Açıkçası, bir etkinlikte birlikte görünerek bunu resmileştirmenin yakınından bile geçmiyorduk.

Zoey, "Yemeğe çıkıyoruz," diye cevap verdi.

Şehirdeki son gecesinde benimle yemeğe çıkabilecekken arkadaşlarıyla yemeğe çıktı.

Mm-hmm.

Siktir et şu sesi.

Taradıktan sonra, "Web sitesi hazır, yayınla," dedim. "Ama bana yarım saat ver. Ona verdiğimiz programa uyduğumuzu teyit etmek için Hale'e mesaj atmak istiyorum. Eğer ondan haber alamazsam, fikrini değiştirmediğini varsayacağım."

"Anladım," diye cevap verdi.

Sonra Meta'ya gittim, kopyayı kontrol ettim, ikimizi koltuğunun iki yanında gösteren grafik, karşı karşıyaymışız gibi görünecek şekilde kırpılmıştı ve üzerinde benim markalı yazı tipim vardı: "Hale Wheeler: Elsa'nın Özel Röportajı."

Dedim ki, "Yine yarım saat, sonra FB, IG tamamdır. TikTok yapar mısın?"

"Sana e-posta ile gönderdim."

Başımı salladım, fotoğrafları büyütmeden önce bir nefes aldım.

Jamie ve Nora kaldırımda durmuş, her zamanki gibi göz alıcı görünüyorlardı. Fotoğrafın odağında çift olsa da Hale de onlarla birlikteydi ve etraflarını saran fotoğrafçılara aldırmandan sohbet ediyor gibi görünüyorlardı.

Gördüğümde kafamı çevirmek üzereydim. Daha yakından baktım.

Fotoğrafın neredeyse dışında, Hale'in birinin elini tuttuğunu görebiliyordunuz. O kişi fotoğrafta yoktu ama

arkasındaki restoranın pencerelerinden yansiyordu.

Bulanıktı ama Yargıç Oakley'nin en iyi arkadaşı John Hendrix ile eşleştirilen Alexandra Sharp'ın kız kardeşi ve sosyetik Blake Sharp olduğu inkâr edilemezdi.

Geraldine'in sunduğu diğer fotoğrafa tıkladım, Blake'in vücudunun yan tarafı ve saçları fotoğraftaydı ama fotoğrafının çekilmesini istemiyormuş gibi yüzünü eğiyordu (bu Blake için yeni normaldi ve feshedilen düğününde yaşanan kargaşadan sonra anlaşılabilir bir durumdu).

Ve o ve Hale hala el ele tutuşuyorlardı.

Imogen Swan ve Tom Pierce'in çevresindeki herkes, bu ikilinin artık boşanmış ve yeni partnerler edinmiş olmalarına rağmen, birbirine yakın bir gruptu. Bu grup birlikte çok zaman geçirir ve sık sık birbirlerinin etrafında toplanırdı.

Ama bu sadece yemek yiyen arkadaşlar değildi. Arkadaşlarıyla el ele tutuşmazdın.

Ve bu ikisini ilk kez bir arada görmüyordum. Aynı şeyi kendi gözlerimle Mika Stowe'un kitap tanıtım etkinliğinde de görmüştüm.

Hale Wheeler.

Toplam.

Lanet

olsun.

Oyuncu.

"Satın al," diye karar verdim, sesim gergin çıkıyordu. "Şimdi kopyalarını yazacağım, böylece bir saat içinde postalayabiliriz. Hale iyi görünüyor. Röportaj duyurusunun güzel bir devamı olacak."

Zoey, "Tamamdır," dedi ve dizüstü bilgisayarını alıp dışarı çıktı.

Hale'e duyuru hakkında mesaj attım ve cevap alamamamın tek nedeninin kısa ve bilgilendirici sözler olmadığını biliyordum. Adam meşguldü, röportajında bunu açıkça belirtmişti. Hayatındaki kadınlar için çok meşguldü.

Jamie ve Nora ile ilgili bir metin yazarken ve onlara neler olabileceğini düşünürken (düşünmeye hakkım olmadığını kendime hatırlatırken, bu bir randevuydu ve sahte başlamıştı, sadece aynı şekilde bittiğinin farkında değildim).

Hale'in Blake Sharp'ın elini tutmasına izin verecektim. Benim işimde yapılacak doğru şey bu değildi. Ama içimin rahat etmesi için yapılması gereken doğru şeydi.

Bir yandan da bir gelincikten aldığım lokmayı bariz bir şekilde görüldüğü gibi kullanıp kullanmamaya karar vermeye çalışıyordum. Imogen Swan'ın eski rol arkadaşı Gordon Fuller'ın (yine) rehabilitasyona girmesiyle ilgiliydi.

Zoey o zamandan beri iki kaynaktan doğrulandı, bu yüzden yayınlanması iyi oldu.

Ancak, içerik olsa bile, markamla gitmek istediğim yer bu değildi.

Kendimi bu tür şeylerden uzak tutuyordum. Bu dedikoduydu, haber değil. Etli bir tarafı yoktu.

Asıl hikaye, Gordon Fuller'ın sevilen Rita's Way dizisinde orta yaşlı baş karakterin genç aşkı olarak ilgi çekici bir hikayede rol aldığı yakışıklı ve yetenekli olmasıydı. Ancak çekici, hayat dolu, yaşlı bir kadının genç bir erkeğin ilgisini çekmesi fikri izleyicilere o kadar itici geldi ki, onu diziden sildiler.

Sadece Hollywood'un kaderinin anlayabileceği nedenlerden dolayı, bu durum Fuller'ın tüm kariyerini raydan çıkardı ve Fuller'ın bağımlılıkla ilgili devam eden sorunlarında büyük olasılıkla bir rol oynadı.

Ve şimdi, Rita's Way'in showrunner'ı Teddy Mankowitz, Imogen Swan'ın başrolde olduğu, olgun kadınların cinsel yaşamları da dahil olmak üzere tüm yaşamlarını keşfetmeye adanmış yeni bir programa sahipti.

Rita's Way'de boyun eğmiş, ardından The Next Life'ta aynı şeyden yararlanmıştı.

İşte bu bir hikayeydi.

Ve onunla koşacaktım.

Süitin kapısı açıldığında bu kararı verdim.

Başımı kaldırdım ve Hale'in içeri girişini izledim.

Gözleri masanın arkasında beni buldu ve sanki beni tekrar görmek istediğini söylememiş gibi gülümsedi ve bunu söylediğinden beri üç gün geçmişti ve ben onu görmemekle kalmamıştım, o arada başka bir kadınla dışarı çıkmıştı.

Çenesini Zoey'e doğru salladı ve sonra doğrudan ofisime girdi, evet, geçici bir ofisti ama benim ofisimdi.

Gerçi bunun için para ödüyordu.

"Hale," diye selamladım.

"Bebeğim," diye cevap verdi.

Bebeğim?

Aman Tanrım.

Onu öldürmek istedim.

Masanın etrafından dolaştı (evet, tam masanın etrafından), eğildi ve yanağımı öptü (evet! yanağımı öptü!).

Sonra kışını kenara dayadı, hala benim tarafımdaydı, yüzümü inceledi ve "Tanrım, şimdi ne yaptım?" diye sordu.

"Bir şey yok," diye rahatça yalan söyledim. "Mesajımı aldın mı?"

Başını salladı. "Web sitenize ve sosyal medya hesaplarınıza baktım.

Görünüşe göre insanlar heyecanlı."

Henüz bakmamıştım. Yorumlara sağlıksız şekillerde girebileceğinizi fark ettim. İlgili ihtiyacım bu tür şeyleri arzuluyordu ve takıntılı hale gelebiliyordu (ve gelmişti). Bu yüzden Zoey'in okuma ve ilgi gösterme işiyle ilgilenmesine izin verdim ve bir yazı kendi seyrini izledikten sonra kendime minimum tarama izni verdim.

"Şaşırtıcı değil," diye cevap verdim.

"Haberlerim var," diye duyurdu.

"Bu olabilir mi?" Hemen paylaşmayınca ben sordum.

"Adamlarım etrafı kurcalarken deponun kurallara uygun olmadığını keşfetti. Sorun sadece ısı değil, elektrik de var. Asbest konusunda da endişeliler. Tamamen elden geçirilmesi gerekecek ve sadece elektrik ve HVAC'ın en az altı hafta süreceğini söylüyorlar.

Elektrik işi bitene kadar güvende kalacağım. Burada üç ay daha kalacağım ama daha uzun sürebilir. Böylece yerleşebilirsiniz."

Bununla ilgili bir sorunum yoktu. Burayı çok sevdim. Ve eğer bu röportaj beni umduğum yere getirirse, bütçemi gözden geçirmeye ve burada kalıp kalamayacağımızı tespit etmeye karar vermişim.

"Bunu bana mesaj atabilirdin," diye paylaştım.

Başını iki yana salladı. "Birkaç saat içinde yola çıkacağız ve birkaç hafta şehre dönme planım olmadığı için gitmeden önce seninle biraz zaman geçirme fırsatını değerlendirebileceğimi düşündüm. Bir kahve içmek için benimle dışarı çıkabilir misin?"

"Hayır."

Kısa cevabım üzerine gözleri kısıldı. "Gerçekten meşgul müsün yoksa bana bir konuda kızgın olduğun için yalan mı söyledin?"

Oskar'a karşı ne kadar harika bir duruş sergilediğini, akşam yemeğinde kendisiyle ilgili dürüstçe paylaşımlarda bulunduğunu ve diğer erkeklerin Fransızcasından daha iyi bir şekilde ağızını kapatarak öpüştüğünü gördüğümde, beni iyileştirmiş olan aşkımın geri geldiğini kabul etmeyecektim. Sonra beni hayalete çevirip başka bir kadınla yemeğe çıktı, bu da aşkımı bir kez daha yok etti.

Ona, sıcağın bunalduğunda kapris yapmanın ve sonra beni soğukta bırakmanın sorun olmadığını düşünmenin harika bir his olmadığını söylemeyecektim.

Hayır, bunların hiçbirini paylaşmayacağımdan eminim.

"Sana hiçbir konuda kızgın değilim. Sadece hazırlanmam gerekiyor çünkü bu öğleden sonra bir bölüm çekeceğim. Ve uyarayım, arkadaşların Jamie ve Nora hakkında konuşacağım. Ayrıca Teddy Mankowitz'in Rita's Way'de neden genç erkek/yaşlı kadın hikayesine boyun eğdiğini, ancak şimdi feminizmin yeniden canlanmasıyla birlikte aynı konsepti istismar etmek için o dizide genç kız olan Imogen Swan'ı kullandığını araştıracağım."

Yüzü temkinli bir hal aldı. "İnsanlar Genny'nin yeni şovuna bayılıyor. Delicesine popüler."

"Hala bir erkek tarafından yazılmış kadın hikayeleri." "Rita'nın Yolu otuz yıl önceydi."

"O dizide çığır açan pek çok hikaye anlattılar ama orta yaşlı bir kadını sadece seksi değil, aynı zamanda genç bir erkek için cinsel açıdan çekici hale getirme fikrine teslim oldular. Geçmiş araştırmalar dersler çıkarıyoruz, Hale."

Bana dikkatle bakarken alçak sesle, "Görüyorum ki Elsa Cohen'i geri almışım ve o benim Elsa'mı gizli tutuyor," dedi.

Onun Elsa'sı mı?

Üç gündür benimle aynı lanet şehirdeydi (aslında) ve "Üzgünüm, işler çok karışık ama seni düşünüyorum" diye bir mesaj bile atmamıştı.

Onun Elsa'sı, kıcımın kenarı.

Lanet olası cesaret.

"Sadece tek bir ben varım, Hale," diye soğukkanlılıkla bilgilendirdim onu. "Beni hoşuna giden ve gitmeyen kişiliklere bölme fikri hoşuna gidiyorsa, bu senin bileceğin iş. Ama ben her zaman Elsa Cohen'im ve bundan gurur duyuyorum."

"Anlıyorum," dedi yumuşak, düz bir sesle. "Sevindim," diye cevap verdim buz gibi bir sesle.

Aniden ayağa kalktı. "Yeni haberler var Bayan Cohen. Apartman için yeni bir yönetim şirketi tuttum ve sadece güvenlik sistemi ve asansör değiştirilmekle kalmayacak, ortak alanlar da tamamen yenilenecek. Lobiye en yakın olan birinci kattaki dairedeki kiracının yerini değiştiriyoruz. Bu daire, apartman görevlisinin yaşayabileceği bir stüdyoya dönüştürülecek ve paketlerin bırakılabileceği güvenli bir posta kutusu odası olacak. Görünüşe göre, kapının sürekli açık olması nedeniyle çok sayıda hırsızlık olayı yaşanıyordu, bu nedenle çoğu insan ya postane kutusu kiralamak ya da arkadaşlarının veya ailelerinin onlar için paketleri kabul etmesini sağlamak zorunda kalıyordu."

"Bayan Cohen" derken, ona Bay Wheeler dememden neden hoşlanmadığını anlıyordum.

Ama bu konuya girmeyecektim.

Minnettarlığımı da paylaşmayacaktım, çünkü tam da bu nedenle paketlerimi anne ve babama postalatmak zorunda kaldım.

Bunun yerine, soğuk bir şekilde, "Sanırım kira artışlarını da bekleyebiliriz," dedim.

"Hayır," diye kestirip attı. "Mevcut kiralarla o binaya yaptığım yatırım yirmi dört ay içinde kendini amorti edecek. Sırf temel olanaklar ve temiz koridorlar sunuyorum diye kiracılarımı kazıklamama gerek yok. Ve bu soruyu sormanız bile beni tanımadığınızı açıkça ortaya koyuyor."

"Sahte bir randevumuz vardı, Hale. Seni tanıdığımı pek iddia edemem."

"Sahte bir randevu mu?" diye fısıldadı, bir gece önce başka bir kadınla el ele fotoğrafını gören ben bile kalbimin sıkıştığını hissettim.

Gerçekten de, tek bir randevumuz (tamam, sahte değildi) ve bir öpücüğümüz vardı ve münhasırlık konusunda hiçbir söz vermemiştir.

Öyle bile olsa.

O gerçek miydi?

Yirmi dört saat önce başka bir kadınla el ele tutuştuktan sonra ofisime girebileceğini ve muhtemelen başka bir kadınla (veya kadınlarla) birlikte olduğu başka bir limana gitmek üzere hayatımdan çıkmadan önce onunla kahve içmek için kendimden geçeceğimi mi düşündü?

En güvenli seçeneğimin ağzımı kapalı tutmak olduğunu düşündüm. Öyle de yaptım.

"Sanırım istediğini aldın," dedi aynı korkunç ses tonuyla ve sözleri karşısında irkilmeme engel olamadım. "Kendine iyi bak."

"Sen de öyle," diye cevap verdim kibarca.

Sanki onu durdurmam için bana bir şans veriyormuş gibi bir an bana baktı.

Sessiz kaldım.

Sonra ofisimden çıkıp gitti.

Arkasına bakmadan yaptığı bu hareketle, onun da hayatımdan çıkıp gittiğini anladım.

Ve bu acıttı, olması gerekenden çok daha fazla.

BÖLÜM 8

ELSA COHEN GELDİ

Elsa

İki gün sonra.

OFİSE GIRDIM VE GÖRDÜĞÜM İLK ŞEY ZOEY OLDU.

Işıl ışıl.

İkinci gördüğüm şey, masamın köşesinde duran pembe tatlı güller, pembe karanfiller ve soluk sarı floribunda güllerinden oluşan olağanüstü bir buket oldu.

Hale röportajı o akşam doğu saatiyle saat altıda yapılacaktı.

Henüz kimsenin görmemiş olması dışında yanılmamıştım ve yine de beklediğimden daha büyük olacaktı.

Heyecan had safhadaydı. Menajerim röportajı önceden görmek için sağdan soldan gelen talepleri geri çeviriyordu. Beni önde gelen kadın sohbet programlarının kadrosuna eklemek ve hatta ağıdaki sabah programlarında bana yer vermek de dahil olmak üzere yeni teklifler ima ediliyordu. Ve söylemeye gerek yok ki, bu tekliflerin

Müzakere ettiğimiz mevcut tekliflerin yeniden gözden geçirilmesi gerekiyordu ve kimse buna yanaşmıyordu.

Çiçeklerin babamdan (ve annemden) geldiğini düşündüm. Hale ve ben onların evinden ayrıldığımızdan beri iletişimimiz gerilmişti. Kardeşimden tek bir kelime bile duymamıştım ama taşınma, iş ve bu röportajın tanıtımıyla meşgul olduğum için annem ve/veya babamla gerçekten bağlantı kuramamıştım.

Ofisime gittim ve masamdaki vazoun dibinde duran çiçeklerle birlikte gelen notu aldım.

"Özür dilerim, baktım. Muhtemelen bakmamalıydım. O kadar güzellerdi ki kimin gönderdiğini bilmem gerekiyordu," dedi ofisimin kapısında duran Zoey.

Omzumun üzerinden ona baktım. Hâlâ gülümsüyordu.

Kartı açtım. Şöyle yazıyordu,

/Onları öldüreceksin.

-Hale

Tenimi bir ürperti kapladı.

Oh Tanrım.

Zoey, Bronx'lu bir kızın söyleyebileceği kadar hülyalı bir ses tonuyla, "Tam bir klas," dedi.

"Hmm," diye cevap verdim.

"Dışarı çıkıp bu gece için bir şeyler almam gerekiyor. Birkaç saat sonra görüşürüz," diye devam etti.

"Görüşürüz."

Kaçtı.

Paltomu silktim, masamın arkasına oturdum, düşündüm ve eğer daha büyük bir insan olabilirse, onunla orada buluşabileceğim sonucuna vardım.

Ve eğer bu bir barış teklifiyse.

Göreceğiz.

Ben de mesaj attım. Çiçekler için teşekkürler. Çok güzeller. Saatler sürer.

Aslında, biz programı bıraktıktan sonraydı ve izlenme ve beğeniler hızla artıyordu. Ben, Chuck ve eşi Karen, Zoey ve erkek arkadaşı Pug, Carole, Felicity, alt kat komşum Yolanda (aynı zamanda iyi bir arkadaşım) ve annem ve babam (ve ayrıca Emilie ve Scott) da dahil olmak üzere sevdiğim bir düzine insan flamaların arasında dolaşırken, şampanya içip karides kokteyli ve fırında camembert yerken Hale mesaj attı.

Brandi'ye teşekkür et.

Hepsi buydu. Metninin tamamı buydu.

Çiçekler Hale'den değil, asistanından gelmişti.

"Cehenneme git," diye fısıldadım telefonuma.

Sonra kendime biraz daha şampanya doldurdum ve ağızımdaki boktan tadı temizlemek için bardağın yarısını içtim.

ÜÇ HAFTA SONRA.

SEKİZ FILMIN YAPIMCILIĞI VE YÖNETMENLİĞİ İÇİN SÖZLEŞME
IMZALADIĞIM GÜN

çok popüler bir yayın hizmetindeki bir talk show'un bölümleri...

O gün, Luna Bevin ile Andrew Winston'ın ellerinde cinsel saldırıdan kurtulan biri olarak yaşadığı çileyi açık yüreklilikle anlatması için anlaşmıştım...

Bir kanalın sabah programı için haftalık on dakikalık bir ünlü röportajı yapmak için imza attığım gün, bu röportaj şu anki süitimde çekilecekti ve o gün aynı zamanda düzenli tutmak için bir yıllık kira sözleşmesi imzalamıştım

Elsa's Exchanges'in yapımcılığının yanı sıra bu röportajları yürütmek için.

O gün Geraldine, Hale ve Blake Sharp'ın daha fazla fotoğrafını gönderdi.

Bir gün önce öğleden sonra çekilmişler. Central Park'ta yürüyorlardı. Adamın üzerinde açık gri bir balıkçı yaka, deve tüyü bir palto, kot pantolon, spor ayakkabılar ve lacivert bir bere vardı. Kadının üzerinde gümüşü beyaz kaşmir bir jogger, ona uygun bir kazak, uzun, siyah, nervürlü, büyük boy bir pardösü ve bir çift şık, alçak topuklu bot vardı. Başında beyaz bir bere vardı.

Birbirlerine yakın yürüyorlardı, başları öne eğikti, ikisi de Hale'in önlerinde tuttuğu telefonundaki bir şeye bakıyorlardı.

Şehirdeydi.

Bu hayatımın en güzel günüydü ve oraya gitmeme yardım eden adam şehirdeydi, muhteşem görünüyordu ve ben olmayan kuzguni saçlı bir güzelle takılıyordu.

Günler geçtikçe ve sahte olmayan randevumuz geçmişin derinliklerinde kaybolduğunda, bankta geçirdiğimiz zamanın ve yerine getirilmeyen o öpücüğün vaadinin daha az acı verdiğini söyleyebilmeyi isterdim.

Ama olmadı.

YEDİ HAFTA SONRA.

OLDU İŞTE.

Ne zaman ve neden olduğu beni şaşırttı ama olmasını engelleyemedim.

Apartmanıma girdim, kapı açıldı çünkü yeni güvenlik sistemi beni içeri almak için yüzümü taradı.

Yeni haber: Bu, yeni, çift camlı, ağır hizmet tipi güvenlik kapısına girebilmemizin üç yolundan biriydi. Ayrıca bir kod girebilir ya da anahtar kullanabilirdik.

Daha sonra yeni posta odamıza gittim, yüz tanıma sistemi sayesinde tekrar içeri alındım (yine de o alana erişmek için üç yolum da vardı). Yeni şef henüz kurulmamıştı. Atölyesi henüz bitmemişti. Ancak posta odası büyük, temiz, düzenli ve kullanımdaydı.

Fuaye de öyleydi.

Bu alanın yenilenmesi şık fayanslar, daha şık aydınlatma ve parlak saksılarda saksı bitkileri şeklinde gerçekleşti. Ayrıca yan yana duran iki modern sandalye ve aralarında ince bir masa vardı, bunların hepsi gereksiz görünüyordu, ancak taşıdığınız bir şeyi koymak için bir yere ihtiyaç duyduğunuzda harika olduğunu kanıtladı. Ya da sizinle buluşacak birinin dairenize gelmek için zaman ayırmasına gerek yoktu, sizi bekleyebilir ve bunu sıcak bir konfor içinde yapabilirlerdi.

Güvenlik çıgıkları atan parlak ışığı, fırçalanmış paslanmaz çelik ve ahşap karışımı iç mekanı ile yeni asansöre bindim ve beni şık giriş holünün devamı olan, hafif ve çekici yeni aydınlatmaya sahip ve ayrıca artık gürültüyü azaltmak için harika şeyler yapan akıllı bir halı yolluk bulunan katıma çıkardı.

Kendimi daireme bırakıp çantamı attığımda, kışımı da Hale'nin oturduğu kızılıcık koltuğuma attım ve halıma baktım.

Anlaşmalarım vardı. Araştırma yapan Melissa adında yeni bir çalışanım vardı. Chuck, Zoey ve Mel'in kendi alanları olması için dört kişilik bir çalışma bölmesi satın almıştım ve büyümek için bir tane vardı ve bu büyüme yakında gerçekleşecekti, çünkü bir kitapçı işe alıyordum. Konferans odasını yeşil odaya dönüştürmeye başlamıştık. Kendim için ofis mobilyaları, resepsiyon alanı için de muhteşem bir kanepa, sehpa, lambalar ve bir halı seçmiştim.

taahhüt ettim, çünkü pahalıydılar, ama devam etmeye hazırdım çünkü Hale Wheeler ve Luna Bevin, takipçilerimin ağzını açık bırakan yaptığım tek röportaj değildi. Bu sayı şimdi yetmiş milyonun üzerindeydi.

Birkaç ay içinde rüyalarımı yaşıyordum.

Hepsi bir adam yüzünden.

Bir adam bir hafta gibi kısa bir sürede hayatıma girdi, beni süpürdü ve sonra da hayatımdan çıkıp gitti.

Yani evet.

Oldu ve durduramadım.

Kızılçık koltuğuma oturdum ve ağladım.

İKİ HAFTA SONRA.

"BU BİR HATA OLMALI," DIYE MIRILDANDIM KENDİ KENDİME.

Elimdeki ağır, kabartmalı kart stoğuna baktım ve beni kar amacı gütmeyen Trail Blazer kuruluşunun programları yararına düzenlenen ilk yıllık Blazing the Trail etkinliğine resmen davet etti.

Hale'in kar amacı gütmeyen kuruluşu.

Imogen Swan, Mika Stowe ve Nora Ellington'ın ev sahipliğinde NYC takvimi için yeni bir yardım etkinliği idi.

Etkinliği duymadığımdan değil, duymuştum. Ve eski Elsa, içeri girdiklerinde bir ya da birden fazla kişiden hızlı bir röportaj ya da yorum almayı umarak dışarıda olurdu.

Artık bunu yapmama gerek yoktu ama Zoey ve Chuck'ın video ve fotoğraf çekmek için orada olmaları planlanıyordu.

Dizüstü bilgisayarımı uyandırdım, Chrome'a girdim, aramaya tıkladım ve ardından etkinliğin web sitesine tıkladım.

En düşük bilet fiyatı beş yüz dolardı. En yüksek bilet fiyatı ise şu iki masadan biriydi

yarım milyon dolara mal
oldu. Etkinliğin
biletleri tükendi.

Telefonu elime aldım ve davetiye'nin üzerindeki numarayı
aradım.

"Trail Blazer, ben Krista, yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, ben Elsa Cohen. Az önce New York'taki etkinliğiniz
için bir davetiye aldım."

"Evet?"

"Anladığımdan emin değilim. Web sitenizi kontrol ettim.
Etkinliğin biletleri tükendi."

"Ücretiniz ödendi.

Basın." Sessizce
oturdum.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordu. "Beni basın
listesine koyan Hale Wheeler mıydı?" "Hayır, Rix'ti.
Onunla konuşmak ister misin?"

"Rix?"

"Evet. Onun
masasındasın." Rix. John
Hendrix.

Hale gelmemi istememişti.

Hiç tanımadığım ama bir zamanlar iyilik yaptığım
bir adam yaptı. "Olumlu cevap verecek misiniz?"
diye sordu. Hayır! Hayır! Aklım çılgılık attı.

"Evet," diye cevap verdim.

"Harika. Seni orada görebilirim. Kendine
iyi bak." Ve sonra bağlantıyı kesti.

ALTI HAFTA SONRA.

CAROLE, "BEN HÂLÂ YEŞİLİ DÜŞÜNÜYORUM," DEDI.

"Kesinlikle hayır, siyah olmalı ve bunu onun saçını ve
makyajını yaptığım için söylemiyorum.

Elbise ve araba on dakika içinde burada olacak, bu yüzden değiştirmek için zamanımız yok," diye karşılık verdi Fliss.

Küçük yatak odamda durmuş, Fliss'in yerleştirdiği boy aynasında kendime bakıyordum.

Elbise riskliydi.

Her tarafı pırıltılı simsiyah, yüksek yakalı, vatkalı, uzun kollu ve arkada küçük bir trenle güzel kıvrımlar halinde yere kadar inen cömert bir eteği vardı

İşin riskli kısmı, bedenin astarlı olması, kolların astarsız olması ve eteğin de astarsız olmasıydı. Yüksek belli siyah iç çamaşırımı görebiliyordunuz. Tülün denye seviyesi yüksekti ama yine de içi görünüyordu.

Buna belime kadar gelen bir yan yırtmaç ve bir taraftan aşağıya doğru sarkan halkaları olan şımarık, ince gümüş zincir kemeri de ekleyin.

Saçlarım, yüzümün yanlarına düşen dalgalı dallarla ensemde dağınık bir topuzla biten boyutlu bir örgü halindeydi.

Makyajım dumanlıydı ve parlak kırmızı bir dudak vardı.

İşin en can alıcı noktası ise, neredeyse şu anda ofisimin resepsiyonunda duran ve üzerine çıktığım kanepede kadar pahalı olan kırmızı Loubi Vega kristal süslemeli Louboutin sandaletlerdi.

"Bu bir intikam elbisesi," dedi Carole yatağımda, giymemi istediği yeşil payetli elbisenin yanına uzanırken. "Onunla bir kez çıktı. Çok fazla şey anlatıyor."

"Yeterince şey söylüyor ve bu da iki kelimeye indirgeniyor.

Hay sikeyim. Ve sen," diye yanıtladı Fliss.

Söylemeye gerek yok, Fliss sadece sevişemediğim için değil, Hale'in kötü bir oyuncu olduğunu kanıtladığı için de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bu elbise olacak," diye karar verdim, eteği bacaklarımı ortaya çıkaracak şekilde geriye çektim ve her santimini ortaya çıkardı ve zarif kıvrımlarına geri düşmesine izin verdim.

"Bu iş şimdiden Met Gala ile yarışıyor. İki yakadaki herkes bu gece o etkinlikte olacak ve bu elbise de Elsa Cohen'in geldiğini söylüyor" dedi Fliss.

O haklıydı.

Tam olarak bunu söylüyordu.

Ve bu sözler doğruydı.

Ve bu gece, onlara sahip olacaktım.

BÖLÜM 9

ERKEKLER VISKİ İÇERDİ

Hale

Sonra...

"BU TAMAMEN SAÇMALIK COREY VE SEN DE BUNU BİLİYORSUN."

"Hiçbir söz vermedim. Aslında, benden koparabileceğini düşündüğün şeyler gözünü kör etmemiş olsaydı, sana açıkça ciddi bir ilişkiye girecek durumda olmadığımı söylediğimi hatırlardın."

"Üzgünüm, bunu kaçırmış olmalıyım, yüzün sık sık amıma gömüldüğü için konuşmaya pek vaktin olmadı."

"Nadiren seninki kadar özgür ve kolay olur, Tania. Bu deneyimden keyif alıyordum. Şimdi anlıyorum ki kolay olmuş olabilir ama bedava değilmiş."

"Aman Tanrım! Böyle boktan bir şey söylediğine inanamıyorum!"

"Sana karşı her zaman dürüst oldum. Bu berbat bir şey değildi. Dürüstlüktü."

"Siktir git, Corey Szabo!"

"Sanırım bununla işimiz bitti, değil mi? Öfke nöbetinin sebebi bu mu? Yoksa her şey istediğini ima ettiğin tenis bileziğine mi bağlı ve şimdi amını kullanmak için para ödemem gerektiğini gördüğüm için ilgilenmiyorum mu?"

"Cehenneme git!"

Hale balkondaydı.

Fırtınalı bir geceydi. Babasının evinin bulunduğu uçurumun dibindeki kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyordu. Ayrıca oturma odasında babası ve son kız arkadaşı arasında geçen her kelimeyi de duyabiliyordu.

Bu ona, Marilyn'in o yaz ziyarete geldiğinde babasına söylediklerine kulak misafiri olduğu şeyi hatırlattı.

"Kadınların içinden su gibi geçemezsin, dostum. Unutma, her kadın kedinin farklı bir versiyonudur. Bazıları sevecendir. Bazıları soğuktur. Bazıları vahşidir. Bazıları divadır. Bazıları bunların kombinasyonudur. Ama hepimizin pençeleri vardır."

Marilyn Genny'nin annesiydi ve Hale'in sahip olduğu tek gerçek büyükanneydi. Babasının ailesiyle hiç tanışmamıştı (ve babası onlardan hiç bahsetmemişti, bu yüzden Hale sormayı bıraktığında çok küçüktü). Annesinin ailesi de pek sık ziyarete gelmezdi (zaten geldiklerinde de pek eğlenmezlerdi, o yüzden uzak durmalarına şaşırılmamıştı).

Ama Marilyn Marilyn'di, komik, çılgın, sevgi dolu ve akıllı, bunların hepsinden o kadar çok vardı ki, başka bir büyükanneye ihtiyacı yoktu. Marilyn'in yanında olduğu her an, ona dünyanın en iyi büyükannesine sahipmiş gibi hissettiriyordu. Daha da iyisi, Hale'in babasını ne kadar çok sevdiği konusunda bu kadar açık olmasıydı. Hale, Corey'nin kendisini bu kadar çok seven ve bu konuda bu kadar açık olan bir başkası olduğunu sanmıyordu.

Hale bile.

Uyanık olmaması gerekiyordu. Okul gecesi idi. Saatler önce yatmış olması gerekiyordu.

Ama yarın annesine geri dönmek zorundaydı. Annesine gitmeden önceki gece hiç iyi uyumamıştı. Ve annesinin evinde de hiç iyi uyuyamazdı.

Ön kapının çarptığını duydu ve köşeye saklanıp evin içine bakarak babasının içki dolabına gidip kendine bir viski doldurmasını izledi.

Bu, babasının normalde içki içmediğini düşünürsek, sahnenin Hale'in düşündüğünden daha kötü olduğu anlamına geliyordu.

Yine de o sahne gerçekten kötüydü.

Ayrıca Hale'in durumunu daha da kötüleştirdi, çünkü babası oturma odasında asılı dururken görünmeden içeri girip yatak odasına dönmesinin hiçbir yolu yoktu. Ve bir bardak viski içmenin ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki?

Corey balkona çıktığında durum daha da kötüleşti.

Hâlâ smokininin içindeydi (Corey ve Tania o gece büyük bir davete gitmişlerdi ve belli ki babası Tania'dan ayrılmıştı), ceketini bile çıkarmadan (Corey takım elbiseler içinde son derece rahattı ve öyle de olurdu, her zaman giyerdi) doğruca korkuluklara gitti, okyanusa baktı ve içkisinden bir yudum aldı.

Sonra dedi ki, "Buraya gel, Hale."

Kahretsin!

Ama...evet.

Bir şekilde, bir şekilde, babası her zaman her şeyi biliyordu.

Hale saklandığı yerden parmaklıklara doğru ilerledi, babasına yakın değildi ama uzak da değildi.

"Uyuyamıyor musun?" Corey okyanusa sordu. "Hayır," diye yanıtladı Hale.

"Mm," diye mırıldandı Corey bardağına doğru ve bir yudum daha aldı.

Sonra Hale'e doğru döndü ve yanlamasına korkuluklara yaslandı.

"Annenle birlikte olduktan sonra benimle geçirdiğin ilk birkaç gece ölü gibi uyuyorsun."

Hale omuz silkti, gerçi bu doğruydü. Ama babasının fark etmesine biraz şaşırmıştı.

"Onunlayken iyi uyuyamıyor musun?" Tamam.

Şimdi bunun nereye gittiğini biliyordu.

Ve dostum, bu konuya girmek istemiyordu. "Ben-" diye başladı.

Corey o kadar yumuşak bir sesle, "Söylemene gerek yok," dedi ki, dalgaların gürültüsü neredeyse Hale duyamadan sözlerini alıp götürecekti. Ama Hale onun bildiğini biliyordu. Onunlayken neredeyse hiç uyumuyordu. "Bu konuda bir şey yapmamı ister misin?" Corey sordu.

Hale'in göğsünün içinde tuhaf bir şeyler oluyordu.

"Ne gibi?"

Corey, "Genç bir adamın uykuya ihtiyacı var," dedi. "Dahası, uyumamasına neden olan sakatlayıcı kaygıyı yaşamasına da gerek yok."

"O..." Hale sözünü bitirmedi. Ama babası biliyordu.

Corey, "Aklını kaçıırır ve seni ondan almaya çalışırsam ikimize de ödetir," dediğinde bunu anladı.

Hale başını sallamadı ya da bir şey söylemedi.

Corey yine de içini çekti, içkisinden bir yudum daha aldı, sonra tekrar küpeşteye döndü, kollarını dayamak için eğildi ve denize baktı.

"Ona yanlış yaptım, Hale. Artık bunu duyacak kadar büyüdün," diye itiraf etti babası. "Yine de, on iki yıldan fazla bir süre önce olduğu düşünülürse, bunu sonuna kadar kullandığını söylemek doğru olur."

Babasını dikkatle inceleyen Hale, korkuluklara döndü ve babası kadar uzun olmasa da aynı duruşu benimsedi.

Corey, "Az önce Tania ile aramızda geçenleri duyduğunuz için üzgünüm," diye devam etti.

Ve bu Hale'i korkuttu, çünkü babası özür diliyordu, oysa Hale olması gereken yerde olsaydı muhtemelen bunu duymayacaktı.

Yine de babasıyla birlikteyken başı nadiren belaya girerdi.

Annesiyle birlikteyken her zaman bir şekilde başı beladaydı.

"Kadınlar olabilir..." Babası bir yudum aldı. "Kadınlarla çok net iletişim kurmak önemlidir." Başını Hale'ye çevirdi. "Beni anlıyor musun?"

Hale başını salladı. "Evet, baba."

Corey belini büktü, böylece sadece bir ön koluna yaslanmış ve yüzü tekrar Hale'e dönüktü.

Hale yine onu taklit etti.

"Dünyada pek çok farklı türde insan var, Hale. Stereotipler hakkındaki saçmalıklara kulak asma. Kadınların hepsinin annen gibi olduğunu düşünme tuzağına düşme. Ya da Tania gibi. Çünkü Genny gibi olanlar da var."

"Doğru," diye fısıldadı Hale.

Bunu söyledikten sonra, babası uzun bir süre sadece ona baktı. Ve bu o kadar uzun sürdü ki, Hale kendini tuhaf hissetmeye başladı.

Sonunda Corey konuştu. "Senin için tek bir dileğim olsaydı, o da Genny gibi birini bulman olurdu. Seni ve sadece seni seven bir kadın. Arkadaşlarını ya da sahip olacağın çocukları sevmemesini kastetmiyorum. Romantik aşkı kastediyorum. Ayrıca seni kendi dünyası haline getiren bir kadını da kastetmiyorum, bunun yerine sen onun dünyasında olduğunda onu tamamlayan bir kadını kastediyorum. Anlatabiliyor muyum?"

Tam olarak

değil.

"Evet."

"Güzel. Çünkü bu son kısım önemli. Bir kadının her şeyi **o l a m a z s ı n ı z** . Bu taşınamayacak kadar ağır bir yükür."

"Senin anneme yaptığın gibi," diye tahmin etti.

Babasının yüzünde doğru tahmin ettiği için duyduğu gurur ifadesi belirince Hale'in içi ısındı.

"Aynen öyle."

Hale sessizce, "Orada iyi uyuyamıyorum," diye itiraf etti.

Şimdi babasının yüzünün gerginleştiğini gördü ve babasının kızgın olduğunu bilse de, bu onu daha da sıcak hissettirdi. Çünkü babası onun için kızgındı.

"Tamam o zaman, Hale. Bu, olacağın adama giden yolda bir ders. Bunu düşünmeni istiyorum ve

Neye ihtiyacın olduğunu bana dürüstçe söyle. Büyüyorsun ve büyüdükçe ve tüm hayatın boyunca kararlar vermek zorunda kalacaksın. Her gün. Ne giyeceğinden, vücudunu beslemek için hangi yiyecekleri yiyeceğine ve diğer insanların hayatlarını etkileyecek şeylere kadar her şey. Tanımadığınız insanlar, tanıdığınız ve değer verdiğiniz insanlar. Geç oldu. Şimdi bir karar vermek zorunda değilsin. Biraz uyumaya çalışmanı istiyorum. Hazır olduğunda bana söyleyebilirsin. İyiye düşünüp doğru kararı verdiğini hissettiğinde. Ama senin için işleri halletmemi isteyip istemediğini bilmem gerek. Ve eğer istersen, sana yemin ederim evlat, yaparım."

Hale'in bunu düşünmesine gerek yoktu. "Beni asla affetmez."

İşte o zaman oldu.

Babası uzandı, tereddüt etti ve Hale nefesini tuttu. Corey'nin eli sanki yıllarca havada asılı kalmış gibi hissetti, sonunda elinin yan tarafını Hale'nin omzuna dayadı ve parmaklarını Hale'nin boynuna doladı.

Bu her şeyden daha iyi hissettirdi.

"Nasıl oldu bilmiyorum," diye fısıldadı Corey, "verebileceğimiz pek bir şey yoktu, ama olanları da sen aldın."

Korkak gibi ağlayacağını saklamak için denize baktı.

Babası elini Hale'den çekti ve Hale onu hemen özledi, sanki sahip olduğu her şey saniyeler içinde verilmiş ve geri alınmıştı.

"Bana söz ver, bir Genny bulacak mısın?" Corey sordu. "Evet, baba."

"Güzel." Babası kıpırdandı ve Hale ona bakınca onun kadehini Hale'e doğru kaldırdığını gördü. "Viski ister misin?"

Hale'in kalbi küt küt atmaya başladı. Erkekler viski içerdi. Erkekler değil. "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Uyumana yardımcı olabilir," diye mırıldandı Corey.

"Evet" derken olduğu kadar heyecanlı görünmemeye

çalıştı.

Babası ona gülümsedi, onu balkonda bıraktı ve Hale'e kendi bardağını doldurmak için içeri girdi.

Kendini önemli hissetti. Harika hissediyordu. Corey bardağı ona verdiğinde içinde birkaç yudumdan fazlası olmamasını umursamadı. İlk yudumunu aldığı anda neredeyse öğürececek olmasına da aldırmadı, tadı çok iğrençti.

Tıpkı babası gibi kadehini ellerinin arasında tutarak durdu, tıpkı babası gibi kollarını küpeşteye dayadı, viskisini yudumladı ve denizi seyretti, akıllarında çok şey olan iki adam gibi uyuyabilmek için soluklandılar.

Hayatının en güzel anlarından biriydi. Ve her zaman da öyle olacaktı.

BÖLÜM 10

DUDAK ÇUBUĞU

Hale

NOW...

"GERGIN OLMA."

Ned'in sözleri Hale'in dikkatini çekti ve onları etkinliğe götüren limuzinin penceresinden dışarı bakmaktan vazgeçip Blake'in oturduğu, çarpıcı görünen ve çok korkmuş olan yanına döndü.

Karşılarında oturan Blake'in babası Ned Sharp, "Hayatım, hayatının geri kalanında kış uykusuna yatamazsın," diye devam etti. "Topluma, hayata yeniden katılmalısın."

Blake babasına, "En son bir şey olduğumda, sunakta gelinlik giymiş bir embesil gibi davranarak viral olmuştum," dedi.

"Bir embesil gibi davranmıyordun," diye sertçe karşılık verdi Ned. "Güçlü ve kararlı bir kadın gibi davranıyordun, bir erkeğin onu kandırmasına izin vermeyecektin."

"Dünyanın dört bir yanındaki insanlar aylarca bununla dalga geçti baba. Hâlâ da yapıyorlar," diye belirtti Blake.

"Kimin umurunda?" Ned sordu. "Bu insanları tanımıyorsun."

"Milyonlarca farklı memlin yıldızı olmayan adam söylüyor bunu," diye mırıldandı.

Hale konuşmaya girdi. "Ona çok yakınsın. O memler seni kötü göstermiyor." Ona gülümsedi. "Sen feminist bir ikonsun."

"Nişanlım tarafından kandırılan, düğünümüzden günler önce arkadaşlarımdan biriyle seks yapan ve bu arada arkadaşlarımla çoğuyla zaten seks yapmış olan, bunu videoya çeken ve bir web sitesine koyan kişi, Tanrı aşkına."

"Peki bu size nasıl yansıyor?" Ned sordu. Blake gözlerini ona dikti.

Hale onun elini tuttu ve kadın tekrar ona döndü. "Büyüleyici görünüyorsun. Başın dik, omuzların dik, çünkü sen bir şaka malzemesi değilsin, tatlım. Sen güveni kırılmış her kadın için bir ilham kaynağısın, onlara güçlerini geri almanın yolunu gösteriyorsun."

"Dramatik bir şekilde," diye söze girdi Ned. "Ve çok pahalıya mal olduğunu da ekleyeyim."

Bu Blake'in gülümsemesine ve Hale'in kıkırdamasına neden oldu, çünkü daha önce de belirttiği gibi Blake nişanlısını düğün günü kilisede terk etmişti ve o terk ettiği için Ned hâlâ her şeyin parasını ödemek zorundaydı. Ve Blake'in Blake olduğunu düşünürsek, bu hiç de ucuz değildi.

Hale o zamanlar onu tanımıyordu ama videoyu görmüştü (evet, o kadar meşhurdur). O zamandan beri ortak tanıdıkları aracılığıyla onunla tanışmış ve arkadaş olmuşlardı.

Çünkü kaybolmuş ve savunmasız görünüyordu ve arkadaşlarının çoğu ona ihanet ettiğinden, birilerine ihtiyacı vardı.

Ve ondan hoşlanmıştı. Yolunu kaybettiğini fark eden ve geri dönüş yolunu bulmaya çalışan birinin hayatının bir parçası olmak harika bir şeydi. Kış uykusundaki bir ağacın çiçek açmasını izlemek gibiydi.

Bununla birlikte, onu ilginç kılan şey Blake'in dikenleri olmasıydı.

Kız onun tipi değildi, adam da onun tipi değildi ve bu da arkadaşlıklarının yürümesine yardımcı oldu.

Ama o gece, eskiden yaşadığı ama çok uzun zamandır kaçtığı bir dünyada yeniden ortaya çıkıyordu.

Onun sinirlerini bozdu.

Ama bir kez adım atıp tekrarladıktan sonra, kızın buna alışacağını ve kendini olduğu gibi hissetmeye başlayacağını umuyordu. Yaşaması gereken hayata bir hoş geldin.

Ned, "Göz kamaştırıcı görünüyorsun, hayatım," dedi. Blake derin bir nefes aldı.

"Ve açık bar var," diye hatırlattı Hale ona.

İşte bu kadar.

Ona doğru ışıltılı bir gülümseme fırlattı.

On dakika içinde, Midtown'da limuzin ve şehir arabalarından oluşan bir kuyruğun arkasında sürünerek Gotham Hall'un dışındaki kırmızı halıda sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Sonunda yaptılar. Arabanın kapısı açıldı ve önce Ned, sonra Hale indi, bu da Blake'in Hale'in ortaya çıkışına eşlik eden ses duvarına çıktığı anlamına geliyordu.

Her zaman yaptığı gibi, yer göstericiler onları uzun kırmızı halı, kadife ip ve Blazing the Trail/Trail Blazer logolu arka fonun bulunduğu basamak ve tekrara kadar bekleyen sosyetikler ve ünlülerden (Hale Wheeler olmanın nadir faydalarından biri) oluşan bir sıranın önüne yönlendirirken bunu görmezden geldi.

Ned ve Hale, Blake'i kırmızı saten, sırtı açık, geniş yırtmaçlı ve kalçasında biraz büzgü olan halter yakalı elbisesinin içinde sıkıştırdılar. Şık ve aynı zamanda açık saçık olmasıyla ona çok yakışan bir elbiseydi bu.

Ancak, onun elini tutan sadece Hale'ydi.

Üçüncü durağa kadar sürdü, bir fotoğrafçı bağırdı, "Blake! Sen ve Hale birlikte misiniz?" O da "Hayır ama o bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaş!" diye bağırarak rahatladığını gösterdi.

Ama onun sözlerini duyunca elini sıktı.

İyi olacağının bir başka göstergesi de bir grup paparazzi bir sonrakine geçmeden önce başını hafifçe yana eğip gülümsemesiydi.

Ve sonunda, şükürler olsun, o saçma bataklığı aşmışlar ve içeri girmeyi başarmışlardı.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye açıkladı Ned. "Yüzde yüz," diye onayladı Hale.

Ama Blake ona döndü, ayak parmaklarının ucuna kalktı, yanağını onun yanağına dokundurdu ve "Sen en büyüksün" diye fısıldadı. Uzaklaştı ve aynı şeyi babasına yaptı ve "Sen de en büyüksün baba" dedi.

Sonra da Alex'in Chloe ve Mika'yla birlikte durduğu yöne doğru koşmaya başladı.

Ned ve Hale bara gittiler.

Nora yanlarına geldiğinde kısa kuyruktaki yerlerini henüz almışlardı ki, her iki adam da Nora'yı krem rengi, hafif dekolteli, yakası hafifçe daldırılmış ve Hale'i bile etkileyecek kadar zarif boncuklarla süslü bir elbisenin içinde görünce bir an durakladılar.

Aynı anda hem görkemli ve kadınsı hem de sinirli ve sofistike olmayı başararak ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Onu o halde gördüğünde, Jamie'nin neden elindeki güzelliğin farkına varıp bu konuda bir şeyler yapmadığını ilk kez merak etmiyordu (bu konuyu arkadaşına hiç açmamıştı, çünkü bu onu ilgilendirmiyordu, ayrıca Jamie'nin hayatındaki son kadına tapmıştı ve onun yavaş, acı dolu bir şekilde ölmesini izlemek zorunda kalmıştı).

Jamie ve Nora bir yılı aşkın süredir platonik arkadaşlıklar. Nora sadece muhteşem olmakla kalmıyor, aynı zamanda çok da eğlenceli bir kızdı ve Hale'in Nora'dan daha patolojik derecede sadık olduğunu bildiği tek kişi Chloe'ydı.

Daha fazla yanak fırçası aldılar ve sonra, "Eğer ikiniz de sessiz müzayede ürünlerine teklif vermeyi stratosfere çıkarmazsanız, sizi asla affetmeyeceğim. Teklif kağıtları

Salon. Meşe Odada aile ve arkadaşlar için bir dinlenme istasyonu var, ikinizin de ismi giriş listesinde yer alıyor. Tara."

Bununla birlikte, kasılarak uzaklaştı.

"Sanırım siparişlerimizi aldık," dedi Ned ve sonra başını yana eğerek Hale'in ne istediğini sordu, çünkü Ned bara ulaşmıştı

"Cin ve tonik, limonlu ve misket limonlu."

İçkilerini aldılar ve sessiz müzayededeki görevlerini yerine getirdiler, henüz teklif verilmemiş ürünlere başlangıç teklifleri verdiler; Hale, Jamie, Duncan ve Tom'un da aynı talimatı aldıklarını, çünkü isimlerinin zaten birçok sayfada olduğunu belirtti.

Görevlerini tamamladıklarında, Hale sonunda Ned'den uzaklaştı, Judge ve Chloe, Sasha ve Matt ile temasa geçti ve onu gördüğünde ayakta durmuş Tom ve Mika ile sohbet ediyordu.

Ve bunu yaptığında, tamamen hareketsiz kaldı. "Hale?" Tom seslendi.

Hale, Elsa'nın Rix ve Alex'i selamlayışını izlerken kıpırdamadı, üzerindeki elbise tamamen ona aitti ama aynı zamanda garip bir şekilde değildi, ama kesinlikle sahip olduğu şey pantolonunun kasıklarını aniden çok daraltması ve kafasını patlatmak istemesiydi.

"Ben sadece..." Mika mırıldandı.

"Evet, tatlım," diye mırıldandı Tom, sonra tekrar, bu kez daha sert bir sesle, "Hale."

Hale'in vücudu sarsıldı, gözlerini Elsa'dan ayırdı ve Tom'a baktı.

"İyi misin?" Tom sordu.

G&T'sinin tortularını geri emdi ve zorla "İyi" dedi.

Tom önce Elsa'ya, sonra tekrar Hale'e baktı ve "Bilmediğim bir şey mi var?" diye sordu.

"Evet. Görüşmeden sonra, Elsa ve ben bir randevuya çıktık. Harika bir randevuydu. Sonra her şeyi yaptı ama daha fazla takipçi kazanmak için beni kullandığını açıkça söyledi.

Kariyerini belirleyen anlaşmalar. O röportaj yayınlandıktan sonraki haftalarda imzaladığı anlaşmalar. Ve bunu biliyordum çünkü onu dairesinde bıraktıktan sonra tamamen işle ilgiliydi. Randevuyla ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum, gerçi beni bunun için de kullanıyordu, çünkü ailesi tam bir felaket, kendisi de onların işlevsizliğinin hedefi ve araya girecek birine ihtiyacı vardı. Arkadaşı ayarladı ama planın içinde değilmiş gibi davranmak için fazla çaba sarf etmedi."

Tom temkinli bir ifadeyle, "Hırsını gerçekten gizlememiş olmasına şaşırılmış görünüyorsun," dedi.

"Onunla Pebble Plajı'nda üç saat boyunca oturup Manhattan'ın ışıklarına bakarak Quentin Tarantino'nun ne kadar abartıldığını, Yüksek Mahkeme'nin görev süresinin nasıl sınırlandırılması gerektiğini, sörf ve yürüyüş yapmanın mı yoksa şehir hayatını her yere yürüyerek yaşamamanın mı daha iyi bir egzersiz olduğunu ve aklınıza gelebilecek diğer her şeyi konuşarak muhteşem, çok zeki, çok ilginç ve şaşırtıcı derecede komik birini tanımaya çalışmadınız."

"Doğru," dedi Tom sessizce.

"Bir içki daha alacağım. Sen de ister misin?" Hale sordu. "Hale-"

O babacan tonu biliyordu. O sesi seviyordu. Tom'u seviyordu. Onunla her şeyi konuşabilirdi. Ve konuştu da.

Ama...

"Şimdi sırası değil, Tommy," dedi.

"Tamam. Mika ve ben bir süreliğine New York'tayız. Gitmeden önce akşam yemeğine gel."

"Yapacağım."

Tom'un ifadesi değişti. "Ciddiyim, Hale. Beni başından savma. Umut vaat eden bir randevunun ekşimesinden daha fazla konuşacak şeyimiz var."

Hale bir an için Jamie'nin Tom'a e-postalardan bahsettiğini düşündü.

Bu Tom'un bilmesini istemediği bir şeydi. Sadece gelmeyi bıraktıkları için değil, Tom endişeleneceği için de. Genny'ye söylerdi. Genny daha çok endişelenirdi.

Genny bunu Chloe'ye söyleyebilirdi ve Chloe de aklını kaçırıp bu pislği göndereni bulmak ve onu etkisiz hale getirmek için elinden geleni ardına koymazdı.

Bu çok oldu, klavye savaşları yapmamaları gereken şeyleri yaptılar ve söylediler. O kadar da büyük bir mesele değildi.

Ve yine, alarm veren belirli e-postalar artık gelmiyordu.

"Her zamankinden daha meşgulsün evlat. Kendini çok yoruyorsun," dedi Tom. "Endişeliyim. Ama konuşacağız. Şimdi değil, yemekte."

"Ben iyiyim," diye güvence verdi Hale.

Tom, "Aynı fikirde değilim," diye karşılık verdi.

"Tamam, bu konuyu konuşuruz," diye kabul etti Hale. Sonra gizli bir endişeyle, "Seni ekiyor muydum?" diye sordu.

"Son üç planımızı iptal ettin. Aylardır seninle kaliteli zaman geçiremedim. Noel sayılmaz, çünkü seni herkesle paylaşmak zorunda kaldım, ama tatil boyunca Prescott'ta sadece iki gün kaldığını not edeceğim."

Tom bir elini kaldırdı ve Hale'in boynunun yan tarafına, sevilen ve tanıdık bir hareketle doladı.

Çünkü Tom bunu daha önce de yapmıştı. Sık sık.

Ve başka biri de vardı. Bir kere.

"Sen benim oğlumsun, Hale," dedi Tom ona. "Çocuklarımdan hiçbirinin bu kadar uzun süre ayrı kalmasına izin vermem."

Tom bunu defalarca kanıtladığı için bu sözlerin doğru olduğunu bilse de, Hale cevap vermeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı: "Söz veriyorum. Şehirden ayrılmak zorunda kalmadan önce senin ve Mika'nın masasında olacağım."

Tom onu sıktı, "Güzel," diye mırıldandı ve gitmesine izin verdi. Sonra da, "Ve içkiye evet. Mika'ya da bir tane getirebilir misin? Şampanya içiyor."

"Anladım."

Tom, Mika'yı bulmak için harekete geçti.

Hale'in gözleri Elsa'yı bulmak için hareket etti.

Ve onu üst düzey tenis oyuncusu Dougal Baldwin'e sokulmuş, Baldwin'in kolunu uzatmış (Elsa'ya sarılmamış olan) ve ikisinin bir selfie'sini çekerken gördü.

Kolunu indirdi ama diğeri Elsa'ya dönüp telefonu uzatırken belinden ayrılmadı ama ikisi de uzaklaşmadı. Dougal onun alanına girmiş, gülümsüyordu ve bu açıkça çapkıncaydı.

Lanet olsun.

Hale doğruca bara gitti.

Sonraki iki saat dayanılmazdı ve bunun tek nedeni bu tür etkinliklerden nefret etmesi değildi. Smokinin kısıtlamalarından hoşlanmıyordu. Bedenine baskı yapılmasından hoşlanmıyordu. İster işle ilgili bir konuda kulağını çekmek isteyen biri olsun, isterse övünmek için dizlerinin üzerine çöküp sikini yalamak isteyen bir kadın ya da bu deneyimle her ne yapacaksa onu yapmak isteyen biri olsun, herhangi birinin ondan bir parça koparması için açıkça müsait olmaktan hoşlanmıyordu.

Ve o gece, Elsa'nın çoğu zaman yanında yemek partneri olan uzman Dougal ile odada çalışmasını izlemekten hoşlanmadı.

Akşam yemeğinden ve canlı açık artırmadan sonra, sessiz açık artırma kapanırken ve Justice Lonesome ve Stella Gunn'ın akustik bir setle onları eğlendirmesinden önceydi.

Bu Mika için büyük bir başarıydı, çünkü Stella Blue Moon Gypsies'in solistiydi, Justice ise solo bir sanatçıydı ve geçmişte birlikte turneye çıkmış ve sahne almış olsalar da daha önce hiç böyle bir akustik set yapmamışlardı.

İnsanlar etrafta dolaşüyor, tatlı tabakları çalışanlar tarafından temizleniyor, barmenler bir sonraki tur için konukları hazırlamakla meşguldü ve Justice ile Stella'yı kaçırmak istemese de, Hale kaçarsa kimsenin fark edip etmeyeceğini merak ediyordu.

İşte o zaman oldu.

Ruh hali kötüydü çünkü oradan çıkmak istiyordu ve daha katlanması gereken saatler vardı.

Ve hayatının en güzel zamanını geçiriyor gibi görünen, ama tüm o gevezelikleri arasında kendisine yaklaşmaya bile zahmet etmeyen Elsa'dan uzaklaşmak istiyordu.

Genny ve Duncan Teddy Mankowitz ile konuşuyordu, Elsa Baldwin'i atlatmayı başarmıştı ve Genny'nin grubuna doğru yaklaşıyordu.

Bu nedenle, Baldwin'le flört edişini saatlerce izledikten sonra tüyleri diken diken olmuş bir halde o da yaklaştı.

Elsa kolunu karnına yandan doladığında ve çenesini gruba doğru eğdiğinde başladı. "Genny, Bowie," diyerek sahip olduğu tek gerçek annesini selamladı ve bunu yapmasına izin verilen seçilmiş birkaç kişiden biri olarak kocasının lakabını kullandı. Sonra Mankowitz'e döndü. "Teddy. Elsa'yı çalmam lazım."

Hiçbiri bir şey söyleyemeden, Genny'nin şaşkın bakışını, Duncan'ın bilmiş bakışını ve Teddy'nin şaşkın bakışını görmezden geldi ve onu çaldı, kolunu ortasına dolayarak uzaklaştırdı, sonra sadece elini tutup balo salonundan Meşe Oda'ya doğru sürüklemek için gitmesine izin verdi.

Muhtemelen olay çıkarmamak için onunla birlikte geldi.

Meşe Oda'nın önünde elinde bir liste tutan görevli, onu içeri sürüklerken başıyla onları selamladı. Odanın boş olduğunu görünce çok heyecanlandı. Kapıyı arkalarından kapattı, onu daha da içeri çekti ve etrafından dolandı, böylece onunla çıkış arasında kaldı.

Saf Elsa, önce o karşı karşıya geldi.

"Lütfen kendinizi açıklayın," diye talep etti.

"Mankowitz'le olan gündeminizi başka bir zaman zorlayabilirsiniz. Bu gece o gece değil."

"Sadece kendimi tanıtıyordum."

"Tabii ki öyle," diye alay etti.

"Ve size kendimi açıklamak zorunda değilim," diye ekledi.

"Bu gece çocuklara yardım etmekle ilgili, kariyerinizle değil."

Gövdesi, Hale ona vurmuş gibi sarsıldı. Hale bunu görmezden geldi ve ona saldırmaya devam etti.

"Mankowitz'le konuşmak istediğin konuya gelince, Dougal Baldwin senin için çok genç."

Başı seğirdi. "Pardon?"

"Ve o bir oyuncu. Hareket eden her şeyi becerir."

"Ben... sen... gerçekten Dougal Baldwin hakkında bana bok mu atıyorsun?"

"Bu sadece bir randevuydu, sana göre sahte bir randevu, ama benim için bir anlamı olduğunu gözden kaçırmış olamazsın. Bu yüzden en azından göğsünde bir kalp varmış gibi davran ve ben odadayken başka bir adamla çirkin bir şekilde flört etme."

"Deli misin sen?" diye sormadan önce iri mavi gözleri büyüdü.

"Zerre kadar değil."

"Beni hayalete çevirdin."

"Hiç de bile. Ama o geceden sonra seninle her şey işti. Yerimi biliyordum, bunu açıkça belirtmiştin."

Şimdi çok kırmızı, çok dolgun, çok seksi dudakları şok içinde ayrıldı.

Sonra da, "İlginç bir bakış açınız var, çünkü benimle her şey iş değildi, sizinle her şey işti," diye çıkıştı.

Başını test edercesine bir kez salladı. "Olamaz, tatlım. Bu şekilde olmadı. 'Hey, dün gece harika zaman geçirdim, bu gece gel, biraz yemek getireyim' demedin. 'Bu taslağa bir göz at ve mümkün olan en kısa sürede düşüncelerini bana bildir' dedin."

"Kesiğe bir göz atmanı istedim." "Tabii ki."

"Sen de 'harika bir gece' demedin, Hale."

"Ortamı sen hazırladın, ama ben de ofisine gelip kahve içmek istemediğim zamanları değerlendirerek suları test ettim. İşte o zaman bana haddimi bildireceğinden emindin, değil mi Elsa?"

"Hayır, sen kendini oraya koydun, çünkü Hale, ben magazin haberleri yapıyorum. Ve bir gece önce Blake Sharp ile yemek yedikten sonra onunla el ele tutuştüğunuz fotoğrafları gördüm."

"Yani?"

Yanakları pembeydi ve gittikçe daha da pembeleşiyordu ve şimdi mükemmel şekilli kaşları saç çizgisine çarpıyordu.

"Ne olmuş yani?"

"Biz arkadaşız. Sorsaydın bilirdin. Uzun zamandır arkadaşız. Bunu herkes bilir."

"Hayır, herkese bunu söylüyorsun ve herkes daha fazlası olduğundan şüpheleniyor. Kaç tane ünlü insan biriyle 'sadece arkadaş' olduğunu söyler ve sonra bir bakarsın bir adada gizlice evlenmişler." Şimdi gözleri kısılmıştı. "Bir dakika. Seni o röportaj için kullandığımı ve sonra da bir kenara attığımı mı ima ediyorsun?"

"Çıkarım yapmıyorum, olan bu." "Aman

Tanrım," diye ısırdı.

"Aylar geçti, Elsa."

"Gerçekten de öyle, bu akşam geldiğinizde arkanızda sıradaydım ve bu arada bana bakmadan yanımdan geçip gittiniz."

İşte o zaman Hale'in vücudu sarsıldı, o kadar şaşırmıştı ki onu fark etmemişti, özellikle de o elbisenin içinde.

Söylenip duruyordu.

"Ama seni birkaç saat önce Blake ile el ele tutuşurken gördüm. Buraya onunla randevun varmış gibi geldin ve şimdi de tek bir randevumuz varken yan kız arkadaşının uslu durmamasına kızmış gibi beni buraya sürüklüyorsun. Benim için de anlamı olan bir randevu. Ve takip edecek zamanı olmayan sendin, başka bir kadınla çıktın ve şimdi başka bir adamın bana ilgi göstermesinden hoşlanmadığın için sıraya girmem mi gerekiyor? Sanki bana sahipmişsin gibi?"

"Bana bunu söylemediğini söyle," diye hırladı. "Ben söyledim," diye karşılık verdi.

Birbirlerine baktılar ve Hale ikisinin de ağır ağır nefes aldığını fark etti.

Tanrım, çok güzel
kokuyordu. Ve harika
görünüyordu.

Dahası, az önce birbirlerine savurdıkları tüm kelimelerin ardındaki anlam birdenbire bir cirit gibi içine saplandı.

Tıpkı onun ne zaman döndüğünü, aralarında ne olduğunu anladığı gibi, o da anladı.

İlk başta paniklemiş görünüyordu.

Ve sonra tam tersine baktı.

Ama elbisesinin eteğinin uzun kuyruğuna dikkat etmeden geri geri gitmeye başladı.

Ayağı takıldı ve Hale bir kolunu ona doladı, onu ayağından kaldırdı ve sırtı duvara gelene kadar taşıdı.

Vücuduyla onu oraya sabitledi. "Hale,"

dedi kararsızca.

"Kıskanıyordun," dedi

homurdanarak. Gözleri adamın

ağızına takıldı.

Sikeyim.

Kıskanmıştı. Lanet

olsun.

Evet.

Onu öptü.

Ve bu sefer dalga geçmiyordu.

Yok artık.

Aklının, kendisinden alacağı gerçek bir öpücüğün ne olabileceğiyle meşgul olmasını istemiyordu.

Onun tam da bu konuda derinlemesine bilgi sahibi olmasını istiyordu.

O da bunu istiyordu. Küçük dilinin dudaklarına dokunduğunu hissettiğinde bunu anladı ve açıldı ama girişine izin vermek için değil.

Kendi diliyle onun ağızını işgal etti.

Anında ellerini adamın saçlarına attı, vücudu onunkinin içinde eridi, daha iyi erişebilmesi için başını eğdi ve teslim oldu. Her şeyini. Ve bunu yapmaktan ne kadar hoşlandığını paylaşmak için boğazından aşağı inleyerek yaptı.

Ve ona sahip olmak
hoşuna gitti. Bu
yüzden ona daha
fazlasını verdi.

Adam onu duvara yaslamıştı, kadın elini adamın saçlarına dolamıştı, adam elini eteğinin yırtmacından içeri sokmuş ve kapı açıldığında külotunun kıcının alt kenarındaki çizgiyi takip ediyordu.

Öpüşmeyi kesti ve her kimse ona defolup gitmesini söylemek için omzunun üzerinden bakarken Sasha'nın donmuş bir halde ona baktığını gördü. Arkasından ona doğru koşan Chloe'ydi.

Sikeyim.

"Sash, acele et," diye emretti Chloe.

Sasha beceriksizce döndü ve Chloe onları o zaman gördü ve gözleri kocaman oldu.

Ağzını açtı ama Chloe bir şey söyleyemeden Sasha iki elini Chloe'nin göğsüne koyup onu dışarı itti ve kapı arkalarından kapandı.

Elsa'ya geri döndü.

Yanakları kızarmıştı, gözleri boğucuydu, dudakları morarmıştı ama şok edici kırmızı rujunun hâlâ mükemmel olduğunu görünce şaşırdı.

Tüm paket muhteşemdi.

"Bu nasıl olacak?" diye sordu boğuk bir sesle, hâlâ sert olan sikinde hissetti.

Kız kardeşlerini görmüştü.

"Harika değil," dedi ona dürüstçe. "Emin değilim ama Chloe'nin en sevdiği kişi olduğunu sanmıyorum. Aşırı korumacı ve fikirlerini kendine saklamaktan aciz biri olduğunu düşünürsek bu gerçekten kötü sonuçlanabilir."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı papyonuna. Sonra yaralı gözlerini onunkilere dikti. "Beni tekrar görmek istediğini söylemiştin. Üç gün geçti ve beni görmedin."

"Kahretsin," diye inledi ve alnını onunkine dayadı. "Her şeyi berbat ettim."

"Görünüşe göre ben de öyle yapmışım. Eski bir tuzağa düştüm, adamın hamle yapmasını bekledim."

İstemeye istemeye, çünkü olduğu yeri seviyordu, elini kışından çekip kolunu ona doladı, böylece diğer eliyle çenesini kavrayabilecekti.

"Hale Wheeler'ın yanında kendini bu kadar savunmasız bir duruma sokmak herhalde kolay değildir," dedi kendini küçümseyerek.

"Hayır," diye fısıldadı. "Yine de kendimi savunmalıydım."

Uzun zaman önce, on iki yaşındayken yaşadığı bir anı o anda su yüzüne çıkıttı.

Kadınlarla çok açık bir şekilde iletişim kurmak önemlidir.

Beni anlıyor musun?

Babasının tüm ilişkilerinde olduğu gibi, onların ilişkilerinde de tüm güç ondaydı.

Bu yüzden açık olmak ve takip etmek Hale'in göreviydi.

"Sıçıp batırdım bebeğim. Ve özür dilerim. Harika bir randevumuz vardı ve seni kesinlikle tekrar görmek istiyordum. Tanıştığım herkesin güvenilir olduğunu söyleyemem ve bu tüm hayatım boyunca oldu, ama babam öldüğünden beri özellikle yaygınlaştı. Bunun aramızda olanlara sızmasına izin verdim, iletişim kurmadım çünkü ben de o savunmasız yerde olmak istemedim. Ve bunu mahvettim."

"Yalnız değildin, Hale. Bir sürtük gibi davrandım." "Artık nerede durduğumuzu biliyoruz, değil mi?"

Gözleri, adamın kendisine doğru bastırılmış halde durdukları gerçeğini belirtmek için vücutlarına doğru hareket etti, iki eli de adamın boynuna dolanmıştı ve sarılmalarını bozmak için hiçbir hareket yapmıyordu, adam da öyle, bu yüzden nerede durduklarını bildiğini kaçıramazdı.

Sırttı.

Kıkırdadı.

Sonra konuştu.

"Mankowitz, Imogen Swan, Gordon Fuller ve Maggie Mae ile konuştum bile. Hepsi de Rita's Way'de neler olduğunu ve işlerin nasıl değiştiğini konuşmaya benim kadar hevesli. Mankowitz'in adamlarına bu konuyu açtığımda beni bir saat içinde geri aradılar. Görünüşe göre programa dahil olan herkes izleyicilerin gösterdiği tepki karşısında şaşkına dönmüş, incinmiş ve kızgındı. Mankowitz asla toparlanamadı. Bir süre topallayarak devam etseler bile bunun Rita's Way için ölüm çanı olduğunu söyledi. Olaydan sonra The Next Life gibi bir şey yapmak istedi. Aslında bu onun "o saçmalık" dediği şeye verdiği bir yanıt. Aynı zamanda Imogen'in The Next Life'ta başrol oynamasının elzem olmasının nedenlerinden biri. Onun için yazmış. Bir ilerleme olarak. O zamanlar çok taze, güzel ve yetenekli olduğu için inanılmaz derecede popüler olduğunu ve zaman geçtikçe bunlardan hiçbir şey kaybetmediğini, hatta daha da iyiye gittiğini göstermenin ince bir yolu."

Bir elini smokininin yakasıyla oynatmak için hareket ettirdi ve konuşmaya devam etti.

"Ne onunla ne de Imogen'le henüz yüz yüze tanışmamıştım ve kendimi tanıtmak istedim."

"Hemen sonuca vardım. Bunun için de özür dilerim."

Bakışlarını tekrar ona doğru kaldırdı. "Sorun değil. Ama benimle ilgili her şeyin kötü olduğuna dair acele bir yargıya varmadan iyi olabilir. Hırslarımın geçmişte beni yoldan çıkarmadığını söyleyemem, ama rotamı düzeltmek için çok çalıştım."

Başını salladı ve "Blake'le çıkmıyorum. Biz gerçekten sadece arkadaşız. O benim tipim değil, ben de onun tipi değilim. Asla o noktaya gelmeyiz."

İşte o zaman başını salladı.

"Ama madem bu kadar açık konuşuyoruz, o zamanlar onunla ilgili yaptığın bazı paylaşımların pek de harika olmadığını söylemeliyim bebeğim," dedi alçak sesle.

"Onun da bazı düzeltmeler yaptığını hissediyorum, Hale, ama o kötü bir kızdı. Sadece bununla tanınmıyordu, bu kişiliği özenle yaratmıştı. Zengin ve şımarıktı.

ve sadece zengin ve ayrıcalıklı birinin yapabileceği bazı mantıksız aptallıklar yaptı. Ve bu konuda böbürlendi. Eski sevgilisiyle başına gelenlerin onun intikamı olduğunu düşünmüyorum, ancak gerçekten kötü bir şeyi nasıl aldığını ve mesajı okuyup hayatını tersine çevirecek kadar akıllı ve güçlü olduğunu görmek oldukça muhteşemdi."

"Onun vücudunu teşhir ettin, Elsa. Bu hiç hoş değildi."

Gözlerini kırptırarak ona baktı, açıkça şaşkındı. "O resmi bana kendisi sattı."

Gözlerini ona dikti.

"Yapmadığını mı iddia ediyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sadece Alex'in bir keresinde bundan bahsettiğini duydum ve Blake'in bu konuda gerçekten üzgün olduğunu söyledi."

"Belki de yayınladığım zaman söylediklerime üzüldü, belki başka bir şey söyleyeceğimi düşündü, çünkü o gece çok güzel görünüyordu. Ama bu, bana o partiden yaklaşık yirmi fotoğraf sattığı ve bunları ucuza satmadığı gerçeğini ortadan kaldırmaz. Bana fotoğraflarla ilk kez gelmiyordu. Ama sonuncusuydu. Ve o geceye ait fotoğrafların hepsi ona aitti ve benim gösterdiğim, o elbisenin içinde göğsünü açıkta bırakan tek fotoğraf değildi. Gözünden kaçmış olamaz. Harika bir vücudu var, bunu sergilemek istediğini düşündüm. Birçok kadın bunu yapar." Sözlerini bitirdiğinde dehşete düşmüş görünüyordu: "Kimsenin rızası olmadan asla böyle bir şey yapmam."

"Tamam tatlım, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Blake bundan hiç bahsetmedi. Sadece olduğunu ve Alex'in hayranı olmadığını biliyordum."

"Tamam," diye mırıldandı.

"Ve o benim bu geceki randevum değil. Moral desteği için onunla geldim. Onun randevusu babası. Yemekte benim masamda bile değildi."

"Ben de bunu merak ediyordum."

Sırıttı. "Demek fark ettin?"

Kadın gözlerini devirdi.

O fark etti.

Sırıtişı daha da büyüdü.

Onun sırtıtışına kaşlarını çattı, bu da sırtıtışını daha da büyüttü.

Dikkatini adamın ağzından çekti ve gözlerinin içine baktı.

"Peki, ne kadar süredir şehirdesin?"

Ertesi gün yola çıkması planlanmıştı.

O anda bir hafta kalmaya karar verdi. Asistanları ona çok kızacaktı ama sadece Elsa'ya karşı düzeltmesi gereken bir yanlış yoktu, Tom'a da bir söz vermişti.

Ve açıkçası, lanet olası bir uçakta olmaktan ve otel sütlerinde uyumaktan bıkmıştı. Tanıdık bir yatakta uyumak ve manzarayı bildiği bir yerde uyanmak güzeldi.

"Önümüzdeki Pazar ayrılıyorum,"

dedi ona. "Yarından sonraki mi?"

Başını salladı.

"Yemek yemeye gelmek ister misin? Ev sahibim binamda çok güzel şeyler yaptı. Görmelisin."

Hale yine gülümsedi.

Bu sefer o da gülümsedi.

Belli ki başka seçeneği yoktu.

Onu öptü.

Havalanmasına izin verdiğinde, başparmağını alt dudağına sürttü ve "Rujun hareket etmiyor" diye fısıldadı.

"Bu leke. Bütün gece orada kalması için

tasarlandı." "Yani ağzımın her tarafı kırmızı

değil mi?

Hale'in öpücüğüne hâlâ tepki veren Hale, başını iki yana salladı.

"Oraya kolumda seninle gitmek istiyorum."

Birden telaşlanmış gibi göründü. "Hale, bu çok fazla."

"İnsanlar birbirimizi tanıdığımızı biliyor, bebeğim. Röportajın üç yüz milyondan fazla izlendi." Başını daha yakına eğdi. "Ve seni kolumda istiyorum."

"Tamam," dedi nefes nefese.

"Tamam," diye cevap verdi. "Bu arada, seni son gördüğümde beri başına gelen tüm o harika şeyler için tebrikler. Senin adına sevindim. Bunu hak ediyorsun. Ve bilmelisin ki o çiçekleri Brandi sipariş etti ama ben istedim. İlişkimizden önce yaptım ama benim fikrimdi. Ve o elbisenin içinde ne kadar muhteşem görüldüğünden bahsetmezsem tamamen ihmalkâr davranmış olurum."

O zaman, kızın gözlerinin parladığını ve dudaklarının göz alıcı bir gülümsemeyle ona doğru ışıldadığını büyük bir hayranlıkla izledi.

Ve sonra elleri tekrar saçlarındaydı, başını aşağı çekiyordu.

Bu sefer onu öpen Elsa oldu. Hale aldırmadı.

BÖLÜM 11

SÜRÜP GİDİN

Onlar

Her...

GALADAN SONRAKİ SABAH UYANDIĞIMDA TELEFONUM
bir telefonla çaldı-gerçekten çaldı.

Endişelendim, çünkü günlerden pazardı ve saatim sabah altıyı biraz geçtiğini gösteriyordu, şarj pedinden çıkarmak için uzandım ve aramanın Hale'den geldiğini gördüm.

Kendi kendime gülümsedim ve Hale'den başka hiçbir şeyin olmadığı bir kozanın içinde olabilmek için yorganı başımın üzerine çekerken telefonu kulağıma dayadım.

"Hey," diye cevap

verdim. "Seni

uyandırdım mı?"

Tanrım, harika bir sesi vardı. Derin ve

pürüzsüz. "Evet. Ama bunun için

endişelenme."

"Bu akşam sende yemek var mı?"

"Kesinlikle. İçeri sokacağım. Ne istersiniz? Şunu da söyleyeyim, seçim yapmakta zorlanıyorsunuz, o yüzden her şeyi seçebilirsiniz ve ben de sipariş vermek için harika bir yer bulabilirim."

"Oraya vardığımda karar veririm, ben de gidip alırım."

"Birlikte gideceğiz."

"Kulağa hoş geliyor. Saat kaçta orada olmamı istersin?" "Beş olur mu?"

"Evet. Sabırsızlanıyorum. Şimdi uyumaya devam et." Böyle bir şey olmayacaktı.

"Ne yapacaksın?" diye sordum. "Koşuya çıkacağım."

Onun göremeyeceği bir yüz ifadesi takındım. "Bunu gördüm," dedi duraksamamın içine. Yumuşakça güldüm.

"Sonra görüşürüz bebeğim," dedi sessizce. "Görüşürüz, Hale."

Telefonumu kapattım ve göğsüme sarılmak için mücadele ettim. Ama yoğun bir gün geçiriyordum, o yüzden yapmadım.

Onun yerine yorganı üzerimden attım ve yataktan çıktım.

Kahve içtim, duş aldım, saçımı yaptım, giyindim ve yola çıktım. Yolda bir simit aldım ve trende yedim. Tren beni dışarı attıktan sonra aceleyle ofise gittim ve yeni yerimizle ilgili tek üzüntümü yaşadım, on dakikalık yürüyüş mesafesinden daha uzaktı. Yeni yerimi sevdim, ancak o gün yapmam gerektiği gibi hızlı bir iş yapmak için kısa bir gün, bir tür güçlüktü (ama sadece bir tür).

Onu fark ettiğimde neredeyse kapıya varmışım.

Normalde bakmazdım. Muhtemelen her gün yüzlerce insanla aynı alanı paylaşıyor ve hiçbirinin gözünün içine bakmıyordum.

Ama onda tüylerimi diken diken eden bir şey vardı ve bu sadece orada, ofis binamın kapısının önünde durup bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor olması değildi.

Birkaç ay öncesine göre çok daha fazla tanınır olduğum söylenebilirdi ve muhtemelen beni fark etmiş gibi değil de orada bekliyormuş gibi görünse de amacı buydu.

Bu tür şeylere alışmam gerekecekti, ama yine de, verdiği titreşimle, aceleyle binaya girip güvenlik kioskundan geçerek asansörle süitime çıkmak için zaman kaybetmedim.

Oraya vardığımda Zoey'i masasında gördüm. Doğruca ofisinin kapısına gittim.

"İnsan formunda saf altın gibisin," diye duyurdum.

Bana gülümsedi ve sözlerimin doğruluğunu kanıtladı. "Fotoğrafları ve klipleri eledim ve bakabileceğiniz yaklaşık bir düzine alternatifle birlikte en iyilerini seçtim. Onlarla uyumlu bir metin de hazırladım. Ve moda listenizi en sevdiklerim en üstte olacak şekilde sıraladım. Bunları size e-posta ile gönderdim."

Başımı salladım ve ofisime gittim.

Telefonum bir mesajla çınladığında Zoey'nin çalışmalarına göz gezdirdiyordum.

Carole'dan gelmişti ve üzerinde bir fotoğraf vardı, ben de alıp açtım.

Grup mesajımızdı, o, ben ve Fliss, ve fotoğrafta Hale ve ben birlikte duruyorduk. Şaka olsun diye beni kendine doğru çekmişti, ben de kendimi sabitlemek için bir elimi göğsüne koymuş ve başımı geriye doğru eğerek ona gülümsemiştim, o da bana gülümsüyordu.

Carole'un mesajı şöyleydi: "Beşinci Thurston Remington, Sunny Sinclair ile nişanlandığını duyurur..."

Yüksek sesle güldüm, çünkü tam bir sosyete nişan fotoğrafına benziyordu.

Üç ROTFL emojişi gönderdim ve işime geri döndüm, ancak Felicity'nin "BUNUN arkasındaki hikayeyi isteyeceğiz, hacı" mesajıyla bölündüm. Yakında.

Hale ile aramızdaki yanlış anlaşılmayı düzeltmek, o akşam onunla plan yapmak, sosyal takvimin en büyük gecelerinden birine şahsen davet edilmek, tüm bunlar buranın New York, New York olduğunu ve benim orada başarılı olan bir kız olduğumu açıkça ortaya koyuyordu.

Harika arkadaşlarım vardı.

Benden hoşlanan harika bir adamla tanışmıştım.

Sevdiğim bir işim vardı ve çok iyiydim.

Buna sevinmenin zamanı gelmişti.

Yarın akşam kokteyl var.

Fliss hemen gönderdi. Sıra sende.

Ve hemen ardından Carole'un "Oradayım" şarkısı geldi.

İşe geri döndüğümde Zoey'nin hazırladığı metin üzerinde sadece birkaç değişiklik yapmam gerektiğini fark ettim, seçtiği fotoğraflar ve klipler tam isabetliydi, her ikisi de Zoey'ye zam ve belki de terfi vermeyi düşünmem gerektiğini gösteriyordu. Resepsiyonda masa koymak için tasarlanmış geniş bir açık alan vardı. Aynı zamanda asistanım da olabilecek bir resepsiyonist tutacak param vardı ve Zoey web sitesi ve sosyal medya işlerini üstlenebilirdi, bu da zamanımın büyük bir kısmını bana bırakırdı.

Bu düşünce üzerine, ona yayınlama izni verdim. Çekeceğim yayın için kullanacağım fotoğraf ve klipleri seçmek için birkaç dakika harcadım. Sonra da metni yazdım. Daha sonra masamın yan tarafındaki duvara kurduğum özenli makyaj istasyonuna geçtim ve makyajımı yaptım.

Her şey hazırды, depo dolabına gittim. Alanın dörtte biri ofis malzemelerini barındırıyordu. Geri kalanı ayakkabı rafları, aksesuarlar ve iki tekerlekli giysi rayından oluşuyordu. Bugünlerde çok geniş bir seçkiye sahiptim ve hepsini TheRealReal'dan ya da yırtıkları tamir ettirmek ve makyaj lekelerini kuru temizleme ile temizletmek zorunda kaldığım kelepir bodrum satışlarından almamıştım. Artık bir avuç tasarımcı bana muhteşem ürünler gönderiyordu ve bunlar yepyeniydi.

Hepsini sıraladım ve bir kıyafet seçtim.

Onu giydim, dışarı çıktım ve Zoey ile birlikte Blazing the Trail galası hakkında Elsa's Exchange'i filme aldık.

İşimiz bittiğinde gitti. Yazıyı düzenledim, gönderdim, bazı e-postaları gözden geçirdim, birkaç fotoğraf aldım, gelecek haftaki işime hızlı bir başlangıç yaptım, sokak kıyafetlerimi giydim ve yola çıktım.

Tüm bunlar dört saatten biraz fazla sürdü.

Otomatik olarak, binadan çıktığımda beni ürperten kadını aradım ve orada olmadığını görünce rahatlardım.

Eve dönerken, atıştırmalık bir şeyler almamız gerekebilir diye bodega'ya uğradım, sonra da içki dükkanına girdim, böylece bodega'da bulabileceğimden daha fazla şarap ve bira seçeneğim olacaktı.

Tüm bunları eve taşıdım, çalışan bir asansöre ilk kez minnettar olmamıştım ve başka bir mesaj geldiğinde bunları kaldırmıştım.

Bu Fliss'ten geldi ve üzerinde Elsa's Exchange sosyal ağlarında paylaştığım fotoğraf vardı.

Hale'in elinde telefonum vardı ve uzun kolunun bir kısmını görebilmek için telefonu yukarı kaldırmıştı. Harika görünüyordu, doğrudan telefona bakarak gülümsüyordu, gerçekten mutlu görünüyordu, ben ise göğsüne yaslanmış, telefonuma imzam olan öpücük darbesini atıyordum.

Bunu daha çok sevdim, dedi Fliss.

Ciddiyim.

Ben de öyle.

Üç kalp emojisi gönderdim ve mesaj attım, "Hikayenin tamamı yarın akşam.

Sabırsızlanıyorum! Carole cevap verdi.

Yatağımı soyduktan sonra çamaşırları yeni makinelerin de bulunduğu bodrum katındaki yeni güvenli çamaşır odamıza götürdüm. Pazar günü boş bir makine bulduğumda bir mucize gerçekleşti. Yükü koydum ve yukarı çıktım.

Toz alırken bir mesaj daha aldım, bu seferki babamdan.

Dün gece eğlenmişe benziyorsun. Ve çok güzel görünüyordun. Seninle gurur duyuyorum.

Kalbim hala ısınıyordu ki, yine babamdan bir mesaj daha geldi.

Bu hafta babana biraz zaman ayırabilir misin?

Elbette baba, diye cevap verdim. Pazartesi gecesi planlarım var, ama başka bir gece, ne dersen de.

Salı mı?

İçimde kötü bir his vardı. Beni acilen görmek istiyor gibiydi.

Şimdi zamanım var, yalan söyledim. Aramamı ister misin?

Hayır. Salı iyi. Ondan bahsetmediğin için sormak istemedim ama seni Hale ile görmek güzeldi.

Hayatımın önemli kısımlarını ciddi şekilde ihmal ettiğimin bir başka göstergesi. Hanuka (babam) ve Noel'de (annem) gerekli aile zamanını geçirmiştım, çocukken eğlenceli görünen, ancak bir yetişkin olarak, özellikle de tüm çocuklar Yahudi inancında yetiştirildiği için çok fazla olan çifte bir anlaşıma yapmıştık.

Annemi rahatsız etmek istemediğimden değil. Noel yemeği yiyebilir ve ona bir hediye alabilirdim.

Ama ben Yahudiydim.

Şimdi Mart ayıydı ve ben iki aydır çoğunlukla ortalıkta yoktum.

Bu hafta şehirde, dedim babama, Hale'in yemekten beri neden ortadan kaybolduğuna dair uyduruk ve doğru ama gerçek olmayan bir mazeret.

Öte yandan, Hale'in en başta erkek arkadaşım olması büyük bir yalandı ve o zamanlar ailemle bir şey olacağını düşünmemiştim (onlara sadece ayrıldığımızı söyleyebilirdim). Ama şimdi, olabilir.

O zaman akşam yemeğimizi gelecek haftaya erteleyelim, böylece ikiniz birlikte vakit geçirirsiniz, diye teklif etti babam.

Hayır, seni görmek istiyorum.

Seni Hale'i getirmen için davet ederdim ama sadece kız arkadaşım ve ben, birlikte biraz zaman geçirmek istiyorum.

Bu, tüm bunlar hakkında daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Ne zaman ve nerede olduğunu söyle, orada olacağım.

Özel bir yer düşüneceğim ve size haber vereceğim. Seni seviyorum, Elsa.

Ben de seni seviyorum, baba.

Bu değişim sona erdiğinde, bunun için üzüldüm ama içine inecek zamanım yoktu. Aşağı koşup kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu.

Ve sonraki bir saat boyunca toz almayı bitirdim, mutfak zeminini paspasladım, tezgahları sildim, her şeyi topladım, süpürdüm, banyoyu temizledim, yatağa temiz çarşafılar koydum ve bir çamaşır yükünü bitirdim, ikincisini yarım bıraktım ve üçüncüsüne başladım.

Bunu yaptım çünkü bunu yapmak için nadiren zamanım oluyordu ve pasaklı biri değildim. Evimi temiz ve düzenli severdim. Ama genellikle bunu bölmek zorunda kalırdım; bir gün toz alır, üç gün sonra yerleri paspaslardım. Hepsini bir kerede yapmak neredeyse bir ziyafet gibiydi.

Ama aynı zamanda Hale orada benimle vakit geçiriyordu. Dağınıklığı görmüştü. Ve çaba gösterdiğimi bilmesini istedim.

Bu süre zarfında kızlardan üç mesaj daha aldım. Hepsi de benim de katıldığım galadaki moda reytingleri TikTok'larıydı.

Bu aklımı başımdan alsa ve biraz korkutucu olsa da, on üzerinden iki sekiz ve bir dokuz aldım.

Fena bir gösteri değil.

Temiz havlu anlamına gelen üçüncü çamaşır yükünü de üst kata çıkardığımda, ne giyeceğimi düşünürken duş a girmek zorunda kaldım.

Duş sırasında stüdyo makyajından kurtuldum. Daha sonra, çok daha açık ve hafif bir şeyler giydim ve bir çift orta yıkamalı kot pantolon, açık mavi bir hırka, size fikir verecek kadar düşük düğmeli, ancak yapışkan olmayacak kadar düşük değil. Muhteşem Prada eşarbımı katlayıp boynuma doladım. Jimmy Choo "I Want" parfümünü sıktım, bir kulağıma Bony Levy pavé elmas "E" küpemi, diğerine Bony Levy zincirli ve manşetli top küpemi taktım, midi-yüzüklerimi taktım ve işim bitti.

Güzel kokan birkaç mum yaktım, mekana romantik bir hava katacak kadar lamba yaktım (henüz hava kararmamış olsa da, kararacaktı ve ben

etrafta dolaşıyor, ışıkları açıyor) ve dahili telefon çaldığında kendime çok ihtiyacım olan bir bardak soğuk beyaz dolduruyordum.

Kapımın yanındaki yeni ekrana geçtim ve Hale'nin kameraya barış işareti yaptığını gördüm.

Kendi kendime sııttım ve onu içeri aldım.

Elinde bir bitkiyle asansörden indiğinde açık kapı aralığında duruyordum.

Ona saldırmak
istedim. Yerimde
durdum.

Önümde durdu.

"Bitki dükkanındaki adama sordum ve görünüşe göre bunu öldürmek imkansızmış," dedi selamlayarak.

"Bitkiler yeni çiçekler mi?"

"Çiçekler ölür. Eğer bu bitkiye iyi bakarsan sonsuza dek bu tarihin anısına sahip olacaksın."

Bunun benim için ne kadar işe yaradığı biraz korkutucuydu.

Başka bir şey söylemeden bitkiyi aldım ve oturma odasına doğru yürüdüm.

Pencerenin altındaki masanın üzerinde duran kitap yığınının üzerine koydum ve döndüğümde onun içeri girip kapıyı kapattığını gördüm.

Ve sonra onun üzerine atladım.

Beni öptü, bizi kanepeye geri götürdü ve beni kucağına çekerken oturdu.

Uzun süre devam ettik, beni duvara yaslaması kadar yüce bir şeydi (kucağa oturtmaktı), ama elini çenemin altından geçirip beni bir santim uzaklaştırarak durdurdu.

Bu vajinal duvarlarımı sıkkan bir hareketti, çünkü alışılmadıktı, baskın ve emrediciydi, ama aynı zamanda hala nazikti. Öpüşmemizi durdurduğu için beni daha da üzen baş döndürücü bir kombinasyon.

"Güzel kokuyorsun," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Sen de öyle," diye boğuk bir sesle karşılık verdim.

"İyi görünüyorsun," dedi bana.

"Sen de öyle."

"Bugün ne yedin?" "Bir simit."

Başını salladı ve bana sıkıntılı bir gülümseme verdi.
"Sana kişisel bir aşçı tutmalıyım."

"Hâlâ binama girebilmek için yüz tanıma sisteminden geçiyorum. Bir kıza nefes alması için bir şans verin."

Bunun üzerine, iki eli de orada olduğu için kıcımlı sıklıkla (haberini nügget'ı: bu bir kızın nefes almasına yardımcı olmadı) ve "Kanepeniz bir Labrador'un kestirmesi için yeterince büyük değil. İlk seferimizde akrobasi hareketleri yapmamı istemiyorum." Bunun üzerine güldüm ve o da "Seni beslemem gerek" diye konuştu.

Ne yazık ki açlıktan ölmek üzere olduğum ve şarap istediğim için kabul etmek zorunda kaldım. "Evet."

"Hiç paket menü var mı?"

Bir çekmece dolusu vardı.

Hareket etmedim.

Çenesini iki elimle kavradım ve uyardım, "Bu seni korkutabilir. Seni korkutmak için değil. Sadece seni özlediğimi bilmeni istiyorum. Tek bir randevuydu ama yaşadığım en iyi randevuydu. Gerçekten daha fazlasını istedim ve hayatımdan çıkıp gittiğini ve seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde ne kadar acı çektiğimi biraz korkutucuydu. Baskı yapmıyorum ve bunu sapıklık ya da tuhaflık olarak algılamayın. Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum."

O kadar uzun süre hareketsiz oturup bana baktı ki paniklemeye başladım, çünkü bunun çok fazla olmadığını fark ettim. Bu çok fazlaydı.

Kanepeye sırt üstü düştüğümde, üzerimde dönerken göğsü göğsüme değdiğinde ve ağzımı tekrar aldığında öyle olmadığını öğrenecektim.

Başını kaldırdığında, "Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diye fısıldadı.

"Evet," dedim.

Gülümsedi ve "Ben menüleri getireyim. Neredeler?"

"Normal insanların mutfak gereçlerini, baharatları ya da yemek hazırlamak için kullandıkları her şeyi sakladıkları mutfaktaki çekmecedeydi."

Bunun üzerine güldü, dudaklarına bir öpücük kondurdu, ikimizi de ayağa kaldırdı ama beni kanepeye kış üstü yatırdı, sonra mutfağa gitti.

Elinde bir inç kalınlığında menüler ve şarabımla geri geldi.

Yudumladım ve çenesindeki kirli sakalı, saçlarının dağınık sıcaklığını, uzun parmaklarının hareketini, ağzımın morardığını ve külotumun köşesindeki ıslaklığı hissederek onları eleyişini izledim.

Bunu kendime bir söz vererek ve aynı zamanda bir plan yaparak yaptım.

Yeni bir asistan/resepsiyonist işe alacaktım.

Zoey'i terfi ettirecektim.

Ve I oldu gidiyor için ödeme daha fazla DİKKAT için hayattaki diğer önemli şeyler. Baba. Fliss.

Carole.

Hale.

Hayatım yine işle ilgili olacaktı ama daha fazlası da olacaktı.

Zamanı gelmişti.

Ve ben de Elsa Cohen'dim.

Bu da altın bir fırsat çıktığında bunu kaçırmak istemediğim anlamına geliyordu.

İki elimle tutunacaktım. Ve atlatacaktım.

BÖLÜM 12

SEN O'SUN

Onlar

Him...

HALE, ELSA İLE BULUŞMASININ ERTESİ SABAHI UYANDIĞINDA telefon çaldı.

Saati sabah beşi biraz geçtiğini gösteriyordu. Şarj pedinden çıkarmak için uzandı ve aramanın Elsa'dan geldiğini gördü.

Kendi kendine gülümsedi ve sırt üstü dönerken telefonu kulağına götürdü.

"Hey, bebeğim," diye cevap verdi. "Uyandırdım mı seni?"

Kahretsin, sabah sabah sesi çok iyi geliyordu. "Evet, ama sorun değil."

"Özür dilerim. Sabah insanı olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Mükemmel Pekin ördeğinin nerede bulunacağını bilen ve ikinci randevumuzda ikinci kaleyi çalmama izin veren güzel bir kadınla harika bir geceden sonra sabahın ikisinde eve döndükten sonra olmaz."

Onun yumuşak kahkahasını duydu.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben hep bu kadar erken kalkarım."

Tabii ki öyleydi.

"İz bırakıyorsun," diye mırıldandı.

"Kesinlikle," diye onayladı. "Uyumana izin vereceğim. Sadece dün geceden keyif aldığımı bilmeni istedim."

Başka bir deyişle, her iki durumda da aralarında daha fazla iletişimsizlik yaşanmaması konusunda en az onun kadar kararlıydı.

"Ben de," diye yanıtladı.

Ve gitmişti. O kadar ki, ayrılmak zordu ve o da gitmesine izin vermenin zor olduğunu açıkça belirtmişti. Ama onları aceleyle getirmek istemedi.

Hayır.

Elsa Cohen ile vakit geçirmek istedi. O yüzden gitti.

Ama onu tekrar görmek için plan yapmadan olmaz.

Ona bu planı hatırlattı, "Yarın babanla yemek yedikten sonra bana mesaj at. Oraya gideceğim."

"Yapacağım."

"Bu gece seninle tekrar temasa geçeceğim, tatlım."

"Dört gözle bekliyorum. İyi günler, Hale. Ve bu gece ailenle geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

"Öyle yapacağım. Sana da iyi günler bebeğim."

Telefonu kapattıktan sonra kalkmadan önce bir saat kadar uyudu. Kendine bir smoothie ve biraz yulaf ezmesi hazırladı, koşu pantolonu ve uzun kollu yarım fermuar giydi, bir çift koşu ayakkabısı giydi, telefonunu aldı, kulaklığını taktı ve dışarı çıktı.

Binasının dışında kendisini bekleyen fotoğrafçıları görmezden geldi ve her zamanki gibi birkaç blok sonra onları geride bırakacaktı.

Geri döndü ve dairesinin üst katındaki bir odada bulunan spor salonuna gitti. Orada biraz mekik, şınav, barfiks, burpee yaptı, makinenin başına geçip sırtını, omuzlarını ve göğsünü çalıştırdı. Alt kata geri döndü.

biraz protein tozu karıştırdı ve biraz su aldı. Üst kattaki yatak odasına çıktı, orada duş aldı, giyindi, şoförüne mesaj attı ve babasının ofisine gitti.

Daha sonra, şahsen katılması gereken dört saatlık Zoom toplantılarına katlandı, ancak plan değişikliği nedeniyle bir konferans odasında değil, bilgisayar başında oturuyordu.

Birini ya da diğerini tercih etmiyordu. İkisinden de eşit derecede nefret ediyordu.

Daha sonra büyük bir bağış peşinde koşan ve kâr amacı gütmeyen bir kentsel yeşil alan kuruluşunun icra direktörüyle öğle yemeği yedi ve ardından iki saatlık Zoom toplantıları için ofise geri döndü. Daha sonra, üç asistanıyla bir araya gelerek haftanın yeniden planlamasının son rötuşlarını yaptı ve bir sonraki haftayı ve sonraki ayı tartıştı. Bu da iki saat sürdü.

İki saat daha e-postalara ve mesajlara cevap verdikten sonra şoförüyle birlikte arabaya geri döndü ve Mika ile Tom'un evine doğru yola çıktı.

Gününün tek iyi kısmının (Elsa'yla yapacağı kısa telefon görüşmesi dışında) başlamasına fazlasıyla hazır bir şekilde evlerinin merdivenlerinden yukarı doğru yürüdü.

Kapıyı Mika'nın kızı Cadence açtı. "Gün doğdu," dedi selamlayarak.

Kollarına düşmeden önce ona parlak bir gülümseme attı.

Onları içeri sokup kapıyı tekmeleyerek kapatırken ona sıkıca sarıldı.

"şimdi buradasınız ve galaya gelemediniz mi?" diye sordu ona.

Başını geriye doğru eğdi. "Yapmam gereken bazı yeniden çekimler vardı. Film neredeyse bitti, kurguda bizi geciktiren şey onlardı. Geciktirmek istemedim. Ve beni özleyeceğini düşünmedim."

Annesiyle birlikte anneler ve kızları hakkında bir belgesel hazırlıyordu.

Onu görmek için sabırsızlanıyordu.

"Seni özledik," diye yalanladı.

Hâlâ ona tutunarak, omuz silkmekle birlikte sııttı.

Oturma odasından gelen sesleri duydu ve daha Cadence sarılmalarını kesip komplocu bir tavırla, "Chloe ve Judge geldiler," diye fısıldamadan önce işin içinde olduğunu anladı. Jamie de öyle. Rix ve Alex de. Dikkatli ol, sanırım seni pusuya düşürmek istiyorlar ama Yargıç, Rix ve Alex değil. Chloe ve Jamie'nin her ne yapıyorlarsa farklı nedenleri var gibi görünüyor."

Muhteşem.

"Uyarı için teşekkürler," diye cevap verdi.

Adamın kolu kadının omuzlarında, kadınıninki de adamın belinde, oturma odasına doğru yürüdüler.

İçeri girdiklerinde, Mika'nın evinin boktan olduğunu ilk kez düşünmüyordu.

Yaşadığı hayatla dolu olan bu kitabın ilginç olmayan tek bir santimi bile yoktu ve bu santimlerin epeyce bir kısmını da kendi sanatı kaplıyordu.

Yetenekliydi, paylaşmaktan asla çekinmediği bir bakış açısı vardı ve Cadence'in babası, alt-rock grubu The Pissed-off Hippies'in davulcusu Rollo Merriman öldüğünde trajik bir kayıp yaşadıktan sonra bile hayatın onu geçip gitmesine izin vermemiştir.

Hale her zaman onun ne kadar ilginç biri olduğunu hissetmiş ve etkilenmişti, tıpkı mekânında tasvir edilen hayatı gibi.

Ama bu kez oturma odasına girdiğinde garip bir sızı hissetti.

Sanki bir şeyler eksikmiş gibi.

Elsa da bu şekilde dekore edilmişti, ancak Mika'dan yirmi yaş küçük olduğu düşünülüğünde, onun alanı o kadar dolu ya da büyük değildi.

Ama dün gece ona sanatını nasıl bulduğunu anlatmıştı. Eski Fitz ve Floyd çizgili tabakları ve uyumsuz şarap kadehlerini nereden bulduğunu. Yastıklarının, evine gelip neye ihtiyacı olduğuna karar verdikten sonra antika ipek eşarpları özenle seçen bir komşusu tarafından nasıl özel olarak yapıldığını. Elsa'nın kanepesi bile "Adam Amca" dediği babasının en yakın arkadaşının çalışma odasından gelmişti ve Elsa onu her zaman sevmişti. Bu yüzden oda yeniden düzenlendiğinde ona vermişti.

Sahip olduğu her şeyin bir hikayesi vardı. Her şeyin bir anlamı vardı.

Hale hiçbir zaman "bir şeyler" seven bir adam olmamıştı.

Ama şimdi fark ediyordu ki, aslında hiçbir zaman bir evi olmamıştı.

Babasının mülklerine sahipti ve çok sayıda mülk vardı. Onları sık sık kullanıyordu, özellikle de Los Angeles'taki evi ve New York'taki apartman dairesini. Brandi'den çatı katını daha Hale, daha rahat, daha sıcak, daha davetkâr olacak şekilde yeniden dekore etmesi için iç mimarlar tutmasını istemişti.

Los Angeles'taki eve dokunmamıştı.

Çatı katı için tasarım planlarını onaylamıştı, ama içine koyduğu tek şey buydu.

Otuz yaşındaydı, bir kova parası vardı ama gördüğü ve onu etkileyen o ilk tabloyu satın almamıştı, bu yüzden ona sahip olmalıydı.

Chloe, her zamanki gibi, tekmeyi bastı.

"Yapman gereken bazı açıklamalar var, ağabey."

Mika, "Bira?" diye sormadan önce ayağa kalkıp ona sarılarak onu geçici olarak kurtardı.

"Bu harika olur," diye cevap verdi.

Cadence, "Ben bakarım," dedi ve merdivenlerden mutfığa çıkmak için koridora koştu.

Ardından Tom kucaklanmak ve sırtına içten bir tokat atmak için geldi.

Chloe "Ee?" diye sorduğunda, Cadence'in getirdiği birayla bir koltuğa yerleşmiş, herkes etrafına toplanmıştı.

"Elsa Cohen'le çıkıyorum."

"Umarım öyledir, dostum, Sash ve benim seni elin onun pantolonundayken yakaladığımızı düşünürsek. Asıl soru, neden?" Chloe sordu.

Herkes farklı beklenti ifadeleriyle onu izliyordu, yani hepsi bir açıklama istiyordu.

Farklı şöhret seviyeleri ve Elsa'nın hepsi hakkında açıkça ve bolca haber yaptığı düşünülduğünde, bunu hak ediyorlardı.

"Belli ki ondan hoşlanıyorum ve aynı şekilde belli ki ondan etkileniyorum."

"O bir parazit," diye ilan etti

Chloe. Hale'in sırtı kalktı.

"Tatlım," diye uyardı Tom.

"Onun için Hale'in sözünü kullanıyorum," diye savundu Chloe. "Sam'le o pisliği yaptığında ona böyle demişti."

Kullandığı kelimeleri hatırlamıyordu, sadece o sırada ne kadar öfkeli olduğunu hatırlıyordu, bu yüzden onları kullandığından şüphe duymuyordu. Ama bunun büyük bir kısmı Elsa'ya yönelik değildi. Annesine yönelikti.

O da Elsa'nın sözlerini kullandı. "Rotasını düzeltti."

"Bölümlerinden birinde Blake'in göğsünü gösterdi," Chloe karşı çıktı.

Hale Alex'e baktı ve dikkatle, "Blake ona o resmi kendisi sattı," dedi. Bir an düşündükten sonra, "Ve bu ilk sefer de değildi," dedi.

Alex derin bir iç çekerek, "Bu bir sürpriz ama büyük bir sürpriz değil," diye mırıldanırken Rix'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"O da rotasını düzeltti," diye belirtti Hale.

Alex başını salladı ama yine de Blake'in değiştiğini herkesten daha iyi biliyordu.

Chloe, "Daha iyi bir kelime bulamadığım için yasal olabilir," dedi. "Ama hâlâ dedikoduyla ilgili."

"Blazing the Trail'e verdiği haberi gördünüz mü?" Hale sordu.

Chloe, "Ücretsiz olarak davet edildiği bir hayır etkinliğinin haberini yapmış olması onu iyi bir insan yapmaz," diye alay etti.

"İnsanların giydiği kıyafetlere adanmış bir web sayfası vardı. En iyi giyinenler listesi değildi. En kötü giyinenler listesi de değildi. Sadece insanların fotoğraflarıyla dolu, her biri hakkında kısa, öz ama olumlu yorumlar içeren bir web sayfasıydı ve tek bir tasarımcının adı bile geçmiyordu, yani sponsorluk ya da başka bir nedenle reklam yapmıyordu. Ayrıca kimseyi küçümsemiyor ya da yüceltmiyordu. Hayatın boyunca bunu yaşadın, Chloe. İnsanlar zengin ve ünlülerle ilgilenir. Moda listesini açıklamadığını fark edince bir araştırma yaptım. Tüm sitesinde en kötü giyinenler listesi yok. Gözden kaçmış olabilir. İnsanlar bunu gözden kaçırabilir. Ama bu onun hakkında ne söylüyor?"

Chloe'nin buna verecek bir cevabı yoktu. Hale avantajını kullandı.

"Oturma odasında televizyonu yok. Ama yığınla kitabı var. Yemek yapmıyor ama ben dışarı çıkıp yemek alırken o evde oturup dinlenmedi. O da benimle geldi. Param olduğunu söyleyebilirim, yine de yemeği kimin alacağı konusunda benimle tartıştı. Dün, bir şekilde galanın tüm haberlerini yayınlamayı başardı ve ben gelmeden önce tüm dairesini temizleyecek zamanı vardı. Asla konuşacak bir şey bulamıyoruz. Dikkatimi çekmek için yapmacık davranmıyor. O neyse o. Ya onu olduğu gibi kabul edersin ya da hiç kabul etmezsin. Ve ben hayatım boyunca bir kez bile böyle bir kadınla tanışmadım. Hepsi şu ya da bu nedenle etkilemeye çalışıyor. Ve benim açımdan, Corey Szabo'nun oğlu Hale Wheeler olduğum ve tonla para kazandığım için onu ne korkutmam ne de etkilemem çok rahatlatıcı."

"Tamam, bazı artıları olabilir," diye izin verdi Chloe.

"Alex ve ben Blake'in nikâhsız düğününden döndükten sonra bana ulaştı," diye söze girdi Rix ve herkes ona baktı. "Peri hikâyeyi kendi açısından anlatmak için ona yaklaşmıştı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Chloe öfkeyle.

Peri'nin Rix'in eski nişanlısı olduğu ve bir yangında iki bacağını kaybettikten sonra onu terk ettiği düşünülürse, öfke uygun bir tepkiydi.

"Elsa mülakat için epey çaba sarf etmişti," diye devam etti Rix. "Departmandaki dostlarımdan biriyle ve kazadan sonra Florida'ya taşınan bir arkadaşımın konuşmak da buna dahildi. Bana klibi gönderdi ve yayınlayıp yayınlamama kararını bana bıraktı. Bu arada Peri'nin içi boşaltılmıştı. Kötü niyetli değildi. Ama Peri, Peri olarak kapıyı açtı ve Elsa içeri girdi. Hikayeyi öldürdüm. Elsa gıkını bile çıkarmadı. Sadece yayınlamadı."

"Hâlâ sende mi?" Chloe merakla sordu. Rix telefonunu çıkardı.

Ama Hale, Chloe'nin tatlı ama sinir bozucu koruyucu tavrına daha az sinirleniyordu ve başka bir şey daha hissediyordu, o da Elsa'yla ilgiliydi.

"Onu galaya bu yüzden mi davet ettiniz?" Hale sordu.

Rix telefonunu Chloe'ye uzattıktan sonra başıyla onayladı

Hale. "Bunu o istemedi, bana bir daha hiç yaklaşmadı. Ama iyi bir dönüşün diğerini hak ettiğini düşündüm. Masamıza oturdu ve itiraf etmeliyim ki, Peri röportajında yaptıklarından bağımsız olarak yüksek beklentilerim yoktu. Ama onu sevdim. Alex'in yanına oturdu ve sanki Al'in nasıl biri olduğunu anlamış gibiydi. Çok konuştular, Alex'e eşlik etti ama aynı zamanda masanın ev sahibeliğini de üstlendi, sohbetin akmasını sağladı, böylece Al'ın bunu yapmasına gerek kalmadı. Ve söylemeliyim ki, ikimiz de bunu takdir ettik."

Alex utangaç değildi ama içine kapanık biriydi. Büyük toplantıları sevmezdi ve insanların arasına karışmaktan son derece rahatsız olurdu.

Elsa da çok zeki biriydi. Alex hakkında bunu etiketlemesine şaşırılmamıştı.

Şaşırmış ve memnun olmuş olsa da, bu konuda bir şeyler yaptı, çünkü Rix girişken bir adamdı, ama orada oturma ayrıcalığı için oturan insanlara toplu olarak dokuz bin dolara mal olan bir masanın ev sahibi değildi.

Judge ve Chloe, Rix'in telefonunun başında toplanmışlardı, Cadence de ayağa kalkıp izleyebilmek için oturdukları kanepenin arkasına yaslanmıştı ve çalan ses duyulabiliyordu.

Ama Hale'in dikkatini çeken Tom'un dikkatiydi.

"Söylememe gerek yok, senin mutlu olmanı istiyorum ve hoşlandığın biriyle görüştüğünü bilmek güzel," dedi Tom. "Ama ona karşı dikkatli ol."

Hale ona, "Kapsamlı bir Gizlilik Sözleşmesi imzaladı," diye bilgi verdi.

Tom rahatlamış görünüyordu. Hale değildi.

Çünkü artık çıktığı her kadının aynı şeyi imzalamak zorunda olduğu bir hayat yaşıyordu. Onları evinde ya da huzurunda ağırlayamaz, aletini ağzına alamaz ve bu konuda gevezelik edemezdi.

Belli ki klip bitmişti, çünkü Chloe bir yandan telefonu geri verirken bir yandan da söyleniyordu, "Kahretsin, sanırım artık ondan hoşlanmak zorundayım. En azından birazcık."

"Yapılacak en sağlam şeydi," dedi Rix, şimdi elini telefona uzatan Tom'a telefonunu uzatarak.

Hale tüm bu olanlara tepkisini görmek için Jamie'ye baktı ama onun bir tepkisi yok gibiydi.

Belki de Cadence, Jamie'nin Hale'i tuzağa düşürmek için orada olduğu konusunda yanıliyordu. Arizona'da yaşayan oğluyla vakit geçirmek için her zaman elinden geleni yapardı ve Yargıç orada olduğuna göre, Jamie'nin de orada olması sürpriz değildi.

"Tamam, belki de elbisesi beni gölgede bıraktığı için bir tavrım var," dedi Chloe. "Harikaydı. Onun için mükemmeldi."

"Hayır yapmadı, tatlım," diye mırıldandı Yargıç.

Nişanlısına bir gülümseme gönderdi.

Hale çenesini kapalı tuttu çünkü Chloe Cumartesi gecesi çok güzel görünüyordu ama Elsa herkesi gölgede bıraktı.

Birasından bir yudum aldı ve Tom, Mika'ya yaslanmış halde röportajı izlerken bekledi ve bitirdiklerinde Mika, hafif kızgın bir ifadeyle, "Belki popüler olmayan bir görüş ama tüm bunlar olurken etrafta olmayan tarafsız bir gözlemci olarak, bence röportajı yayınlamasına izin vermeliydiniz. O kadın bunu hak etmiş gibi görünüyor."

"Bunun bir anlamı yok, Mika," dedi Rix, röportajı izlemesi için Hale'e cep telefonunu uzatarak.

Hale, "Daha sonra izleyeceğim," dedi.

Rix başını salladı ve telefonu cebine koydu. "Mika'ya katılıyorum," diye açıkladı Chloe.

Tom gülümseyerek, "Elbette biliyorsun," dedi.

Bu noktada Mika, Tom'la paylaştığı kanepeden kalktı. "Yukarı çıkmam gerek. Grubumuz genişlediği için kendi cacığını kendin yap gecesi düzenliyoruz. Queso'yu kontrol etmem gerek."

"Tanrım, kulağa mükemmel geliyor," diye yanıtladı Hale.

Mika ona gülümsedi ve yanından geçerken omzunu sıktı. Cadence annesini takip etti ve Chloe de yukarı çıktı.

İşte o zaman oldu.

Jamie'nin "Bana kızmaya hazır olun." demesiyle başladı.

Hale hazırlandı.

"Ama Tom'a e-postalardan bahsettiğini sanıyordum," diye bitirdi Jamie.

Lanet olsun.

"Önemli bir şey değil. Bu her zaman olur ve artık durdular," diye hemen Tom'u temin etti Hale.

"Aslında güvenlik ekibiniz Pazar günü aldıkları bir mesajı Kateri'ye göndermiş. O da benimle paylaştı," dedi Jamie, şimdi telefonunu çıkarıp meşgul ediyor ve Hale'e uzatıyordu.

Bu vardı bir e-posta üzerinde o gelen a
tanıdık Adres,
halewheelerisgodstan1@gmail.com.

Ve Hale, "O değil, hiç kimse değil, HİÇ KİMSE değil, ama O DEĞİL!" mesajını gördüğünde kan beynine sıçradı. Sonra eke tıkladı ve Elsa'yla birlikte çektiirdiğı, yüzünde kızgın dijital kırmızı işaretler olan selfie'yi gördü.

Jamie, "Kateri, bu kişi her kimse Manhattan, Queens, Harlem ve Brooklyn de dahil olmak üzere şehrin her yerinden Gmail'e girdiğini söylüyor," diye açıkladı. "İnternet kafelerde ya da kütüphanelerde sahte bir isim ve bazen de kimlik verdiği için her zaman takip edilemiyor. Kısa boylu, uzun boylu, genç, yaşlı, erkek ve kadın, hatta Kafkasyalı ve Asyalı olan kişinin farklı tanımları var. Bunun nedeni muhtemelen aradan zaman geçmiş olması ve insanların herhangi bir günde internetlerini kimin kullandığına dair gerçek bir hafızaya sahip olmamalarıdır. Kateri, bu e-posta da dahil olmak üzere tüm e-postaların izini sürerken duvara tosladı."

"CCTV MI?" Tom sordu.

Jamie başını salladı. "Kadın ya da erkek, dikkatli seçiyor. Kamerası olmayan yerleri ya da kameraların nerede olduğunu bildikleri için büyük paltolar ve şapkalar giyip arkalarını döndükleri yerleri. Ama eski e-postaların gönderildiğı yerlerdeki görüntülerin bir kısmı kayboldu çünkü pek çok yerin görüntüleri o kadar uzun süre saklama kapasitesi yok."

Daha önce ciddiye almamıştı.

Elsa'nın o öfkeli kırmızı girdaplarla yok olmuş yüzüne bakarken, işi ciddiye alıyordu.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jamie'ye telefonunu geri verirken.

Jamie ona "Bunu polise bildir," dedi. "Kateri'nin kaynakları onlarınkinden daha iyi ve olayı ciddiye almak için daha fazla zamanı var. Ama her ihtimale karşı dosyada bir şikâyeteye ihtiyacınız var."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Hale.

"O zaman güvenliğinizi dengede tutarsınız, çünkü başka bir e-posta geldiğı anda izlenmesi gerekir ve

Suçüstü yakalanmaları ya da en azından eşkallerinin tespit edilmesi umuduyla IP adresinin bulunduğu yere birileri gönderiliyor," dedi Jamie.

"Bu da bizi seni bu gece neden burada istediğim konusuna getiriyor," diye araya girdi Tom. "Daha fazla güvenliğe ihtiyacınız var."

Yine bu.

Hayatına yeterince müdahale edilmişti zaten, her yerde onu takip eden bir adama ihtiyacı yoktu.

"Tom-" diye başladı Hale.

"Hayır. Kesinlikle hayır, evlat. Bu sadece o kişi değil. Kaldırımda koşarken çekilmiş on beş fotoğrafın ortaya çıkmadan koşuya çıkamazsın. Dışarıda doğru olmayan insanlar var. Baban koruması olmadan hiçbir yere gitmezdi."

Hale sıkıca, "Ben babam değilim," dedi.

"Öyle olmadığını biliyorum," diye karşılık verdi Tom. "Ama insanların hayal edebildikleri her şeye duydukları öfkeye karşı bağışıklığın yok. Bir insanın sahip olması gerekenden daha fazla para kazandı ve sen bunu kullanmanın iyi yollarını buluyorsun. Kimsenin bununla bir sorunu olmayacağını düşünürsün. Ama ben bir babayım. Endişeleniyorum. İnsanların senin hakkında söylediklerine bakıyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Sizin şeytanın vücut bulmuş hali olduğunuzu düşünen aşırı sağcı deliler var. Çevre konusundaki tutumunuza kızıyorlar. Kürtaj yanlısı kuruluşlara para vermenize kızıyorlar. Adalet girişimlerine para vermenize kızıyorlar. Sadece siz olmadığınız için kızgınlar. Ve bu pisliklerin çoğunun silahı var."

Hale yanıt vermedi çünkü bunların hepsi doğrudu.

"Kateri bana ekibinizin de aynı şekilde düşündüğünü söyledi," diye ekledi Jamie. "Eskiden babanla ilgilenen eski Delta Force'ları bir odaya kapatıp e-postaları inceliyor ve monitörleri izliyorlar. Onlara bu kadar çok ödeme yapmasaydınız, giderlerdi. Hâlâ da gidebilirler. Bunlar bir odada oturacak adamlar değil."

Hale titizlikle dizlerine bakan Rix'e baktı.

Ardından bakışlarını Yargıç'a çevirdi ve o da hemen, "Chloe'yi korkutuyor," dedi.

"Siktir," diye ısırıldı Hale.

"Ve Genny, Sasha, Matt, Mika, Cadence, Duncan, Sully, Gage, Dru, Nora," diye ekledi Tom. "Ne yaptıklarını bilen bir ekibe en iyi yaptıkları şeyi yapmaları için izin vermek kadar basit."

Kahretsin.

Hale, "Yarın onlarla masaya oturacağım," diye söz verdi.

Tom bir süre ona sertçe baktı, sonra Hale'in sözünde duracağına emin olarak başını salladı.

"İkinci konu nedir?" Hale sordu, istemese bile için.

Tom gecikmedi. "Çok fazla çalışıyorsun. Rahatlanan gerek ya da nasıl delege edeceğinizi öğrenin."

"Tom-" Hale, Tom'un itmeye çalıştığı şeye müdahale etmeye çalıştı ve yine başaramadı.

"Corey'nin sana dünyayı kurtarma gücü verdiğini düşündüğünü biliyorum ama vermedi. Dünyanın kendini kurtarmada bir rolü olmalı. Babanı kaybettiğimizden bu yana, ki bu çok uzun bir süre olmadı, onun işinin her bir kolunda, çoğunluk hissesine sahip olduğu tüm şirketlerde ve nüfuz sahibi olduğu tüm kuruluşlarda, onları işe alım, çeşitlilik, eşitlik ve taciz politikalarını yeniden yazmaya zorladın ve cinsiyet ve ırk ayrımı gözetmeyen ücretlendirme talep ettin. Bu onlara milyonlara mal oldu, çünkü taleplerinize boyun eğmekten başka seçenekleri yoktu ya da en başta boktan politikalara sahip oldukları ortaya çıktı."

Tom devam etmeden önce zar zor bir nefes aldı.

"Daha sonra onları yeşile dönmeye ve on yıl içinde karbon nötr olmak için stratejiler belirlemeye zorladınız. Daha sonra yönetici ikramiyelerini önemli ölçüde azalttınız ve hatta ortadan kaldırdınız, bu da size çok sayıda yetenek kaybettirdi."

"Hiçbir şirket bundan zarar görmedi. Onların yerine yeni yetenekler getirdik.

gelecek. İş kafası olan herkes açgözlü bir pislik değildir," diye araya girdi Hale.

"Olabilir. Ama bu hissedarlarınızı kızdırıyor."

"Benden kurtulmak için gerekli araçlara sahipler."

"Ve halkla ilişkiler felaketi mahkemesi?" Tom talep etti. "Oyun alanını eşitleyen adamı görevden almak mı? Alternatif sağı kızdıran bir başka şey de, siz uyanmışlığın insani karşılığısınız ve büyük çoğunluğu uyanmışlığın ne anlama geldiğini bile bilmesine de, bu yüzden sizden nefret ediyorlar."

"Bu kozu sonuna kadar oynamadığımı ve elimde hiç kart kalmayana kadar oynamaya devam edeceğimi düşünüyorsanız, çıldırmışsınız demektir."

"Bence kısa bir süre içinde çok iyi işler yaptınız, bu yüzden ara verebilirsiniz. Ama ara vermiyorsunuz. Core Point gibi devasa, çok uluslu bir atletizm şirketini satın alıyor, sonra da onu kâr amacı gütmeyen bir sosyal şirket haline getiriyorsunuz. Bu, altı kıtada altı merkezi ve yaklaşık seksen bin çalışanı olan bir şirket, her biri kafeslerini salladığınızı hissetti ve korumanız olmadan koşuya çıkıyorsunuz."

"Core Point saçmalıkları ortaya çıktıktan sonra tökezledi, ancak geçen yıl elde ettiğimiz on milyarlık kârı hayır kurumlarına ve sosyal yatırım kuruluşlarına dağıtmaya hazırız."

"Yaptığın şeyin yanlış olduğunu söylemiyorum evlat," dedi Tom. "Tam tersine. Sana ve yapmaya çalıştığın şeye hayranım. Seninle gurur duyuyorum. Otuz yaşındasın ve hayatının tadını çıkarmalı ve onu yaşamalısın diyorum. Ve çalışmak yaşamak değildir."

Hale, "Elsa'nın röportajını izledin," sonucunu çıkardı. "Elbette izledim. Bunu biliyorsun," diye yanıtladı Tom.

"Evlenmeyi ve bir aile kurmayı düşünmediğimi söylediğimi duydunuz ve bu sizi rahatsız etti."

Tom nefesini burnuna çekti.

Bu onu rahatsız etti.

Bunun üzerine Tom, "Röportajınızda bunu söylediğinizi duymadan önce endişeliydim" dedi.

"Elsa'nın milyonlarca izleyicisine söylemeyeceğim şey, bunun tamamen bununla ilgili olmadığıdır."

"Bu babanın Sam'e ve sana yaptıklarıyla ilgili ve sen babanın günahlarını tekrarlamak istemiyorsun."

Hale bakışlarını Tom'da sabit tuttu çünkü bu işe bulaşmak istemiyordu.

Hiç.

Ama kesinlikle seyirciyle değil.

Tom onun aklından geçenleri okuduktan sonra, "Buradaki herkes seni önemsiyor," dedi.

"Bu bana karşı çete kurmadığınız anlamına gelmez," diye karşılık verdi Hale.

"Gidip nacholara yardım edeceğim," dedi Yargıç, kanepeden katlanarak.

"Ben de," dedi Rix, takip ederek.

"Kıpırdamıyorum çünkü Tom'un bu konuda onu destekleyecek birine ihtiyacı var," dedi Jamie, merdivenlerde erkeklerin ayak seslerini duyduklarında. "Gerçeği söylüyor, yürekten, babacan bir endişeyle ama yine de gerçek. Ve Hale, dinlemen gerek."

"Hiç çocuk istemedim," diye yarı yarıya yalan söyledi Hale.

Ve yarı öyleydi çünkü bunu hiç düşünmemiştir ama düşündüğünde annesiyle ve babasıyla olan hayatını düşünmüş ve daha iyi olacağını düşünmüştü.

"Çocuk sahibi olmak zorunda değilsiniz. Ama bir hayatınız olmalı," dedi Tom.

"Mutluyum." Başka bir yarı yalan. Ya da belki bu tam bir yalandı.

"Şimdi de bana palavra sıkmaya çalışıyorsun ve ben bunu yutmayacağım, Hale. Hadi ama, seni tanıyorum," diye azarladı Tom. "Hayatın için istediğin şey bu değil."

Hale soğukkanlılıkla, "Bu konuşmayı daha önce yaptığımızdan emin değilim, Tom," dedi.

İşte o zaman Tom bomu indirdi.

"Sen osun. Seni o yaptı. Onun farklı bir versiyonu. Ama hala osun."

Jamie oturduğu yerde kıpırdandı, çünkü bu darbenin ne kadar ağır olduğunu biliyordu, ama bunu hafifletmek için hiçbir şey söylemedi.

"Babam çok zeki bir adamdı," dedi Hale alçak sesle. "Niyeti bu olmayabilirdi ama bana gerçek bir fark yaratmamı sağlayacak araçları verdi."

Tom, "Bir fark yaratabilirsin ve country hop yapamazsın, burada üç saat, orada dört saat, orada hiç uyuyamazsın ve hayatını paylaşacak birini bulamazsın," diye karşılık verdi.

Hale'in işi bitmişti.

Bunu iletmek için, "Sizi dinliyorum. Bunu düşüneceğim."

"Hale-"

"Bu konuda konuşmamız bitti," dedi kararlı bir şekilde. Sonra, Tom bu işin peşini bırakmaya hazır görünmeyince, "Ya bu işi bitiririz ve ben kalırım ya da ben eve giderim," diye tehdit etti.

Tom sessizce, "Bunların hepsi sevgiden kaynaklanıyor," dedi.

"Biliyorum. Öyle olmasaydı çok daha kızgın olurdum. Ve on dakika önce bu evden çıkıp gitmiş olurdum. Buraya geliyorum ve Chloe kiminle çıktığım konusunda bana karışıyor, sonra da sen benim bir hayatım olmadığı konusunda bana karışıyorsun. Ben on yaşında değilim Tom. Ben bir erkeğim. Hayatımla ve zamanımı nasıl geçireceğimle ilgili kararları ben veririm. Sevgini ve ilgini takdir ediyorum, söyleyeceklerini dinledim ve şimdi senden siktir olup gitmeni istiyorum."

Tom başını eğerek teslim oldu.

"Tamam," dedi Mika ve Hale başladı, sonra dönüp onun oturma odasının kapısına doğru eğildiğini gördü. "Bunu burada bırakıp yemek odama aile havasından başka bir şey getirmeyeceğiniz konusunda size güvenebileceğimi biliyorum. Yemek hazır."

Ve böylece ortadan kayboldu.

Bütün adamlar ayağa kalktı ve Jamie Hale'in yanına gelerek pazularını sıktı ve şöyle dedi: "Sen iyi bir adamsın, Hale. Dinlemek için zaman ayırdığına sevindim."

Sonra merdivenlerden yukarı yürüdü. Tom yaklaştı. "İyi miyiz?"

"Elbette," diye itti Hale.

"Seni yarattığım gibi seviyorum. Ve bilemem. Onu kaybettiğimizden beri baban hakkında şaşırtıcı şeyler öğrendim. Ama tahminimce sonunda ışığı gördü. Bunu onu sevenlerle paylaşmasına izin vermemesi çok trajik. Belki de yanıliyorumdur. Belki de dediğim gibidir ve sahip olduğu her şeyi size vererek sizi kendi suretine büründürmek istemiştir. Ama yanıldığımı sanmıyorum. Bence tüm varlığınızı bu işe harcadığınız ve sonunda yaptığı şeyi öğrenemediğiniz için perişan olurdu. Hayatınızı biriyle paylaşmaya niyetli olmadığınızı bilse daha da üzüldü. Bence buna üzmekten daha fazlasını yapardı. Bence bu onu mahvederdi, Hale."

Bunun üzerine Tom onu boynunun iki yanından yakaladı, sıktı ve salladı, gitmesine izin verdi ve Hale'i odada yalnız bıraktı.

Ama bunu başka bir bomu indirdikten sonra yaptı. Hale'i enkaz halinde bıraktı.

ONU ÇOK İYİ TANIMIYORDU.

Bu yüzden, onu arayıp üzerine gidip gitmeme ya da sadece iyi geceler dilemek için söz verdiği için arayıp aramama konusunda kararsız kaldı.

Sonunda, onun üzerine sıçtı. Ve nedenini biliyordu.

Bu bir testti.

Bu, onun kafası, hayatı ve geçmişi olan devasa zihin karmaşasının küçük bir parçasıyla nasıl başa çıkacağına dair bir testti.

Evet, bu bir testti.

Eve döndüğünde, kendine bir G&T yaptıktan sonra, kendisini kadının onunla röportaj yaparken oturduğu kanepeye attı ve onu aradı.

"Hey, yemek nasıl gitti?" diye cevap verdi.

"Beni her yerde takip eden bir korumam olmasına razı oldum. Chloe'nin senin en büyük hayranın olmadığını doğrulayabilirim, ama sanırım Rix'in yardımıyla bu konuda biraz ilerleme kaydettim. Tom da babama dönüştüğümü söyleyerek beni kızdırdı."

"Koruman yok mu?" diye sorarken sesi yüksek ve ürkekti.

Hale yanıt vermedi.

Devam etti, sesi daha az korkmuş gibi çıkmıyordu. "Hale, bunu yapacağına dair bana söz ver. Bir koruman olmadığına inanamıyorum."

"Sen benimle defalarca birlikte oldun Elsa, ama benim hiç olmadı."

"Tedbirli bir mesafeden takip ettiklerini sanıyordum." "Hayır."

"Ohmigod," diye nefes aldı, artık korkmuş değil, açıkça sarsılmış gibiydi.

"Yarın ekibimle konuşacağım," diye güvence verdi. "Tanrı'ya şükür."

Hale yine sessizdi.

"Şimdi, Tom neden babana dönüştüğünü söylesin ki?"

"Bu kadar meşgul olmamdan hoşlanmıyor." Sessiz kalma sırası ondaydı.

"Kabul ediyorsun," diye tahmin etti.

"Babanla hiç tanışmadım, ne katılabiliyim ne de katılmayabilirim. Ama meşgul olduğunu biliyorum."

"Sen de meşgulsün," diye işaret etti.

"Evet, ama ben işimi seviyorum. Hayatımı seviyorum." Yüklü bir duraklama ve ardından, "Sen seviyor musun?"

Sopa Hale'e geçti ve o yine hiçbir şey söylemedi. "Öyle mi, Hale?" diye hafifçe bastırdı.

"Para yöneticilerim var, hem de birkaç tane. Ve kardeşinizin söylediklerini doğrulayabilirim. Milyarlarca dolar dağıttım ve şu anda değerim babamın bana verdiğinden daha fazla."

"Tamam," diye yavaşça cevap verdi.

"Mirasımın onunkinden farklı olmasını istiyorum."

Sessizliğinin artık bir anlamı vardı, bunu hissedebiliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Onun hakkında pek konuşmuyorsun," dedi, onu bariz bir özenle tutarak. "Bu yüzden bilemiyorum. Ama kendi mirasının farklı olmasını mı istiyorsun, yoksa onunkini farklı kılmak için mi bu kadar çok çalışıyorsun merak ediyorum."

İsa.

İsa.

Hale içkisinin bir kısmını geri attı.

"Buz şingirtıları mı duyuyorum?" diye sordu. "Evet," diye homurdandı.

"Haddini aştın mı? Söylediğim şey."

"Hayır. Yine de bu kadar keskin olman beni her zaman tahrik etmiştir. Şimdi tuzaklarını görüyorum."

"Tatlım," diye fısıldadı.

"Özür dilerim, sana çok ağır şeyler söyledim."

"Görünüşe göre ağır bir gece geçirmişsin ve birazını boşaltman gerekmiş. Elimde tutmamın bir sakıncası yok."

Test geçti.

Uçan

renkler.

"Yine de ağırdan çıkalım," diye önerdi. "Eğer isterseniz."

"Kızlarla içkiler nasıldı?"

"Bir patlama. Senin bir lakabın var. Beşinci Thurston Remington."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Ne?"

"Carole uydurdu. Post'a ya da başka bir yere satılan fotoğraflarımızdan biriyle ilgili. Çok resmi görünüyor."

"Bunu görmedim." "Bekle."

Telefonu çaldı ve kadının gönderdiği mesajdaki fotoğrafa baktı.

Sonra bir kahkaha patlattı.

"Tanrım, kesinlikle bir Thurston'a benziyorum."

Onun kahkahalarını da duydu. "Biliyorum, değil mi?"

"Geilo'dan aldığım kar tavşanına benziyorsun."

Daha sert güldü ve "Ben Sunny Sinclair" dedi.

Adam kıkırdadı. "Mükemmel. Demek iyi vakit geçirdin."

"Bir süredir onlarla dışarı çıkmadım. Elsa'nın değişimine o kadar odaklanmışım ki bazı önemli ilişkilerimi bir kenara bıraktım. Bazı şeyleri yeniden yapılandırmaya karar verdim, böylece onlara, babama ve sana daha fazla zaman ayırabileceğim.

Eğer bu bizde işe

yararsa. Kahretsin.

İletişim.

Anahtar iletişimdi.

"Tom çok meşgul olduğum konusunda benimle kafa buldu, Elsa. Bunu düşünmem gerekiyor. Ama ben de bazı değişiklikler yapsam bile, bunlar bir gecede gerçekleşmeyecek."

"Hale, New York'u evin olarak bile görmüyorsun. Ama orası benim. Anlıyorum. Değişiklikler yapıyorum ama şu anda ne yoğun bir şey bekliyorum ne de buna hazırım."

"Güzel," diye mırıldandığında, şu anda sahip olmadığı gerginliğin kendisini terk ettiğini hissetti.

"Birbirimizi tanımaya başlıyoruz," dedi. "Ve bu harika bir şey. Sadece bunun içinde olalım. Tamam mı?"

"Kesinlikle, bebeğim. Evet."

"Hâlâ yarın gelmek istiyor musun? Erkencisin ve geç olabilir."

"Planları değiştirip babanla yemekten sonra buraya gelmek ister misin? Bir çanta getir. Benimkinde kal. Ofisine daha yakın."

"Bazı varsayımlarda bulunuyorsunuz Bay Wheeler." Neyse ki bunu alaycı bir tavırla söylemişti, kızmış gibi değil.

"Bu dairede dört yatak odası var."

"Doğru."

"Yine de, benimkinde kalman için uğraşacağım."

"Beni uyarmış say."

"Bunu söyledim tatlım, baskı yok."

"Tamam. Bir çanta hazırlayacağım. Ama bunun ne kadar çekici olduğunla ilgili olduğunu düşünme. Gece manzarayı görmek istiyorum."

"Manzara tarafından gölgede bırakıldı."

Kadının yumuşak kahkahasını duydu, sonra kadın onu gafil avladı. "Tom seni seviyor, biliyorsun. Ne kadar çok sevdiğini anlayabilirsin. Resimlerde bile. Endişelenmek bir babanın ayrıcalığıdır. Yarın akşamki yemeğimin de bununla ilgili olacağından şüpheleniyorum. Benim için her şey çok hızlı geliyor. Babam muhtemelen nabzımı ölçmek istiyordur."

"Onun niyetinden rahatsız değilim, sadece..." Hale bunu bir an düşündü ve "Ne olduğumu bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Bunu bu gece çözmek zorunda değilsin."

İçkisinden bir yudum aldı ve bunun doğru olduğuna şükretti. "Gitmene izin vereceğim bebeğim. Sen de erkencisin." "İlk iş aramayacağım."

"Sorun etmedim."

"Tamam o zaman, belki yaparım."

"Nasıl istersen. İyi uykular ve yarın görüşürüz." "Sen de. İyi geceler, Hale."

"İyi geceler, Elsa."

Birbirlerinden ayrıldılar ve Hale iki büklüm oldu, bacaklarını kanepeye doğru kaldırdı ve kanepenin arkasından manzaraya bakabilmek için uzandı.

Ve lanet olsun, bunu hiç fark etmemişti. Fark etmişti ama orası hep babasının yeri idi. Ne zaman orada olsa tüm dikkatini bu çekiyordu.

Ama babası hayattayken olduğu gibi görünmüyordu.

Ve manzara inanılmazdı.

Bu yüzden Hale içkisini bitirmek için acele etmedi ve o.

Sonra bardağı lavaboya koydu, ışıkları söndürdü. ve yatağa gitti.

BÖLÜM 13

AŞIRI DÜRÜSTLÜK

Elsa

■ Kalabalık restorandan geçip babamın iki kişilik masada oturduğu yere doğru koştuğumda on dakika gecikmiştim.

Sırtı bana dönüktü, çünkü önden gelirken bana dönük olsaydı, daha iyi bir koltuk alamazdım.

Saf baba.

Masamıza geldiğimde, iki elimi arkadan omuzlarına koydum ve yanağını öpmek için eğildiğimde sıçradığını hissettim.

Sonra etrafını sardım, kendimi karşısındaki sandalyeye attım ve "Özür dilerim, geciktim. Kanalla beklenmedik bir toplantım vardı ve uzun sürdü. Mankowitz röportajını yapacağımı duymuşlar ve bunu istiyorlar. Yani, prime-time için istiyorlar."

"Bu harika," dedi babam gülümseyerek. "Ve endişelenme tatlım. Mesajını aldım."

Sadece fantastik
değildi.

Olağanüstüydü.

Teklif ettikleri para da çok yüksekti ve bu, menajerim Audrey onlara ulaşmadan önceydi. Bana çok daha fazlasını alacağından emin olduğunu söyledi ve pazarlık becerisine dair son deneyimlerimle ona inandım.

"Bilmiyorum," dedim, çantamı koltuğumun arkasına sıyırdım, sonra paltomu silktim ve onu taşıdığım için telefonumu çantama koymak yerine dalgınlıkla yerime koydum. "Değişim için harika olacak."

"Para nasıl?" Babam sordu. Ona sıırttım. "Kancadan kurtuldum."

Gözleri bana parıldadı ve sunucu bunu belli etti.

Babamın eski moda içkisini çoktan içtiğini görünce "İyi bir Sauvignon Blanc'ınız var mı?" diye sordum.

"Bana güvenmek istiyor musun?" diye sordu. Başımı salladım.

"Yakaladım seni," diye söz verdi ve çekip gitti.

Tam telefonumun ışığı yanarken önümde duran menüyü elime aldım.

Hale'den bir mesajdı.

Elime alıp okuma isteğime karşı koymak için dudağımı ısırdım.

Çin yemeği, hikayeler ve öpücükler, özellikle de Hale'in öpücüklerini paylaştığımız sakın bir Pazar gecesinin, bir Pazar gecesini geçirmek için gezegendeki en iyi yol olduğunu düşündüğümü söylemem yeterli.

Bu artık aşık olmak değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Adamdan gerçekten hoşlanıyordum.

"Al şunu," diye ısrar etti babam ve ona baktığımda gözlerinin ekranımda olduğunu gördüm. Onları bana çevirdi. "Ben iyi olacağım."

"Bu çok kaba ve ben zaten geç kaldım."

"Yemek boyunca ona mesaj atmayacaksın, değil mi?" diye takıldı.

Başımı salladım ve Hale'in mesajını okumak için telefonumu elime aldım.

Bir saat içinde arabamı göndereceğim. Restoranın dışında bekliyor olacak. Aceleye gerek yok, hazır olduğunuzda orada olacak.

Tanrım, çok tatlıydı.

Geri mesaj attım, çantamı hazırlamak için evime gitmem gerekiyor.

Seni de oraya götürecek. Adı Paul. Siyah bir Escalade olacak.

TAMAM. Teşekkürler. Az önce babamla oturdum. Birazdan görüşürüz. Ve sonra üç öpücük surat emojişi ekledim.

Merhaba dediğimi söyle.

Bir başparmak işareti, kırmızı bir kalp ve kırmızı dudak emojişleri gönderdim. Telefonumu yere bırakırken babama "Hale'in selamı var," dedim.

"Onu tekrar gördüğünde selam söyle." Ağır bir duraklama ve ardından, "Onun hakkında daha sonra konuşuruz."

Harika. Babam Hale hakkında konuşmak istiyordu. "Şimdi beni bilgilendir," diye emretti.

İçeri girdim ve bu bizi şarabımı almam (sunucuya güvenmek iyi bir karardı, lezzetli) ve yemeklerimizi sipariş etmemiz ve mezelerimizi almamızdan geçirdi.

"O halde seninle birlikte bazı rakamları hesaplamamız gerekecek," diyerek sözümü bitirdim, babamın bütçe yapmama yardım ettiğini ve mali müşavir olmasına rağmen tüm muhasebe işlerimi yaptığını, vergi beyannamelerimi hazırladığını düşününce. "Başka bir asistan işe almak ve Zoey'i terfi ettirmek istiyorum."

"Elsa, tatlım, çok paran var," dedi babam yavaşça. "Ve ofislerine A listesinden yetenekler gelecek. Atmosfere yatırım yapmanı tavsiye etmiştim. Personele yatırım yapmalısınız. Bu artık küçük bir operasyon değil. Harcamadan para kazanamazsınız. Ve görünüşün önemli olduğu bir iştesiniz. Uygun personel de dahil olmak üzere iyi bir duruş sergileyin."

Başımı salladım.

"Ve eğer iyi personeliniz varsa, ki evet, Zoey olağanüstüdür, onları takdir ettiğinizi bilmeleri gerekir, sadece sizin teşekkür etmeniz yetmez," diye devam etti babam.

"Evet. Haklısın."

"Her iyi liderin ne zaman yetki devredeceğini bildiğinden bahsetmiyorum bile."

Yine haklıydı.

"Yani bu planı onaylıyorum, benim onayıma ihtiyacınız olduğundan değil," diye sözlerini tamamladı.

Babamın onayına her zaman ihtiyaç duydum ve ona gidip uzmanlığını ve tavsiyelerini alabilmeyi çok sevdim.

"Ama bir toplantı ayarlayıp her şeyin üzerinden geçeceğiz, böylece anlayacak ve rahat edeceksin. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Teşekkürler." Sonra ona kocaman bir gülümseme attım ve içimden gelerek "Sen en iyisisin baba" dedim.

Yüz ifadesi tamamen değişti.

Bunu görünce kalbimde bir damla gözyaşı oluştuğunu hissettim ve o da ağzından kaçırdı: "Annen beni Adam Amcan için terk etti. Yirmi yıldır bir ilişki sürdürüyorlar. Boşanıyoruz. Kardeşin de onu temsil ediyor."

Hareketsizce oturup ona baktım.

Ve sonra kalbim ikiye bölündü, aynı anda kafam da patladı.

Telefonumu masadan kaptım, sandalyemden kalktım ve hızla restorandan çıktım.

Kaldırımda yürürken kardeşime seslendim. "Hey, Elsa," diye cevap verdi.

"Seni sefil insan müsveddesi," diye tısladım. "Sana inanamıyorum."

"Dur bakalım."

"Bu işe karışmamalısın. Bunu yapmadığına göre kafanın nasıl çalıştığını hayal bile edemiyorum. Bunun yerine, annen babandan boşanırken onu temsil ediyorsun."

Oskar, "İhtiyacı var-" diye söze başlarken babamın yaklaştığını hissettim.

"Peki ya babamın neye ihtiyacı var, Oskar? Hmm? Babam ne olacak?"

"Mükemmel bir danışman edindi." "Sen onun oğlusun," diye hatırlattım.

"Bunun hırçınlaşmasına gerek yok," diye azarladı.

Ciddi miydi?

"Onu yirmi yıl boyunca en yakın arkadaşıyla aldattı!"
Bağırdım.

"Elsa," diye fısıldadı babam, beni sıkıştırıp sırtımı ovarak.

"Buraya kadar," diye bağırdım telefona. "Hiçbir zaman yakın olmadık ama babama bunu yaparsan biteriz. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Dinle-" Oskar denedi.

Ben dinlemedim.

Telefonu yüzüne kapattım.

"İçeri gel. Otur," diye ısrar etti babam.

"Tanrım, tam bir baş belası," diye ısırdım.

"İçeri gel."

Ona baktım. "Hayır. Yapmam gereken başka bir arama var."

"Bu durumda anneni aramamanı rica ediyorum," dedi babam baba sesiyle. "İçeri gel."

İçeri girdik.

Ne diyebilirdim ki? Babamın Sesi'ni kullanmıştı.

Babam servis elemanını çağırdığında daha yeni oturmuştum. "Kızım için bir kadeh şarap daha," diye emretti.

"Emin olabilirsin," diye cevap verdi, belli ki az önce sahnelediğim dramayı kaçırmamıştı ve gitti.

Şaraptan bahsetmişken, titreşimli telefonumu çantama düşürdükten sonra benimkini aldım ve kocaman bir yudum içtim.

Sonra bir nefes aldım ve kendimi toparladım.

Bunu başardıktan sonra özür diledim. "Özür dilerim. Bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili. Tanrım, baba. Ben sadece..." Yutkundum. "Çok, çok üzgünüm."

"Sana söylemem gereken rahatsız edici bir şey var," diye itiraf etti babam.

Rahatsız edici bir şey mi?

Sevdim, daha fazla rahatsız edici daha
benim Anne var Hayatımın büyük bir
bölümünde onu Adam Amca ile aldattığımı mı?

Muhteşem.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Duyması zor olacak."

Lanet olsun.

"Tamam," diye tekrarladım.

"Rahatladım," diye açıkladı.

İşin özünde bu bir şok olmasa da, yine de... Şok içinde ona baktım.

"Bunu seninle paylaşıp paylaşmama konusunda uzun süre, yani aylarca düşündüm Elsa. Annenle babanın evliliğinde sevgi olmadığını düşünmen fikrinden nefret ediyorum. Ama artık sona erdiğine göre, hayatıma devam etme fırsatı bulduğum için gerçekten minnettar olduğumu bilmenin sana yardımcı olabileceğini umuyorum."

"Senin için başka biri var mı?"

"Hayır. Annene her zaman sadık kaldım. Ama itiraf etmeliyim ki, zaman zaman bu zor oldu."

Eminim öyledir.

"Onu ve Adam Amca'yı biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Naomi Teyze ilişkiyi öğrendi ve Oskar ile Anuşka ziyarete gelmeden birkaç gün önce, sen Hale'i eve getirdiğinde onu evden kovdu. Naomi bana söyledi. Annenle konuşuyorduk, birlikte kalmalı mıyız, hâlâ bir şeyler var mı, yoksa ayrılmalı mıyız diye karar vermeye çalışıyorduk."

Demek o gece atmosferin özellikle yakıcı olmasının nedeni buydu.

Babam sözlerine şöyle devam etti: "Bence şimdi daha çok Adam'ın onu isteyip istemediğini görmek için kendini riske atıyordu, çünkü siz çocuklar kendi başınızın çaresine bakacak yaşa geldiğinizde iş gücüne yeniden katılmadı, bu yüzden kendini bir ortağa güvenmesi gereken bir duruma soktu. Bunu onu kötülemek için söylemiyorum. Her ne kadar onu işe geri dönmesi için teşvik etsem ve dönmediğinde endişelensem de, çünkü hayatında siz çocuklardan başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu, bu onun hayatı ve onun kararı. Onu rahat ettirecek bir tazminat vereceğim, ancak muhtemelen başka bir gelir bulması ya da bunu idare etmesi gerekecek.

Eğer mevcut harcama alışkanlıklarını sürdürmek istiyorsa, dikkatli bir şekilde karar vermelidir."

Bir yudum şarap daha içip bitirdim, çünkü garson sıradaki şarabımı getirmişti.

Kullanılmış bardağı ona uzattım, yenisini aldım ve ondan da bir yudum içtim.

"Bu seni üzüyor mu?" diye sordu. "Gereksiz yere mi?" diye devam etti, çünkü sorduğu soru benim son hareketlerimle zaten cevaplanmıştı.

"Hayır. Biliyorsun annem ve ben hiçbir zaman gerçekten bağ kurmadık. Ama evet, bu kadar büyük bir ihaneti aklım almıyor. Adam Amca'yı sevdiğimden bahsetmiyorum bile ve bunu sana yapmasına çok şaşırdım ve incindim. Bize."

"Garip bir şekilde, katlanması en zor olan kısım bu. En iyi arkadaşımı kaybetmek."

Hayal edebiliyorum.

"Anladığım kadarıyla Adam onu istiyor," dedim. O da başını salladı.

"Orospu çocuğu," dedim içimden, Naomi Teyze için de üzüliyordum, çünkü o tatlı bir kadındı ve hiçbir kadın bunu hak etmezdi. Sonra biraz daha şarap içtim.

"Elsa," diye azarladı babam. "Sen bir hanımefendisin."

"Ben modern bir kadını baba ve onları gördüğümüz gibi çağırırız."

Çok derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi.

"Özür dilerim tatlım," dedi. "Gerçek şu ki, anneni uzun zamandır sevmiyorum bile. Yollarımız bir yerlerde ayrıldı, ama bu ne zaman olduysa, oldukça uzun zaman önceydi. O kadar uzun zaman önce ki, bizi ilk etapta neyin bir araya getirdiğini tam olarak hatırlamıyorum. Kulağa sert geldiğini biliyorum ve bunu duymak zor olmalı-"

"Baba, bu yeni bir şey değil. Kulağa sert gelebilir ve duyması da zor olabilir ama bunu saklamaya çalıştın ve bunda pek de iyi değildin."

O başını salladı asık suratla. "Ben üzgünüm hakkında o çok, bubbeleh. Ama o da mutsuzdu. Yani gerçekten, her ne kadar

Bu ne kadar büyük bir şok olsa da, iyi bir şey."

"Bu bir şok da değil baba. Uzun zamandır ne zaman ayrılacağınızı merak ediyordum."

Yüz ifadesinden bundan hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Servis görevlisi mezelerimizi getirdi.

Aç değildim.

"Ye," diye teşvik etti babam, çatal bıçağını eline alarak.

"Yemek yemeyi hatırlamıyorsun. Bu beni endişelendiriyor."

Sipariş ettiğim zamanki kadar heyecanlı değildim ama yemek için çatalımı ve bıçağımı aldım.

"Yani Adam'ın yanına mı taşındı?" diye sordum.

"Evet, artık yerleşti. Bushwick'te bir evde yaşıyorlar."

"Onun için harika," diye alaycı bir şekilde mırıldandım ve parmesanlı tavuğumdan bir ısırık aldım.

"Seninle konuşacağı için gergin," dedi babam.

Hala alaycı bir tavırla, "Gerçekten mi?" diye sordum.

Nedenini merak ediyorum." "Elsa, o senin annen. Sahip olabileceğin tek anne." "Madem bu gece aşırı

dürüstlükten bahsediyoruz,

Baba, o pek iyi bir eş olmadı. Sevgili babamı yirmi yıl boyunca aldatması da hiç yardımcı olmadı."

"Yeteneği ve hırsı vardı ama hiçbir zaman işe yaramadı. Sonra onun tıpatıp aynısı olan, münazara takımının kaptanı ve öğrenci birliği başkanı olan, üniversiteden mezun olduktan sonra bir yıl içinde adını duyuran seni görüyor ve tüm bunlar için ne kadar emek harcadığını görmezden geliyor. O sadece dokunduğunuz her şeyin altına dönüştüğünü görüyor."

"Koroda yer almak için onunla yarışmıyorum baba. Ben onun kızıyım."

"Bu adil," diye mırıldandı. "Yine de onu biraz rahat bırakmanızı tavsiye ederim."

Ağızma biraz tavuk attım ve öfkeyle çiğnedim.

"Tek istediğim babamın ve büyükbabamın şirketini ayakta tutmaktı," dedi. "Güzel bir kadın bulmak, güzel bebekler yapmak ve Palm Beach'te bir daire satın almak. O da

daha fazlasını istedi ve ben onu suçlamıyorum. İçine acı düştüğü için de onu suçlamıyorum. Bu doğal bir şey."

Bu konuya girmeyecektim.

Orta büyüklükte olan şirketini düşünüyordum ama o hedefine sadık kalmıştı. Her zaman başarılı olmuştu. Büyürken hiçbir şeye ihtiyacımız olmadı ya da çok şey istemedik.

Ancak babam üç çocuğunu üniversiteye, birini de yüksek lisansa göndermişti ve Emilie ile benim düşünlerimiz için kenara ayırdığı yüklü bir hesabı olduğunu biliyordum. Dahası, babam hayır işlerine yabancı değildi. Ya da politikaya. Büyük bir kalbi ve güçlü idealleri vardı, bu yüzden cömert olabilirdi.

"Ona vermeyi düşündüğünüz bu yerleşim sizin için rahat olacak mı?" diye sordum.

Çatalını ve bıçağını bıraktı ve yemekle birlikte içmek üzere sipariş ettiği bir kadeh şarabı aldı.

Bir yudum alıp geri koyana kadar cevap vermedi.

"Emekliliğimi birkaç yıl ertelemem gerekecek."

Anasını satayım.

"Kaç tane?" Şüpheyile ittim.

"Tatlım, ben inşaatta çalışmıyorum. Masa başında oturuyorum. Yetmiş yaşına kadar çalışmak benim için zor olmayacak. Hatta yetmiş beş. Ve yaptığım işten zevk alıyorum. Müşterilerim görev süreme birkaç yıl daha ekleme niyetimden kesinlikle memnun olacaklardır. Ve bu bana değişim için bolca zaman tanıyacak, sonra geri çekilip sadece işimi yapacağım ve kuzeninizin yönetimi devralmasına izin vereceğim. Şu anda çok yeni ama o zamana kadar, ki bu yıllar sonra olacak, şirketin emin ellerde olduğundan emin olma fırsatım olacak."

Babamın iki küçük kız kardeşi vardı. Kuzenim Noah lisedeyken aile şirketine katılmaya ilgi duyduğunu ifade ettiğinde çok şaşırmıştı. Noah o zamandan beri CPA sınavlarını geçmiş ve birkaç yıl önce babam için çalışmaya başlamıştı.

"Evimizi korudu. Siz çocuklarla ilgilendi," diye devam etti babam. "Elinde hiçbir şey olmadan çekip gitmesine izin vermeyeceğim."

Ayrıca sizi aldattı ve acımasızlığıyla hayatınızı çekilmez hale getirdi.

"Bu beni ilgilendirmez," diye mırıldandım.

Masanın öbür ucuna uzandı, ben de bıçağımı bırakıp elini tuttum.

"Beni bu kadar çok sevmeni seviyorum. Senin desteğine sahip olmayı seviyorum. Bu benim için her şey demek Elsa."

"Seni tüm kalbimle seviyorum baba."

"Umarım orada annen için biraz yer vardır." Anlamlı bir duraklama yaptı. "Ve kardeşin için."

Kaşlarımı çattım. "Annemle fazla karşı karşıya gelmemek için elimden geleni yapacağım." Bu zayıf bir ifadeydi ama o anda elimden gelen tek şey buydu. "Ama ben ve Oskar olayını unutmam gerekecek. Eğer onu temsil ederse, işimiz biter. Yani... Baba, bunu nasıl sorabilirsin? Sana yaptığı şey hiç hoş değil."

"O benim oğlum."

Babam neden bu kadar iyi bir adamdı?

Neden?

"Ve o senin tek kardeşin," diye devam etti.

"Eğer onu temsil etmeye devam ederse, olmayacak." "Bir yeğeniniz var."

"Gönderdiğim doğum günü ve Hanuka hediyelerini iade etmeyeceklerinden eminim."

"Elsa-"

"Baba, bana hiç iyi davranmadı. Hiç kardeşçe davranmadı. Sen, Deborah Teyze ve Ruth Teyze bir araya geliyorsunuz ve gençler gibi davranıyorsunuz, gülüyorsunuz ve büyümekle ilgili hikayeler anlatıyorsunuz. Chloe, Sasha ve Matt'ten bahsederken Hale'in yüzünü görmelisin. Onlara karşı sevgi yayıyor. Onlar için dünyaları düşünüyor. Bende böyle bir şey yok." Elini sıktım. "Ve bu sorun değil. Bu senin hatan değil. Sen denedin. Bunu görebiliyordum. Hissedebiliyordum. Ama orada değildi. Bazı aileler yakın değildir. Ve bunu zorlamak iyi bir şey değildir. Seni incitmek istemem."

Kayıp yok. Aslında ne demek istediğinizi anlıyorum. Eğer artık Oskar'la uğraşmak zorunda kalmazsam, rahatlayacağım."

Acısını gördüm, keşke söylemeseydim dedim ama elimi tekrar sıkıp beni bıraktığında ve konuyu değiştirdiğinde bunu açıkça belli etti.

"Belki de şimdi Hale hakkında konuşmalıyız." Ugh.

"Tamam, madem bu gece açık konuşuyoruz, bilmelisin ki Hale yemeğe geldiğimiz gece benim sahte randevum olmayı kabul etti," diye itiraf ettim.

Babamın çenesi boynuna çarptı.

"Biliyorum. Fliss'in fikriydi. Şakaydı. Araya girmeyi teklif etti, ben de kabul ettim, kabul ediyorum, çünkü Oskar'ın sinirini bozacaktı."

"Yani... ne? Sadece arkadaş mısınız?"

"Hayır. Sahte randevu gerçek bir randevuya dönüştü. Sonra işler tuhaflaştı. Bunu çözdük. Ve çıkıyoruz. Şimdi gerçekten."

"Sanırım anlıyorum," dedi hiç anlamamış gibi.

"Aramız iyi," dedim usulca ve babamın yüzümde yoğunlaşan odaklanmasını izledim. "Ondan çok hoşlanıyorum."

"Anlayabiliyorum," diye yanıtladı benim ses tonumla. "Ondan hoşlandın mı?"

"O hiçbir boku kabul etmez ve arkasına yaslanıp senin de kabul etmene izin vermez. Ve bu sen sahteyken böyleydi."

Ona özür dileyen bir gülümseme attım.

"Ben olsam bu şöhret ve getirdiği ilgi konusunda endişelenirdim," diye devam etti babam. "Ama bu konuda ona yetişiyorsun."

Bunun üzerine sııttım.

"Ben şanslıyım. Kızıma hiç akıllı olmasını söylemek zorunda kalmadım," dedi. "O her zaman akıllıdır. Ama lütfen kalbini koru, shayna punim, çünkü bunu senin için yapmak üzere her zaman yanında olamam."

Aman Tanrım.

Babamı çok severdim.

Duygularımı yuttum ama "Seni çok seviyorum baba" dediğimde sesim yine de duygularımı yansıtıyordu.

"Sevindim, çünkü ben de senin hakkında böyle hissediyorum." Sonra muzipçe göz kırptı, oturduğumdan beri hiç olmadığı kadar babama benziyordu. "Annene, kız kardeşine ve erkek kardeşine sahte randevudan bahsetmeyeceğim. Kız kardeşinle brunch'taydık, galanın web sitesindeki fotoğraflara göz atarken Hale'le senin fotoğrafını gördü. Ve açıkçası ben favorilerimle oynamam..."

"Belli ki," diye mırıldandım.

"Ama tepkisini eğlenceli buldum."

Oraya gittiğimden beri ilk defa güldüm.

Kalbim hâlâ acıyordu, aklım hâlâ sersemlemişti ama o güldüğünde ben de çok sevinmiştim.

BÖLÜM 14

HER ZAMAN. SÜREKLİ.

Hale

Sonra...

"SÖYLE ONA GITSİN KENDİNİ BECERSİN," DEDI ANNESİ

Hale onun babasının avukatlarından biriyle konuştuğunu biliyordu. "Bu yıl benim zamanım ve Hale'in onunla Tayland'a gitmesine izin vermiyorum. Söyle ona, hiç şansın yok."

Bunun üzerine telefonu kapattı.

Hale mutfak masasında oturmuş, hissettiği çeşitli duygularla mücadele ediyordu.

İlk bölüm babasının Tayland'a gideceğinden bahsetmesi ve Hale'in de onunla gitmek istemesiyle ilgiliydi. Corey ilk kez tereddüt etmemişti. Onun gözlerinin içine bakmış ve "Çok isterim," demişti.

Hale babasına yakın değildi. Bundan uzun zaman önce vazgeçmişti (ve bunun resmi tarihi, Corey'nin Hale için son derece önemli olan beyzbol şampiyonluk maçına zar zor gelebildiği ve Corey'nin son vuruşlarda ortaya çıktığı zamandı - o gün babasıyla işi bitmişti ve

Beyzbolla işi bitmişti çünkü bu ona babasıyla işinin bittiğini hatırlatıyordu).

Ama Tayland'a gitme fikri onu heyecanlandırıyordu.

Aptalca olabilirdi ama babasının "Bu hoşuma gider" demesi iyi hissettirmişti.

İkinci kısmı ise, sörf yapabilmek için gitmek istemesiydi. Tayland'da sörf yapmak harika olurdu.

Üçüncüsü, on altı yaşındaydı, neredeyse bir erkekti ve annesi ona ne istediğini sormamıştı. Sadece babasını istediği bir şeyden mahrum etme fırsatını gördü ve Hale'in ne yapmak istediğini hiç umursamadan bu fırsatın üzerine atladı.

En azından bu babasının ona verdiği bir şeydi. Corey ona on iki yaşındayken bir erkek gibi davranmaya başlamıştı.

Ama bu saçmalığı daha geçen ay, Marilyn ve Robert şehirdeyken ve onu görmek istediklerinde yapmıştı.

Genny'nin ailesi onun sahip olduğu tek büyükanne ve büyükbabasıydı, çünkü annesi o kadar çarpıktı ki, ailesi bile onun yanında olmaktan pek hoşlanmıyordu. Ama annesinin onunla geçirdiği zamandı ve Marilyn ve Robert'la bir Cumartesi günü geçirmek için babasıyla Genny ve Tom'lara gidip gidemeyeceğini sorduğunda, annesi hayır demişti.

Onları sevdiğini ve şehre geldiklerinde onları görmek isteyeceğini biliyordu. Onu kendi torunları gibi sevdiklerini biliyordu.

Yani bu
acıtmıştı. Hem
de çok.

Bu da son olarak, bu saçmalıktan bıktığı anlamına geliyordu.

"Anne, babama onunla gidip gidemeyeceğimi sordum," diye paylaştı.

Yemek yapıyormuş gibi yüksek sesle kap kacakla uğraşıyordu. Çalışmak, babasının ona her ay verdiği bir tomar parayı harcamak, kız arkadaşlarıyla dışarı çıkıp erkekler hakkında söylenmek ve televizyon izlemek dışında pek bir şey yapmıyordu. Yemek yapmaya on yaşlarındayken başlamıştı ve nasıl yapılacağını bilmesinin tek nedeni Genny'nin ona öğretmesiydi.

"Bana sormalıydın," diye karşılık verdi. "Seni bu yıl bahar tatiline götürüyorum."

"Pekâlâ," diye karşılık verdi. "O zaman ne yapacağız?"

Kısık gözlerini ona çevirdi. "Bana cevap mı veriyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledi. "Sana bir soru sordum." Ve gerçek de buydu.

"Henüz karar vermedim."

Onunla kaç bahar tatili geçirdiğini bilmiyordu. Hiç sevişmediler.

"Tayland'da sörf yapmak istiyorum anne."

"Şanslısın ki babanın Tanrı'dan daha çok parası var, yani şansın olacak. Sadece bu bahar tatilinde değil."

"Eğer planladığımız bir şey yoksa-"

"Bana cevap verme!" diye bağırdı.

Hale sessizliğe gömüldü.

Kız böyle olduğunda hep böyle yapardı.

"Tanrım, hem onun hem de senin saçmalıklarına katlanmak zorunda mıyım?" diye sordu.

Senin mi?

Senin mi?

Yani onun

mu? İşte

buydu.

Yeterince içmişti.

Ayağa kalktı. "Bahar tatili boyunca, tüm arkadaşlarım aileleri onları umursadığı için Meksika'ya, Aspen'e ya da başka bir yere giderken, yüzlerce kez gittiğim plajlara gidip tek başıma sörf yapmak dışında burada oturup hiçbir şey yapmayacağım."

"Bana küfretme, Hale," diye tersledi.

Kadının, onu umursamadığını söylediği için sinirlenmemesi onu şaşırtmamıştı.

"Ben o değilim. Sana her ne yaptıysa ben yapmadım. Ben benim. Senin oğlunum. Ve sana bir şey yapmadığım halde bana yapmışım gibi davranmandan bıktım usandım."

"Çeneni hemen kapatmazsan bahar tatilinde cezalı olmaya doğru gidiyorsun, Hale."

"Gerçekten umurumda değil. Çaba göstermeyeceksin. O zaman neden umurumda olsun ki? Zaten yapacak bir şey ya da birlikte yapacak kimse olmayacak."

Bir kolunu Los Angeles'in yayılma manzarasını gösteren geniş resim pencerelerine doğru attı. "Havalı şeyler yapmak için koca bir şehrin var."

"Evet, ama ben babamla havalı şeyler yapmak istiyorum. Bu senin sorunun. Senin sorunun bu. Bu senin zararın. Her zaman senin zararın."

"Baban bir bok parçası."

"Ve bu eğlenceli tartışmaya bir göz at anne ve bana annemin ne olduğunu söyle?"

Nefesi kesildi.

Hışımınla çekip gitti.

O bahar tatilinde cezalıydı. Ama önemli değildi.

Yapacak bir şey yoktu ve zaten etrafta yapacak kimse de yoktu.

ŞİMDİ...

RESEPSİYON, MİSAFİRİNİN GELDİĞİNİ SÖYLEMEK İÇİN ARADI.
ve asansörle yukarı çıkıyordu.

Kapılar açıldığında Hale o tarafa doğru yürüyordu ve Elsa, sikine bir şeyler yapan kazak bir elbise, üzerinde bir palto, sikinde de hissettiği dört inç topuklu botlar giymiş ve elinde, vaadi sikine daha da fazla şeyler yapan bir çanta taşıyarak dışarı çıktı.

Evet, akıllı bir karış havadaydı. Ama bir şeyler içmeyeli uzun zaman olmuştu, kız çok seksiydi ve

Pazar günkü pme seansları zaman için yeterliydi ama onu ne kadar çok istediğini ve ona sahip olmak için ne kadar uzun süre beklemesi gerektiğini anlatmaya yetmiyordu.

"Selam," diye selam verdi ve bakışları ona yöneldi.

Kadının yüzündeki ifadeyi görünce adımlarının sarsıldığını hissetti.

"Hey," dedi sesi çıkmadan.

Adam ona yaklaştığında, dudaklarını dudaklarına değdirmesi için başını gsterişsizce arkaya yatırdı.

Bunu yaptıktan sonra çantasını elinden aldı.

antası hâlâ omzunda, paltosu hâlâ üzerinde içeri girdi ve sonra durup manzaraya baktı.

"Hayal ettiğimden daha iyi," dedi o tuhaf sesiyle.

Çantasını kanepenin yanına bıraktı ve "Her ŗey yolunda mı?" diye sordu.

Ona döndü ve "Yeni bir kanepeler almam lazım" dedi.

Ve sonra kendini kaybetti.

Başını eğip elleriyle yüzünü kapattığında, hıçkırıklarını duydu ve o kadar derinden sarsıldı ki, o da hissetti.

Hızla yanına gitti, çantasını kolundan çekip aldı, kanepenin üzerine fırlattı ve onu oraya yönlendirdi. Onu nazikçe koltuğa çekti, bir eliyle saçlarını okşarken diğer eliyle de sıkıca tutarak, "ıkar ŗunu," diye ısrar etti.

Dışarı çıkmak için neye ihtiyaı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece büyük olduğunu biliyordu.

Aniden onun kollarından kurtuldu ve ayağa kalkarak, "Tanrım, kardeşimden nefret ediyorum," diye bağırdı.

Doğru.

Bu birkaç ŗeyi açıklayabilir.

"Ne oldu?" Hale ihtiyatla sordu.

Volta atmaya başladı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Babamla annemin ayrıldığı ve boşanacakları gerçeğinden. Ya da annem çoktan taşındı ve sevgilisinin evine yerleşti. O sevgili, babamın en yakın arkadaşı olan ve hayatım boyunca tanıdığım Adam Amcam. Ya da neredeyse ben hayatta olduğum sürece bir ilişki sürdürdükleri kısmı. Oh!" diye haykırdı, gözlerini onun yüzüne dikti, yüzünde şok ifadesi olduğunu biliyordu çünkü bunu saklamıyordu. "Bu en iyi kısmı bile değil, Hale. Bil bakalım onu kim temsil ediyor?"

Bunu nasıl başlattığını tahmin etmesine gerek yoktu.

Yine de, kız "Oskar!" diye bağırdığında buna inanamadı.

"Buraya gel, benimle otur," diye emretti.

O yapmadı. Elini saçlarının arasından geçirdi ve volta atmaya devam etti.

"Bu arada, bunu öğrendiğimde restoranda bir drama başlattım ve öfkeyle dışarı çıktım, Oskar'ı aradım ve ona saldırdım. Babam beni sakinleştirmek için on yedi yaşımdan beri bana karşı kullanmadığı bir ton kullanmak zorunda kaldı, geri dönüp oturdum."

Bu tepkiyi verdiği için onu suçlamadı.

Paylaşmaya devam etti.

"Akşam yemeğinde babamla iyi bir noktaya geldik. Tüm bunları bana anlatmak onun için zordu. Bunları duymak benim için de zordu. Ama iyi bir yere geldik. Biz böyleyiz işte. Her zaman iyi bir yere varırız. Sonra buraya gelirken Oskar'dan onu aramamı söyleyen bir düzine mesaj aldığımı gördüm. Hikayeyi annemden dinlemem gerektiğini söylüyordu. Hemen sonuca varmamamı söylüyordu. Bir daha asla onu arayıp bağırmamamı ya da telefonu yüzüne kapatmamamı söylüyordu. Bu arada annemle telefonda konuştuğunu biliyordum çünkü annem iki kez aradı ve mesaj atarak benimle biraz zaman geçirmek istediğini söyledi. Bu da yetmezmiş gibi Emilie aradı ve sesli mesaj bırakarak burnumu bu işe sokmamamı ve annemi rahat bırakmamı söyledi.

ve babamın anlaşması. İyi bir tavsiye ama bunu bana değil, kardeşimize vermeli."

"Katılıyorum," dedi Hale.

"Ve evet," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi, "yani oraya ulaşmak için zihinsel aritmetik yapmak zorunda değilsin, bu hepsinin benden önce bildiği anlamına geliyor. Eminim çünkü annem Emilie ve Oskar'a söyledi ve bana söylemesi için babamı bıraktı."

"Bu seni üzdü mü?"

"Gerçekten umurumda değil," diye kestirip attı. "Babamın benden annemin bakış açısını anlamaya çalışmamı istemesi dışında, ki bunun imkânsız olduğunu bile bile bunu yapacağıma söz verdim. Yirmi yıl, Hale. En iyi arkadaşıyla."

"Bu berbat bir şey," diye onayladı Hale.

"Ama Oskar, eğer bunu yaparsa, işimiz biter. Babama bunu söyledim ve bu ona acı verdi, bu yüzden elimden geldiğince numara yapmam gerekecek, böylece babam bunu yaparken Oskar ve benim durumum hakkında endişelenmeyecek. Ama bu sözümü bir kenara yazın, eğer kardeşim ailemizin boşanmasında annemizi temsil ediyorsa, benim için ölmüştür."

"Sana katılıyorum bebeğim, yüzde yüz. Bu boktan bir şey."

Bir süre ona baktıktan sonra bir koltuğa çöktü. "Tanrım, senin önünde ağladığıma inanamıyorum."

"Az önce bana söylediğin tüm o saçmalıkları duydun mu?" diye hatırlattı.

"Maskaram dağılmış mı?" "Evet."

"Ugh!" Koltuktan kalktı ve tuvalete yöneldi. "Geri geleceğim."

"Bir içki ister misin?" diye seslendi arkasından. "Şarabın var mı?"

"Beyaz mı kırmızı mı?"

"Alkollü."

Adanın, kendisinin ya da daha doğrusu hizmetçisinin şaraplarını depoladığı, üzerinde bir haç bulunan tarafına

doğru ilerlerken kendi kendine gülümsedi.

Bir Syrah seçti, açtı ve havalandırıcıyı eline aldı.

Kadın geri döndüğünde dolduruyordu, yolda ceketini kanepenin arkasına attı ve kışını onun bulunduğu yerin karşısındaki bir tabureye kaldırdı.

Adam bir bardak bitirdi ve kadın "Bu benim mi?" diye sordu.

"Evet."

"Daha fazla."

Bir kıkırdamayı bastırdı ve ona biraz daha doldurdu.

Ada genişti ama adamın kolları uzundu ve işi bittiğinde bardağı mermerin üzerinde kaydırды.

Kadehi tuttu ve dirseğini tezgâha dayadı, başının yan tarafı elinin içinde, parmakları saçlarında ve bir yudum aldığı kadehle birlikte başını da geriye eğdi.

Tanrım, Sevimli Elsa'yı kazdı.

Tezgâhın etrafından dolaştı ve onun yanındaki tabureye oturdu. "İyi olacak mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi, bardağı yerine koyup iki yana çevirirken gözlerini onunkilere dikti. "Bu bir sürpriz değil. Hiçbir zaman kaybedilmiş bir aşk olmadı. Ve bu sözleri kulağa geldiği gibi söylüyorum. Hiç aşık olduklarını sanmıyorum. Bu gece babama bu konuda baskı yapmadım, çünkü bu gece onun için zordu ve bu beni ilgilendirmez. İkisnin de birbirlerinden ayrıldıkları için mutlu olduklarını anlamamız fikrinden hoşlanmıyor. Mutlu, sevgi dolu bir aile istiyordu. Bu illüzyon her zaman ne kadar kırılgan olsa da, artık paramparça oldu ve o da öyle. En azından bu konuda."

"Tamamen anlaşılabilir."

"İhaneti atlatamıyorum. Onun ve Oskar'ın."

Hale hiçbir şey söylemedi ama düşündüğü şey, kardeşinin yapmaya niyetlendiği şeyin her türlü berbat olduğuydu.

"Sormayacağım ama bildiğini biliyorum" demeden önce onu inceledi.

"Annenle konuşman gerektiğini tereddütle onaylayacağım, çünkü kardeşinin haklı olduğu bir konu var. Her hikayenin iki tarafı vardır."

Bu onun bir yudum daha almasına neden oldu. Hale konuşmaya devam etti.

"Tom ve ben çok yakınız. Erkek erkeğeyiz ve sadece Matt'ten büyük olduğum için değil, sahip olduğumuz şeylere sahip olduğumuz için ve Matt ve Tom'un farklı bir şeyleri olduğu için bunu yapabiliyoruz. Sahip oldukları şeyi geliştiriyorlar ve ben ikisi için de mutluyum. Ama Tom'un ne yaptığını anlıyorum. Daha önce de anlıyordum. O aileye bağlıydım ve her türlü şeye karşı aşırı tetikteydim. Bu yüzden Genny'nin ondan uzaklaştığını Tom'dan bile önce fark ettim sanırım."

Kaşlarının arasında kırıksıklıklar oluştu. "Nasıl hiper-dikkatli olduğunuzu kastetmiştiniz?"

"Ebeveynleri birbirinden nefret ettiğinde çocuklar böyle olur. Her şey sürekli havada kaldığında. Herhangi bir durumun, herhangi bir durumun nasıl gideceğini kestiremediğinizde. Her zaman. Sürekli. Odayı okumayı öğrenirsiniz. İfadeleri. Vibes. Vücut dilini. Chloe, Matt ve Sasha'nın bunu yapmasına gerek yoktu. Bu da onlar için durumu daha da kötüleştirdi. Tom ve Genny'nin ayrılığı onları gafil avladı. Bunun olacağını aylar öncesinden biliyordum. Beni çok üzdü ama sürpriz olmadı."

Elsa hiçbir şey söylemedi.

Hale, "Tom ve Genny hakkında bilgi vermek bana düşmez," diye uyardı. "Ama bu vesileyle yaptığın şeyi ortaya çıkardığın ve gömdüğün, sonra da gömülü kalmasını sağlayabilmem için bana haber verdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum."

Tom'un Genny ile olan evliliğinin sona ermesinin başlangıcı olan kısa bir ilişki yaşadığı kadından bahsediyordu.

"Onlar hakkında daha fazla şey bilmek benim işim değil. Ama yeni olsak bile, hayatınız boyunca nasıl tetikte olduğunuzu anlamak umarım benim işimdir."

Hale boynunun gerildiğini
hissetti. Elsa bunu
kaçırmadı.

"Evet," dedi usulca. "Bana başka bir şeyi açıklamak için
bunu ağzından kaçırdın, ama paylaşmaya istekli olmadığın
sürece bunu açıklamak bana düşmez."

"Bence sana odaklanmalıyız," diye
geçti. "Tamam," dedi kadın kolayca.

"Ama bebeğim, benim soyadım Wheeler."

Uzandı ve elini adamın tezgâhın üzerinde duran kolunun
üzerine koydu. "Bunu hep merak etmişimdir."

"Bildiğiniz gibi, bu annemin kızlık soyadı. Babamdan o
kadar nefret edermiş ki, ben doğmadan önce başlamış.
Annem bana hamileyken boşanmışlar ve annem babamın en
azından bana verme hakkının yarısını reddetmiş. İşte o
zaman başlamış. Ben daha doğmadan önce. Yani..."

İz bıraktı.

Parmakları adamın kolunda sıkılaştı.

"Tamam, bu gecelik bu kadar yeter," dedi nazikçe.

"Hediye atın ağzına bakmaktan nefret ediyorum ama sen
şaşırtıcı derecede kötü bir dedikodu tacirisin," diye şaka
yaptı.

"Biliyorum." Yalandan surat astı. "Becerilerim beni
hayal kırıklığına uğrattıyor." Ona hızlı bir öpücük
vermek için eğildi.

Arkasına yaslandığında yine ciddileşti.

"Ailenin başına gelenler için üzgünüm."

Hızlı bir omuz silkme hareketi yaptı, adamın kolunu
bıraktı ve şarabından bir yudum daha aldı.

"Tüm daireyi gezmek ister misin?" diye teklif etti.

Ona yan gözle baktı. "Yatak odanızda mı bitiyor?"

"Evet, ama bu gece eve kaçmak için büyük planlarım
olmasına ve istersen seni yanımda uyumaya davet etmek
istememe rağmen, geçirdiğin geceden sonra herhangi bir
hamle yapmayacağım."

"Hayal kırıklığı," diye dudak bükerek bu kelimeyi şarap kadehine attı.

"İstediğin her hamleyi yapmaya açıksın."

Gülümseyen gözlerini onun üzerine dikti.

Sonra tabureden kayarak indi, kollarına girerek onu tabureden çekti ve şarap kadehlerini de alarak onu merdivene doğru götürdü.

"Pekala o zaman Bay Wheeler, ininizle gözümü kamaştırın."

Bunu yapmaya koyuldu ve yaptıkça, mekana dair yeni gözlere sahip olduğunu fark etti. Çünkü gözleri kamaşmış, neredeyse kız gibi olmuştu ve bu da onu çok eğlenceli hale getirmişti, ilk kez burayı göstermekten gurur duyuyordu.

Yine de, bu duygunun çoğunlukla, geçirdiği geceden sonra ona gelebildiği ve onun alanında olmanın onu mutlu ettiği için memnun olmakla ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

BÖLÜM 15

ALTINCI HIS ELSA'YDI

Hale

T Ertesi sabah, Hale onun telefon alarmini duydu ve sonra onun değiştiğini hissetti, saçları onun derisi Göğü boyunca kayıyordu.

s.

Sonra kız uzaklaşmadan önce dudaklarının ona dokunduğunu hissetti.

Bileğini yakaladı, onu geri çekti ve onu örtecek şekilde yuvarlandı.

Başka bir şey yapmadı, sadece yerleşti.

Elsa bir şey yaptı.

Elleri onun üzerinde dolaşırken, dudakları boynunda gezinirken kulağına yaklaştı ve "Uyumaya devam edecek misin?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandı.

Gerçi, onun dokunuşuyla, aleti öyle değildi.

Dişleriyle kulağını ısırdı ve "Ben senin altında sıkışmışken mi?" diye sormadan önce bunu orada ve başka yerlerde de hissetti.

"Evet," diye tekrarladı.

Kulağına usulca güldü. Aleti daha da kıpırdadı.

Dudaklarını adamın çenesinde gezdirdi.

Elini onun omurgasında gezdirdi.

Bu hareketler Hale'in daha önce hiç deneyimlemediği bir şeyi başlattı. Sadece dokunma, koklama, bastırma, biraz sürtünme, öpüşme yok, ama hepsi nazikçe, hepsi sessizlik içinde ve çok fazla.

O kadar ki, kızın ne zaman hazır olduğunu altıncı hissi Elsa'ymış gibi biliyordu. Elini kızın at kuyruğuna doladı, başını nazikçe geriye çekti ve diğer eliyle de külotunun bel bandının kenarını yokladı.

Ön tarafa ulaştı ve suya daldı. Sıcak.

Islak. Muhteşem.

Nefesi kesildi ve adamın parmaklarına karşı sallandı. Daha da iyiydi.

Gölgelerin arasından onu boşaltırken izledi.

Çok uzun sürmedi. Ama muhteşemdi.

Bittiğinde yüzünü boynuna bastırmasına izin verdi, sonra iki kolunu da ona doladı ve daha sıkı sarıldı.

Güne mükemmel bir başlangıç, birbirlerini keşfetmeleri için mükemmel bir başlangıç ve daha öpüşmemişlerdi bile.

"Artık beni yatağında bırakabilirsin," diye izin verdi.

Dudakları çenesinin altına gelecek şekilde başını geriye eğdi. "Hayır. Şimdi sen."

"Ben iyiyim,
bebeğim."

"Üzgün müsün?"

Başını eğdi, böylece gölgelerin içinde yüz yüze geldiler.

"Beni yanlış anlama. Senin için boşalmama izin vermeni istiyorum. Ama aramızdaki bu tür şeyler kısasa kısas değildir. Sen bir tane aldın diye bana borçlu olacak değilsin."

Sessizliğinde şaşkınlığın ağırlığı vardı.

Sessizliğini bozarak "Çok sertsin" dedi.

Kıkırdadı. "Bu bir kurgu değil, tatlım. Kendiliğinden geçer."

Bir elini onun yan tarafına götürdü. "Başka bir şekilde de geçebilir."

"Bebeğim-"

Boğazını öptü, sonra, "Şşşt, Hale."
Doğru, kararlıydı, bu yüzden onu durdurmayacaktı.
Onu sırt üstü yatırdı, göğsünden aşağı öptü, uyku
tulumunu indirdi ve siki serbest kaldı.

Kadın tutarken dişlerini sıktı. Sonra
ucunu yaladı.

Bu onun homurdanmasına neden oldu, bunun ağırdan
almasının habercisi olduğunu düşündü, bu nedenle yerleşti.

Elsa'nın ağırdan almasının habercisi değildi.

Yalamadan hemen sonra onu bütün olarak
yuttu. Bunun üzerine adam inledi.

Daha sonra ona şimdiye kadar sahip olduğu en iyi kafayı
vermeye başladı.

Aslında, bu bir seks eylemi ya da yakınlaşma anı gibi
değil, bir tapınma eylemi gibi hissettirdi. O kadar sıcaktı ki,
sırtını yatak başlığına dayayarak oturmak zorunda kaldı,
onu da yanına aldı, böylece onun kendisini çalıştırmasını
izlemek için daha iyi bir bakış açısına sahip oldu.

Neredeyse oraya vardığında, onu yukarı çekti, protesto
miyavlamasını duyunca taşakları gerildi. Onu üzerine
yatırdı ve elini sikinin dibinde onunkinin etrafına sardı ve
her ikisi de saksosunun sonuçlarını karnının her tarafına
pompaladı.

Ve her şey bitti.

Sikeyim. Hiç bu kadar sert ve çok
boşalmamıştı. Tanrım.

Harika.

Onu sağarak kuruturlarken elini onunkinin altında tuttu,
sonra dudaklarına götürdü ve arkasından öptü.

"Seni ağzımla bitirebilirdim," diye fısıldadı.

Bu konuda nerede durduğunu bilmek
güzel. Ancak.

"Bunu başka zaman yapmana izin
veririm." Ona doğru sokuldu. "Tamam."

Onlara ilk kez yan yana uyuduklarında, uyandıklarında, dokunduklarında ve samimiyeti paylaştıklarında, Elsa onun yanından aşağıya sarkmış, başı omzunda, Hale ellerini göğsünde tutarken, şehrin ışıkları pencerelerden parıldarken eğlenmeleri için yer verdi.

Ve kendine onu yakınında hissetmek, saçlarını koklamak ve az önce ona verdiği şeyin etkilerinin tadını çıkarmak için zaman tanıdı.

Daha da önemlisi, bir kez olsun yalnız olmadığını hissetmek. Yanında önemseddiği birinin olması.

Sonra onu yataktan çekip çıkarmadan önce joggers'ını aletinin üzerine çekmesi için bıraktı.

Kız şaşkın bir çığlık attı ve adam onları banyoya götürürken gülümsemesine neden oldu.

"Erkeğinin sikini yaladıktan sonra yatakta tembellik ederek dünyayı kasıp kavuramazsın," diye alay etti.

Banyodaki ışıkları açtıktan sonra onu bıraktı. Kız da onun gibi gözlerini kırıştırdı ama buna alıştı ve hemen ona ters ters bakmaya başladı.

Ona ters ters bakıyor olabilirdi ama artık karşısında Sevimli Elsa vardı. Spagetti askılı ve tepesinde narin krem danteller olan soluk pembe ipek bir gecelik giymişti, saçlarını at kuyruğu yapmıştı, yüzü makyajdan arınmıştı, uyku artıkları ve yakın zamanda yaşadığı orgazm gözlerini tembelleştirmişti, dudakları normalden daha pembeydi ve onu emmekten şişmişti.

Eğildi, dudaklarına ağzı kapalı bir öpücük kondurdu, sonra da midesindeki döllerini temizlemek için bir bez almak üzere harekete geçti.

Dün gece adam çantasını yukarı taşıdığında, kadın da onun peşinden gitmiş ve kozmetik çantalarını adamın kullanmadığı lavabonun yanına koymuştu. Şimdi de diş macunu ve diş fırçasını almak için birini karıştırıyordu.

Tuvaletin kapısını kapattı, işini yaptı, dışarı çıktı, ellerini yıkadı, yüzüne su sıçrattı, sildi ve sonra kadının yanına gitti.

Dişlerini fırçalayan kadının arkasına geçti, omzunu öptü ve "Gidip kahve yapacağım" dedi.

Hızla tükürdü ve "Benimle kalkmak zorunda değilsin, Hale. Daha erken. Yatağına dönebilirsin."

"Evet. Ve sana kahve yapabilirim. Ben de öyle yapacağım. Bir duş al, neye ihtiyacın varsa al. Sen geldiğinde kahve hazır olacak."

Kadın başka bir şey söyleyemeden, adam banyodan çıktı.

"SEYAHAT KUPASI MI YOKSA NORMAL KUPA MI?" DIYE SORDU.
ayaklarındaki leopar desenli beyaz Nike'lar dışında tamamen siyah giyiyor.

Elinde çantası vardı.
Çantaya kaşlarını çatarak
baktı.

"Üzgünüm, tatlım, ama seyahat," diye cevap verdi. "Ders dışı programımız beni programın dışına çıkardı, bu yüzden gitmem gerekiyor."

"Çantayı bırak," diye emretti.

"Ne?" diye sordu mutfağa giderken.

"Çantayı bırak. Haftanın geri kalanında buradayım. Ve bu akşam sana yemek yapacağım."

Kirpiklerinin altından ona baktı. "Şimdi öyle misin?" "Evet."

Sessizce güldü, omuzları titriyordu. Ama aynı zamanda çantasını da düşürdü.

Kahvesini hazırladı ve onun için yaptığı simidi bir kağıt havluya sarmaya başladı.

"Bana da simit mi yaptın?"

"Susamlı. Orta boy krem peynir. Umarım sorun olmaz."

"Bu benim favorim."

"Doğru tahmin
etmişim o zaman."

Adam adanın etrafından dolaşp ona kupa ve simit verdiğinde yüzünde komik bir ifadeyle onu izliyordu.

Sonra kızın çenesini kavradı ve başparmağını elmacık kemiği boyunca gezdirdi.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Harikayım," diye cevapladı.

"Yani dün gece öğrendiklerinden sonra.

Buna cevap olarak ellerini iki yana açtı ve adamın göğsüne doğru bir yüz taklası attı.

Evet. Bu cevabı tahmin edebilirdi.

Her iki kolunu da onun omuzlarına doladı.

"Orgazmın yardımı oldu," dedi göğsüne.

Gülümsedi. "Buna sevindim."

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Ne yazık ki, sanırım aile dramıma zamandan başka çare yok."

"Eyvah," diye alay etti.

Gözlerini devirdi.

O sabah Hale onu ilk kez doğru dürüst öpmüştü.

Adam sözlerini bitirdiğinde, "Tamam, bu da yardımcı oldu" diye nefes aldı.

"İleri git. Dünyayı kasıp kavur." "Hay

hay, patron."

Mührü kırmışlardı, bu yüzden yakında onun nasıl bir patron olduğunu öğrenecekti.

Sadece kızın hoşuna gitmesini umuyordu.

Çenesini öpmek için ayak parmaklarının üzerine kalktı, hem dudaklarının hem de bunu yapmak için ayak parmaklarının üzerine kalkmak zorunda kalmasının verdiği his hoşuna gitti. Sonra onu asansöre kadar götürdü ve onun için düğmeyi işaretledi.

"Bu gece saat kaçta?" diye

sordu. "Senin için saat kaç

uygun?"

"Eğer yine burada kalacaksam, birkaç şey daha almak için evime dönmem gerekiyor. Yani, belki altı buçuk, yedi?"

Başını salladı. "Gitmeye hazır olduğunda mesaj at. Paul seni ofisten alıp evine götürecektir, sonra da buraya getirecek. Yemekten hoşlanmadığın bir şey var mı?"

"Kabak ya da patlıcan hayranı değilim."

"Ben de."

"Mükemmel" derken asansörün kapıları açıldı. Ona bir öpücük daha verirken kapıyı açık tuttu.

Sonra asansöre bindi ve asansör kapanmaya başlarken kendisi için doldurduğu seyahat kupasıyla onu selamladı.

Son gördüğü Elsa'nın simitten bir ısırık almasıydı.

Bununla ilgili bir şey göğsünde sıcaklık hissetmesine neden oldu.

Bu duyguyu içine gömdü, mutfağa gitti ve sabah smoothie'sini yapmaya başladı.

ELSA'DAN MESAJ 10:30'DA GELDİ.

Bugün öğle yemeği planın var mı?

Onlara sahipti.

Ama şimdi onları iptal edecekti.

Hayır.

Ben ısmarlıyorum. Ama önce uyarayım, benimle bir kanepeye bakıyorsun.

Oh evet. Lanet olası kanepesinden kurtulması gerekiyordu.

Derhal.

Saat

kaçta?

1:00?

Bana yerini söyle, orada olacağım.

Chelsea'deki New Life Mobilya. Bilgilerini mesaj atarım. Orada görüşürüz.

Bunu gönderdikten sonra, programıyla (seyahat planları ve bir düzine başka şeyle) ilgilenen asistanı Kayla'ya öğle yemeğini ayarlaması gerektiğini söylemek için masasından ayrıldı.

O GÜNKÜ KORUMASIYLA HUDSON, SADECE

Hale, yenilenmiş mobilyalar ve geri dönüştürülmüş eşyalarla dolu bir sergi salonuna sahip olan mağazanın içinde Elsa ile buluştu.

Çöpe atılmaması gereken bir şeyi yeniden kullanmak için ve ayrıca yerel bir işletme olduğu için bunu seçmesi hoşuna gitti. Ama evindeki eşyalar hakkında ona anlattıklarından onun zaten geri dönüşümlü alışveriş yaptığını ve yerel ürünleri satın aldığını biliyordu.

Krem pembesi bukle kumaşla kaplı, sırt kısmı boyunca bir sıra düğme ve ahşap desenli ilginç kolları olan bir kanepenin önünde duruyordu. Mobilya uzmanı değildi ama bunun yüzyıl ortası tasarımı ve muhtemelen Danimarka malı olduğunu görebiliyordu.

Başka bir deyişle, harikaydı.

Ama bu pek rahat olmazdı. "Hey," diye selamladı ona yaklaştığında.

Kanepeye bakmayı bırakıp ona döndü. Onu gördüğünde parlak bir şekilde gülümsedi ve başını geriye doğru eğerek öpücüğünü davet etti, bu hareket hoşuna giden bir şekilde tanıdık gelmeye başlamıştı.

Daveti kabul etti (hoşuna giden başka bir şey) ve başını kaldırdığında, kadın kanepeye doğru bir el attı. "Bunu web sitelerinde gördüm. İlgimi çekti. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu harika, ama seni bununla beceremem."

Başı seğirdi ve sonra kahkahayı bastı.

Sonra iki eliyle onun kolunu kavradı ve yanına doğru eğildi. "Boyun kaç? Altı iki mi? Altı üç mü?"

"Üç."

"Evim bir kanepeyi o kadar uzun süre tutmaz, Hale."

İşaret etti. "Kollardaki ahşap, onları rahatlatmayı zorlaştıracak."

"Üzerlerine yastık koyabilirsiniz."

"Doğru. Ama yine de rahat olmayacak."

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Yanlarına bir kadın yardımcı gelmişti. Siyahtı, her yöne doğru birkaç santim uzayan yumuşak bir hale şeklindeki doğal saçları vardı ve harika görünüyordu. Daracık bir balıkçı yaka, bir çift bol tulum giymişti ve yan taraflarındaki pürüzsüz kahverengi teni görebiliyordunuz. Ve harika küpeleri vardı.

"Hey, evet," diye cevap verdi. "Bu parçaların tadilatını siz mi yapıyorsunuz?"

Çenesi yana kaydı ve kaşları aşağı indi.

Kızın tepkisi üzerine, belki de onu geç tanıdığını düşündü ama kız, "Böyle sorduğunuz için teşekkürler," dedi.

"Pardon?"

"İnsanlar genellikle tadilatı kimin yaptığını soruyor, benim yapıp yapmadığımı değil. Ataerkilliğe gölge düşürmek istemem," diye yalan söyledi. "Ama bir kadın bir kanepeyi yeniden döşeyebilir. Ve ben yaparım. Burası erkeğim ve onun kardeşiyle birlikte bana ait ama işi sadece ben ve erkeğim yapıyoruz."

"Bu parça harika," dedi ona.

Kadın gülümsedi. "Teşekkürler."

"Ama bunun kadar havalı ama daha rahat bir şeyiniz var mı?"

"Mobilyaları mı sikeyim?" diye sordu dudaklarını bükerek. Hale sessiz kaldı.

Elsa usulca güldü.

"Sizi daha önce duydum," diye paylaştı iş ortağı.

"Doğru," diye mırıldandı, ensesinde bir alarm hissi belirmişti. "Özür dilerim."

Gülümsedi. "Bebeğim, mobilyalarımın iyi görünümlü bir erkeğe fikir vermesinin bir iltifat olmadığını düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. Beni takip etmeye ne dersin?"

Onları dükkânın başka bir bölümüne götürmemiş. Onları arka sokağa götürdü, sokak boyunca ilerletti ve arka kapıdan bir sonraki mülke götürdü, oradan da içeri girdiler.

Bu sırada koruması onları takip etti.

Elsa onu fark etti ve orada olduğu için rahatladığını saklamadan memnun bir şekilde gülümsedi. İş arkadaşı da onu fark etti ve tek kelime etmedi.

"Burası bizim çalışma alanımız," diye gereksiz bir açıklama yaparak devam eden işler, aletler ve bol miktarda talaşla dolu büyük alanı anlattı.

İçinden geçtiler ve başka bir orta yüzyıl parçasının önünde durdular. Bu kutu gibiydi, kolları yastıklı ve karahindiba renginde kadife kaplı kalın, rahat görünümlü minderleri vardı.

Onun için yeterince uzun değildi ama böyle bir kanepeyle yaratıcı olabilirdi.

Kadın, "İşte bu tam bir mobilya," dedi.

"Bayıldım," dedi Elsa ona. "Ama daha bitmedi."

Ama değildi. Minderlerden birinin kılıfı yoktu ve parçanın ayakları da yoktu.

"Yakın, yine de, deneyebilmeniz için geçici bacaklar takabilirim."

"İşin bitmesi ne kadar sürer?" Elsa sordu.

"Birkaç gün."

Hale'in hissettiği endişe, Elsa'nın açıkça, "Şey, görüyorsunuz, şu anki kanepem bana, yirmi yıldır annemle ilişkisi olduğunu yeni öğrendiğim amcam Adam tarafından verildi. Bu yüzden gitmesi biraz önemli."

Kadının gözleri büyüdü. "Vay canına, kardeşim. Seni anlıyorum. Ama biraz daha dayanabilirsen, bunu senden alabilirim, gerekiyorsa yenileyebilirim ya da satabilirim. Ne durumda olduğuna bağlı olarak, takas olarak, bunu ya ücretsiz teslim edebilirim ya da birkaç yüz dolar indirim yapabilirim. Teslimat için 100 dolar alıyoruz. Her zamanki harika işimi yapacağıma söz veriyorum ama hızlıca halledeceğim. Kanepenizin resmi var mı?"

Elsa telefonunu çıkardı.

Bunu yaparken kadın adama döndü.

"Ben Gemma," diye tanıttı. Sonra da onun hissettiği telaşa hitap etti. "Ve belli ki bunu Elsa'nın Borsası'na satmayacağım çünkü..." Elsa'ya doğru bir el hareketi yaptı.

Elsa başını kaldırdı, solgun teni daha da solgunlaşmıştı, ne olduğunu geç de olsa fark etmişti.

"Ya da başka biri," diye devam etti Gemma. "Bu benim işim değil, söz veriyorum. Ayrıca bana tekrar müşteri de kazandırmaz, o yüzden sadece söylüyorum."

"Teşekkürler," diye yanıtladı.

"Bu benim şu anki kanepem." Elsa telefonunu uzattı.

"Güzel," dedi Gemma. "Muhtemelen takas indirimi yapabiliriz. Emin olmak için parçayı görmem gerekecek. Bir zamanlar hilekâr bir orospu çocuğuna ait olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Kötü şans getirir. Kimse almaz. Bana cumaya kadar süre verebilir misin? Değişimi o zaman planlarız. Bu bana bir son tarih verir. Ateş yak."

"Cuma işe yarar. Ama şu turuncu medya merkezini de almak istiyorum. O da sizinkilerden biri mi?" Elsa sordu.

"Parlak ve cesur olan her şey benim. Topraksı ve yumuşak olan her şey Jadyn'e ait. Yani, evet."

"Onu seviyorum ve sahip olmak zorundayım." "O zaman senindir."

Hale ve Hudson, deneyebilmeleri için Gemma'nın kanepeye geçici ayaklar koymasına yardımcı oldular ve görüldüğü kadar rahat hissettirdi. Daha sonra Elsa'ya kalıcı ayaklar için ne düşündüğünü gösterdi ve Elsa da bu ayakların işine yarayacağını kabul etti. Bundan sonra Gemma onları mağazaya kadar götürdü. Elsa alışverişini yaptı. Teslimat zamanını ayarladı. Ve bunu yaparken Jadyn ile tanıştılar.

Bu iş bittikten sonra, dükkândan çıktıklarında Hale gecikmeli olarak Hudson'ı Elsa'yla tanıştırdı. Samimiydi ama kaldırımında oldukları için tanışma faslına pek dikkat edememişti.

Bu arada, Hale'in ekibi ona iki koruma tahsis etmişti: Hudson ve Rocco adında bir adam. İkisi de

Ekibin genç üyeleri Hudson eski özel kuvvetler ordusundan, Rocco ise eski gizli servisten geliyordu ve ikisi de babasının korumalığını yapmamıştı.

Nedense Hale bu sonuncuyu bir artı olarak görmüştü.

Elsa onları Chelsea Market'e götürdü ve Dickson's Farmstand Meats'ten ona (ve Hudson'a) bir sosisli sandviç aldı.

Onları arabasına götürüp yediler, Hudson ön koltukta idi ve Paul onu bırakması için ofisine götürüyordu.

Konuyu açan Elsa'ydı.

"Gemma bu kadar havalı olmasaydı, onu orada patlatabilirdim, değil mi?"

"Bendim. Başlarken ağzıma dikkat etmedim."

"Ailemle ilgili son haberleri vermeme gerek yoktu."

Bunu söylemekten nefret ediyordu ama söylenmesi gerekiyordu.

"Mesele benimle birlikte olmak değil bebeğim. Bu senin yeni hayatın. Buna alışman gerekecek. Her zaman nerede olduğunun, ne söylediğinin ve bunları kimin duyabileceğinin farkında olmalısın. Çünkü seni dinliyorlar."

"Bunu biliyorum. Ben de bu işin içindeydim. Bu işten para kazandım, Hale. Şu anda ana odağım bu değil, ama hala yapıyorum."

Bu bir itiraf değildi çünkü bunu zaten biliyordu.

Onu hissediyordu: Bu gelecekte yollarına çıkacak mıydı?

"Greg Kinnear Talk Soup'ta başladı ve Oscar'a aday gösterildi. Harrison Ford bir stüdyoda marangoz olarak çalışırken George Lucas onu gördü ve Han Solo için okumasını istedi. Bir şeyi istediğin ve onun peşinden gittiğin bir başlangıç hikayen var. Bu süreçte kimse zarar görmedi."

Yüzünü buruşturdu ve adam nedenini biliyordu.

Çünkü bu tamamen doğru olmayabilir.

"Benimle olduğun için geçmişinden pişmanlık duyma. Bundan nefret ederim," dedi kararlı bir şekilde.

"Yine de küçük tavuklar tünemek için eve geliyor. Anlıyor musun?"

Onun için hissetti çünkü
öyleydi. "Evet, biliyorum."

Boynuna bir öpücük kondurmak için onu kendine çekti, sonra gitmesine izin verdi ve açılması gereken başka bir konuyu açtı, ama bunu yapmak istemedi.

"Annen ve kardeşinle iletişime geçtin mi?"

Başını sallamadan önce yüzünü daha da buruşturdu. "Anne. Evet. Ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu ama konuşacağımızı söyledim. Belki gelecek hafta. Beni sevdiğini ve hazır olduğumda beni göreceğini söyledi. Oskar da evet. Beni mesaj bombardımanına tutmayı bırakmasını söyledim. Yaptığı şey hoşuma gitmiyordu ve bırakması gerekiyordu. Ne söylediğinin bir önemi yoktu, fikrimi değiştirmeyecekti. Ve bunun sonucunda beni daha fazla mesaj bombardımanına tuttu, nasıl hatalı olduğumu açıkladı."

"Ne diyor?"

"Annemin şu anda bir avukata verecek parası yok ve Naomi Adam'ı temizledi, bu yüzden ona yardım edecek durumda değil, bu yüzden Oskar devreye giriyor. Babam zaten anneme yüklü bir tazminat ödemeye niyetli olduğu için buna gerek yok. Ama bunu Oskar'a söylemedim."

"Güzel."

"Onu görmezden geliyorum, bu yüzden durdu.

Şimdilik." "Tamam."

Binasının önüne iki kez park etmişlerdi ama o dışarı çıkmadı. Ona uzun uzun baktı.

Sonra da "İnsan içine çıktığında her zaman dikkatli oluyor musun?" diye sordu.

"Bir bakıma. Babamdan dolayı bildiğim tek şey bu. Yani her zaman nasıl yaşadığımın bir parçası. Düşündüğünüz kadar rahatsız edici değil. Kadınlar hayatlarında doğal olarak bazı şeylere karşı korunurlar çünkü her gün karşılaştıkları tehlikeler vardır. Bu da onun gibi bir şey. Anahtarınız parmaklarınızın arasındayken yürümek gibi. Buna alışacaksınız."

Başını salladı ama mutlu görünmüyordu.

Ama bu mutsuzluk, bunun geleceğinin bir parçası olmasıyla ilgili değildi. Hale'in hayatının bir parçası olmasıyla ilgiliydi. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Belki de bakışlarında şefkatli bir şeyler olduğu içindi ve o gün onunla ilgili diğer şeylerde olduğu gibi, onun bakışlarını da göğsünde hissetti.

"İşe dönmem gerekiyor ve az önce soğan yedim, o yüzden ne yazık ki öpücük yok," dedi. "Ama benimle buluştuğun için teşekkürler."

"Sosisli için teşekkürler."

Onu öpmek istemiyordu ama bu sarılmak için gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Sonra onunkiyile birlikte sosisli sandviç kalıntılarını da aldı ve arabadan indi.

Paul kız içeri girene kadar bekledi ve Hale onun içeri girişini izledi.

Ama bunu yaparken bir değişim hissetti ve o sıcaklığı hissetmedi.

Tedirginlik boynuna doğru ilerliyordu ve şimdi göğsünün sıkıştığını hissediyordu.

Arabayla uzaklaştıklarında bunu anlamamış ve kontrol edememişti.

Ama bunun üzerine düşünecek zamanı da yoktu. Önünde Zoom aramalarıyla dolu bir öğleden sonra vardı.

Ve akşam yemeği için ne pişireceğine karar vermek zorundaydı.

BÖLÜM 16

BAHARATLI BOLONEZ

Elsa

L Bir gece önce olduğu gibi, asansörden indiğimde Hale beni karşıladı.

Öpmesi için başımı eğdim.

Bana verdi, sonra çantamı aldı ve ben de onu içeri kadar takip ettim.

Çantam bu kez orta boy bir tekerlekliydi ve içinde çok daha fazla eşya vardı. Beni açıkça bir hafta kalmaya davet etmemiştir ama eğer böyle bir şey söz konusuysa, hemen kabul edecektim.

Onun evinde olmak sabah işe gidip gelmemden yarım saat tasarruf etmemle ilgili değildi. Gerçi bu benim işime yaradı.

Mesele evinin tepeden tırnağa harika olması değildi. Yine de bu kesin bir bonus oldu.

Hayır.

Cidden, hayatında bir erkek olması böyle bir şeyse, çok şey kaçırmışım demektir.

Ancak, içimden bir ses bunun sadece "bir adam" olmadığını söylüyordu. Hale'di.

İzin verirseniz davamı açıklayayım.

Babanızın size dünyanızı sarsan süper boktan bir haber vermesi, sonra siz ağlarken birinin size sarılması,

Sen sızlanırken seni dinledim ve durumu ele alışını destekledim.

Yatağa gitmek ve sarılmak için sıcak bir bedene sahip olmak.

Uyanmak yukarı ve almak bir orgazm sen umutsuzca ihtiyacın vardı, ama kendini vermek zorunda değildin.

Gelecekteki mutluluğun müjdesini veren becerikli parmaklara sahip birinden orgazm olmak.

Güne başlamadan önce birinin size kahve ve simit yapması.

Sıraya girip sosisli sandviç alıp sizinle birlikte yiyecek birinin olması.

Sizi öpme şekliyle ne kadar çekici bulduğunu söyleyen birine sahip olmak.

Ve bunu ne kadar sık yaptığını.

Size bakışından ve basitçe söylemesinden bahsetmiyorum bile.

Ve gece eve geldiğinizde sizi kapıda (veya asansörde) karşılayan birinin olması.

Fliss kronik olarak tek eşliydi. Bu da her zaman bir erkek arkadaşı olduğu anlamına geliyordu. Genellikle uzun sürmezdi ama birinden ayrılıp biriyle tanıştıktan sonra göz açıp kapayıncaya kadar özel biri haline gelirdi. Bunun onun süper gücü olduğunu söylerdi.

Genellikle uzun sürmedikleri gerçeğinden de tahmin edilebileceği gibi, erkek arkadaşlarının hiçbirisi Hale'in görüldüğü kadar harika değildi.

Bu yüzden uzun sürmemiş olabilirler.

Öte yandan, Carole üniversite ikinci sınıftan geçen yıl ayrıldıkları zamana kadar aynı erkek arkadaşıyla birlikte olmuştu. Yıkılmıştı. Geleceğinde bir yüzük olduğunu düşünmüştü (ve bunu son beş yıldır düşünüyordu). Sonunda daha fazla bekleyememiş ve ilişkiyi bitirmiş.

Ama Fliss ve ben hiçbir zaman onun en büyük hayranı olmamıştık. İkimiz için de fazla kaba biriydi (ve açıkçası Carole için de öyleydi, ama her şey bittikten sonra bazı şeyleri itiraf etti.

onu rahatsız eden). Hâlâ "işte böyle dedi" şakaları yapan ve göğüslere "tokmak" diyen türden bir adamdı. Carole bunu anlayıp onu kazıyıp attığında Fliss de ben de gizliden gizliye rahatlamıştık.

Yani açıkçası Hale ile aynı ligde bile değil.

Açıkçası artık kavga etmediğimiz için aramızın bu kadar iyi olmasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Can sıkıcı bir şey yapmasını ya da kırmızı bayrak çekecek bir davranışta bulunmasını bekleyip duruyordum.

Yani, son dakikada benimle bir kanepeye bakmak için öğle yemeğine geldi. Babamın bile bunu yapacağından emin değildim.

Ve gerçekten, bir gece önce ona gitmek, onun... Hale olması, dinlemesi, desteklemesi ve ihtiyacım olduğunda bana alan tanınması, ihtiyacım olduğunda saçımı okşaması ve devam etmem gerektiğinde konuyu kapatması.

Onun ne kadar muhteşem olduğuna kendimi kaptırmıştım.

Onunla ilgili başka şeylere de kapılıyordum.

Öncelikle, hayatının ne kadar boktan göründüğünü ve bu konuda bir şeyler yapmayı ne kadar derinden istediğimi. Normal bir şey değil, ona iyi bir insan olmak ve kötüye ağır basacak iyi anılar biriktirmesine yardımcı olmak gibi. Ya da içini dökebilmesi ve iyileşebilmesi için bir danışma kurulu olmak gibi. Gerçi bunları da yapmak istiyordum.

Hayır, geçmişini silecek ve ona daha iyisini verecek bir büyü bulmak gibi bir şey.

Bu arzu o kadar ileri gitmişti ki, o gün boyunca aklım ziyarete gelen iyi bir cadının (tabii ki benim doppelgänger'imdi ve aynı şekilde tül giymiyordu, onun yerine vintage Halston giyiyordu) bana zamanda geriye gitmemi ve Hale'e yapılan tüm yanlışları düzeltmemi sağlayacak sihirli bir değnek vereceği fantezilerine gitti.

Genelde o tip bir kız değildim.

Hayalperest değildim. Öyleydim. Ama hayallerim hedeflerdi. Gerçekçiydiler. Yapılabilirdi.

Fantastik değil.

Bununla birlikte, İyi Cadı Öteki Ben gerçek hayatta ziyarete gelse bile, hangi yanlışları düzelteceğimi bilemezdim.

Tanıştığımızdan ve aramızda bunlar olmaya başladığından beri, her şey benimle ilgiliydi.

Kapattığı için değil. Paylaştı. Ama o kadar da açık sözlü değildi. Kendimi onu korurken buldum çünkü onu güvende tutmak için sahip olmama izin verdiği tek şey buydu.

Ve bu, şu anda açıkça mutlu olmadığı gerçeğine bile girmiyordu.

İşini sevmediğini, ne kadar yoğun olduğunu ya da kimlerle uğraşmak zorunda kaldığını ya da bunların bir kısmını ya da hepsini hissettim.

Ama o da bu konuda bir şey paylaşmadı.

Yani geçmiş ve şimdiki zaman Hale için mutlak bir bok gibi görünüyordu.

Yine de muhteşem bir i n s a n d ı . Sadece iyi biriydi, İyi adam.

Onun için üzuldüm, çünkü derinlerde bir yerde olabilirdi ama üzüldüğünü biliyordum.

Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Çantamı merdivenlerin dibine kadar götürdü, sonra mutfağa doğru yöneldi ve "Şarap mı kokteyl mi?" diye sordu.

Adaya baktım, orada kırmızı bir açık vardı ve o çoktan içmeye başlamıştı.

"Şarap," diye cevap verdim, çıplak topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kışlık beyaz trençkotumu silkerek.

Altında basit bir beyaz tişört ve skinny jean vardı. Bu günün üç numaralı kıyafetiydi: başlangıçta işe giderken giydiğim siyah tulum ve hırka, çektiğim bir bölüm için Escada pantolon takım, Hale ile öğle yemeğinde dışarı çıkarken giydiğim ve şu anda onunla evde olduğum kıyafet.

"Tanrım, harika kokuyor," dedim onu mutfağa kadar takip ederek. "Bu da ne?"

"Bolonez spagetti," diye yanıtladı Hale şarabımı doldururken. "Kaynıyor. Beklediğimden daha geç başladım. Bitmesine bir saat var. Ve

ekmek hala mayalanıyor. Ama fırına girmeye neredeyse hazır."

Ona bakmak için önüme uzattığı şarap bardağını görmezden geldim.

"Bekle," diye başladım. "Yani, hazır ekmek hamuru aldın ve şimdi neredeyse fırına girmeye hazır, yoksa eve gelip ekmek mi yaptın? Sıfırdan mı?"

"Eve geldim ve sıfırdan ekmek yaptım," dedi bana. "Bolonez de sıfırdan. Umarım baharat seviyorsundur. İçine biraz biber koydum. Normalde makarna da yapardım ama vaktim yoktu."

Şarabımı aldım ama içmedim. Adanın etrafından dolaşarak ocağa gittim ve krem rengi emaye Le Creuset Hollanda fırınının kapağını kaldırdım.

Saf bir iyilik rüzgârı bana doğru sürüklendi. Ve kokusu kadar güzel görünüyordu.

Kapağı tekrar kapattım ve Hale'e döndüm. "Sen bu gezegenden misin? Yani, gerçekten. Gizlilik anlaşması imzaladım. Ellerini iyi kullanan, bir kadın gözyaşlarına boğulduğunda çıldırmayan ve yemek yapmayı bilen seksi erkeklerden oluşan bir uzaylı türünden olup olmadığını kimseye söyleyemem."

Gülümsedi ve bir kolunu belime dolayıp beni önüne doğru çektiğinde şarabıma dikkat etmek zorunda kaldım.

"Ben uzaylı değilim," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Her zaman mükemmel bir kıyafet giyen, oldukları kişi olan ve bunu her zaman ortaya koyan, boşalırken bir melek gibi ses çıkaran ama bir cadı gibi sakso çeken kadınlardan oluşan gizli bir topluluktan mısınız?"

"Ah canım," diye yalandan üzüldüm. "Themyscira kardeşliği bana çok kızacak. Bunu anlamaman gerekiyordu. En azından bileziklerimi ve altın kementimi bulmadın."

Bir kahkaha patlattı ve ona bunu yaptırdığım için çok mutluydum, biraz endişeliydi.

Beyaz bir tişörtün üzerine zeytin yeşili bir kazak ve solmuş bir kot pantolon giymişti.

Parmağımı kazağının yakasında gezdirdim (kaşmir, güzel, her zaman mükemmel bir kıyafeti de vardı) ve "Günün nasıl geçti?" diye sormadan önce gülmeyi kesmesini bekledim.

"Sadece bir gündü," diye cevap verdi, daldı, ağzını ağzıma değdirdi ve gitmeme izin verdi.

Şurada.

Paylaşm

ak.

Ama gelmiyor.

Biraz daha derine inmenin zamanı geldiğine

karar verdim. "Ne yaptın?"

Adadaki bir çekmeceyi açıyordu, içinde bir Focaccia somunu yükseliyor gibi görünüyordu.

"Zoom toplantıları. Daha fazla Zoom toplantısı. Seninle öğle yemeğine gittim. Orayı kapatmak için ofise döndüm, buraya geldim, ekmeğe başladım ve sonra daha fazla Zoom toplantısı yaptım."

"Bu normal bir gün mü?"

"Yapmaya çalıştığım şeyler düşünüldüğünde, toplantıların yüz yüze olmasını tercih ediyorum çünkü Corey Szabo'nun oğlu olduğum için insanlar beni korkutucu buluyor. Ben bir süreliğine sahadayken ve geri döneceğimi bildiklerinde kafalarını sallayıp kabul edemezler ve sonra da istediklerini yapamazlar."

Yapmaya çalıştığı şeyleri biliyordum. Maaşlarını artırdığı, ancak çok daha büyük ikramiyelerini kestiği için kızgın yöneticilerin kavga ederek ayrıldıklarını duymuştum. Cinsiyetiniz veya renginiz ne olursa olsun tüm maaşların eşitlenmesi ve zorunlu annelik ve babalık izni, yerinde çocuk bakımı ve eğitim fırsatları da dahil olmak üzere sosyal yardım paketlerinin önemli ölçüde iyileştirilmesi için kar hanelerine vurmalarını talep ettiği darbeleri duymuştum.

Böyle köklü bir kurum kültürünü değiştirmek için ne kadar çok çalışmak gerektiği hiç aklıma gelmemişi.

Bana sırtıttı, prova çekmecesini kapattı ve fırına gitti.
"Gerçi ekmek yapmak normal değil."

"Böyle yemek yapmayı nereden
öğrendin?" "Genny."

"Imogen Swan sıfırdan ekmek mi yapıyor?"

Başını salladı ama "O gerçekten iyi bir aşçı. Çoğunlukla bana nasıl yapılacağını öğretti ve ben de merak ettim. Eğer yemek yaparsam, her şeyi sıfırdan yaparım. Kendim yapabiliyorken ve yüz kat daha iyiyken bir kutu istiridye çorbası açmanın anlamını göremiyorum."

"Yine de çok daha fazla zaman alıyor."

"Evet," diye mırıldandı. "Bu da sık sık yemek yapamadığım anlamına geliyor. O yüzden teşekkürler bebeğim, bu harika oldu."

"Benim için bir zevk, birden fazla
şekilde." Bana göz kırptı.

Çok tatlıydı.

Ama hoşlandığı bir şeyi çok sık yapamadığını yeni öğrendiğim gerçeğini göz önünde bulundurursak, Hale'yle tanışma faslını henüz bitirmemiştim.

Bu yüzden devam ettim.

"Babanı kaybetmeden önce çok yemek yapar mıydın?"

"Evet," diye cevap verdi, fırını açıp sosu kontrol ettikten sonra şarap kadehine gitti, aldı ve bir yudum içti. Sonra yüzünü bana dönerek adaya yaslandı. "Kampta çocuklara nasıl yemek yapılacağını öğrettim. Ve bu süreçte cimri davranmadım."

Doğru.

Babasının imparatorluğunu devralmadan önce sorunlu çocuklar için bir kamp işletiyordu. Kendisiyle yaptığım röportaj sırasında bu konudan kısaca bahsetmiştik ama o kampta geçirdiği zamandan ziyade Trail Blazer hakkında konuşmaya yönlendirmişti.

"Kampı özlüyor musun?"

"Her gün," dedi neşeyle, ses tonu cevabıyla uyuşmuyordu, bu da kafamın içinde daha fazla alarm zilin çalmasına neden oldu. "Yürüyüş yapmayı ya da çadır kurmayı ya da ateş yakmayı ya da

İçinden atması gereken çok şey olan bir çocukla bire bir görüşüyorum ve ben de ondan bunları almaya istekli olan tanıştığı ilk kişiyim."

Hale'in günlerini bu şekilde geçirmeyi tercih etmesine hiç şaşırmadım.

"Oraya hiç geri döndün mü?"

Başını iki yana salladı. "Nadiren. Artık Trail Blazer'ın bir parçası ve başında iyi bir adam var. Adı Frank Rossi. Ona ayak bağı olmak istemem. Temelli ayrıldım, arkasını kolladığımı düşünmesine gerek yok."

"Öyle misin? Temelli mi yani?"

Başını salladı. "O mekânı işletiyorsun, orada yaşıyorsun. Çocuklarla birlikte yaşıyorsun. Şoförün seni geceleri Pacific Palisades'teki malikanene götürüp aktrislerle martini içtikten sonra ertesi gün geri getirmiyor."

"Belki Trail Blazer ile daha fazla çalışmaya başlayabilirsiniz. Bu daha büyük. Erişim alanı çok büyük olacak. Bu, şu anda sahip olduğunuz iki şeye de uyuyor gibi görünüyor."

"Bu Judge'ın bebeği." Başını yana eğdi, gözleri kısıldı. "Bu sorgulama da neyin nesi?"

"Bu bir sorgulama değil," diye cevap verdim. "Sadece her şeyin benimle ilgili olduğunu fark ettim ve seninle ilgili olmasının hoş bir değişiklik olabileceğini düşündüm."

"Sizin için heyecan verici şeyler oluyor. Başınıza gelmesini istemediğiniz dramatik şeyler geliyor ama başka seçeneğiniz yok. Bu yüzden seninle ilgili olması çok doğal. Benim hayatım sıkıcı."

Sıkıcı mı?

"Siz dünyanın en büyük şirketinin başkanıısınız," dedim.

"İnsanlar günlük işlerin ne kadar sıradan olduğunu bilselerdi şaşırdırlardı."

"Uzaklaşabilir misin?"

Kaşları çatıldı. "Ve geçmiş uygulamalara geri dönmelerine izin mi vereyim? Size söz veriyorum, yerime birini seçebilirim,

ve yaklaşık bir ay içinde onu nasıl yozlaştıracaklarını bulacaklardı."

"Yani sen olmalısın," dedim usulca.

Hareket etmese bile benden uzaklaşıyor gibiydi.

"Yaptığım şeyle ilgili bir sorunun mu var?" diye sorduğunda nedenini anladım.

"Bunu yapmaktan zevk almamanla ilgili bir sorunun var."

"Tanrım, Tom gibi konuşuyorsun."

Ses tonu sabırsız olsa da alınmadım, çünkü Tom onu seviyordu ve onunla ilgilenmek isterdi ve ben onu sevmiyor olabilirdim, ama ondan çok hoşlanıyordum.

Ve ona göz kulak olmak istedim.

"Bırakabiliriz," diye teklif ettim, teklif etmek istemediğim gibi bırakmak da istemiyordum.

Ama işte ben, onun için çok derinleştığinin ilk belirtisinde geri çekilen yeni bir kalıba giriyordum.

Belki de aramızdaki bu erken dönemde yapılacak en doğru şey buydu.

Hiç öyle hissetmedim.

"Bu iyi olur," diye mırıldandı, biraz şarap içtikten sonra sıcaklığı kontrol etmek için fırına gitti.

Sonra prova çekmecesine gitti ve ekmeği çıkardı.

Yağlamasını, çukurlaştırmasını ve tuzlamasını izledim.

Ayrıca üzerine biberiye ve kıyılmış sarımsak serpti.

Salyalarım akıyordu ve daha pişmemişti bile.

Tavayı fırına koydu ve ellerini yıkamak için lavaboya gitti.

Bu sırada taburenin üzerindeydim.

Bu sırada ruh halinin değiştiğini fark ettim. Farklı bir sohbet konusu açmamıştı. Bana bakmıyordu bile.

Ağzımdan şu sözler döküldü: "Zorlayıcı göründüğüm için özür dilerim.

Sadece seni tanımaya çalışıyorum."

Su doldurduğu bir tencereyi ocağın üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı. "Doğru. O yüzden bunu her şeyi anlattığın bir röportaj gibi görünmeden yapman iyi olur. Hayatın tamamı Elsa's Exchange'in bir bölümü değil."

Sözlerinden etkilendiğim için hiçbir şey söylemedim.

Sanki bana hıyarlık etmemiş gibi suyu tuzladı.

Çıktım. Takıldım. Hatta birkaç erkekle bir süre birlikte oldum, ama bu "bir süre" çok uzun sürmedi.

Ancak o anda bu tür bir durumla nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir deneyimim olmadığını fark ettim. Açıkçası, bir pislik gibi davrandığı için ilk düşüncem ayrılmak oldu.

Hale salatayla başladı, spagettiye koydu ve gerçekten de günümü sorarken akşam yemeğini bitirdi. Fliss'i sordu. Babamla görüşüp görüşmediğimi sordu.

Sorularını kısa ve soğukkanlı bir şekilde yanıtlamıştım, öyle ki yemeği hazırlayıp yanıma oturduğunda sessizce yemiştik.

Yemeklerinin ne kadar restoran kalitesinde lezzetli olduğunu belli belirsiz fark ettim, ama bir anlamda gerçekten tadına bakmadım.

O zahmete girmişti, ben de yemek yiyecektim.
o.

Ondan sonra, ikimiz için de en güvenli bahsin Eşyalarımı alıp gideceğim.

Her şeyi itiraf etmeye hazır değildi. Anlamıştım. Bir yıldır mesajlaşıyor, aylardır aramızdaki çekimle savaşıyorduk ve bunu denemeye daha yeni karar vermiştik. Eğer çok hızlı zorluyorsam, tamam.

Ama bunu belli etmeden de ifade etmenin yolları vardı.

Yemeğin yarısına gelmiştik ki Hale elindeki spagetti tabağına doğru mırıldandı: "İyi ki bu kadar emek vermişim."

"Çok lezzetli," diye zorla söyledim. Cevap vermedi.

Dayanılmaz bir sessizlik içinde iki lokma daha yedim ve sonra, "Biliyor musun, sanırım bu işi çok fazla ve çok hızlı yaptık. Belki de bu gece benim evimde uyumalıyım."

"Kaçıyorsun, anlıyorum."

Bunu yine yemeğine söyledi, bu da beni çok sinirlendirdi.

"Kaçmıyorum. Ama eminim ki şu anda iyi bir hava olmadığını gözden kaçırmamışsınızdır."

Sonunda bana baktı. "Çünkü eve geldin, benimle uğraştın ve ben senden geri çekilmeni istedim. Ve bunu yaptığım için kırgınsın."

"Hayır, senin pisliğine bulaşmadım. Ve yine hayır, benden geri çekilmemi istediğin için kırgın değilim. Bunu yapmamı istediğin için kırgınım. Senden hoşlanıyorum. Seni merak ediyorum. Pek açık sözlü değilsin, bu yüzden seni tanımaya çalışıyordum. Sohbet ediyorduk, Hale. Ve sen bunu en nazik şekilde sonlandırmadın."

"Güven sorunlarım olduğunu bilmek için lisanslı bir terapist olmaya gerek yok, Elsa, ve nedenini, ve sınırlar koymam gerektiğini anlamak için, ve oradan, beni biraz rahat bırak."

"Öyleydin, Hale. Ne zaman kendini geri çeksen pes ediyorum." "Bu konuşmanın da kanıtladığı gibi, pek de zarafetle değil." Pekala, yeter.

Taburemden kaydım ve "Yemek için teşekkür ederim, çok lezzetliydi. Temizliğe yardım ederdim ama eminim bu işleri sizin yerinize yapacak birileri vardır, o yüzden ben gideyim."

Çantama doğru ilerliyordum ama o yoluma çıktı. "Bunu konuşarak halledeceğiz," diye ilan etti. "Hayır, ben gidiyorum," diye karşılık verdim.

"Sen yapamam koşmakuzakta her zaman
Biz var bir anlaşmazlık."

"Ne zaman bir pislik gibi davransan yapabilirim." "Yani şimdi beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hiç de değil, çünkü bana bir pislik gibi davranmana izin vereceğim çok fazla zaman yok."

"Bu kesin bir tehdit, bebeğim."

"Nasıl istersen öyle al, bebeğim. Şimdi lütfen yolumdan çekil."

Yolumdan çekilmedi.

Ona tekrar sormadım ya da valizime ulaşmak için ondan kaçmaya çalışmak gibi kaba bir şey yapmadım.

Bunların hiçbirini yapmadım çünkü hissettiklerimle başa çıkmaya çalışıyordum.

Sadece kızgın değildim, incinmiştim.

Ve korkmuştum, çünkü bu acı canımı yakıyordu. Çekip gitmek istemedim.

Ama söylediği şeyi yaptığımı düşünmüyordum. Kavga ettiğimizde ortaya çıkan duygulardan hoşlanmıyordum. Ve bir gece önce son derece zor bir gece geçirdikten sonra buna ihtiyacım yoktu. Ama bana güvenmeyi ve bana açılmayı öğrenmesine ihtiyacım vardı.

Bir haber: Hale'de kırmızı bir bayrak dalgalanıyordu ve birdenbire iki şeyin farkına vardım. Birincisi, bayrak başından beri sallanıyordu ve ben fark etmemiştim. Ve ikincisi, ona itiraf ettiğimden daha fazla ilgi duyuyordum, çünkü sonunda bunu görmek içimi parçaladı.

Göz temasını kestim, çünkü lanet olsun, yine ağlayacaktım.

Bana neler oluyordu? "Bebeğim," diye fısıldadı.

Duygularımı görmüştü ve bundan hoşlanmamıştı.

Ve Tanrım, neden bir pislik gibi davrandığında bile bu kadar harikaydı?

Yaklaşıp çenemi avuçlarının arasına aldığı anda kıpırdamadım ama "Lütfen gitme" derken ona bakmama izin vermedi.

Ve tatlı. Bir pislik olduktan sonra tatlı ve harika olabilir. Ugh.

Gözyaşlarımı tutamadım ve bakışlarımı onunkilere diktim. Hemen dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

Tanrım, bunu yapmasını çok severdim.

"Bu konuda bana biraz alan tanımalısın," dedi nazikçe.
"İnsanları içeri almaya alışık değilim."

Küstahta bir şey söylemek istedim, çünkü açıkçası, ama ağzımı kapalı tuttum.

"Ve Elsa, benden bu kadar kolay vazgeçmemeni istiyorum," diye itti.

Pekal

a.

Lanet
olsun.

Bu o kadar doğruydı ki, beni o kadar sarstı ki, bir elimi kaldırıp onun koluna sarmak zorunda kaldım.

Ona dokunduğum anda içime bir güç doldu ve aynı şeyin onda da olduğunu biliyordum, çünkü aramızdaki şeyler değişti.

Suçlandı.

Bum!

Gözlerinde gördüm, bacaklarımın arasında hissettim. Ve aniden öpüşmeye başladık.

Ağızlara dokunmak yok. Alay etmek yok.

Dil, baskı ve ihtiyaç. Şaşırtıcıydı. Tüketiyordu. Biraz korkutucuydu.

Çünkü o her şeydi.

Hale başladığı gibi aniden bitirdi.

"Yukarı çık" diye emrettiğinde bacaklarım tutmaz oldu.

Bununla ilgili bir şey o kadar tahrik ediciydi ki, Hale hariç her şey aklımdan uçup gitti, öpücüğünden dudaklarımın karıncalanması ve kendime biraz almak üzere olduğumu bilmek ve bunu çok kötü istedim, açlık gibi hissettim.

Cevap vermedim, tereddüt etmedim ve oyalanmadım. Koşmadım da. Ama tek kelime etmeden döndüm ve aceleyle merdivenleri çıktım.

Yatağının ayak ucunda onu bekliyordum, karnım düşmüştü, vajinam kasılıyordu ve içeri girdiğinde onu acele ettirmek istedim ama nedense yapmadım. Bana doğru yürürken acele etmemesini izliyordum.

Yüzünde öpüşmemizin yoğunluğunun görünür bir tanımıydı, hepsini almam, ezberlemem gerekiyordu.

Hisset.

Önümde durdu ve elini ensemden saçlarıma doğru kaydırıp "Seni ilk aradığım andan beri becermek istiyorum" diye mırıldanırken ürperdim.

Aman Tanrım.

O görüşme sırasında çok sinir bozucuydu. Ama ben de aynısını istemiştim.

"Hale," diye nefes aldım, hissettiğim duyguların ne kadar büyük olduğu konusunda korkmaya başlamıştım.

"Yavaş olmayacak bebeğim, nazik de olmayacak. Seninle işim bittiğinde kendini öyle bir sikilmiş hissedeceksin ki, bu duyguyu hayatın boyunca unutamayacaksın."

Aman Tanrım.

Bekleyiş içinde inledim.

Hale beni bekletmedi.

Elini saçlarımda dolaştırdı ve başımı geriye doğru çektiğinde omurgamdan aşağı bir his yayıldı ve bacaklarımda arasında patladı ve bana doğru eğilirken ağzı benimkine çarptı ve ikimiz de yatağa düştük.

Haklıydı, yavaş değildi.

Ama tek taraflı olacaktı.

Bunu tişörtümü çıkardığında anladım, kazağına uzanmaya çalıştım ve bana "Mm-mm, tatlım. Bu sabah oynamana izin verdim. Bu sefer tamamen benimsin."

Bu başka bir sızlanmaya neden oldu. Ve Hale külotumla birlikte kot pantolonumu çekiştirdiğinde bir tane daha geldi.

Sonra nefesim kesildi çünkü ağzı bacaklarımda arasındaydı.

Aslında, iki eliyle kıcımı avuçlamıştı ve kendini benden besliyordu.

Zorluydu, ısrarcıydı, Tanrım, inanılmazdı. Birinin üzerime böylesine hünerle, böylesine arzuyla, böylesine ihtiyaçla indiğini daha önce hiç deneyimlememiştim.

Bacaklarımla onu çevrelemeye çalıştım, ama o bacaklarımın arasını açtı, geniş ve yüksek, elleri dizlerimin arkasındaydı, etime karşı mırıldanıyordu. "Hayır, benim için açık kal."

Kukum onun sözleri ve eylemleri karşısında ıslak ıslak ağladı ve tekrar üzerime indi.

Çok fazlaydı, çok büyüktü, daha fazla dayanamadım.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken Hale dizlerinin üzerine kalktı. Kazağını ve tişörtünü çıkarışını ve kot pantolonunu indirişini izledim.

Göğsünün ve karın kaslarının zarif, zayıf, kaslı hatları karşısında dehşete düşecektim ama siki gururla dışarı fırladığında anında dikkatim dağıldı, kalın, sert ve güzel damarlı.

Tanrım, ağzımda nasıl hissettirdiğini, tadının nasıl olduğunu biliyordum. Ama şimdi, ona içimde ihtiyacım vardı.

"Hale," diye yalvardım.

Yanımdaki yatağa uzandı, komodine uzandı ve bir prezervatifle geri geldi.

Tek eliyle yuvarlamasını izlerken kıvranmaya karşı koydum, sonra seksimi avuçladı, gözleri yüzümü tararken klitorisimi yoğurdu.

"Benim için hazır mısın, bebeğim?" diye sordu. Hazır olduğumu hissetmiş olmalı.

"Evet," diye ittim.

Bakışları vücudumun üzerinde dolaştı. "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Böyle düşünmesi hoşuma gidiyordu ama parmaklarının yaptığı şey beni öldürüyordu.

"Hale." Bu bir yalvarıştı.

Uzun bir parmağını içeriye doğru kaydırды.

Gözlerim geri yuvarlandı ve sırtım yataktan kalktı.

"Bana bak, Elsa."

Neredeyse nefes nefese kalarak yerleştim ve ona odaklanmaya çalıştım.

Parmağını dışarı kaydırды, sonra öne düştü, kalçalarını dalgalandırdı ve içime girdi, beni doldurdu.

Evet, evet. Oh, evet.

Kesinlikle nefes nefese kaldım.

"Sarin Ben Yukari. Sen olacakihtiyaç için
tutun " tavsiyede bulundu.

Oh, evet.

Söyleneni yaptım.

Sonra beni becerdi.

Cidden sikti beni.

İyi bir seks yaptığımı sanıyordum ama bir erkek tarafından hiç böyle alınmamıştım.

Ve eğer tarif etseydiniz, muhtemelen istemediğimi söyledim.

Ama çok yanılmış olurdum.

Sahiplenilmiş ve sahiplenilmiş, hükmedilmiş ve tapılmış.

Sütyenimin üzerinden meme ucumu okşadı, ama ben bunu gerçekten hissetmedim, çünkü her şey Hale'in gözlerimin üzerinde olması ve sikinin içime girmesiyle ilgiliydi. Parmaklarını klitorisime götürdü ve bu harika hissettirdi, ama şimdi beni öptüğü, amım olduğu gibi ağzıma da sahip olduğu gerçeğiyle ilgiliydi.

Sonsuza dek doruk noktamın kıyısındaymışım gibi hissettim, bu yüzden çöktüğümde, diline karşı inleyerek, itişlerine doğru eğilerek ayrı ayrı geldim.

Boğazımdan aşağıya doğru inledi, elini bacaklarımın arasından çekti, sonra her iki bileğimi de yakaladı ve başımın üzerine çekti. Bir elini bileklerime doladı, yatağa sabitledi ve beni sikmeye devam ederken izleyebilmek için hafifçe yukarı kaldırdı.

Sıkışmış ve sikilmekten başka bir şey yapamaz halde, amım onun sikinin etrafında dalgalanıyordu.

"Tatlım," diye fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu.

"Tanrım, sana yapmayı düşündüğüm şeyleri düşünerek mastürbasyon yaptım."

Tekrar nefes nefese
kalmaya başladım.

"Bunun gibi," diye
devam etti.

Her itışı karşılamak için kalçalarımı kaldırdım çünkü benim için yeniden inşa etmeye başlamıştı.

"Hepsini sana yapacağım Elsa," diye söz verdi.

Tanrım, umarım
öyledir. "Evet," diye
nefes aldım.

"Beni düşünerek kendine dokundun mu?"

"Evet," diye itiraf ettim.

"Sen iyi bir bebeksin," diye
mırıldandı. Amım onun tahrik edici
sikini sıktı. "İşte böyle, sağ beni,"
diye teşvik etti.

Bileklerimi tutan ellerine karşı koydum çünkü seksle
kararmış güzel yüzünü, şık göğsünü ve karın kaslarını
görüyor, beni doldururken ve geri çekilirken vücudunun
zarafetini izliyordum, ona dokunmam gerekiyordu.

"Ben seni becerirken kıpırdamadan dur," diye emretti.

Denedim, yapamadım, yine boşalacaktım.

"Bırak beni," diye homurdandı.

İkinci orgazm içimden geçerken haykırdım, onu aldığını
duyarak büyüdüm, doruk noktasını amıma pompalarken
zaten güçlü olan itişlerinin yoğunlaştığını hissettim.

Üzerime yığıldı, ağırlığının bir kısmı hâlâ ellerimi sıkın
kolu tarafından taşınıyordu. Nefesleri sertti ve boynumun
derisine hoş geliyordu, benimkiler de omzuna karşı aynı
olmalıydı.

Ve beni bırakmamasında hoşuma giden bir şey vardı.
Beni sabit tutması. İkimizin de işi bitmişti, ama bunu
yapması muhteşem seansımızı uzattı.

Sonunda bileklerimi bıraktığında dudaklarının boynuma
doğru kaydığını hissettim, ama sadece parmaklarını
ellerimden birinde benimkilerle birleştirebilmek için.

Kulağıma, "Tamam mı?"

diye sordu. "Daha fazla,"

diye cevapladım.

Başını hareket ettirdi, bana yavaş ve derin bir öpücük
verdi, öpücüğü bitirdi ve bariz bir şekilde "Seks sırasında
gerginleşiyorum" dedi.

"Fark ettim."

Dudakları kıvrıldı ve "Sende işe yaramış gibi
görünüyordu" dedi.

Bunlar sadece seks sonrası sorular değildi. Burada kontrol ve meraktan daha fazlası vardı.

Ama aslında ne kadar gergin olduğunu düşünürsek, bunun nedenini anlayabilirim.

"Benim için çok işe yaradı."

Parmakları sıkılaştı ve yüzündeki seks sonrası durgun ifadenin bir kısmı kayboldu, ben de kendimi destekledim.

"Benden vazgeçme."

Gözlerimi kapattım ve elini sıktım.

"Ve senden, kaldırdığım çitlerden birine çarptığında uzaklaşmayı ya da duygusal olarak geri çekilmeyi bırakmanı istiyorum." diye devam ettiğinde onları açtım.

Bunu yaptığım gerçeğinden nefret ettiğim kadar, bunu yaptığım konusunda haklı olmasından da nefret ediyordum.

Ama ben yaptım.

Boştaki eliyle parmak eklemlerini elmacık kemiğime hafifçe sürttü ve devam ederken sesi alçaldı.

"Bunun sabır gerektireceğini biliyorum Elsa. Belki çok şey istiyorum ama umarım istemem. İkimizin de sırtımızı dönüp harekete geçme eğilimi var. Ben senden hoşlanıyorum. Bunu seviyorum. Ve bu konuda benimle çalışmana ihtiyacım var, çünkü Pazartesi günü uçacağım ve sonra uzun mesafe olacak, bu yüzden daha da zorlaşacak. Bunun işe yarayıp yaramayacağını görmek istiyorsak, şimdi düşemeyiz."

Çok haklıydı. Yine de.

"Dün gece pek de iyi bir gece geçirmedi, Hale," diye hatırlattım ona.

Yüzünü buruşturdu.

Bunu hissetmesini ve göstermesini sevdim. Yine de.

"Evet," dedim nazikçe. "Belki de bu yüzden çok çabuk sinirlendim, ama hazır olduğunda paylaşman için sana alan açmamı istiyorsan, ailemle ilgili saçmalıklarla uğraşırken bana da biraz alan açmana ihtiyacım var."

"Bu aklımdan çıkmadı ama sinirlendiğimde bu da aklımdan çıktı. Ve bu hiç hoş değildi. Beni daha yakından tanımak istemene verdiğim tepki de hoş değildi. Özür dilerim, bebeğim."

Tamam, o bir pislikti.

Konuşmuştuk.

Her şeyi çözdük ve sonra barıştık... muhteşem bir şekilde.

Özür dilemeyi içine sindirmiş bir adama bunu vermek zorundaydınız.

Bizi bu ağır durumdan çıkarmanın zamanı gelmişti.

"Az önce iki harika orgazm yaşadığımı düşünürsek, affedildin," diye takıldım.

Beni tekrar öpmeden önce sırttı.

Sonra elimi bıraktı ve yataktan kalkmadan önce göğsümü, göbeğimi, karnımı ve sağ uyluğumun içini öperek vücudumdan aşağı kaydı.

Yanıma döndüm ve kıvrılıp kot pantolonunu kışına doğru çekişini izledim, komando olduğunu geç fark ettim, fermuarın açık V'si şimdi kasıklarındaki kahverengi bukleler için bir çerçeve oluşturuyordu.

Bacaklarım huzursuzca hareket etti, çünkü bu muhteşem bir manzaraydı.

Fermuarını çekmeye zahmet etmedi ve "Bu prezervatiften kurtulacağım. Geri geleceğim."

Banyoya gitti.

Yatağın üzerinde kaykıldım ve külotuma uzanarak kot pantolonumdan çıkardım.

O döndüğünde ben de onları giyiyordum.

Beni kollarımın altından kavradı, dizinin üzerinde yatağa girdi, beni de yanında sürükleyerek kocaman yatağının ortasında kucaklaştık, şehir ışıkları rahat sahnemizi aydınlatıyordu.

"Her ne kadar bunu çözmüş olsak da, düşününce, belki de kavga etmeyi bırakmayı denememeliyiz diye düşünüyorum," diye önerdim. "Karşı karşıya olmadığımızı fark ettiğimizde ilginç şeyler oluyor gibi görünüyor."

"Başka bir deyişle, hâlâ seni becerdiğimi hissediyorsun ve bundan hoşlanıyorsun."

"Başka bir deyişle, evet."

Kıkırdamaya başladı ve beni kendine doğru çekerek başımı çenesinin altına sıkıştırdı.

Ve işte o zaman her şeye değdi. Ama bunu beni parçalayarak yaptı.

"Babam Camp Trail Blazer'da çalışmamdan nefret ederdi. Olduğu kişi olduğuna, yaptığı her şeyi başardığına ve kamp danışmanı dediği bir oğlu olduğuna inanamıyordu. Bu konuda tartışmıştık. İntihar etmeden önce onunla son kez konuştuğumda, eğer dönüştüğüm adamı beğenmediyse hayatımdan çekilebileceğini söyledim. Sonra da çekip gittim. Bu sözler benden duyduğu son sözler oldu. Ve benim de ona söyleyebileceğim son sözlerdi. Hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım, Elsa. Ve bu beni kahrediyor."

Şey...

Kahretsin.

Ona doğru ittim, sıkıca tutundum ve "Tatlım" diye fısıldadım.

Çünkü, başka ne diyebilirdim ki?

"Bu yüzden onun mirası için yapmam gerekeni yapmalıyım, tamam mı?"

"Tamam," diye hemen kabul ettim, tamamen aynı fikirde olmasam bile.

Bunun ötesine geçmesi gerekiyordu ve babasıyla son olacağını hayal bile edemeyeceği hararetli bir konuşmayı telafi etmek için mutluluğundan vazgeçemezdi.

Ama şimdilik bu işin peşini bırakacaktım. "Tamam," diye mırıldandı.

Onu kollarımın arasına aldım ve kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Ama malum nedenlerden dolayı, beynim babamı kaybettiğimi düşünmeme izin vermiyordu, hele bu şekilde hiç.

Ben de gecenin yoğunluğundan çıkıp başka bir şeye geçme zamanının geldiğini düşünene kadar ona sarıldım.

Başka.

"Tatlı yapacak vaktin oldu mu?" diye sorarak bunun sinyalini verdim.

"Hayır" diye cevap verdiğinde vücudunun mizahla titrediğini hissettim.

"Eve erken gelip Zoom toplantılarının arasına o ekmeği yapmayı sığdırmanın iyi bir karar olduğu açık ama bir dahaki sefere bunu daha da erken yapıp mesela elmalı turta yapmanı önerebilir miyim?"

Bununla birlikte, bizi komodinine yakın olacak şekilde yuvarlarken bile gülmeye başladı.

Oradaki telefonu aldı ve bir düğmeye bastı.

"Evet, Jim. Bubby's'ten bir dilim elmalı turta, cevizli brownie ve vanilyalı dondurma alması için birini gönderebilir misin?" Duraksadıktan sonra, "Teşekkürler."

Telefonu kapattı. "Bu kadar kolay mı?" diye sordum.

"Buradaki konsiyerj tam hizmet veriyor."

"Çok çalışıyorsun Hale Wheeler, ama kendi yaptığın ekmek, baharatlı Bolonez, iki orgazm ve Bubby's'den elmalı turta, buna değeceğini düşünüyorum."

Elleri tenimde gezinmeye başladı. "Tatlımız gelmeden önce, buna ne kadar değeceğimi kanıtlamam için zamanımız olabilir."

"Acele etseniz iyi olur. Dondurmanın erimesini istemeyiz."

Bana başka bir şeyi eriten bir gülümseme attı. Ve acele etti.

BÖLÜM 17

NEW YORK

Onlar

Her...

ERTESİ SABAH TELEFONUMUN ALARMI ÇALDI.

Kaşıklışıyorduk, bu yüzden ilk olarak bunu yapacak iradeyi bulmam gerekiyordu ve ikinci olarak da uzun bedeninin kıvrımlarının lüksünü terk edip güne başlamak için Hale'in elini uzatıp durdurmak için zorlamam gerekiyordu.

Bir kızıdan çok şey istiyordum ama başardım.

Onu yatakta bırakmadan önce dönüp hızlı bir öpücük verecektim ama kolu aniden sıkılaştı, kendimi tekrar önüne sıkışmış buldum ve eli seksimi kavradığında hareketsiz kaldım.

Oh, evet.

"Külotunu çıkar," dedi uykulu, hırıltılı bir sesle ve içimi ürpertti. "Seni yüzümde istiyorum."

Ve onun yüzünde olmayı çok istediğimi söyleyebilirim. O zaman güne biraz daha geç başlardım.

Önceki gece olduğu gibi tereddüt etmedim. Hareketlerim beceriksizceydi çünkü hala uykuluydum, ayrıca titriyordum

ama ben söyleneni yaptım.

Benim için pozisyon almıştı, böylece bir bacağını başının üzerinden salladığımda hazırды.

Ve bana saldırdı. O kadar sert ve açtı ki, sanki önceki gece hiç olmamıştı ve onlarca yıldır am tatmamıştı.

Beni öyle bir yedi ki, ağzıyla beni boşaltacağını sandım ama yapmadı.

Bu kadar yaklaştığımda beni aşağı kaydırды, başlığına yaslanmak için yukarı itti ve "Prezervatif getir" diye emretti.

Elimi uzattım, benden aldı, taktı, sonra kalçalarımı kavradı, beni içine alana kadar onları kaydırды.

Hale'le doluyken gözlerim kapandı ve başım geriye düştü. "Beni sürerken bana bak," diye emretti.

Başımı dikleştirip gözlerimi açtığımda her iki kolunun da başının üzerinde olduğunu, parmaklarının yatağının arkasındaki duvar boyunca uzanan ve yatak başlığı görevi gören döşemeli panellerin tepesinde kıvrıldığını gördüm.

Tanrım, çok güzeldi.

Ona binerken onu izledim ve elleri başının üstünde, bana bir gösteri yapıyor gibi görünmüyordu ve daha çok onun için sergileniyordum.

Hoşuma gidiyordu. Bundan zevk alıyordum. Onun için o olmaktan, bundan ne kadar hoşlandığını göstermesinden zevk alıyordum.

"Geceliğini çıkar," dedi. Söylediği gibi yaptım.

"Daha hızlı, bebeğim, o güzel göğüslerin zıplamasını izlemek istiyorum." Oh Tanrım.

Daha hızlı gittim.

"Daha hızlı," diye emretti. "Beni ne kadar sert sikebileceğini göster."

Tanrım.

Daha da hızlı gittim.

"Bu o, Bebeğim, siktir Evet." o inledi, onun bakışları beni yutuyordu.

"Benim için gösteriş yap, Elsa, saçlarını

Ellerini arkada tut." Neden bu kadar ateşliydi?

İstediyini yaptım, onun için sahneye çıktım.

"Hale, boşalacağım yakışıklı," diye uyardım onu.

"Yap hadi," diye homurdandı.

Yaptım, içine doğru eğildim, ellerim geri çekildi, böylece onun içine girip boşalırken uyluklarını tutabildim.

Kendimi sırtüstü yatarken bulduğumda henüz kendime gelmemiştim. Gözlerimi açtığımda Hale'in kalçalarına sarıldığını gördüm. Prezervatif gitmişti ve gözleri bedenimde, kendini idare ediyordu. Sonunda dişlerini sıktı, çenesindeki bir kas yukarı fırladı ve üzerime boşalmasını izledim.

Muhteşem.

Onun önünde titredim.

Dölünü karnıma sürterken, göğüslerimi avuçlayıp onlara masaj yaparken hayranlıkla izlediğinde daha çok titredim.

"Hale," diye fısıldadım.

Bakışları göğüslerimden yüzüme doğru kaydı.

Vajinam kasıldı. Çünkü biliyordum. Beni ters çevirmeden, kasıklarımı avuçlamadan, beni dizlerimin üzerine çekmeden ve sonra elini aralarına daldırıp klitorisimi ovuşturmadan önce bile benimle işinin bitmediğini biliyordum, önünde eğilerek onun için tekrar boşaldım.

Beni önüne çekip kollarını etrafıma doladığında, beni vücuduna yakın tuttuğunda, ağzı boynumda çalışırken hâlâ nefes alıp veriyor ve titriyordum.

"Günaydın" dediğinde doruk noktamdan yeni kurtulmuştum ama hâlâ o vızıltının etkisindeydim.

İlk başta, sadece göz kırptım.

Sonra bir kahkaha patlattım.

ZOEY GELDİĞİNDE O SABAH OFİSİMDEYDİM.

Kapıya.

Bunu yaptığında yüzündeki ifadeden hoşlanmadım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

İçeri girdi ve karşımdaki sandalyeye oturdu.

"O tuhaf hatundan ya da adamdan yine tuhaf bir e-posta aldık," dedi.

İnsanlardan her türlü geri bildirim ve iletişim almaya yabancı değildim.

Ancak son zamanlarda halewheelerisgodstan1@gmail.com adresinden gelen mesajlar artmıştı, bu yüzden sadece mesajlar tuhaf değildi, e-posta adresi de beni heyecanlandırmıyordu.

Hale ve ben resmi değildik. Galadaki fotoğraflarımız her yerdeydi ama henüz çıktığımızı kimse bilmiyordu.

Yine de galadan beri her gün o hesaptan e-postalar alıyordum.

Bunların daha fazla görünmesini sağlayan şey ise, bunları almaya başladığımız ilk gün yüzden fazla olmasıydı, hepsi aynı üç kelimeyi söylüyordu: O senin değil.

Tamamen saplantılı. Tamamen tuhaf. Tamamen rahatsız edici. "Sil gitsin," dedim.

Zoey, "Bence, ne bileyim, bunu rapor etmeliyiz," diye cevap verdi. "Ya da bunu yapabilecek bir siber güvenlik firması bulmalıyız..."

Sustu, çünkü o da benim gibi bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu.

"Bu da işin doğasında var Zoey," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum ama bu e-postalarda farklı bir şeyler var. Beni gerçekten ürkütüyorlar."

"Evet, Luna Bevin ile yaptığımız röportajı yayınladığımızda, dünyanın dört bir yanındaki ensellerin yarısı bize Andrew Winston'ın ne kadar haksızlığa uğramış bir adam olduğunu, her kaltağın tecavüz diye ağlayabileceğini ve Luna gibi insanların erkek cinsiyetini nasıl iğdiş ettiğini anlatmak için yazdı. Hale ile röportaj yaptım ve sonra

fotoğrafını çekti ve ikisi de muhtemelen bu kişiyi tetikledi. Yollarına devam edecekler."

"Hayır, görüşmeyecekler, çünkü onunla görüşüyorsun ve bu mutlaka ortaya çıkacak," diye karşılık verdi, sonra da "Belki de Hale'e söylemelisin," diye önerdi.

Muhtemelen aynı şeyi bin kat fazlasıyla almıştır. Benim delilerimden birini listesine eklememe ihtiyacı yoktu. Öte yandan, bu e-posta adresiyle muhtemelen ondan ya da ondan zaten e-posta alıyordu. Ve eğer bir şeyler yapılabilecekse, bu konuda bir şeyler yapmak için çok daha fazla kaynağa sahipti.

"Şimdilik sadece gözümüz üzerinde olacak. Bunu kırmızı bayraklar dosyasına koy, tamam mı?"

Hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu ama başıyla onayladı. İşe geri döndüm.

ASANSÖRDEN İNDİĞİMDE HALE BANA DOĞRU YÜRÜYÖRDÜ.

O gece.

Ona

gölümsedim. O

da bana

gölümsedi.

Geldiğinde başımı arkaya eğdim. O da beni

öptü.

HİM.

"BU O KADAR MÜKEMMEL Kİ, SANKİ BU ALAN İÇİN YAPILMIŞ GİBİ."
Elsa geri çekilip yerinde duran yeni karahindiba kanepesine bakarak açıkladı.

Haklıydı.

Turuncu medya merkezi de harika çalışıyordu. Her ikisi de zaten harika olan evinin tüm havasını değiştirdi, ama şimdi daha çok... ona benziyordu.

Cesur.

Kalın.

Yaşıyor.

Yeni mobilyalar geldi, eski kanepeler gitti ve Elsa Gemma ile Jadyn'i gitmeden önce bir kadeh şarap içmeye davet etti, onlar da kabul ettiler.

"Bu yastıkları nereden aldın?" Gemma bir tanesinin üzerindeki kumaşı parmaklayarak sordu.

Elsa ona "Komşum bunları eski eşarplardan ya da nakışlardan özel olarak yapıyor" dedi.

"Beni onunla temasa geirmeni istiyorum. Bunları dkknda satmamız gerekiyor," dedi Gemma.

Elsa gülümsedi. "Onunla konuşacağım. Belki bir kahve içmek için buluşur, tanırırız."

"Mükemmel," diye yanıtladı Gemma.

"Lafı açılmışken," diye söze girdi Jadyn. "Siz ikinizin muhtemelen çoktan planları vardır ama yarın bir araya geliyoruz. Gem'in insanlar için yemek yapmayı sevmesi dışında bir neden yok. İkinizin de masamızda olması harika olur."

Elsa'nın bakışlarından onun da kendisi gibi bu çiftten hoşlandığını ve gitmek istediğini anladı.

"Orada olacağız," dedi Hale.

Jadyn şaşırmış görünüyordu, ama bunun içinden gülümsedi.

Elsa şaşırmış görünmüyordu ama onun gülümsemesini daha çok seviyordu.

MAğAZALARI CHELSEA'DE OLMASINA RAğMEN, JADYN VE GEMMA'NIN ev değildi. uzakgelen Elsa'nın, ve alt zemin . apartmanlara bölünmüş bir kahverengi taş.

şaşırtıcı olmayan bir şekilde, harika mobilyalarla

doluydu.

Gemma'nın eğlendirmeyi sevdiği belliydi. Yemek masaları devasaydı, üzerindeki yiyecekler lezzetli ve boldu ve etrafında oturan bedenler çoktu.

Jadyn tartışıkları konuyla ilgili olarak, "Bizim için yeniden kentleşme aynı anlama gelmiyor," diyordu. "Bu, defolup gitmek anlamına geliyor. Ve halkımız bir asırdan fazladır burada. Burası evimiz."

Brooklyn'deki mahallelerinin yeniden kentleşmesinden bahsediyorlardı.

"Bunu anlıyorum," dedi Hale.

Gemma, "Binanıza olanları duyduk," diye araya girdi.

Hale ona bakınca Elsa'ya hitap ettiğini gördü.

"Kira artışı olmadan yenileme mi?" Gemma devam etti. "Bu nasıl oldu?"

Çabuk öğrenen Elsa ona doğru bakmadı bile.

Hale de bunu ortaya koydu. "Binanın sahibiyim, içinde bulunduğu durumu gördüm ve iyileştirmeler yapılmasını emrettim."

Masadaki herkes ona baktı.

"Beyaz kurtarıcı," dedi Jadyn ve Gemma'nın arkadaşlarından biri, Braelin adında bir adam nefesinin altından.

"Kardeşim, kimin masasında oturuyorsun?" Jadyn sinirli bir şekilde Braelin'e sordu, ki bu şaşırtıcı değildi.

Gemma ve Jadyn dükkândan teslimata, Elsa ve Hale'nin evlerine gelmesine kadar her zaman güler yüzlü ve arkadaş canlısı olmuşlardı. Ve Jadyn'in misafirlerini rahatsız eden birinden hoşlanmadığı açıktı. Masanın çoğunda siyah ve kahverengi yüzler olmasına rağmen, Elsa ve Hale'nin oradaki tek beyaz insanlar olmadığından bahsetmiyorum bile.

Hale, Braelin'e ve Jadyn'e alınmadığını göstermek için, "Belki," dedi. "Ve bunun nereden geldiğini anlıyorum."

"Kız arkadaşınızın yaşamadığı bir yerde sahip olduğunuz bir gayrimenkule bunu yapar mıydınız?" Braelin sordu.

Hale ona "Bunu yaptığımda o benim kız arkadaşım değildi," dedi.

Elsa'nın bakışlarını hissetti ve ona doğru döndü, kendisine nasıl baktığını hemen anladı.

Kız arkadaşı olduğunu ima etmişti.

Şimdi bu konuya girmenin zamanı değildi.

Bununla birlikte, yeni başlıyor olabilirlerdi ama o hazırды. Biraz düşünecek olursa, Chez Cohen'deki ilk buluşmalarından beri hazırды.

Zeki, şık, hırslı ve harika bir kadındı. Çok iyi anlaşıyorlardı, ta ki anlaşamayana kadar, ama onunla kavga etmekten bile hoşlanıyordu. Onun dik durmasına ve yaptığı hiçbir şeyin yanına kâr kalmasına izin vermemesine saygı duyuyordu.

Daha fazlası olduğunu biliyordu ama o konuya girmeyecekti.

Eve geldiği ve öpücüğünü almak için başını arkaya eğdiği o anla ilgiliydi.

Evet, oraya gidemezdi.

Ama şimdi, onunla bu konuşmayı yapması gerekiyordu. Özellikle de yakında şehirden ayrılacağı için.

Bir erkeğin peşinde koşacak bir kadın değildi çünkü her zaman bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Ama ona sahipti, sahip oldukları şeyi seviyordu ve daha fazlasını istiyordu. Ayrıca, seks yapıyorlardı, yatakta olağanüstüydü, doğal bir denizaltı olduğundan bahsetmiyorum bile. İkisnin de test edilmesini istiyordu, böylece ona eldivensiz sahip olabilecekti.

Başka bir deyişle, münhasırlığın tüm avantajlarından yararlanabilmeleri için münhasır olduklarını resmileştirmeye ihtiyacı vardı.

Ona gülümsedi, bu gülümsemenin ardında ne olduğunu okuyan yüzünün yumuşadığını gördü ve Braelin'e döndü.

"Güçle savaşabilirsin ve onu aydınlatabilirsin," dedi Hale dikkatle. "Tamamen aydınlanmam mümkün değil ama tamamen karanlıkta değilim ve bir şeyler yapabilecek kapasitem var. O yüzden yapıyorum. Bu kötü bir şey mi?"

"Tabii ki hayır. Tüm müttefiklere kapımız açık," dedi Jadyn ve Gemma'nın bir diğer arkadaşı Gabrielle.

Jadyn, "Tamam, Hale'e Brooklyn'e daha fazla yatırım yapması, yenilemesi ama taşınmaması gerektiğini söylemeden önce devam edelim," dedi.

Hale, "Bunun nasıl olabileceğine dair bir öneriniz varsa, incelemeye açık olurum" dedi.

Elsa'nın elinin kalçasına indiğini ve onu sıktığını hissetti.

Jadyn dikkatle ona bakıyordu. "Ciddi misin sen?"

Hale omuz silkti. "Düşük faizli ya da faizsiz kredilerden oluşan bir program oluşturmak, böylece insanların zorunlu satın almalar olmadan gerekli iyileştirmeleri yapabilmelerini, mülklerinin değerini dengeleyebilmelerini ya da artırabilmelerini sağlamak." Başını iki yana salladı. "Bilemiyorum. Gayrimenkul ve kentsel dönüşüm pek bildiğim bir konu değil. Ama öğrenmeye hazırım."

"Sizi biriyle görüştürebilir miyiz?" Gemma sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Hale, Elsa'nın kalçasını bir kez daha garip bir şekilde sıkmasına karşılık.

Gemma gülümsedi. "Muhteşem."

"Alınma dostum," dedi Braelin. "Sadece bu boktan sıkılıyorsun."

"Alınmadım," diye güvence verdi Hale. "Ciddiyim. Bu konuşmaların yapılması gerekiyor ve sırf birileri alınabilir diye uzak durmamalısınız. Ama işin özü, alınmamalıdır. Bu gerçek. Hepimizin bununla yüzleşmesi gerektiğini söylediğimde zaten bildiğiniz bir şeyi söylüyorum, yoksa hiçbir şey yapılmayacak."

Braelin çenesini Hale'e doğru kaldırdı.

Hale sırtını eğdi ve ağzına atmak için biraz daha patates püresi ve sos aldı, Gemma'ya sos tarifini sormayı aklına not etti, çünkü şimdiye kadar yediklerinin en iyisiydi.

EVE DÖNERKEN ONUN ESCALADE'İNDEYDİLER, ROCCO

Elsa konuyu açtığında şirket Tahoe'larından birini takip ediyordu.

"Bunu belirtmekten çekiniyorum ama meşgul bir adamsınız ve az önce Brooklyn'in yeniden kentleşmesi konusuna girmeyi teklif ettiniz, ki böyle bir şeyin varlığından haberiniz olmayabilir."

"Bunun bir şey olduğunu biliyorum."

Başka bir şey söylemedi.

"Bu işe karışmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?" "Bunu söylemek bana düşmez."

Bir nefes aldı ve sonra şöyle dedi: "Tatlım, geçen gün tartışmış olabiliriz ama bu hemen hemen her konuda senin fikirlerini dinlemek istemediğim anlamına gelmez."

"Tamam o zaman. Geleneksel olarak Siyahların yaşadığı mahalleler ele geçiriliyor, Hale. Bu, onlarca yıldır kendilerine ait olan yerlerden zorla çıkarılan insanlar için çok önemli bir mesele. Siz Brooklyn'de ya da New York'ta yaşıyorsunuz."

"Çoğu zaman New York'tayım."

"Demek istediğim, herkesi kurtaramazsınız. Bir adaletsizliğin farkına varıp, ona bir sürü para ve sahip olmadığınız zamanı harcayamazsınız. Bu onlar için çok anlamlı. Kaybettikleri evleri. Kimliklerinin bir parçası. Sizin içinse bu bir dava."

"Bunun nasıl kötü bir şey olduğunu anlamıyorum."

"Tam olarak öyle değil." Onun bir nefes verdiğini duydu. "Sadece zaten çok gergin olduğundan endişeleniyorum. Ve hiç tereddüt etmeden başka bir şeye atlıyorsun."

"Umurumda," dedi usulca.

"Biliyorum tatlım," diye cevap verdi aynı tonda ve eğilip yanağından öptü. Arkasına yaslandı ve "Bu yönünü seviyorum" diye mırıldandı.

Onu seviyordu.

Bunu ortaya koyması hoşuna gitmişti.

Ama yine de, bunu söyleme şeklinden hâlâ endişeli olduğu anlaşıyordu.

Bunu görmezden

geldi. İyi

olacaktı.

Ve sonunda, öyle olduğunu

görecekti. Sonra da bırakacaktı.

O GECE ONU TAMAMEN VANILYA GIBI BECERDİ, MİSYONER VE Onu boşalttıktan sonra kendisi de aynısını yaptı ve kulağına "Kız arkadaşım olmak ister misin?" diye fısıldadı.

Kolları ve bacakları onun etrafında kasıldı.

Başını kaldırdı ve ona baktı, böylece cevap verdiğinde yüzündeki yumuşak, mutlu ifadeyi görebildi.

"Evet."

ERTESİ AKŞAM, EVİNİN BİR KÖŞESİNDE OTURUYORDU.

Onunla röportaj yaptığında kanepedeydi, bir kereliğine dizüstü bilgisayarını görmezden geliyor ve kitap okuyordu.

Köşesinde oturuyordu, dizleri bükülmüş, ayakları mindere dayalı, elinde telefonu, dizüstü bilgisayar ayaklarının yanındaki kanepede, not defteri kalçasına dayalı, imparatorluk kuruyordu.

Kadın, "Mankowitz röportajı ayarlandı" dediğinde bunu biliyordu. Üç hafta içinde Los Angeles'ta gerçekleşecek." Bakışlarını telefonundan ona doğru kaldırdı. "O zaman orada olma şansın var mı?"

"Artık var."

Ona ısıltılı bir gülümseme gönderdi ve telefonuna geri döndü.

Kitabına geri dönerken o da gülümsüyordu.

Yaklaşık on dakika sonra, şarabından bir yudum almak için bardağına uzanırken, kadının sessiz soluğunu duydu.

Ona baktı. "Ne?"

Elindeki telefonu kucağına bıraktı, yüzünde okuyamadığı bir ifade vardı. "Nora'yı Paloma Friedrichsen hakkında uyardın mı?"

Paloma Friedrichsen Tom'un eski sevgilisiydi. Genny ve Mika arasındaki kadın. Eski bir süper modeldi, şimdi

Ünlü olduğu kadar kendisinden çok daha ünlü erkeklerle çıktığı için de ünlüydü.

Mika'yla tanıştığında Tom'un onunla ilişkisini bitirmesine kızmıştı ve bu kızgınlıkla harekete geçecek türden bir kadındı. Aylar önce -aslında bir yıl önce de olabilirdi- Elsa onu Paloma'nın bir şeyler çevirdiği konusunda uyarmıştı. Nora'yı onun üzerine salmasını tavsiye etmişti. Ve bu iyi bir tavsiyeydi. Nora eski paralı ve son derece klas biri olabilirdi ama pençelerini gerektiğinde kullanmak üzere bilemişti.

Önceden haber vermişti ve o zamandan beri bunu düşünmemişti.

Aslında o zamandan beri Paloma hakkında tek kelime duymamıştı. "Evet. Neden?" diye sordu.

"Çünkü AJ Oakley ile çıkıyor."

Bu alarm boynunun arkasını sarmıştı.

AJ'nin tipi değildi. Adam seksenlerindeydi, kadın kırklarında ya da ellilerindeydi, ama AJ genellikle yirmili yaşlardaki kol şekerlerini tercih ederdi.

Bu kutsal olmayan bir ittifaktı.

Ve kin tutması için uzun bir süre.

Şarabını boş verdi ve Jamie'yi aramak için telefonunu eline aldı.

Çünkü Paloma baş belası olabilir.

Ama AJ Oakley, Jamie'nin babası, tam bir pislikti.

Ve AJ ne kadar boktan bir birey olduğunu kanıtlama fırsatı bulduğunda, bunu kullanmaktan asla çekinmedi. Aralarında kaybedilmiş bir sevgi yoktu ve Jamie, Hale'le birlikte Core Point Athletics'i ele geçirirken babasını küçük düşürmüştü.

Yani Hale bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyordu. Ama Jamie'nin bunu bilmesi gerektiğini biliyordu.

ve "Buraya gel." diye emretti.

Kadın adamın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve adam öne doğru eğilip onu sırt üstü yatırırken derin bir öpücük kondurdu.

Sonra dizlerinin üzerine çöküp kalçalarını yukarı çekmeden önce kendini onun sıcak ve sıkı bedenine gömdü. Onu sabit tuttu ve kendisini almasını izledi. Sarı saçları yorganına dökülmüş, iri mavi gözleri ihtiyaçtan puslanmış ama yine de ona kilitlenmişti.

"İnanılmaz derecede güzelsin," diye mırıldandı, sesi kalındı.

"Sen de öylesin," diye cevap verdi sesi boğuklaşarak.

"Kollarını başının üzerine koy," diye emretti ve kız bunu yaptıktan sonra, "İşte iyi bir kız," dedi.

Onun sözleri üzerine amcıgı adamın sikini sıktı ve inledi. Tamamen onun.

Tüm bu güzellik, hepsi onun.

Bu düşünce üzerine Hale onu daha sert sikmeye başladı, boşalana kadar bunu yaptı ve boşalana kadar da yapmaya devam etti.

Prezervatiften kurtulmak için onu yatakta bıraktı ve döndüğünde orada kalmasına ve yakınlaşmasına şaşırmadı.

İşe gitmesi gerekiyordu.

Havaalanına gitmesi gerekiyordu.

İkisi de hareket etmedi.

Bu konuyu açan oydu.

"Tamam, buna hazırlıklıydım ama yine de berbat olduğunu kayıtlara geçireceğim."

Onu daha yakından tuttu ve "Evet" diye onayladı. Onun tenine karşı iç çekti.

Uzun süre oldukları gibi kaldılar, öyle ki Hale onun gitmesine izin verip veremeyeceğini merak etti.

Gücü bulan Elsa oldu.

Onun çenesini öptü, sonra da "Bunu yapabiliriz. Üç hafta sonra Los Angeles'ta görüşürüz."

"Evet" diye tekrarlarken elini gevşetmedi.

Ona gülümsedi, elini yüzüne götürdü ve sonra tekrar saçlarının arasına soktu. "Yani, ciddi. Sen gidince Paul'ü gerçekten özleyeceğim."

Sikeyim.

Bu kadın.

Büyüyü bozmak için ihtiyacı olan şey buydu, ikisinin de buna ihtiyacı vardı.

Şimdilik.

Bu yüzden Hale kahkahalar atarken ona sıkıca sarıldı.

Ve sonra ikisini de yataktan kaldıracak gücü bulan Hale oldu.

BÖLÜM 18

ARADAKİ

Onlar

Her...

OTURMA ODAMDA VOLTA ATIYOR, TELEFONUMUN ÇALMASINI BEKLIYORDUM.

Hale gittikten sonraki cumartesiydi. Sydney'deydi.

O gün bir telefon randevumuz vardı.

Onunla ilk kez konuşacaktım. Çok sayıda mesaj, birkaç sesli mesaj vardı ama New York'tan Tokyo'ya, Tokyo'dan Sydney'e gittiği ve zaman dilimleri buna elverişli olmadığı için konuşmamıştık.

Onu özledim.

Hem de çok.

Çarşamba gecesi onun evinde yediğimiz akşam yemeğindeki ilk engeli aştıktan sonra her şey harikaydı. Sabah seks. İş. Eve, onun yanına gelmek. Yiyecek bir şeylere karar vermek. Gece seks. Yanında uyumak. Tekrarla.

Başlangıçta haklıydım. Kırmızı bayraklar azdı. Onun sınırları vardı, ama ben bir sınırla karşılaştığımda dayanmayı öğrenmek zorundaydım.

Ve bunu yapacaktım çünkü o buna değerdı. Sevecen, iletişime açık, açık fikirli ve yatakta inanılmaz derecede ateşli.

Ve benim hakkımda ne söylediğı umurumda değildi, beni güzel hissettirmesini seviyordum.

Hayır, olağanüstü.

Beni olağanüstü hissettirdi. Bana bakışı, dokunuşu, beni becermesi.

Gece eve geldiğimde asansörden çıkar çıkmaz beni karşıladı.

Belki de hayatım boyunca ailemde bir yabancı gibi hissetmişim, hayatım boyunca buna aç kalmışım, şimdi Hale'in ilgisine, şefkatine, yakınlaştığımızda tamamen ve eksiksiz odaklanmasına sahiptim.

Ama gerçekte bunların hepsi vardı ve hepsi de Hale gibi bir adamdan geliyordu.

Hale Wheeler'ın kız arkadaşı olmak hoşuma gidiyordu çünkü bu onun tamamen benim olduğı anlamına geliyordu.

Şimdilik.

(Ama "şimdilik" kısmını düşünmeyi reddettim, şu anda çok mutluydum, o kadar mutluydum ki, bunu daha sonra düşüneneğime karar vererek aptallık ettiğimi umursamadım).

Hatta ilk "çift arkadaşlarımız" olan Gemma ve Jadyn gerçekten çok sevimliydimler.

Bunu Gemma'yı yastıkları yapan komşum Khadija ile tanıştıtararak takip ettim. Khadija'nın gitmesi gerekiyordu ama o gittikten sonra Gemma'yla bir kahve daha aldık ve sohbet etmek için bir saat daha kaldık.

Birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi çok iyi anlaşıyorduk ve Zoey'i terfi ettirip yeni bir asistan almak için ilan verdiğimden, kariyerimle birlikte bir hayat kurmak için yeni bir sayfa açtığımdan, Gemma gibi harika bir kadının bu hayata girmesi doğru seçimi yaptığının bir işareti gibiydi.

Bu, Hale'in fenerinden sonraki işaretti.

Evet, Hale'i özlemiştim ve sesini duymak için sabırsızlanıyordum. Ama volta atmamın başka bir nedeni daha vardı. Ancak, Hale telefonun diğer ucunda olana kadar bunu düşünmeme izin veremezdim.

Bu düşünceyle, neyse ki, elimde titreşti. Telefonu açtım. "Selam yakışıklı."

"Selam tatlım. Nasıl gidiyor?"

Zihnim, hemen atlayıp onu gömmeye, Elsa, onu sor, biraz zaman tanı, diye tavsiyede bulundu.

"Onlar bir şey," diye ittim. "Sende durumlar nasıl?"

"Neler oluyor?"

Tanrım. Kendimi tutma konusunda daha iyi olmalıydım. Birkaç kelime söyledim ama o yine de duydu.

"Dün akşam annemle yemeğe oturdum."

"Kahretsin. Neden bana söylemedin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Belki de olana kadar bunun olması gerektiğini inkâr ediyordum."

"Sanırım pek iyi gitmedi," diye tahmin etti. Hayır.

İyi gitmemişti.

Ben başladım. "İlk başta gergindi. Aslında onun için üzüldüm."

"Tamam," diye söze girdi, tüm söylediğim buydu. "Ve sonra o..."

Tanrım!

Kendimi yeni kanepeme attım, Hale'in estetik olduğu kadar pratik bir bakış açısı olduğu için minnettarım, çünkü çok rahattı ve o anda rahatlığa ihtiyacım vardı, Hale'i fiziksel olarak hatırlatmasından bahsetmiyorum bile.

"Hiçbir şeyi açıklamaya ya da rasyonalize etmeye çalışmadı. Bunun yerine, babamı aldattığı için ona kızgın olmama şaşırdı."

"Nasıl gidiyor?" diye sorduğunda sesi kızgınlık ve şaşkınlık karışımıydı.

"Bana babamla hayati konularda fikir ayrılığına düşecek kadar anlaşılamamalarını özleyemeyeceğimi söyledi. Ona haklı olduğunu, bunu özlemediğimi söyledim. O da bana bu yüzden babamın neden uzaklaştığını anlamadığımı sordu. Ben de ona, mutsuz olduğu için kontrolden çıkan bir şey olsaydı ve beklenmedik bir şekilde onu mutlu eden biriyle karşılaşsaydı anlayabileceğimi söyledim. Anlamadığım şey ise bunun yirmi yıl boyunca nasıl devam ettiğiydi. Buna cevabı ketumdu. Üsteledim ve bana bunun benim röportajlarımdan biri olmadığını söyledi. Ben onun çocuğuydum ve bana bir açıklama borçlu değildi."

"Siktir," diye mırıldandı Hale biraz zorlayarak ve ben bunun arkasında yatan şeyin bir kısmını biliyordum.

"Aynı şey değil," diye ona güvence verdim. "Senin seçimin olmayan bir yaşam sürdüğün ve babanı kaybettiğin trajik bir olay yüzünden sınırların var. Bunu hallettik. Sınırlarını korumak için bana Elsa'nın Değişim şeyiyle vurdun. Annem bunu yaptığı şey için hiçbir mazereti olmadığını saklamak için kullanıyor. Yani, haksız mıyım? Eğer o mutsuzsa, Adam da mutsuzsa ve mutluluğu birlikte bulmuşlarsa, bunu yıllar önce itiraf edip yapmaları gerekmez miydi?"

"Evet."

"Hale, Naomi'den 18 yaşında bir oğlu var. Bu, en yakın arkadaşının karısıyla ilişkisi olduğu yıllarda karısından bir çocuğu olduğu anlamına geliyor."

"Tanrım. Bu iş gittikçe daha da boka sarıyor."

"Yani bir açıklamayı hak ettiğimi düşünmekle haddimi aşmış olmuyor muyum?"

Babam mı? Hepimiz mi?"

"Hayır. Çizgiyi aşmadın."

Tamam.

Güzel.

"Şimdi, şunu dinle," diye devam ettim. "Bana Adam'ın bana çok değer verdiğini, beni kaybedebileceği için üzgün olduğunu, bu yüzden bu hafta bir akşam gelip onlarla yemek yememi emrettiğini söyledi."

"Siktir," diye tekrarladı Hale.

"Bu onun talebine verdiğim ilk cevabın bir parçasıydı ama ondan sonra başka bir kelime daha vardı. Bunu anneme yüksek sesle söylemedim ama reddettim, bu da onu gerçekten kızdırdı."

"Eğer gitmek istemiyorsan, gitme."

"Ben de ona öyle söyledim. Henüz o noktada değildim ve onu oraya asla ulaşamayabileceğim konusunda uyardım. Bencillik ettiğimi, bunun benimle ilgili olmadığını söyledi. Tüm bu olanlar hakkında ne hissettiğini sanıyordum? İşte bu noktada çizgiyi aşmış olabilirim."

"Ne dedin sen?"

"Kendi ayakları üzerinde durduğu, bir adamdan geçindiği ve sonra başka bir adamla birlikte yaşamaya başladığı halde bana bencil demesinin zengin bir davranış olduğunu söyledim."

Bir "oof" sesi çıkardığını duydum ve nazikçe, "Evet bebeğim. Sadece çizgiyi biraz aştım."

"Ugh," diye homurdandım.

"Bu konuda duygusal davranmaya hakkın var," diye hatırlattı bana. "Senin bunu yapabileceğini fark etmemiş gibi görünmesi çok tuhaf."

"Bunun farkında değil gibi görünüyor."

"Oskar ya da Emilie'den haber aldınız mı?"

"Emilie beni donduruyor, ki bu konuda hiçbir sorunum yok. Oskar dün gece annemle yemekten ayrıldığımdan beri mesajlarımı patlatıyor."

"Geri çekilmesi gerekiyor," diye homurdandı Hale.

"Onu engelledim," diye paylaştım. "Sadece bir süreliğine. Şu anda onunla uğraşamam."

"İyi karar. Baban nasıl?"

"Harika görünüyor. Çarşamba günü onunla akşam yemeği yemek için eve gideceğim."

"Yemek mi yapıyor?"

"Evet."

"Şanslısın, çünkü görünüşe göre mutfak becerilerin bir simit kızartabilmekle başlayıp bitiyor," diye alay etti.

Gülümseyecek bir şey bulduğum için rahatlamıştım.

"Hoşunuza giden başka becerilerim de var," diye belirttim.

"Evet, öyle," diye kabul etti, sesi ipeksi ve sıcaktı, her tarafımı kaplıyordu.

Kulağa hoş geliyordu.

Ama gerçek olan çok daha iyiydi.

"Baskı yok, tuhaflık yok," diye başladım usulca, "sadece seni özlediğimi bilmeni istiyorum."

Hale hafif tuttu. Ve sıcak.

Bu benim için hem işe yaradı hem de bir hayal kırıklığı oldu.

"Konuşmamızın nereye varacağını hissediyorum, özlediğin şey benim sikim."

"Ben de onu özlüyorum. O çok güzel."

Hale kıkırdarken ben dinledim ve bunu yapmaktan zevk aldım.

Tamam, onu güldürdüm, onu özlediğimi söylediğimde nasıl geçiştirdiğini görmezden gelebilirdim.

Sonra da "Ben de seni özledim, tatlım" dedi.

Bunu söylediğinde, tuttuğumu bilmediğim zihinsel bir nefes verdim ve bunu yapmak gerçekten iyi hissettirdi.

Corza'nın merkezindeki çeşitli toplantılar için Los Angeles'a dönmeden önce onu Bangalore'a, ardından Brüksel'e götürecek olan programı da dahil olmak üzere çeşitli şeyler hakkında konuşmaya devam ettik.

"Herhangi bir yere eğlence sıkıştırabilecek misin?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Bruges'de yaşayan bir lise arkadaşım var. Belçika'dayken onu hiç ziyaret etme fırsatım olmamıştı ama onunla iletişime geçtim ve bir günümü ayırıp oraya gideceğim. Bana etrafı gezdirecek. Manzara dışında filmdeki gibi bir şey olmayacağına söz veriyor."

Güldüm, en azından benden uzak kalacağı yirmi bir günün bir gününü eğlenceli bir şeyler yaparak geçireceği için hissettiğim kadar rahatlamış görünmediğimi umarak.

"Fotoğraf gönder. Harika olduğunu duydum." "Ben de. Dört gözle bekliyorum."

"Sevindim."

Daha fazla konuştuk ve telefonu kapatmadan önce bir sonraki Cumartesi için bir telefon randevusu daha ayarladık.

Telefon seksi olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama sonunda dikkati dağılmış gibiydi, ben de gitmesine izin verdim.

Acıttı.

Ama onun yoğun bir hayatı vardı. Benim de yoğun bir hayatım vardı.

Ve onunla bir hafta içinde konuşacaktım, arada ondan haber almaktan bahsetmiyorum bile.

Ben iyi olurum. İyi olurduk.

Ve iki hafta içinde Los Angeles'ta olacaktım. Ve gerçek bir şeyim olacaktı.

HİM.

KENDİNİ ŞİMARTMIŞ VE TELEFONUNU AÇMAMIŞTI.

Brüksel'e indiler.

Şimdi otel süitindeydi ve tek istediği bir G&T, biraz oda servisi ve Trail Blazer'ın yerel bir girişimle ilgili ayak işlerine yardım etmek için kalkıp gitmeden önce yatmaktı.

Brüksel'de, ailelerinin imkânları normalde Avrupa tarihini öğrenmelerine izin vermeyen gençlere, kıtanın dört bir yanındaki tarihi açıdan önemli yerleri ziyaret eden turlar aracılığıyla yardımcı olan bir kuruluş vardı.

Rix sabah iniyordu çünkü giderleri çok yüksek olduğu için zor durumda olan bu kuruluşu bulan Rix'ti. Zaten hizmetlerinde kesintiye gitmişlerdi ve kapılarını kapatmak zorunda kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Rix onu Trail Blazer şemsiyesi altına sokarak kurtarmak istedi.

Böylece ikisi de ertesi öğleden sonra bir sunum dinleyeceklerdi.

Core Point'in Avrupa merkezi Brüksel'deydi, dolayısıyla Hale bir taşla iki kuş vuruyordu.

Süitindeki tam dolu barı kullanarak G&T'sini hazırladı, oda servisini aradı ve Rocco'ya siparişi verdiğini mesajla bildirdi (protokol gereği, Rocco'nun onunla seyahat ettiğini ve kendisi kontrol etmeden Hale'in odasına hiçbir şeyin girmesine izin vermediğini öğrenmişti).

Sonra, sırf Elsa'nın muhtemelen onunla bağlantı kurduğunu bildiği ve bunu ona geri vermek istediği için telefonunu açtı.

Her zamanki gibi mesajlar, sesli mesajlar ve e-postalar indirildi.

Ama gözüne çarpan sadece iki tane vardı.

Elsa'dan gelen mesajlar.

Ve annesinden bir sesli mesaj.

Sam'den haber aldığına şaşırmıştı. İlişkileri her zaman sallantılıydı ama Elsa Borsası'ndaki o saçmalığı yaptıktan sonra çoğunlukla yok olmuştu.

En kötüsünü aradan çıkarmaya karar verdi ve Sam'in sesli mesajını dinledi.

"İki şey duydum," dedi, ses tonu telesekreterde bile kısıktı. "Oğlum yakında eve dönüyor ve her zamanki gibi bundan haberim yoktu. Ve biriyle çıkıyor, bundan da haberim yoktu. Anneni ziyaret etmek için biraz zaman ayırabilirsen çok memnun olurum Hale. Yani, gerçekten, bana kızgın olmanın ötesine geçmenin zamanı gelmedi mi?"

Sorusunu düşünürken bile o sesli mesajı silmişti çünkü Elsa'yla o t u r u p ölmüş babasını şişlemesinin ve Tom'u da onunla birlikte otobüsün altına atmasının üzerinden yıllar geçmişti.

Yaptığı şey doğru değildi. Hiç hoş değildi. O ve babası neredeyse otuz yıl önce ayrılmışlardı, bu yüzden bu kini tutması, bunları yapmak için hiçbir mazereti olmadığı anlamına da geliyordu. Tom ve Genny de bunu kesinlikle hak etmiyordu.

Ama büyük adam olmak istiyordu.

Affetmeliydi.

Yine de ses tonu pişmanlık dolu değildi. Her zamanki hırçınlığı vardı.

Hale içkisinin bir kısmını geri çekti, bardağı bardağın üzerine koydu, parmakları hâlâ bardağın etrafındaydı ve sonra bir anının onu ele geçirmesiyle hareketsiz kaldı.

Elleri bardağının etrafında.

Üniversitenin ilk ve son yılları arasındaki yaz babasıyla birlikte eve dönmüş.

Corey beklenmedik bir anda eve geldiği, Hale biftek ızgara yaptığı ve Hasselback patatesleri hazırladığı ve babası için de yemek yapmazsa kabalık etmiş olacağı için kazara bir yemeği paylaşıyorlardı.

Babasının balkonundaydılar. Akşam yemeğinden sonraydı. Hale bir bardağa doldurduğu birayı içiyordu. Ayrıca aralarında alışılmadık bir dostluk anı da yaşanmıştı, çünkü bir şekilde kendini altı aylık kız arkadaşından yakında nasıl ayrılacağını paylaşırken bulmuştu, sadece çok yapışkan olduğu için değil, aynı zamanda ondan geri çekilmesini istediğinde yapışkanlığın şirretliğe dönüştüğü için.

Bitmesi gerektiğini bilse de, onunla bu kadar uzun süre birlikte olduğuna göre, belli ki ondan hoşlanıyordu.

Ama bir pislik olmadan bunu nasıl bitireceğini bilmiyordu.

Corey ona, "O tuzağa düşme, Hale," demişti. "Bu kıza hiçbir şey borçlu değilsin. Söz vermedin. Parmağına yüzük takmadın. Hayatının onlarca yılını onunla paylaşmadın, sadece işin bittiğinde onu serbest bıraktın. Ona derslerine zaman ayırmak istediğini, arkadaşlarıyla vakit geçirmek istediğini söyledin.

etrafta değil. Size bu standart imtiyazları vermeyi reddetti. İmkansızı istemiyorsunuz."

"Biliyorum baba. Bunun çok fazla şey istemek olduğunu düşündüğü için ve belli ki benden daha çok benimle ilgilendiği için, ayrılmamın iyi gitmeyeceğini de biliyorum. Ve bu beni kızdırıyor. Ama nasıl davranırsam öyle yaşamak zorundayım ve büyük adam olmak istiyorum."

İşte o zaman Corey onun gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Bu büyük adam saçmalığı fazla abartılıyor. Sen bir numaraya bakıyorsun. Sırf yapabiliyorsun diye herkesi aşağılama hakkına sahip olduğunu söylemiyorum. Eşek gibi davranmayacaksın. Oğlumu tanırım. Onu rahat bırakmak için elinden geleni yapacaksın. Ama senin için zor olan bir şeyi onun için kolaylaştırmak için geriye doğru eğilmek sana bağlı değil. İlişkinizi bitirmenizin sebebi onun davranışı, sizin değil. Bu durumda, büyük adam olmak neden sana düşüyor?"

O zaman mantıklı gelmişti.

Ve annesiyle ilgili olarak, şimdi mantıklı geliyordu.

Brandi Sam'e doğum günü ve Noel hediyeleri, Anneler Günü çiçekleri göndermişti. Ayrıca annesinin ona gönderdikleri için el yazısıyla yazdığı teşekkür notlarını da postalamıştı.

Ama yıllar önce Elsa'yla oturduktan sonra patlayan yüzleşmelerinden beri onu görmemişti.

Hiçbir zaman iyi bir anne olmamıştı. Büyük adam olmak onun suçu muydu?

Bu konu hakkında düşünmesi, belki Tom'la konuşması, belki de Elsa'ya bahsetmesi gerekiyordu, gerçi Elsa'nın da annesiyle ilgili sorunları vardı, o yüzden belki de bahsetmemeliydi.

Ve bu düşünceyle, onun mesajına gitti, genellikle sevimli ya da komik bulduğu TikTok'lar (ve o da öyle yaptı) ya da baharda New York'ta çektiği fotoğraflar (bu şehri gerçekten seviyordu) - çiçek açan bir ağaç, yeni dikilmiş pencere kutuları - ya da Fliss ve diğer arkadaşı Carole ile dışarı çıktığı selfie'ler gibi olacağını düşündü.

Zaten duymaktan hoşlanmadığı haberlerle ilgili kısa

notlar da vardı, mesela evdeydi, bir kadeh şarap içiyordu ve

Onu düşünüyordum.

Ya da Sevimli Elsa'nın bir kedi evlat edinme fikri üzerine düşündüğü kısa bir video çekmesini ya da artık bir medya merkezi olduğu için ona oturma odası için bir televizyon alıp almaması gerektiğini ya da yatak odasındaki televizyonu diğer odaya taşıyıp taşımayacağını sormasını sağlardı.

"Ama ben yatakta televizyon izlemeyi seviyorum," diyerek ekrana dudak büktü, kötü bir şekilde gizlenmiş bir alaydı bu.

Bunu görünce Brandi'ye, Los Angeles'tayken binanın yeni yöneticisine hediye olarak oturma odasına bir televizyon yerleştirmesini ayarlamasını söyledi.

Başka bir deyişle, her zaman onun mesajlarını dört gözle bekliyordu. Aslında bu mesajlar gününün en önemli anlarıydı.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi.

Günlerindeki tek ışık onlardı.

Bu sefer üç tane vardı. Ve onu yaktılar, ama normalde yaptıkları gibi değil.

İlki, "Haber külçesi" dedi: ANNE VE OSKAR boşanma anlaşmasının bir parçası olarak babamın evini almak için babama dava açıyorlar.

İkincisi, "Başka bir haber daha" dedi: Babam orada büyümüş. Büyükanneyle büyükbabamın eviymiş. Aynı zamanda büyük büyükanne ve büyükbabamın da eviymiş. Bilginize: Büyük büyükbabamın ailesi Nazilerden kaçmak için Macaristan'dan gelmiş.

Sonuncusu, "Son haber: Ben... yapamam." dedi.

Hemen ekranın üst kısmındaki ismine ve ardından arama tuşuna bastı.

İki kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Hey," dedi ters bir şekilde.

"İyi misin?"

"Ben.

Öfkeliyim."

"Nefes al bebeğim ve konuş benimle."

"Babam...kendinden geçmiş durumda, Hale. Başlangıç

olarak ona iki milyon dolarlık bir tazminat teklif etti. Bunu bana itiraf etti ve "itiraf etti" kelimesini annemin saçmalıkları hakkında ne hissettiğimi bildiği için kullanıyorum.

Emeklilik. Ayrıca bana iki nokta beşte anlamaya razı olduğunu söyledi ki bu da onu neredeyse yok edecekti."

"Mali durumunu bilmiyorum, ama bu fazlasıyla adil görünüyor."

"Katılıyorum. Ancak, o ya da Oskar ya da ikisi birden buna hayır dedi, beş milyon ve evi istedi. Babam ona benim ve Emilie'nin düğün parasını vermiş olsa bile, beş milyon doların yakınında bir parası olmadığı açık."

"Oskar mali durumunu gördü mü?"

"Onları öksürmek zorunda kaldı, yani evet." "O zaman anlamıyorum."

"Doğru, çünkü size aslında o beş ve ev için uğraşmadığını söylemedim. Doğuştan kalan günlerinin bakımını ve evi istiyor. Babam altına bir olta atmak istiyor. Ölene kadar nafaka ve çocukluğunun geçtiği ev için kancayı ona takmak istiyor. Görünüşe göre Bushwick'teki bu yer, alışmak istediği bir yaşam tarzı değil. Adam'ın birikmiş parası da, kendi karısına kazık attığı düşünülürse, verilmek zorunda, yani annem mali açıdan kendini savunmasız hissediyor. Bununla birlikte, alternatif bir senaryo daha var, o da ailenin annem, Oskar ve Emilie ile babam ve ben arasında bölünmüş olması ve benim de beş milyon dolarımın olmaması... henüz. Ama param var ve ona yardım edebilirim. Yani bu benim peşime düşecekleri anlamına gelebilir."

Hale içinin kaynadığını hissetti. Bu tanıdık bir duyguydu. Belirli durumlarda oluyordu.

Bunlar, ne zaman önemseydiği biri etrafta dolanmaya başlasa olurdu.

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu dişlerinin arasından. "Dürüstçe mi? İstemiyorum. Ama bu Oskar'ın

yapardı. Çoklu görev. Başarımı kıskanıyor ve annem söz konusu olduğunda hizaya gelmediğim için kızgın, bu yüzden babam aracılığıyla beni cezalandırmak istiyor. Ve her ne sebeple olursa olsun babamı cezalandırmak istediği çok açık."

Hale'in Oskar'ın o kadar şeytani olup olmadığını sormasına gerek yoktu, adamla tanışmıştı ve tam bir pislikti.

"David'in avukatı tüm bunlar hakkında ne diyor?" Hale sordu.

"Evin onun adına olmadığını, ona hiç para yatırmadığını, geçmişin zorlayıcı olduğunu ve zina ve biz çocuklar kendi başımızın çaresine bakabilecek duruma geldikten sonra bile eve katkıda bulunabildiği halde katkıda bulunmadığı gerçeği göz önüne alındığında müzakerelere çok güçlü girmedğini söylüyor. Bunun da ötesinde, babam da boşanmaya karşı çıkmıyor ya da onu becermeye çalışmıyor. Ama eğer zorlarlarsa ve iş hakimın önüne giderse, bu hakimın kaprislerine bağlı ve her şey olabilir."

"Hiçbir şey" olmayacaktı.

"Tamam bebeğim, bu konuda endişelenmemeye çalış." "Bu çok zor, Hale."

"Biliyorum Elsa. Bunun sana, David'e olmasına üzıldüm. Berbat bir durum."

"Öyle." Adam onun keskin bir nefes aldığını duydu ve sonra şöyle dedi: "Tanrım, aramana bayıldım ama gitmem gerek. Misted Pines, Washington'da birkaç kadınla röportaj yapabilirim. Orada yaşanan seks skandalını hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Oradaki bazı kadınlar bir tür cadılar meclisi benzeri bir anlaşma oluşturmışlar. Ya da en azından yerel halk buna böyle diyor. Hikayeye getirdikleri değişiklik ilginç ve ben de bunu istiyorum. On dakika içinde onlardan biriyle telefon görüşmem var. Brüksel'de misin?"

"Evet, oda servisi geliyor, sonra da yatacağım."

"Tamam, seni haberdar edeceğim ve birkaç gün içinde seninle konuşacağım. Tekrar söylüyorum, aramana çok sevindim tatlım. Dinlediğin için teşekkürler."

"Her zaman, tatlım. Cidden, salla gitsin. İşler bir şekilde yoluna girer."

"Umarım öyledir. İyi beslen, iyi uyu ve yakında konuş. Sana bir öpücük gönderiyorum."

"Anladım. Görüşürüz,
bebeğim." "Bye,
Hale."

Brandi'yle telefonda konuşmaya başlamadan önce bağlantılarını zar zor kesmişlerdi.

"Bana hemen Oskar Cohen'i bağlayın. Kendisi Boston'da yaşayan bir avukat," diye emretti Hale.

"Tamamdır."

Rocco oda servisini onaylamıştı ve Hale muhteşem bir Bordeaux eşliğinde yemeğini yerken telefonu çaldı.

Brandi'ydi.

"Onu yakaladım," dedi. "Üç...iki... içinde
bağlanıyor." Klik sesini duydu ve sonra "Oskar" diye
seslendi.

"Bunun ne hakkında olduğunu tahmin edeyim," diye alay
etti Oskar. "Pekâlâ, o zaman hemen başlayabiliriz. Sen
ve Inger

iki milyon, evi bunun dışında bırak. Bu konuda pes etmeden
önce yüzünü kurtarman için sana iki gün vereceğim."

"Siktir git, Hale."

Can sıkıcı bir yanıt ama beklenen bir şey.

"Eğer yapmazsan, bir hafta içinde şirketine sahip
olacağım ve işsiz kalacaksın. Sonra bankana sahip olacağım
ve ipotekini haczedeceğim. Ayrıca Elsa Cohen'in annesinin
yirmi yıl boyunca babasının en yakın arkadaşıyla ilişki
yaşadığını ve şimdi de Holokost'tan kaçan Yahudilerin
çocuklarını barındıran aile evini almaya çalıştığını da
sızdırmış olacağım. Uzun bir süre Brooklyn'de ya da
herhangi bir yerde yüzünü gösteremeyecek. Ayrıca babanı
temsil etmesi için bir avukat ekibi tutacağım ve bu
avukatlar seni dilekçeler, ertelemeler ve birbirinizi
becermek için oynadığınız oyunlarla öyle bir batağa
saplayacaklar ki nefes alamayacaksın. Annenizin boşanması
da onlar idare edebildiği sürece sürüncemede kalacak ama
sonunda yine siz kaybedeceksiniz ve sizi profesyonel olarak
aşağılayacaklar.

Süreç. Seçebileceğin iki kapı var, Oskar. Seç bakalım. Şimdi."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye fısıldadı Oskar.

"Bekle, unuttum. Bunu asla ama asla Elsa ya da David'le bir daha yatmam. Asla, Oskar. Bunu ne kadar vurgulasam azdır."

"Siz ikiniz... evleniyor falan mısınız?"

Hale boynunda bir gerginlik hissetti ama bunu görmezden geldi.

"Kız kardeşinle olan ilişkiyi tartışmak için aramadım. Esasen, damarlarında babanın da kanı olduğunu ve yapmaya çalıştığın şeyin tamamen saçmalık olduğunu hatırlatmak için aradım. Babanla sorunların var, kendine gel ve bunu onunla erkek erkeğe hallet."

Oskar toparlandı ve saldırmaya başladı.

"Babanla arandaki sorunları çözdün mü?"

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdi Hale hemen. "Ve ben fırsat bulamadan beynini uçurdu. Bundan ders çıkar, Oskar. Babanın öyle olduğunu sanmıyorum ama ben de kendi babamın öyle olduğunu hiç düşünmedim. Yakın değildik ama böyle bir şansa sahip olmak için sahip olduğum her şeyi verirdim ve bunun çok fazla olduğunu biliyorsun. Onun da her şeyini vereceğini biliyorum, çünkü sonunda verdi. Ondan bana kalan her şey dışında hiçbir şeyim yok ama bunların tek bir doları bile onu geri kazanmaktan daha değerli değil."

Oskar sessizliğini bozmadan önce birkaç vuruş boyunca sessiz kaldı.

"Annemle konuşacağım," diye kestirip attı.

"Bu konuşma iyi geçse iyi olur," diye uyardı Hale. "İki gün içinde Elsa'nın sesinde bir rahatlama duymazsam, her şey başlar."

Bununla birlikte telefonu kapattı.

O aramayı, Corey'le ilgili anılarını, babasıyla ilgili düşüncelerini, kimseyle paylaşmadığı düşüncelerini, hatta Tom'la bile paylaşmadığı, üzerinde durmasına bile izin vermediği düşüncelerini gömdü.

Bunu yaptıktan sonra yemeğini ve şarabını bitirdi, ardından duş aldı ve başka bir odada yatmaya gitti.

Onun olmayan, evi olmayan başka bir şehirde.

İKİ GÜN SONRA, ELSA İLE TELEFON RANDEVUSU VARDI.
kendinden geçmiş.

Çünkü babası, annesinin pes ettiği haberini almıştı.
Anlaşma iki milyon olarak kararlaştırılmıştı ve evraklar
hazırlanıyordu.

Hale memnun oldu.

HALE, BABASININ LOS ANGELES'TAKİ EVİNİN KAPISINI AÇTI.
ve deri çantasını merdivenlerin dibine bıraktı.

Sonra balkona çıktı, martıların çığlıklarını duydu ve
Pasifik denizinin havasını iki ciğer dolusu içine çekti.

Dalgaların yukarı sürüklenip kumu ıslatan sesi ona
çarptı.

Sonra parmaklarını parmaklığın kenarına doladı, çünkü
parmaklık tam solar pleksusuna sert bir şekilde çarpmıştı
ve ciğerlerindeki hava sıkışmıştı.

Evindeydi.

Burası eviydi.

Los Angeles

değil.

Bu ev. Burası

evimdi.

Babasının eviydi. Döndü ve

içeri baktı.

Genny, Chloe ve Sash yüzünden hiçbir şeyi
değiştirmemişti. Orada rahat ediyor gibiydiler. Corey'nin
her tarafında çerçeveler içinde duran kendi resimlerinin
bulunduğu mekânında bulunmaktan bir şeyler çıkarıyor
gibiydiler.

Bu düşünceyle içeri girdi, Kayla'nın Cali'li hizmetçisine eve geldiğini haber verip vermediğini kontrol etmek için mutfağa giderek bir kez olsun hiçbir şeyi gömmedi, böylece yatağı yeni çarşafarla yapılmış, ev temizlenmiş, buzdolabı ve dolaplar doldurulmuş olacaktı.

Bunun yerine, geniş açık planlı oturma odası ve mutfağın ortasındaki yüzer merdivenlerden geçerek odalardan birine çıktı.

Babasının çalışma odası.

Kapıyı açtı, kapı aralığında durdu ve içeriye baktı, boğazı garip hissediyordu, nefesleri sık geliyordu.

Olaydan sonra buraya hiç gelmiş miydi?

Babasının masasının arkasındaki duvara asılı canlı Hockney tablosu dikkatini çekti.

Hale temizletmişti. Temizlik bir servete mal olmuştu. Tablo çok daha değerliydi.

Bu kadar pahalıya mal olmasının nedeni sadece ustalıkla yapılmış olması değildi. Çünkü kan, beyin ve kafatası parçalarını temizlemek zorunda kalmışlardı.

Einstein'dan, Turing'den, Gates'ten bu yana en ünlülerden biri olan babasının zihni, paha biçilmez bir sanat eserinin üzerine sıçradı.

Kurşun babasının kafasını delip geçmiş ve mucizevi bir şekilde tablonun üzerindeki 3 boyutlu, eşkenar dörtgen ceviz kaplamaya saplanmıştı; bu kaplamanın tamamı da duvarın tamamını oluşturan bir başka sanat eseri idi.

Kurşun çıkarılmıştı. Panel, duvarı inşa eden ahşap işleme uzmanı tarafından değiştirilmişti, bu yüzden orada olduğunu göremezdiniz.

Hale odaya girdi, kafası allak bullaktı ama yeterince hava alamadığı için hafif hissediyordu.

Pencere duvarına baktı, ötesindeki okyanusu gördü ve derin bir nefes aldı.

Sonra masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. O sandalye de temizlenmişti.

Masanın üzerinde çerçevelenmiş olarak Genny, Duncan ve babasının çocukluk fotoğrafları ile Genny ve Duncan'ın ayrılmadan ve Genny Tom'la tanışmadan önce birlikte oldukları zamanlara ait bir başka fotoğraf vardı.

Babası onları ayırmıştı.

Babası Genny'yi hayatı boyunca sevmişti. Çocukluğundan beri. Ve onun kalbini kırmış ve en iyi arkadaşına ihanet etmişti, eğer Genny özgür olursa, onu kendi kızı yapabileceği umuduyla.

Bu işe yaramadı.

O ikisi şimdi birlikteydi çünkü babası bunu mezarın ötesinde halletmişti.

Tekrar birlikteydiler ve babası ölmüştü.

Hale gözlerini kapadı, bir nefes daha aldı, gözlerini açtı ve sonra solundaki çekmeceyi açtı.

Çift çerçeve içeriden katlanarak kapatılmıştır.

Evet, oraya girmişti. O çerçeveyi oraya o koymuştu. Ama o zamandan beri içeri girmemişti.

Çerçeveyi çıkardı.

O da temizlenmişti. Babasının cesedinin yanında yerde bulmuşlardı.

Hale çerçeveyi açtı ve o kadın polisi kendisine iade etmesi için gönderdiklerinde gördüğü şeyi gördü.

Corey'nin ayakta durduğu ve muhtemelen Genny'nin arkasında olduğu bir kameraya gülümsediği bir fotoğraf.

Babasının göğsünde uyuyan Hale'yi koluna sıkıştırmıştı.

Daha bebektir.

Diğer tarafta güneşli bir günde kuma çömelmiş Corey, yanında dalgıç kıyafeti giymiş, saçları damlayan Hale vardı. İkisi de kocaman gülümsüyordu, Corey kolunu Hale'nin beline dolamıştı, Hale de kolunu babasının omuzlarına dolamıştı, Hale'nin yanında bir shortboard kuma saplanmıştı.

İlk sörf tahtası.

Sekiz yaşındaydı. Sörf dersi almak istemişti. Babası da ona vermişti. Ama onu bırakıp sonra almadı. Hale'in dersleri sırasında hep izlemek için kalırdı.

Bu ikinci dersti ama ilk kez sörf tahtasına çıktı ve ilk dalgasını sürdü.

Hale coşkuluydu, Hale'in hâlâ vakit buldukça emzirdiği bir bağımlılığa neden olan bir yolculuktan kafası iyiydi. Babası açıkça gurur duyuyordu.

Sörf tahtasını sahile sürüklediğinde ona sarılmıştı. Islanmıştı ama umursamadı. Sarılmak için hemen içeri girdi.

Bu, babasının ona dokunduğu birkaç andan biriydi. Bu fotoğrafı eğitimden çekmişti.

Polis ona Corey'nin kendini vurduğunda o çerçeveyi tuttuğunu söylemiş. Hale bunun onu daha iyi hissettireceğini düşündüğünden şüpheleniyordu.

Bu ona kendini iyi hissettirdi ama hissettiği şey daha iyi değildi.

Hale çerçeveyi kapattı ve önündeki masanın üzerine koydu,

Ardından başını denize doğru çevirirken telefonunu çıkardı.

Ekranda ihtiyacı olan şeyi tuşladı ve telefonu kulağına götürdü, gözlerini sonsuz maviye dikti.

"Hey, evlat," diye cevap

verdi Tom. "Tommy, konuşmamız gerek."

"Neredesin?"

"LA."

"Hâlâ New York'tayım."

Nefes al.

Nefes aldı.

Sonra konuştu. "Elsa röportaj yapmak için dışarı çıkıyor. Onunla geri döneceğim. Oraya vardığımda otururuz."

"Şimdi konuşabiliriz, Hale," diye önerdi

Tom. "Hayır. Yüz yüze."

"Her şey yolunda mı?"

Babası intihar ettiğinde elinde o çerçeveyi tutuyordu.

Hale bir resmin varlığını unutmuştu, diğerini ise hiç görmemişti.

Ama Corey öldüğünde Hale'i elinde tutuyordu.

İntihar ettiğinde onları elinde tutuyordu.

"Hayır," diye yanıtladı

Tom. "Konuş benimle,
Hale."

"Yüz yüze." "Neye
ihtiyacın varsa." Ve bu
Tom'du.

Neye ihtiyacı varsa.

"Seni seviyorum, Tommy. Bunu biliyorsun,
değil mi?" "Tamam, şimdi beni
ilgilendiriyorsun."

"Ben iyiyim." Nefes al. "Babamın
çalışma odasındayım." Tom "Oğlum"
dediğinde yarı inilti gibiydi.

"Sadece bazı şeyleri çözmem gerekiyor ama bunu seninle
yapmak istiyorum."

"Hazır olduğunda buradayım."

O da Tom'du.

"Teşekkürler."

Tom, "Eğer Elsa ile aramızdaki şeyler böyle devam
ederse, Mika ve ben onu masamızda isteyeceğiz," diye
uyardı.

"Bunu ayarlayacağız."

"Ben de seni
seviyorum, Hale."

"Biliyorum."

Tanrım, o yaptı.

Hayatında değişmeyen tek şey: Tom ve Genny'nin aşkı.
Ve baban.

Önemli olduğunda hep oradaydı. Şu
resimlere bak.

Kafasını temizlemek için sertçe salladı.

"Sen daha erken hazırlan, ben bir telefon kadar
yakınım," dedi Tom. "Yüz yüze istiyorsan, uçakta olabilirim.
Beni duyuyor musun?"

"Evet, Tom."

Tom ona, "Genny ve Bowie de aynı röportaj için Los
Angeles'a gidiyorlar," diye hatırlattı.

"Evet."

"Yani, ona ihtiyacınız olursa, o da orada olacaktır."

"Sen olmalısın. Bir baba olmak zorunda." "Tamam, o zaman ben olacağım."

"Sahilde biraz yürüyeceğim, kafamı boşaltacağım." "Git. Mika bana işaret ediyor, sevgilerini yolluyor."

"Benimkini geri ver."

"Yapacağım. Kendine iyi bak, Hale. Yürüyüşten döndüğünde bana mesaj at. İyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Sen de kendine iyi bak, Tommy. Ben de mesaj atarım."

Bağlantıyı kestiler ve Hale zaman kaybetmedi.

Kendini güvende ve özgür hissettiği tek yere gitti.

Sahile gitti.

Ve dışarıdayken Elsa'yı aradığı gerçeğini düşünmesine izin vermedi.

Sırf onun sesini duymaya ihtiyacı olduğu için.

BÖLÜM 19

BİRLEŞME

Elsa

A Taksiye bindiğimizde, Hale'in pistteki bir hangarın dışında üstü açık bir cipin yanında durduğunu gördüm. gitti.

Bu, uçak durduğu anda emniyet kemerimi çözüp Hale'in inanılmaz derecede lüks kişisel jetindeki (bizi alması için göndermişti) koltuğumdan kalkmam ve Chuck, Zoey, Fliss ve Carole'u oldukları yerde bırakmam anlamına geliyordu (Carole bu fırsatı Los Angeles'a kaçmak için kullanmaya karar vermişti, bu da ona Hale'le tanışma ve vakit geçirme fırsatı verecek bir şeye burnunu sokmak için kötü gizlenmiş bir bahaneydi).

Çantam omzumdaydı ve neredeyse hoplaya zıplaya görevlinin kapıyı açmasını ve merdivenlerden çıkmasını bekliyordum.

O sırada aşağıdaydım ve Hale bana doğru yürüyordu, uzun bacaklı, gevşek kalçalı yürüyüşü, o anda gördüğüm en seksi, en sevdiğim şeydi.

O yürüdü.

Ama ben

koştum.

Destek almak için, ben ona çarpmadan birkaç adım önce durdu. Vücutlarımız birbirine çarptı, kolları

ellerimle başını tutup kendime doğru çektim.

Ama beni öpen Hale'di.

Üç haftalık ayrılık, yoksun bırakıldığımız şehvet, ihtiyaç ve şefkat o öpücüğün içindeydi, bu yüzden başını kaldırdığında ağzım nefis bir şekilde istismar edilmiş, dudaklarım nefis bir şekilde yaralanmış hissetti.

"Hey, bebeğim," diye fısıldadı.

O kadar büyük gülümsedim ki, yüzümün kırılacağını sandım.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce yüzündeki yumuşak ifadeyi izledim.

Güneş gözlüğü takmıştı, başımın üzerine eğildi, sonra beni sıktı ve yanına yatırdı.

"Chuck," diye selamladı ve elini uzattı.

"Hale, dostum. Seni gördüğüme sevindim."

Chuck elini sıktı.

"Hey, Zoey," diye devam etti Hale, onun da elini tutarak. "Selam, Hale. Tanrım, burası güneşli," diye karşılık verdi. "Los Angeles'a hiç gitmedin mi?" Hale sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Hale, "Buna alışın," diye öğüt verdikten sonra güneş gözlüğü Fliss'e kayd. "Felicity."

Yanağına dokunmak için geldi.

"Hey, Hale," dedi geri adım atarak. "Her zamanki gibi iyi görünüyorsun."

Hale ona gülümsedi ve sonra Carole'a odaklandı. "Sonunda Carole'la tanışabildim. Los Angeles'a hoş geldin."

O da yanağına dokunmak için yaklaştı ve sonra, "Tanıştığımıza memnun oldum, Hale." dedi.

"Sen de," diye cevap verdi. "Yarın geceyi iple çekiyorum ama umarım onu çalacağım için kızmamışsındır." Beni nazikçe salladı ve başını asfaltta duran iki parlak siyah Escalade'e doğru eğdi. "Seni Marmont'a götürmek için buradalar. Bu gece Brown Derby'de senin için rezervasyon yaptırđım. Benim ikramım. Sizi oraya götürüp otele geri getirecekler, böylece keyfinize bakabilirsiniz."

Zoey Escalade'lere bakarak, "Harika," diye nefes aldı.

Fliss, "O öpücükten sonra onu çalmasaydınız, ahlaksızlık suçlamasıyla kefaletle serbest bırakılma riskiyle karşı karşıya kalacaktık," dedi. "Siz ikiniz, gidin. Tavşanlar gibi sevişin. Yarın akşam yemeğinde görüşürüz."

İçimi çektim. "Her zaman profesyonelsin, Fliss'im." "Şu anda işte değiliz," diye belirtti Fliss.

Chuck ve Zoey'ye doğru bir kol salladım. "Ekibim hemen burada."

"Eğer sen üzerine atlamasaydın, ben atlardım. Pug kendini kaybederdi ama..." Zoey omuz silkti.

"Gidin, toplantınızı yapın. Yarın sizi yakalarız," diyen Carole, Felicity'yi Escalade'lere doğru itti

Hoşbeş bittikten sonra Hale, valizimi cipinin arkasına yükleyen kişiye başıyla işaret etti.

Tırmandık.

Çantamdan güneş gözlüklerimi çıkardım ve taktım.

Ve yüzümüzde güneş, saçlarımızda rüzgârla Hale bizi eve bıraktı.

"AMAN TANRIM," DIYE NEFES NEFESE KALDIM. "AMAN TANRIM," DIYE BAĞIRDIM.

Hale'in evinde dolaşırken bunu yaptım ve evin ne kadar mükemmel bir LA evi gibi görüldüğüne hayret ettim. Art deco ve yüzyıl ortasının bir karışımı, mucizevi bir şekilde rahat bir his veren temiz, taze, modern bir enerjiye sahipti. Bu, çoğunlukla beyaz olmak üzere neredeyse tamamen nötr tonlarda gerçekleştirilmişti.

Bir de manzara vardı, okyanustan başka bir şey yoktu. Martıların çığlıklarını ve sahile vuran dalgaları içeriden duyabiliyordunuz.

Balkona doğru ilerlerken dönüp geriye doğru yürüdüm ve Hale'e "Nasıl gidiyorsun?" diye sordum.

Cevabını beklemedim, tekrar döndüm, balkon kapılarına vurdum, kilitlerini açtım, açtım ve deniz havasına boğuldum.

Ben baştan aşağı bir şehir kızıydım.

Ama dürüst olmak gerekirse, bundan daha iyi bir şey var mıydı?

Parmaklıklara çıktım ve şaşırtıcı derecede insansız olan sahile bir aşağı bir yukarı baktım. Köpeklerini gezdiren birkaç insan vardı. Bir kadın koşuyordu. Yolun aşağısında bir şemsiyenin altında oturmuş kitap okuyan biri.

Sakindi.

Muhteşemdi.

Arkamdan dikkatini çektiğimi hissettim ve döndüm.

Omzunu balkonun kapısına dayamıştı, güneş gözlükleri yoktu, bakışları üzerimdeydi ve LA Hale'in bende olduğunu gördüm.

Onu içime çektim. Kot pantolonu daha da solmuştu, özellikle de ağ kısmı (ve baştan çıkarıcı bir şekilde). Üstünde, göğüs kaslarına yapışan ve karnına doğru bollaşan, solmuş, eski, kahverengi bir OP tişörtü vardı. Cildi daha renkliydi, bu da muhtemelen günlük koşularını sahilde yaptığı anlamına geliyordu. Saçları cip yolculuğundan dolayı dağılmıştı ve daha uzundu.

"Bu kadar heyecanlı olmana bayılıyorum bebeğim," dedi usulca. "Ama o tatlı kıcının yukarıda, külot ve sütyenine kadar soyunmuş bir halde yatağında beni beklemesini istiyorum."

Kıpırdamadan durdum, külotumun ıslandığını hissettim.

"Şimdi, Elsa," diye emretti. "Soldaki ilk oda."

Ona doğru hareket ettim ve ben sıkıştırmadığım sürece onu geçebilmem için yer değiştirmedim.

Bunu yaparken beni ortamdan yakaladı, eli göğsümün hemen altındaydı, başparmağı alt tarafımı okşamak için uzanıyordu.

Bacaklarım titremeye başladı.

"İyiiz, değil mi?" diye sordu.

Ne istediğini biliyordum. New York'tan ayrılmadan önce bunu konuşmuştuk. O test yaptıracaktı, ben de yaptıracaktım. Ben de doğum kontrol hapı reçetemi yeniden yazdıracak ve haplara başlayacaktım.

Sonuçlarımızı paylaşmıştık ve ikimiz de negatif çıkmıştık. Ama hazır olduğumu teyit etmesi çok hoştu. "Evet, iyiyiz tatlım."

"Güzel," diye mırıldandı, beni öpmedi, sadece göğsümün kabarıklığını bir kez daha okşadı ve sonra beni bıraktı.

Yanımdan geçmeyi bitirdim ve aceleyle merdivenleri çıktım.

Yüksek, blok desenli, minderli beyaz yatak başlığına sahip yatağıyla yatak odasının tadını çıkarmak için gerçekten zaman ayırmak istedim. Krom ve şık kristaller, parke zeminler ve yatağın baktığı muhteşem okyanus manzarası vardı.

Ama ayakkabılarımı çıkarıp, kot pantolonumu, hırkamı, tişörtümü ve boynuma bağladığım atkıyı çıkarıp, hepsini manzaraya doğru açılı bir sandalyenin üzerine fırlatıp, yatağının ortasına tırmanıp, dizlerimi göğsüme doğru kıvrıp orada tutarken bunu gerçekten anlamadım.

Beklentiden titriyordum, bu yüzden beni çok bekletmemesine rağmen, içeri girmeden önce sonsuza kadar sürmüş gibi hissettim.

Yatağın ayak ucunda, krom ayaklı, boz kahverengi minderli bir bankın bulunduğu yere geldi.

"Ben yokken kendine dokundun mu?" diye sordu.

Oh Tanrım.

"Evet," diye tereddütle cevap verdim.

"Sana bunu yapmamayı söylemeyi unuttum," diye mırıldandı. Titredim.

"Bunu yaparken beni mi düşündün?" diye sordu. "Evet," diye tekrarladım.

"Ne düşünüyorsun bebeğim?"

Dudaklarımı yaladım.

"Özledim... Özledim..." Neden kekeliyordum? "Hepsini özledim, tatlım. Ama aletini emmeye bayılıyorum."

"Tamam o zaman."

Bu bir davetti, biliyordum. Kabul edeceğim bir davet.
Hareket etmeye başladım.

"Eller ve dizler," dedi.

Bir çift dudak daha titrerken dudağımı ısırdım ve
ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ona doğru kısa
mesafeyi sürünerek gittim.

Bana yaklaşmak için bir dizini bankın üzerine koydu,
ama bunun dışında yardım etmedi, bu yüzden kotunu
çözdüm, kalçalarından aşağı çektim ve aletini serbest
bıraktım.

Evet, bunu
kaçırdım. Ben
gittim.

"Alabileceğini söyledim mi?" Hale sordu.

Aman

Tanrım.

Bu...

Kışkırtıcıydı.

Gözlerimi ona doğru kaldırdım.

Parmaklarını yanağımda, başparmağını alt dudağımda
gezdirdikten sonra ağzımın içine iterken tenimin her
santimi titriyordu.

Daha derine emdim.

Çekip çıkarmadan önce gözlerinin parlayışını izlemek
hoşuma gitti, sert bir sesle "Aç" dedi, açtım ve yavaşça
sikini ağzıma soktu.

Oh, evet.

Bunu kaçırmışım.

Beni başımın arkasından tutarak, ben inleyene kadar
bana bakarak beni bu şekilde becerdi.

Kayarak çıktı ve "Arkanı dön, yatağın ortasına geç" diye
emretti.

Söyleneni yaptım.

Beni takip etti ve külotumu dizlerime kadar çekip
kalçalarımı kavradıktan sonra içime girdiğinde bir sıcaklık
dalgası hissettim.

Başım geriye uçtu ve ön kollarımın üzerine düştüm.

Tamam. Bunu daha çok özledim.

"Sikimi ıskaladın, siktir et," diye emretti Hale.
Tereddüt etmedim, itişlerine geri döndüm. "Ah
evet bebeğim, kaçırdın," diye homurdandı.

"Becer beni, Hale," diye yalvardım.

Bunu söylediğimde, çekildi, beni sırtüstü döndürdü,
külotumu tamamen çıkardı, üstüme çıktı, sonra istediğimi
verdi, ama farklı bir şekilde.

Ağzımın içine girdi.

Kendimin ve onun tadına baktım ve sikine karşı
inledim. "Evet," diye inledi, yüzümü beceriyordu.

"Bekle."

Kıçını kavradım, tırnaklarımı geçirdim ve çekip beni
altına çekene, bana doğru alçalana ve tekrar içeri girene
kadar onu aldım ve aldım.

Anında patladım.

Hale'in bana katılması uzun sürmedi.

Ağırlığı üzerime çöktü ama bizi hemen yanlarımıza
yuvarladı, bacağıma kalçasının üzerinden geçirirken
bacağına benimkinin arasına büktü, böylece içeride
kalabildi.

Kollarımı ona doladım ve yakınlaştım. "İyi misin?"
diye sordu.

"Şimdi çok daha iyi," diye yanıtladım onu sıkarak.

Kıkırdadı, başımın üstünü öptü ve beni kendine çekti.

"Bu da benimle ilgili fantezilerinden biri miydi?"

diye sordum. "Evet," diye cevapladı.

"İyi bir hayal gücün var," dedim. Tekrar
kıkırdadı.

Tanrım, bu sese bayıldım.

Hissi daha da iyiydi.

Ne yazık ki, doğal olarak içimden çıktı.

"Temizliğe ihtiyacın var mı yoksa dölümü saklamak için
iyi misin?" diye sordu.

Onun sorusu üzerine beynim durakladı.

Çünkü az önce paylaştığımız yakınlığın ötesinde bir
yakınlık vardı. Bir ihtiyaç için bilmek

Onu. Benim için düşünceli bir soruydu. Bunu sorması, orada olmamız, korunmasız seks yapmamız.

Anlamlıydı. Çok büyüktü. Bir "ilişkimiz var" sorusuydu ve anında değer verdiğimi fark ettiğim bir güzelliği vardı.

Bizdik. Bizim şimdi'mizdi. Aynı zamanda geleceğimizdi.

Bu yüzden hiç düşünmediğim şekilde cevap verdim (çünkü sızıntı, ciddi, eğlenceli değil), ama cevap verdiğimde, ses tonum bastırılmış, duygulanmış, hatta saygılıydı.

"Seni bir süre yanımda tutmak istiyorum."

Kollarını sıkarak bana bunun onun için bir anlamı olduğunu gösterdi, sonra bizi yatağa çekti, yastıkları yerleştirdi, böylece o yastıkların üzerine uzandı, ben de başım göğsünde, kolum karın kaslarının üzerinde olacak şekilde onun yanına uzandım.

"Bir şey hakkında doğru dürüst konuşmamız gerekiyor," diye açıkladı.

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

Bana tepeden bakıyordu. "Önce biraz su ister misin? Belki bir kadeh şarap?"

İkisini de

kullanabilirim.

Ben öyle bir şey

demedim.

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyor... doğru düzgün?"

diye sordum. "Seks," diye cevap verdi.

Daha fazla konuşmayınca "Tamam," dedim.

"Bundan hoşlanıyor gibisin, ama bilmen önemli, ben baskınlıktan hoşlanıyorum."

Bir an için ona yaslandım.

O zaman I başladı Kıkırdama, Aslında

Kıkırdama, yapıyor onu yukarı itti, böylece yüz yüze geldik.

Kendimi kontrol ettim ve "Söylemiyorsun" diye takıldım.

Bunu komik bulmuyordu. "Bu benim için bir şey,

bebeğim." Hâlâ sırtıyordum. "Bunu fark ettim, Hale."

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle. "Yani, eğer istiyorsan, seni bağlamak isteyeceğim. Gözlerini bağlayacağım. Oraya vardığımızda, yani nelerden hoşlandığını ve ne kadar ileri

gidebileceğimi bildiğimde, ağzını bile tıkayabilirim.
Benim iyi kızım olman gerektiğinden bahsediyoruz.

Ödülünü alırsın ya da benim kötü kızım olmayı seçersin ve cezalandırılırsın. Güvenli kelimelerimiz, güvenli jestlerimiz olacak, kesinlikle. Ve bu bir zorlama değil, her zaman ya da hatta sık sık daha derin bir oyuna ihtiyacım yok. Ama baskınlığa her zaman ihtiyacım var."

Bu konuda ciddiydi ve bunun onu hassas bir noktaya getirdiğini görebiliyordum.

Bana gelince, o şeylerden bahsetmesi beni tekrar tahrik ediyordu.

Ve bunu bilmeye ihtiyacı olduğu açıktı.

Ben de ayıldım, elimi göğsünden yukarı kaydırarak köprücük kemiğini izledim ve dedim ki, "Ben bütün bu şeylere bakireyim. Bağlama olayını kastediyorum. Şaplak atma ve... ceza neyi gerektirir?"

Onaylamak için başını salladı. "Evet, şaplak. Belki de kürek.

Hafif kırbaçlama. Kırbaç gibi ağır şeylerden hoşlanmıyorum."

Başımı salladım. "Yani, bunu denediğimizde, başlangıçta, bana yumuşak davranacak mısın?"

Kaşları aşağıya indi. "Bu kadar mı?"

"Üzgün müsün?"

"Bu kadar mı? Denediğimizde sana karşı yumuşak mı davranacağız?" Kafam

karişmişti. "Sen böyle yapmıyor musun?"

Beni tamamen göğsüne çekti. "Evet, tatlım. İhtiyacın olduğu kadar yavaş gideceğiz. Bunu bu kadar kolay kabullenmene şaşırdım."

"Sana boyun eğdiğimi unutmuş değilim, Hale," dedim ve gözlerinin parlamasını izledim.

Vay canına, sadece itiraf etmemden bile zevk aldı. Ben de onun bundan zevk almasından zevk aldım. Ona daha da yaklaştım.

Bir elini kığımın bir yanağını okşamak için hareket ettirdi. Bunu okudum ve kıpırdanmayı bıraktım.

Bu onun da gözlerini parlattı.

Yine vay canına.

Bu eğlenceliydi.

"Bunun beni şaşırtmadığını söyleyemem," diye devam ettim. "Şunu da söyleyebilirim ki, siz talep ettiğiniz için boyun eğdim. İşe yarıyor. I..." Omuzlarımı kaldırdım. "Seks konusunda çok fazla deneyimim yok. Yine de itiraf etmeliyim ki, senin dışında hiçbir zaman tam anlamıyla rahat olamadım. Seninleyken böyle teslim olmam gerektiğini öğrendim. Kafamdan çıkabilirim ve benimle ilgilenmene izin verebilirim. Karşılığında ben de seninle ilgileniyorum. Daha önce anlamadığım bir şekilde işe yarıyor, yani daha önce ihtiyacım olanı alamadığım gibi ihtiyacım olduğunu da anlamıyordum."

"Siktir," diye inledi. "Siktir," diye tekrar inledi.

Sonra sırtüstü yattım, Hale'in ağırlığını taşıyordum ve o beni öpüyordu.

Bunu yapmayı bitirdiğinde, bizi önceki pozisyonumuza döndürdü, ama bu sefer ona biniyordum ve iki eli de kıcımdaydı.

Bu kadardı, hiçbir yere götürmüyordu, ben de başımı omzuna koydum ve ağırlığımı ona verdim.

Sessizliğimiz o kadar uzun sürdü ki, bana daha önce sorduğu soruyu sormak zorunda hissettim.

"İyi misin?"

"Seni özledim."

Başımı kaldırmaya başladım.

Kıçımı sıktı ve "Kıpırdama" dedi. Durdum, sonra tekrar ona yaslandım.

"Konuşmanın bu şekilde ilerlemesinden çok memnunum. Ve bilmeni isterim ki, bu yatakta hiç bir kadını becermedim. Bu evde. Buraya bir kadın bile getirmedi. Liseden beri."

Aman Tanrım.

Paylaşıyordu ve Hale'in paylaşırken yakınlığa ihtiyacı olduğunu öğreniyordum, ama aynı zamanda bunu kontrol etmesi de gerekiyordu, örneğin bana derin, önemli bir şey verirken ona yapışmış olsam bile ona bakmamamı sağlamak gibi.

Benimle paylaştığı zamanları ve şimdi paylaştığı şeyleri çok seviyordum.

O kadar çok ki, gözlerim yanmaya başladı.

"Bunu dinlemeniz, keşfetmeye istekli olmanız benim için çok şey ifade ediyor," diye devam etti.

"Keşke özverili olduğunu söyleyebilseydim, ama ben de bundan bir şeyler çıkarıyorum yakışıklı," diye hatırlattım ona.

Elleri kıcımdan ayrıldı, böylece iki kolunu da bana dola y a b i l d i .

"Benim için çok şey ifade ediyor," diye tekrarladı. "Bu da dahil."

Kafasında ne olduğunu bilmiyordum ama büyük bir şey olduğunu hissediyordum ve bunun yatağa uygun olmamızla ilgili olmadığını hissediyordum, çünkü bunu zaten biliyordu, sadece bunun ne anlama geldiğini açıklamıştı.

Ben de baskı yapmadım. Hisleri bana paylaşmak istediği şeyi paylaştığını söylüyordu ve şimdi ona bu konuda alan tanımam gerekiyordu.

Elimden geldiğince uzun süre yaptım, ama kasıklarına sızıyordum, bu da çarşaflarına bulaşabilirdi, bu yüzden ona hissetmesi gereken bir şey söyledim.

"Sızdırıyorum, Hale."

"Biliyorum tatlım," diye mırıldandı. "Kıpırdama."

Aramıza uzandı, beni hafifçe ovdu, kendini ovdu.

Bunu hissetmek beni kıvrandırmaya başladı. "Asla tatmin olmuyorum," diye mırıldandı.

"Bu senin hatan," dedim boynuna doğru.

"Mm," diye mırıldandı, sonra bir parmağını içime kaydırды. Nefesim kesildi ve sıktım.

"Aç küçük bebek," diye mırıldandı.

"Üç hafta oldu," diye fısıldadım.

Beni parmakladı. "Bunu hak etmek için ne yapacaksın?"

"Ne istersiniz?"

Klitorisimi çimdiklemek için başparmağını kullandı. Kalçalarım sarsıldı ve inledim.

Tamam, öğrenmek... Bu bir ödüldü.

Güzel.

"Kıpırdamadan durabilir misin?" diye sordu. Mümkün değil.

"Denerim."

"Kıpırdamadan durman gerekecek.

Tamamen hareketsiz." Vay be.

Amım tekrar sıkıştı.

Göğsünden bir ses geldi.

"Uslu dur," diye uyardı, hâlâ parmaklarıyla beni beceriyordu. "Tamam," diye hırıldadım.

Kıkırdadığını duydum.

Sonunda denedim, gerçekten denedim. Ama başaramadım.

Kötü olmak zorundaydım.

Hale beni yatakta bırakıp kendini temizlemek için bir bez almaya gittiğinde (hem ilk hem de sonraki), kığım hala acıyordu.

Ama geri kalan her şeyim harikaydı.

HALE'İN OP TIŞÖRTÜNÜ GIYIP İÇ ÇAMAŞIRSIZ OTURDUKTAN SONRAYDI.

), şarap içmek ve yemek pişirmesini izlemek (bu arada, akşam yemeği ezilmiş, baharatlanmış, balzamik soslu kavrulmuş brüksel lahanası, fırında somon ve limonlu kinoa idi).

Tüm bunlar bana muhteşem sahil evini gezdirdikten sonra oldu.

Odasına geri dönmüştük. Bu doğru değil.

Üst kattaki kişisel balkonundaydık. Orada bir köşeye sıkıştırılmış, iki kişi için yeterince büyük bir kova sandalyesi vardı.

Ve bu sefer tatlıyı da unutmamıştı. Krem şanti ve limon şurubu ile limonlu yoğurt keki.

Çılgıncaydı.

Erkek arkadaşım, çok tatlı.

Yukarıda tatlı yemiştik, bu yüzden kullanılmış tabaklarımız ve çatallarımız mermer bir soğutucuda bir şişe rozenin kalıntılarıyla birlikte yan masadaydı.

Ellerimizde kadehler, birbirimize sarılmış güneşin batışını izliyorduk.

"Daha önceki tartışmamızda bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Güzel soru," diye yanıtladı. "Bilmek istediğiniz özel bir şey var mı?"

Gerçekten de vardı ama sormayacaktım. Liseden beri kimsenin kız arkadaşı olmamıştım ama önceki sevgililer hakkında konuşulmaması gerektiğini biliyordum.

Aklımdan geçenleri okudu ve sessizce şöyle dedi: "Bundan bahsetmediğim kadınlarım oldu ve onlarla sorun olmadan seks yapmaktan zevk aldım, daha derin bir oyunla oraya gitmedim. Söylediğim kadınlar da oldu ama senin gibi değillerdi. Asla, aslında. Asla senin gibi değil."

Karnımda bir çarpıntı hissettim. "Benden hiç hoşlanmadın mı?"

"Bunu cinsel yaşamlarını sarsmak için yapan insanlar var. Bir de doğuştan baskın ya da doğuştan itaatkâr olan insanlar var ve bu onların seks hayatlarının önemli bir parçası. Sen doğuştan itaatkârsın. Bu bana çok açık görünüyordu ama senin için açık olmadığından, doğanın bu kısmına bağlı olmadığından ya da ben istediğim için yanlış okuduğumdan endişelendim. Ve seninle birlikte olarak öğrendim ki, tamamlayıcınla karşılaştığında bunu anlayabiliyorsun. Beni memnun etmeye çalışmıyorsun, öyle olsa bile. Beni yeni bir deneyim için kullanmıyorsun. Birbirimize uyuyoruz."

Uyuyoruz.

"Bunu benimle birlikte olarak mı öğrendin?"

"Evet. Partilerden, kulüplerden ya da salıncaklardan hoşlanmıyorum. Açık nedenler, tanınmak istemiyorum, ama çoğunlukla, bunlar bana göre değil."

"Bu da bana pek ilgi çekici gelmiyor."

Beni kendine yakın tutmak için elini doladığı kolumu ovuşturdu.

"Güzel," dedi usulca. "Ama bunu sana okuyarak öğrendiğimi bilmen için söyledim. Porno izleyerek. O hayatın içine girmedim, birinin bana boyun eğmesini sağlamak için bir partner edinmedim. Sertlikten hoşlanmıyorum. Acı, aşağılama, işaretleme ya da bunun gibi şeyler. Ve eğer keşfetmek istediğin bir yere gelirsek, yeni şeyler denemek, yapmadığım şeyler, bana söyle. Onları araştıracağım. Oraya gideriz. Ama paylaşmak zorundayım, bahsettiğim şeyler benim için anlaşma bozucu şeyler."

"Sana katılıyorum, kulağa eğlenceli gelmiyorlar."

"Doğru," diye mırıldandı. "Bu konuda başka sorunuz var mı?"

"Hayır. Yine de bilmeni isterim ki daha önce güldüğüm için özür dilerim. Seninle dalga geçmiyordum. Sadece senin baskınlığın ve benim buna karşılık vermem başından beri yaygındı."

"Alınmadım, tatlım. Rahatlamıştım." "Tamam.

Güzel," diye fısıldadım ve ona sarıldım.

"Sen de zor sınırlar bulabilirsin," diye devam etti. "Bunları benimle paylaşman önemli. Kendini tutmak yok. Tamam mı?"

"Tamam."

"Çıplak bir kışın ve açıkta duran bir amın olduğu gerçeğinden hoşlanıyorsun, bu yüzden seni daha sonra becerdiğimde benim için sert bir şekilde boşalacak mısın?"

"Evet."

Kıkırdaması erkeksi bir memnuniyetle doluydu.

Tamam, bundan nasıl zevk aldığım belli değildi.

"Sadece ş u n u söylemek istiyorum, evdeyken iç çamaşırı giymem oyun gibi gelebilir ama ben de iç çamaşırı giymiyorum."

hayatın içine sızmasına izin vermem. Sana ne giyeceğini söylemem ya da sana verdiğim bir emre itaat edebilmen için gün içinde yaptığın işi bırakmanı sağlamam gibi."

Sadece yarı şaka olan bir kışt sesi çıkardım ve "Rahatladım" dedim.

"Demek birbirimize benziyoruz," diye fısıldadı.

Ona bakmak için başımı geriye eğdim. "Tamamen öyle görünüyor."

Yüzü yumuşadı ve ağzını benimkine değiştirmek için eğildi.

"Ekibin Şato'dayken benimle olmak hoşuna gidiyor mu?" diye sorduğunda fazla uzaklaşmamıştı.

Başımı salladım. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

Beni dikkatle izlemeden önce bir kez daha nazikçe baktı. "Genny ve Duncan yarın akşam yemeğine gelecekleri için gergin misin?"

Planımız buydu.

İlk gecemiz, sadece o ve ben.

Yarın ikimiz de çalışacaktık. Hale, yarım gün, böylece eve gelip herkese yemek yapabilecekti.

Genny ve Duncan da dahil.

"Senin ve benim arkadaşlarımdan kaynaşması ve hayatın boyunca tanıdığın ve çok sevdiğin bir kadınla vakit geçirmek mi?" diye sordum. "Kesinlikle."

"O gerçekten hoş biri."

"Bunu hissediyorum. Ama kibar olmak zorunda kalabilir çünkü ben seninleyim ve bundan hoşlanmıyorum, ama sen yetişkin bir adamsın, bu yüzden bunu kendine saklayacak."

"Sana bir şans verecektir, Elsa. O öyle biri değil. Kin tutmaz. Ve sen benimsin. Bu onun için bir şey ifade edecektir. Bunu düşünecektir."

"Yani diyorsun ki, o son derece yetenekli bir oyuncu, bu yüzden seninle birlikte olmamdan hoşlanmasa bile, bunu asla bilemeyeceğim."

Gülümsedi. "Tam olarak değil. Demek istediğim sana bir şans verecek ve seni tanıdığında senden gerçekten hoşlanacak,

Ama hâlâ benden bir şeyler saklıyordu.

BÖLÜM 20

ANNELİK

Elsa

"O kay, dikkate alın kendin uyardı. Ben bir yüzde yüz onu senden çalma görevinde. Yani, ev yapımı tortilla?" Carole bir tabureye oturmuş, Hale'in tavada tortilla çevirmesini izliyordu, evet, yeni açtığı bir tortillaydı bu.

"Seni kız kardeşim gibi seviyorum ama erkeğim için bir orospu keserim," diye karşılık verdim.

"Taze tortilla için kanımı akıtacağım," diye karşılık verdi.

Hale, "Ne zaman istersen sana taze tortilla yaparım," diye teklif etti.

"Bunu kabul etmeyeceğimi sanma," diye tehdit etti Carole.

Hale maşasıyla Carole'u selamladı.

Bu sırada mutfakta tam anlamıyla bir Genny olan, Hale'e balık tacoları ve sirkeli lahana salatası, püre haline getirilmiş soğan ve misket limonu kreması, ev yapımı salsa, avokado dilimleri (vs.) konusunda yardım etmek için oradan oraya koşuşturan muhteşem Imogen Swan'a bir göz attım. Ama şimdi bir yandan balıkları kızartırken bir yandan da kıyılmış kişniş ve taze jalapeño parçalarıyla pilavı süslüyordu.

Hale neyse ki tatlı olarak börek yapmadı.

Ama adam kızarmış dondurma servis edecekti.

Ve ev yapımı dondurma yapmıştı.

Carole şimdiden onu çalacağını düşündüyse, dondurmadan sonra sözlerinin daha doğru olacağını düşündüm. Bunu biliyordum ve Hale'in ev yapımı dondurmasını hiç yememiştim bile.

Ancak, Hale'in bir gece önce bana verdiği güvencenin aksine, Genny kibar olmasına rağmen aynı zamanda soğuktu.

Benim için.

Diğer herkes için çok sevimliydi.

Ama benden hoşlanmıyordu.

Yeni haber: Imogen Swan bana annelik yapıyordu. Öyle olduğumu kanıtlayana kadar onun oğlu için yeterince iyi değildim ve bu kanıt asla gelmeyecekti. Oğlu o kadar özeldi ki, asla doğru kızla tanışamayacaktı.

Kesinlikle ben değilim.

Margaritamın tadını çıkarmamın bir faydası olmadı ve Hale'in sorduğu ya da temizlemek, silmek ya da ortalığı düzenli tutmaya yardımcı olmak için bir şeyler alabildiğim zamanlar dışında hiçbir şey yapmadım.

Yine de, herkesle tanıştırdıktan yaklaşık bir nanosaniye sonra mutfağı (ve tesadüfen değil, Hale'i) talep etmişti.

Mesele

anlaşıldı.

Derhal.

Duncan, adamlarımla olmasa da yemekle arasına mesafe koyuyordu.

Gerçekten iyi birine benziyordu.

Şimdi ona baktım ve beni izlediğini gördüm. Göz göze geldiğimizde başını yana eğdi. Üzüntümü gizleyememiş olmalıydım, çünkü bana cesaret verici bir şekilde göz kırptı.

Evet, Duncan Holloway iyi bir adamdı. Benden hoşlanmayan sadece Genny'ydi.

Bu, iki gün sonra çekeceğimiz röportaj için iyiye işaret değildi.

Duncan'a garip bir gülümseme verdim ve biraz daha margarita içtim.

Chuck okyanusa bakan pencere duvarındaki yerinden, "Benim işleteceğim bir batı yakası stüdyosuna ihtiyacımız var," dedi. "Sahil kenarında bir mülk alabilmek için bir böbreğimi ve ciğerimi satmam gerekebilir ama her gün bu manzaraya bakmak hiç de fena olmaz. Karen buna bayılırdı. Şehirden bıkmaya başladı."

Gözlerim Hale'e koştı ve onu üzerimde buldu. Bir batı yakası stüdyosu.

Chuck sadece konuşuyor olabilir ama bu kötü bir fikir değildi. "New York'ta röportaj yapabileceğin ünlüler yok değil,

Ama bugün havuza giderken üç tanesine rastladım," dedi Fliss. "Bu arada, Malcolm Tavistock çok kısa. Ufacık gibi."

Genny homurdandı.

"Gerçekten mi?" Yaşlanan aksiyon yıldızının ardından sordum. Fliss başıyla onayladı. "Ve mayo giyiyor."

Sahte bir ürperti verdi.

Ben de güldüm.

"Kesinlikle Napolyon kompleksi var, o-" Genny sözünü kesti.

Garip bir süre geçti, sonra Hale nefesinin altından, "Elsa'nın önünde konuşabilirsin," dedi.

Genny cevap vermedi, sadece yağdan biraz balık çıkardı.

Hale'in yüzü gerildi.

Ama yaşadığımız bir sorunu fark ettim.

Genny çenemi kapalı tutmam konusunda bana güvenmiyordu.

Bunu anladım. Açıkçası bunu Hale'den daha iyi anlıyordum. Ve anladığım şey, bunun hak ettiğim bir güvensizlik olduğuydu. Böyle hissetmesi hiç de tuhaf değildi.

Ama başka bir sorunumuz olduğunu da fark ettim.

Carole ve Felicity birbirlerine sinirli bakışlar fırlatırken Zoey de Genny'nin arkasından dik dik bakıyordu.

Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti ve Hale'in bana yardım etmesine ihtiyacım vardı.

Gözlerini yakaladım ve başımı salondaki ıslak barda duran margarita sürahesi ve malzemelerinin olduğu yere doğru salladım (bu benim işimdi, balık kızartamazdım ama margarita hazırlayabilirdim).

Sonra ben oraya gittim, o da beni takip etti.

Durduğumuzda güven verici bir şekilde "Sorun değil, anlıyorum," diye fısıldadım.

"Öyle mi? Ben bilmiyorum," dedi yüksek sesle.

Başımı mutfağa çevirdiğimde Duncan'ın ocakta Hale'nin yerini aldığını gördüm ama bunu tortilla pişirmek için değil, benim Hale'yle yaptığım şeyi Genny'yle yapmak için yapmıştı.

Genny'nin yüzü de Hale'inki kadar inatçıydı. "Ona biraz zaman vermelisin," diye tısladım.

"Kız arkadaşımla on dört yaşında değilim, akşam yemeği kısmına katlanıyorum, ailem yürüyüşe çıktığında bir şeyler hissedebileceğimi umuyorum. Yanımda uyuyorsun. Sana onun iyi olacağına, senin güvende olacağına söz verdim ve o sözünü tutmuyor" -başparmağını göğsüne doğru salladı- "sözümü tutuyorum."

"Birinin sizin istediğiniz gibi davranacağına dair söz veremezsiniz."

Sırtını mutfağa döndü ve sesini alçalttı. "Tanıdığım tek gerçek annenin kafamın içinde bir beynim olduğunu düşünmesini bekleyebilirim ve kız arkadaşımın yanında söylediklerine dikkat etmek zorunda değil. Bu sana saygısızlıktı ama aynı zamanda bana da saygısızlıktı."

Haklı olduğu bir nokta vardı.

Ona yaklaştım. "Onun güvenini tam olarak kazanamadım, Hale."

"Yani artık senin olan bir alanı talep edecek, seni donduracak, sana benim, arkadaşlarının önünde, biz ev sahipliği yaparken böyle mi davranacak?"

Birden konuşmadım.

Bir gündür Los Angeles'taydım. Onun evinde bir gece geçirmiştim. Ve şimdi onun mutfağı "benim" ve biz ev sahipliği mi yapıyorduk?

Gerçek şu ki, ben onun kız arkadaşıydım. Ve farklı bir

senaryoya geçersek, onunla evinde o kadar çok zaman geçirmiştim ki

New York'ta, yemek yapmasam bile, Genny gelip o mutfağı sahiplenirse çok kızardım. Orada Hale için sadece bir simit kızartmış olabilirdim ama ben ona arkadaşlık ederken o da benim için yemek yapmıştı. Kahvemi yapardı. Bulaşıkları birlikte yıkardık.

O haklıydı.

Hayatındaki kadın bendim, bu yüzden onun alanı onun alanı olsa da ve Genny çok daha uzun süredir buralarda olsa da, bu sıralamada Genny'den önce benim alanımdı ve bu alanın doğu ya da batı kıyısında olması ya da içinde ne kadar zaman geçirdiğim önemli değildi.

Haddini aştı.

Yine de onun ne demek istediğini anlıyordum ve bunu çözebilmemiz için ikimize de biraz nefes aldırması gerekiyordu.

Hayatımda Hale'in yaşadığı hayatı yaşayan ve onun yaşadığı güven sorunlarına sahip olan sevdiğim bir adam olsaydı ve ben Genny olsaydım, ben de aşırı korumacı olurum.

Ağzımı açtım ama ne yazık ki Genny'nin sesi yükseliyordu ve "Yemek bile yapamıyor" dediğini duyduk.

Carole, Felicity ve Zoey'nin hepsi de dar şeklinde olan gözleri bana dikildi.

Chuck, "Ben balkona çıkacağım," diye mırıldandı ve sonra balkona kaydı.

Hale patlamaya hazır görünüyordu.

"Özür dilerim," diye bir erkek sesi geldi ön kapıdan.

Hepimiz baktık ve Hudson orada duruyordu, dikkati Hale'deydi, yüzünde uyanık ama kayıtsız bir ifade vardı.

Şimdi hem Fliss hem de Carole'un Hudson'a (ve Rocco'ya) göz kulak olması gerekiyordu.

Yani bu adamların ikisi de.

Hudson Hale'e yaklaştı ve mırıldandı. "Burada biri var. Ondan gitmesini istedim. Gitmeyi reddediyor. Benden ne yapmamı istediğini bilmem gerek. O senin annen."

Gözlerimi büyük olmayan Hale'ye çevirmeden hemen önce gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Eğer o baktı hazır için darbe Daha önce, o oldu Şimdi Vezüv Yanardağı, Samantha Wheeler ise Pompeii'ydi.

Tek kelime etmeden ön kapıya doğru hamle yaptı ama elini yakaladım.

Durdu ve bana baktı. "Nefes al tatlım," dedim.

"Siktir et," diye ısırıldı, yavaşça elimden çekildi ve oturma odasına doğru yürüdü.

Kapıyı çarpmadı, çünkü Hudson onu takip ediyordu.

"Neler oluyor?" Genny aradı.

"Annesi burada" diyerek mutfağa doğru ilerledim.

Duncan Genny'yi yakaladı ama o benden daha iyiydi, Bir kolunu karnına dolayarak onu kendine çekti ve "Bırak Hale halletsin" dedi.

Genny bana baktı. "Anladığım kadarıyla onu davet etmemiş." Başımı salladım.

Ona yakın değildim ama dişlerini gıcırdattığını duyduğuma yemin edebilirim.

Tamam, şimdi ne yapalım?

Hale ev sahibesi olduğumu söyledi, ev sahibesi olmam gerekiyordu.

Dışarıda olanlar olurken hepimizin düşünecek başka bir şeyi olması için insanların içeceklerini tazelemeyi teklif etmeye karar verdim.

Tam da ön taraftan "Nankör!" diye bağırıldığını duyduğumuzda bu planı yaptım. Büyürken nankör bir pisliktin! Şimdi de nankör bir yetişkinsin! Hiç şaşırmadım! Tıpkı baban gibi!"

Odadaki derin dondurucuyu hissedebiliyordum. Ve buna ben de dahilim.

Donarken, bunun benim olmadığını düşündüm. Aslında değildi.

Çok yeniydik.

Hale ve annesi arasındaki tartışma bana ait değildi.

Ve öyleydi de.

Bu yüzden donup kaldığım yerden sıçradım, kapıya doğru koştum ve kapıdan içeri girdim.

"Ne oluyor be?" Samantha Wheeler beni görünce sordu.

"İçeri girin," diye emretti Hale.

Hale'i görmezden geldim, tüm dikkatimi annesine vermiştim.

Genny'nin yaşındaydı ve on yaş daha büyük görünüyordu (dürüst olmak gerekirse, Genny ondan on beş yaş daha genç görünüyordu, ama yine de).

Acının insana yaptığı şeyin bu olduğunu tahmin ediyordum. "Gitmen gerek," dedim ona.

"Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu, sonra oğluna baktı. "Neden bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünüyor? Neden burada ki?"

"Elsa, lütfen tatlım, içeri gir," dedi Hale, sonra başımın üzerinden baktı. "Bowie, Genny'yi de içeri al."

Arkama bakmadım.

Hayır, odaklanmak zorundaydım çünkü Samantha'nın yüzü kötü bir şekilde buruştu ve oğluna tükürdü, "Tatlım?"

"Gitmen gerek," diye tekrarladım.

Dikkati bana kilitlendi. "Teşekkürler ama oğlumla ilişkiyi bozan sen olduğun için sanırım artık seni dinlemeyeceğim. Tamam mı?"

"Bana yaklaştın."

"Üzerine atladın."

"Tabii ki yaptım. Bu benim işimdi. Ancak gizli bir ajandanız olduğunu bana bildirmediikten sonra bunu gasp ettiniz."

"Sanki umurundaydı da," diye alay etti. "Takipçi sayınız tavan yaptı."

"Yas tutan iyi ve masum insanları incitmek için beni kullandın. Ve bunu umursamadın. Tıpkı şimdi Hale'in misafiri olduğunu ve onun garaj yolunda olay çıkardığını umursamadığın gibi."

"Beni yargılayamazsın, Elsa Cohen," diye tersledi.

"Evet, istiyorum," diye fısıldadım uğursuzca. "Çünkü o artık benim." Göğsümü tokatladım ve ona doğru iki adım atarken ona doğru eğildim. "Benim. Ve sen benim olana bağıramazsın, ona bok parçası diyemezsin. O yüzden gitmen gerek."

"Oğluma söylemem gereken şeyler var," diye karşılık verdi.

"O şeylerden bazılarını duydum," diye karşılık verdim. "Ve sana söylüyorum, bunlardan bir daha bahsetmeyeceksin."

Bana yaklaştı ve "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu.

Brooklyn'li bir kızdım, aptal sürtük.

Hiç tereddüt etmeden ona yaklaştım, istediğim kadar yakın değildim çünkü Hale'nin kolunun kaburgalarımın dolandığını hissettim ama geri adım atmadım.

"Sana kim olduğumu
söyledim. Git." Başını
kaldırıp Hale'e baktı.

Ben de yüzüne bağırdım, "Git!"

Bakışları bana kaydı. "Sen delisin."

"Git," diye tekrarladım.

"Ben-" diye başladı.

Hale'in kolunu ittim. Pantolonumun kemerine yapışmaya çalıştı ama ben hızla ilerliyordum, Samantha Wheeler da hızla geri çekiliyordu ve onu arabasına doğru geri ittim.

"Bin ve git," diye
hırladım. "Fu-"

"Biliyorsun," diye fısıldadım. "Biliyorsun. Ona ne yaptığını biliyorsun. O acı, buruşuk kalbinin derinliklerinde bir yerde, biliyorsun. Buraya ait olmadığını biliyorsun. Git."

Ben konuştuktan sonra, bir an için yüzünün çökeceğini sandım, gözlerinde kabaran devasa duygu dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Olmadı.

Önümünden kaydı ve tam arkamda duran Hale'ye çarptım.

arabasının kapısını açtı.

Birlikte geri döndük ve onun arabaya binmesini, çalıştırmasını, Hale'nin devasa ön avlusunda rahat bir tur atmasını izledik ama arabasının arkasında Hale'nin uzun yolunun sonuna kadar yürüyen sadece bendim.

Sonuna geldiğimde, geri dönmeye kalkarsa süper gücümle onu durdurabilecekmişim gibi orada durdum.

Denemedi.

Arabayla uzaklaştı.

Döndüm ve biriyle karşılaştım.

Bu sefer Genny'ydi.

Gözlerinin içine baktım.

"Acele et," dedi aceleyle. "Onunla ilgilen." Eve doğru baktım.

Hudson ve Duncan oradaydı. Hale yoktu.

Ön kapıya doğru koştum.

"Üst katta," dedi Carole içeri girdiğimde, yüzü endişe doluydu.

Merdivenleri koşarak çıktım.

Odasının balkonundaydı. Oraya gittim.

Temkinli bir şekilde yaklaşarak elimi sırtına koydum ve yanında durdum.

Rüzgâr saçlarını tararken, denize dalgın dalgın bakıyordu.

"Hey," diye seslendim.

"Bana bir dakika verin," dedi.

"Pekala. Biranı getirmemi ister misin?" "Hayır.

Bir dakika içinde geliyorum."

Ona bir dakika bile vermek istemedim, Hale'in boşluğa ihtiyacı olduğunu bilsem bile zorlamadım.

Ama annesi az önce ona bok parçası demişti. İki kere.

Ve hiç de öyle değildi, hiç komik değildi.

Kendisini önemseyen birinin zamanına değdiğini bilmeye ihtiyacı vardı ve bunu şimdi bilmeliydi.

Bu yüzden ayrılmak içimden gelmedi.

"Bana yüklenmek için biraz zamana ihtiyacın varsa sanırım herkes anlıyor," dedim onu hissetmek için.

"Ne hakkında?" diye sordu.

Sözlerine şaşıırarak başladım.

Ama daha bitirmemişti.

"Yani, belli ki böyle sevgi dolu bir anneyle, boşaltacak bir şey yok. Her şey yolunda."

İğneleme.

"O artık gitti," diye hatırlattım ona.

"Öyle mi?"

Sam Wheeler orada gizleniyormuş gibi omzumun üzerinden baktım (gizlenmiyordu), sonra tekrar ona döndüm.

"Evet, öyle."

"Sanırım iyi bir baba olmak istiyordu."

Yaşadığım şok nedeniyle organlarım çalışmayı durdurdu, çünkü babasından bahsedecekti.

"Ne?" Fısıldadım.

Başını salladı ve okyanusa dönerek "Hiçbir şey" diye mırıldandı.

Sırtını okşadım, Elsa Cohen, ünlü röportajcı, erkek arkadaşının açılmasını, kendini bırakmasını, içini dökmesini sağlamak için soracağı doğru soruyu bulamıyordu.

"Hadi git," diye ısrar etti. "Bir dakika içinde aşağıda olacağım." Başka bir yol denedim.

"Böyle bir şey başıma gelse beni terk eder miydin?"

Çenesi sıkıştı, sonra başını çevirdi, bana baktı ve alaycı bir gülümsemeyle, "Hiç şansın yok," dedi.

"Tamam o zaman," diye fısıldadım. Tekrar denize baktı.

Ona yaslandım, yanağımı koluna dayadım ve kıyıya vuran dalgaları izledim.

Sonunda, "Balık muhtemelen çoktan soğumuştur," dedi. "Daha kötü şeyler de olabilir," diye cevap verdim.

"Evet, ama içeri girip halkımızı besleyelim." O hazırsa, ben de hazırdım. Başımı salladım.

Bir kolunu salladı ve ben de ondan önce davrandım ama tam eşikten geçecekken bu kez bel kemerimi yakalamayı başardı. Beni geri çekmek için kullandı, ön tarafına çarptım ve sonra dudakları saçlarımın tepesindeydi.

Kımıldamadan durdum ve dinledim.

"Genny ve Duncan bana söyledi," dedi sessizce. "Ailesi tam bir felaketmiş. Onlardan hiç bahsetmezdi. Nasıl baba olunacağını bildiğini sanmıyorum. Nasıl baba olunacağını. Bence, birlikte olmasalardı bile, iyi bir anne olsaydı, yönünü bulabilirdi. Bence kaybolmuştu. Bence Tom'a ne kadar doğal geldiğini ve Tom'un bana nasıl çekildiğini gördü ve bence Tom'un bana sahip olmasına izin verdi, çünkü Tom'un bana bakacağını biliyordu. Bence Tom'un beni almasına izin verdi çünkü ihtiyacım olan şey olamayacağını biliyordu."

Bu sözleri dinlerken titreyerek nefes alıyordum.

Bir oğlun, ihtiyaç duyduğu baba olmayı başaramayan bir baba için uydurduğu bahaneleri dinlemek.

Ya da daha kötüsü, gerçekte olduğundan şüphelendiğim şey.

Hale'in Corey Szabo'nun Hale'in Corey'nin istediği babaya sahip olabilmesi için yaptığı şaşırtıcı fedakarlığı anlamasını dinlemek.

Corey'nin olamadığı baba.

"Tamam, neshama sheli," dedim nazikçe.

"Ona yol gösterebilirdi," dedi saçlarıma doğru, bana sadece belime dokunarak, ama sıcaklığının sırtıma bir damga gibi vurduğunu hissettim.

Ve hemen dışarı çıkıp cipine el koyma, Sam Wheeler'ı bulma ve onu Pompei'm yapma isteğimi bastırdım.

"Belki," diye zoraki bir ses çıkardım. "Ama Genny sendeydi."

"Bana Genny'yi vermedi. Ondan nefret ederdi. Babam da bana Genny'yi verdi."

Lanet olası kaltak.

Ben bir şey
demedim.

Kemerimi bıraktı ama iki koluyla beni göğsümden sardı.
Bana sıkıca sarıldı ve saçlarımın kokusunu içine çektiğini
duydum.

Ve sahip olduğum her şeyle benden bir şeyler almasını
umuyordum. Tanıdıklık, güvenlik, güç ya da şu anda devam
etmesini sağlayacak her neye ihtiyacı varsa onu.

Bana sarıldı, arkadan öne, uzaktan ve tam orada, bunu
ona vermem için bana nasıl ihtiyacı olduğunu ve sonra iç
çektiğini duydum ve hissettim.

"Hadi aşağı inelim," dedi.

Beni bıraktı ve bu sefer ben onun elini tuttum, böylece
yan yana yürüdük.

Biz ortaya çıktığımızda Genny'nin dikkati doğrudan
Hale'e yöneldi ve o anda benden hoşlanmaması umurumda
değildi. Benden hiç hoşlanmamış olması da umurumda
değildi.

Onu onun için sevdim.

Görüştüğü kadının onun için yeterince iyi olmadığını
düşünen bir annesi olmasını sevdim. Hayatı boyunca onun
yanında olmasını sevdim. Sadece onu sevdim.

Sonra bakışları bana geldi.

Başımı bir kez salladım.

Kızgın ve endişeli görünüyordu, sonra bir kez de bana
başını salladı.

"Duncan tortillaları bitirdi, Hale. Sanırım hazırız," diye
duyurdu Genny.

"Ben herkesin içkisini tazeleyeyim," diye
teklif ettim. "Elsa'ya yardım edeceğim,"
dedi Carole.

Zoey, "Bütün bu yiyecekleri masaya koymanıza yardım
edeceğim," dedi.

Chuck, "Bütün o güzel yemekler önüme geldiğinde
yiyeceğim," dedi.

Bazı gülüşmeler oldu. Ama
kimse ciddi değildi.

SAHILDE BİR BATTANİYENİN ÜZERİNDE OTURUYORDUM.

Hale, Zoey ve Carole, Fliss, Chuck ve Duncan'a karşı karanlıkta bir futbol maçında karşı karşıya geliyorlardı.

Chloe'den bir telefon geldiğinde Genny evde bir odaya kapanmıştı (kesinlikle benden bahsediyorlardı, biliyordum).

Ve şimdi o da bizimle birlikte aşağıdaydı, yanımdaki battaniyeye yerleştiğinden beri biliyordum.

"Kim kazanıyor?" diye sordu.

"Duncan'ın bazı hareketleri var. Ama Chuck'ın daha fazla kardiyoya ihtiyacı var. Fliss de sivrisinek kadar dikkati olan bir sersem. Düşüyorlar."

"Mm," diye mırıldandı ve sonra "Nasılsın?" diye sordu. "Çok iyiyim."

"Yalancı," diye suçladı sessizce. Ona baktım.

İki kişi dürüstlük oyunu oynayabilir.

"Güveninizi kazanmak zorunda olduğumu biliyorum. Hale bu konuda üzgün ama ben değilim. Anlıyorum. Onun harika olduğunu ve sadece onun kadar harika birini hak ettiğini bilmen hoşuma gidiyor. Onu hak ettiğimi kanıtlamak için hem seninle hem de onunla birlikte çalışacağım. Söz veriyorum."

"Tatlım, Samantha Wheeler'ı arabasına kadar kovaladıktan sonra Hale'i korumak için gözlerinden lazer ışınları çıkararak onu garaj yolunda takip etmenin güvenimi kazanmadığını düşünüyorsan, akşam yemeğine pek dikkat etmemişsin demektir."

Biraz ısınmış gibiydi.

"Bana düşmezdi," diye itiraf ettim. "Biraz aşırı tepki verdim. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Seviyorum. Hale'e aşık oluyorsun."

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Kendi diziyile dizime vurdu. "Gecenin teması. Sana aşırı tepki gösterdim. Tam bir sürtük gibi davrandım. Bunun için özür dilerim. Hiç hoş değildi."

"Gerçekten, anlıyorum," diye söz verdim.

"Öyle olduğunu hissediyorum, Elsa. Ama yine de özür diliyorum. Tüm çocuklarıma karşı korumacıyım ama Hale..."

Benimle paylaşmak istemediği için değil, bildiğimi bildiği için sözünü kesti.

"Evet," diye bildiğimi teyit ettim.

Sahilde azalan güneşe baktı ve "Bu gece bana babasını hatırlattı" dedi.

"Nasıl yani?" diye sorarken çok hevesli görünmemeye çalıştım. "Ben Corey'nin mihenk taşıydım." Tekrar bana baktı.

"Ve sen de Hale'sin."

Nefesimle birlikte yine kalbim de gitti.

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendimi durduramadım.

"Diş çekmek gibi bir şey," diye paylaştım. "Sakın pes etme," diye ısrar etti.

"Gerçekten onun mihenk taşı olduğumu mu düşünüyorsun?" "Seni gözleriyle takip ediyor. Şimdi olduğu gibi." Bana bakmaya devam etti.

Oyuna baktım. Hale bana bakıyordu. El salladım.

Çenesini yukarı kaldırdı ve dikkatini oyuna vermeye başladı.

Genny konuşmaya devam etti.

"Sen konuştuğunda odada başka kimse olmuyor. Çok gergindi, sanırım hala da gergindir ama siz her şey yolundaymış gibi davrandıkça o da daha fazla sakinleşti."

Ben de verdim. Ona ihtiyacı olanı verdim. Artık yerleşmiş hissediyordum.

Zoey'nin topla birlikte geriye düştüğünü, Hale'in bir roket gibi havalandığını, Chuck'ın ona yetişmeye çalıştığını

ama başaramadığını ve Hale'in Zoey'nin kendisine doğru gönderdiği topu yakaladığını izledim. Çaprazlama

Duncan, Hale kuma kazdıkları kale çizgisini geçmeden hemen önce onu yakaladı.

Chuck iki büklüm olmuş, ellerini dizlerine koymuş, hırıltılar çıkarıyordu. Fliss suyun kenarındaydı ve bağıırıyordu, "Bakın! Bir yengeç!" "Bu işte çok kötü," dedim.

Genny usulca güldü.

"Her şeyi berbat etti," diye fısıldadım denize. "Eğer izin veririm, her şeyi nasıl silip süpüreceğimi ve onu nasıl mutlu edeceğimi bulmaya çalışarak tükeniyorum."

"Onu süpürüp atamazsın, Elsa. Bu yüzden onu mutlu etmeye odaklan."

İyi tavsiye.

Ona baktım ve başımı salladım.

Uzandı ve dizimi sıktı.

Sonra o da benim gibi ellerine yaslandı ve önemsedığımız insanların çok orantısız bir futbol maçı oynamasını izledik.

"Telefon seninle ilgiliydi, evet," dedi Genny hiçbir şey söylemeden. "Ama aynı zamanda düğünle de ilgiliydi. Hepimiz bunu gizli tutmak için çok çalışıyoruz ama Chloe ve Judge yakında evleniyorlar ve Chloe'nin bana söylemesi gereken bazı şeyler var."

Gözlerimi kapadım, açtım, ona döndüm ve gülümsedim.

Bu sefer elimi okşamak için hareket etti. "Gol!" Zoey bağırdı.

Dikkatimizi tekrar oyuna verdik.

HALE'IN BANA DIZ ÇÖKMEMİ EMRETMESİYLE BAŞLADIK.
yatağın üzerinde onun sikini emiyordum.

Beni yatağa yatırıp sikmesiyle bitirdik.

Şimdi yatakta birbirimize sarılmış, denizin sesini dinliyorduk.

Bana gelince, bu geceki cinsel aktivitelerde bir şeylerin farklı olduğunu hissediyordum. Genelde patronluk taslardı ama bu gece daha patronluk taslıyordu. Daha sert. Kötü anlamda değil. Hoşuma gidiyordu. Ne de bağımsız bir şekilde, tam yanımdaydı.

Hâlâ bir şeyler üzerinde çalışıyordu.

Kontrolü elinden alındıktan sonra çevresini kontrol etmek, beni kontrol etmek.

Olabilir mi?

O gün Fliss ve Carole havuzda eğlenirken ben ve ekibim kanalın röportajı çekmeye karar verdiği bahçeyi gezdik. O sırada beni Maggie Mae ile tanıştıran Mankowitz ile öğle yemeğine giderken, Chuck ve Zoey'i yerel ekiple dostluk kurmaları için geride bırakmıştım. Ertesi gün Fuller'la buluşacaktım. Ertesi gün de röportajı çekecektik.

Yine de birkaç şeye bakma fırsatı buldum ve zamanın elverdiği ölçüde derinlere daldım.

Hale'i Hale gibi yapan ve beni cinsel olarak kendim gibi yapan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bir psikolog değildim ve özellikle Hale'i tam olarak anlamak için ihtiyacım olan her şeye sahip değildim. Bu konuyu derinlemesine araştırarak zamanım da yoktu.

Ama aynı zamanda, etrafında pek çok işlev bozukluğunun döndüğü bir yaşamda, düzen ve kontrol arayacağını düşünmek de tuhaf değildi, hatta belki de özellikle, çünkü o zamanlar cinsel olarak en savunmasız olduğunuz zamanlardı.

Bana gelince, seks sırasında onun tüm dikkatine ve bağlılığına sahip olmak, hayatta bu kadar çok şeyden sorumlu olmak, bu kadar azimli olmak, ancak yakınlık sırasında kendini bırakmak, bu ek rahatlamaya sahip olmak da anlamlıydı.

Belki de böyle doğmuşuzdur. Bu konuyu Hale'e açtım.

"Bugün birkaç şeye baktım," dedim boğazına doğru.

"Neye baktın?"

Parmağımı boğazında gezdirdim. "Um... tasmalar?"

Vücudu elimde hareketsiz kaldı. Sonra beni o kadar yakınımaya bastırdı ki nefes almakta zorlanıyordum.

Pek de sürpriz olmadı. Öğrendiğim şeylerden biri, bunun baskınlık ve boyun eğme yapan sevgililer arasında bir tür sahiplenme ritüeli olduğuydu ve önemliydi.

Seks sırasında bir tasmanın işe yarayabileceğinden bahsetmiyorum bile.

"Bununla ilgileniyor musun?" diye sordu.

"Bir gif'te adamın birinin kızı yakasından tutup kaldırdığını ve ağzını sikine dayadığını gördüm. Cehennem gibi pürüzsüzdü. Ayrıca ateşliydi."

Kıçımın üstündeki deriyi okşayarak, "Sen bu işin içindesin," diye mırıldandı. "Bizim için bir şeyler sipariş edeceğim."

"Oo, heyecan

verici." "Öyle

olacak."

Ukala.

Ateşli.

Yüzümü tenine sürterek onu, seksi ve tuzlu havanın kalan kokusunu kokladım.

Çok Hale.

Dünyanın en güzel kokusu.

"Sen ve Genny bulaşıkları yıkadınız ve her şey yolunda görünüyordu," dedi.

"Öyleydi, tatlım. Tümseği aştık."

Bu konuda hiçbir şey söylemedi, muhtemelen neden yaptığımızdan dolayı.

"Neshama sheli ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Ruhum," diye fısıldadım.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı. "Daha çok, sen benim ruhumun bir parçasısın." Beni daha da yakınına çekti.

"Çok mu fazla?" Ben sordum.

"Hayır, neshama sheli," diye yanıtladı. "Çok fazla değil."

Bununla birlikte yüzümü onun tenine
bastırdım. Hale, "Uyu Elsa," diye emretti.
Kendimi onun kollarına bırakmaya zorlasam da
bırakmadım, o da bıraktığımı düşündü.
Hayır, yapmadım çünkü yapamadım.
Ta ki nefesinin kesildiğini ve bedeninin benimkine
yaslandığını duyana kadar.
Ancak o zaman uyuyabildim.

BÖLÜM 21

AKILLI VE ANLAYIŞLI

Elsa

T Röportajı çektiğimiz günün ertesi sabahı Hale'nin balkonunda oturmuş kahve içiyordum. onu sahilde koşarken gördüm.

Cumartesi günüydü. Hepimiz Pazar öğleden sonra uçmaya hazırдық, Hale de bizimle gelecekti. Bana New York'ta "en az" bir ay kalacağını söylemişti.

Kendimden geçmişim ve bunu saklamamıştım. Bu, Hale'in bana daha önce hiç görmediğim mutlu ve yumuşak bir şekilde gülümsemesine neden olmuştu ama bunu hemen sevmiştim.

Bu bir mucizeydi.

İkinci mucize, ikimizin de tüm hafta sonu izinli olmamızdı. Hiç çalışmayacaktık. Fliss ve Carole alışverişe çıkacaklardı. Chuck ve Zoey gezmeye çıkacaklardı. Hepimiz daha sonra Dresden'de akşam yemeği için buluşacaktık.

Ama o gün rahatlardım, sadece Hale ve ben.

Uçurumun basamaklarının dibine geldiğinde bir elini kaldırdı, başı geriye doğru eğik, bana bakıyordu.

Karşılığında el salladım, terli Hale'yi düşündüm ve kendi kendime sııttım, çünkü koşusu için beni yatakta bırakmıştı,

Sabahları seks yapan biriydi, bu yüzden önümüzdeki bir iki saatin ne getireceğini merak ediyordum.

Bu mutlu düşünceyle yanımdaki masada duran telefonum titredi ve Zoey'den gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Aldım ve okudum.

Gününüzü mahvetmek istemem ama bilmelisiniz.

Hazır olduğunuzda buna tıklayın.

Ben. Merak. Göreceğim şey için hazır olana kadar beklemeyecektim.

Kendimi hazırlayacaktım ve bakacaktım.

Tıkladım ve bir dedikodu sitesiydi. Bir rakibim... yani eskiden öyleydiler. Ben yükselmiştim. Onlar çamura batmışlardı.

"AŞK OLMALI" manşeti atılmıştı.

Altında Hale'yle benim tam önümdeki kumsalda, ama daha aşağıda çekilmiş fotoğraflarımız vardı.

Dün gece gün batımı yürüyüşümüz sırasında çekilmişlerdi, ona röportajdan bahsettiğimde bana Core Point Athletics'i temizlemek için ekibe koyduğu yirmi sekiz yaşındaki bu iş dehasını yetiştirmeyi düşündüğünü söyledi.

Adı Javier Rojas'tı. Şilili bir göçmenin çocuğuydu, liseyi on altı yaşında bitirmiş, yirmi yaşında Chicago Üniversitesi'nden MBA derecesi almıştı. Daha sonra başarısız bir plak mağazası zincirini tersine çevirmeye, niş pazarlamadan yararlanmaya ve Z kuşağının plağa dönüş dalgasını kullanmaya başladı. Ve bunu, o zamandan beri bir sonraki Off White haline gelen yeni bir moda markasına yatırım yaparken yaptı.

Hale onu Çekirdek Noktası çabası için bizzat işe almıştı.

"Ve sanırım o benim erkeğim olabilir," demişti. "Çok zeki, o kadar zeki ki korkutucu. Bok yemez. Genç ama gözü korkmuyor. Ve delicesine meşgul olmaktan zevk alıyor. Benimle birlikte seyahat edebilir, sonra ben küçülüp yerime onu gönderebilirim."

Açıkçası bu fikre bayıldım, özellikle de Hale çabalarını Los Angeles ve New York'ta yoğunlaştırırsa ve ben de batı kıyısında bir stüdyo açabileceğim bir noktaya gelirim. Çalışmalarımızı birinin ya da diğerinin nerede olacağına göre planlayabilirdik.

Bunu daha çok sevdim, çünkü belki de bu sayede Hale'nin gerçekten yapmaktan hoşlandığı şeyleri yapması için zaman kazanacaktı.

Yürüyüşümüz sırasında bunu paylaşmadım.

Javier Rojas söz konusu olduğunda onu cesaretlendirdim ama çoğunlukla dinledim.

Fotoğraflarda da öyle görünüyordu. Hale'in kolu omuzlarımda, benim elim yukarıda, onun elini tutuyor, diğer kolum onun belinde. Başlarımız birbirine eğikti ve konuştuğumuz şey olduğu kadar ciddi de görünüyordu.

Yine de öpüşürken çekilmiş birkaç fotoğrafımız vardı. Resmi olduğumuzu tahmin etmiştim.

Zoey'den bir mesaj daha geldi.

Her yerden doğrulama ya da yalanlama talepleri alıyoruz.

İçimi çektim.

Hale terli bedenini benimkinin k a r ş ı s ı n d a k i sandalyeye attı. Elinde bir Hydro Flask vardı.

"İyi koşun mu?" Biraz su içerken sordum.

Bitirdiğinde, "Kumda koşmak çok daha zor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bunu hep unutuyorum."

"Hayal edebiliyorum," diye mırıldandım ve yapacağım tek şey buydu. Beni testereyle kovalarken kumda (ya da herhangi bir yerde) koşarken yakalayabilirdin. "Evdeyken sörf yaptın mı?"

Başını salladı ve bir yudum su daha aldı. Sonra bana baktı. "Çok meşgulüm."

"Sörf sabahları daha iyi, değil mi?" Başını salladı.

"Yarın gitmelisin."

Çapkınca sıırttı. "Seni becermeyi tercih ederim."

"Seni yatakta bekleyeceğim."

Gözlerindeki parıltıyı gördüm ama başını salladı. "Sorun yok, bebeğim."

"Bunu yapmayı seviyorsun. Hafta sonu tatilimiz var. Yap o zaman. Ben de seninle gelebilirim. İzlemek isterim."

"İzlemek istersen, ben giderim."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, gitmeni istiyorum çünkü sen gitmek istiyorsun."

Bir şeyler söylemeye başladı, etkisi değişti, sabırsızlığın içeri sızdığını hissettim, sonra silkindi ve "Kalkabilirsin. Dişlerini fırçala. Biraz kahve iç. Ama sonra beni yatakta bekle."

Bu beni sırttırdı. "Evet, evet, patron. Şimdi kötü haber." Telefonumdaki web sitesine geri döndüm ve ona doğru çevirdim. "Deşifre olduk."

"Şaşırmadım." demeden önce resimlere şöyle bir göz attı. Aslında, bu kadar uzun sürmesine daha çok şaşırdım."

Kızmadığına sevindim.

"Zoey bunu resmileştirmem için talepler aldığımı söylüyor," diye paylaştım.

"Bu saçmalığı hiç anlamadım," diye mırıldandı. "Resmi olup olmamasının kendilerini ilgilendirdiğini nasıl düşünüyorlar, dahası gözleri yok mu?"

Buna itiraz edemem.

İç çekti. "Muhtemelen ben de istek alıyorumdur. Ne istiyorsan onu yap. Biz resmiyiz, yani bunu söyleyebilirsin. Ya da görmezden gelebilirsin, ki ben de öyle yapacağım."

"Aldırma, öyle," dedim, Zoey'e mesaj attım, Universal Stüdyoları'nda iyi eğlenceler diledim ve sonra telefonumu kapattım.

"Terle ilgili bir sorunun mu var?" Ben bunu yaptıktan sonra Hale sordu. "Senden önce cevabım evetti.

Kesinlikle. İğrenç.

Seninle birlikte olmak ve şu anda beni becermek istediğini satır aralarından okumak, cevabım kesinlikle hayır. Kesinlikle hayır."

Bir yandan kocaman gülümsüyor, bir yandan da kahkahalar atıyordu.

Sonra sandalyesinden kalktı, bana elini uzattı ve "O zaman kalk bebeğim. Sevişme zamanı."

Elini tuttum, yukarı çıktık ve "sevişme zamanı "nın ne demek olduğunu öğrendim.

Bana su getirmem için ara verdi, birlikte duş aldık, sonunda biraz peynir, kraker, badem paylaştık ve kucaklaştık, ama yataktan kalkıp akşam yemeği için hazırlanma zamanı gelene kadar yaptığımız tek şey buydu.

Bütün gün.

Muhteşemdi.

Mükemmeldi.

Ama akşam yemeğine geldiğimizde çok acıkmıştım.

SALI GÜNÜYDÜ, NEW YORK'A DÖNMÜŞTÜK.

ve telefonum çaldı.

Babamdı.

Arayan babam olduğu için hemen açtım. Ayrıca onunla bir süredir konuşmadığım için kontrol etmek istedim. Dahası, ben döndüğüm için Hale de dönmüştü ve bizimle bir akşam yemeği planı yapmak isteyip istemediğini öğrenmek istiyordum.

"Hey, baba."

"Hey, tatlım. Los Angeles'ta işler nasıl gitti?"

"Müthiş. İnanılmazlardı. Çok açık sözlü. Çok gerçekçiydiler. Bence bunun bir etkisi olacak."

"Benim prime-time kızım," dedi babam.

Evet, röportajı kanala ben sattım. Prime-time'da yer veriyorlardı. Programa almışlardı ve şimdiden tanıtımını yapıyorlardı. Kanalda böyle bir yer için gelen teklifi reddedemezdim, dahası Audrey büyük bir ödeme günü için pazarlık yapmıştı, bu yüzden reddetmek delilik olurdu.

"O benim," dedim babama.

"Seninle gurur duyuyorum. Dinle," diye başladı, ses tonu değişmişti, daha doğrusu sesinin eskisinden daha gergin çıktığını fark ettim, ama gergin başlamıştı. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek... Bilmiyorum. Kötü bir şey olduğunu söyleyemem. Sadece bilmem gerekiyor."

"Neyi bilmem gerekiyor?"

"Hale'i Oskar'a sen mi
ayarladın?" Hale'i Oskar'ın
üzerine salmak mı?
Ne?

"Pardon?" diye sordum.

"Annenin ev konusunda geri adım atmasını sağlamak için Hale'den Oskar'ı tehdit etmesini istedin mi?"

Kıpırdamadan masama oturdum.

"Elsa?" Babam seslendi.

"Hale Oskar'ı tehdit mi etti?"

"Oskar şehirde. Başka haberlerim de var, annen ve Adam gelemeyecekler. Adam annenden taşınmasını istedi. Bana işleri yoluna koyabilir miyiz diye sordu. Ona bunun benim istediğim bir şey olmadığını söyledim ve onun da istediği bir şey olmadığını hatırlattım. Oskar geçen hafta sonu buradaydı, ona kalacak bir yer bulması için yardım etmeye çalışıyordu. Boston'a dönmeden önce benimle yemek yemek istedi. Dün gece yemek yedik. İşte o zaman bana Hale'in birkaç hafta önce onu aradığını ve işlerin nasıl gideceğini, eğer bu şekilde gitmezse neler olacağını anlattığını söyledi."

Bu, hızlı yüz değiştirmeyi açıklıyor. Önce annem bastırıyordu, sonra aniden anlaşmayı kabul etti.

Bunu Hale

yaptı.

Babam için.

Benim için.

Yavaşça, çok yavaşça gülümsedim.

Sonra dedim ki, "Hayır, Hale'in bunu yaptığını bilmiyordum. Ama yaptığı için üzgün değilim. Sen üzöldün mü?"

"Anlaşma belgelerini çoktan imzaladığına ve geri dönüşü olmadığına göre, hayır. Bittiği için rahatlardım. Ve... daha da önemlisi, uzun zamandır tanıdığım bir kadın var. Her zaman istemişimdir... Açıkçası, bu konuda bir şey yapamadım. Yapabileceğim noktaya geldi, yaptım ve çıkıyoruz. Henüz ciddi bir şey yok" dedi. "Ama birkaç haftadır görüşüyoruz. Bu yüzden annenle aramızdaki ilişkinin sonuçlanmasını dört gözle bekliyorum. Yasal olarak özgür olmadığım ve o sayfa kapanmadığı sürece bazı şeyleri belli yerlere götüremeyeceğimi hissediyorum. Ancak, o senin annen, benim karımdı ve Oskar da benim oğlum. Hale'in bu konuda son derece acımasız ve gerçekçi olduğunu söyledi."

Keşke o konuşmada ben de orada olsaydım.

"Ona şikâyetle bulundum," diye paylaştım. "Üzgündüm. Görünüşe göre bundan hoşlanmamış."

"Hayır. O yapmadı. Oskar'ı bir daha sana ya da bana bulaşmaması için uyardı."

Tanrım, gerçekten erimiş hissediyordum.

"Üzgünüm baba ama bence bu harika."

"Tamam tatlım, onunla yaptığın röportajı izledim ve mükemmeldi. Aranızdaki kimyayı görebiliyordun. Ama aynı zamanda bir kadına asla bağlanmayacağını söylediğini de izledim." Ağır bir duraksamadan sonra şöyle dedi: "Zeki olduğunu biliyorum. Anlayışlısın. Ama ne yaptığını biliyor musun?"

Pazar gecesi yaptığım şey, indikten sonra Hale'le birlikte arabaya binmekti, arabayı Paul kullanıyordu ve Paul'ü yakın bir arkadaşımış gibi selamlamıştım.

Çünkü o benim hayatımın bir parçasıydı.

Paul bizi evime götürmüştü, kocaman bir çanta ve o kadar da büyük olmayan iki çanta hazırlamıştım, çünkü Hale New York'tayken ben Hale'de kalıyordum.

Bu bir davet değildi.

Verilmiş bir karardı.

Bir haber: Hale bana bir televizyon vermişti. Ben Los Angeles'tayken kurulmuştu. Bunun için ona teşekkür etmeme rağmen açmadım bile.

Çünkü eve gitmek istiyordum.

Hale'e.

Babam haklıydı. Ben zekiydim. Anlayışlıydım. Hale'in söylediklerini unutmamıştım.

Yaptığım şey onu görmezden gelmeyi seçmekti.

Belki de inkar ettiğim noktaya kadar.

Lanet olsun.

Sessizliğimi fark eden babamın sesi yumuşamıştı: "Pekâlâ bubbeleh, daha gençsin. Kalbini vereceksin. Kalp alacaksın. Kalbin kırılacak. Kalp kıracaksın. Bu hayatın bir parçası. Dediğim gibi, sen akıllısın. Ne yaptığını bildiğine inanıyorum."

Öyle mi yaptım?

Babam konuşmaya devam etti.

"İşte bu yüzden Oskar'la temasa geçtiği için Hale'ye kızgın değildim. Her ne kadar çocuklarımdan birinin tehdit edilmesini istemesem de, Hale'in kızımı endişelendiren bir meseleyi çözmek için elinden geleni ardına koymamasını anlayışla karşılayabilirim."

"Oskar'ı bir daha tehdit etmemesini söyleyeceğim," diye teklif ettim.

"Buna gerek kalacağını sanmıyorum," diye paylaştı babam. "Kardeşin ve ben dün gece bir tür fikir alışverişinde bulunduk. Biz yağ ve su gibiyiz ama o benim oğlum, ben de onun babasıyım ve bu yolculukta bir yerlerde babasının hayatında bir yeri olduğunu anlamaya başladı. Dün gece kesinlikle bir zeytin dalıydı ve ben de tuttum."

Tabii ki yaptı.

"Senin adına sevindim baba."

"Bunu hissetmen iyi olabilir," diye önerdi. Ugh.

"Göreceğiz," diye geçiştirdim. "Şimdi, çıkıyor musun?"

Sesindeki gerginlik gitmişti, daha önce hiç duymadığım ama duymayı sevdiğim bir şey vardı sesinde, "Çok hoş biri. Belki bir gün onunla tanışırsın. Yakında."

"Bunu çok isterim."

"Meşgul olduğunu biliyorum, ben de öyle. Hale de şehre döndü mü?"

"Evet. Belki bu hafta bir ara akşam yemeği yeriz diye düşünmüştüm."

"Siz ikiniz yapabileceğiniz zaman bana mesaj atın. Sen benden daha meşgulsün. Ben hallederim."

"Tamam, baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bubbeleh.

Yakında konuşuruz." Telefonu kapattı.

Telefonumu masamın üzerine koydum ama işe geri dönmedim çünkü bu çok fazlaydı.

Babam ve Oskar çitleri onarıyor. Hale onu yola getirmek için araya giriyor. Babam biriyle çıkıyor. Annem ve Adam'ın ayrılması. Annemin yaşayacak bir yer araması, bir işi olmamasına ve boşanmanın kesinleşmemesine rağmen, yani anlaşma yapılmamış olmasına rağmen.

Ve Hale'in bağlanacak bir adam olmadığını hatırlattı.

Ben ne yapıyordum?

O ne yapıyordu?

Ne yapıyorduk biz?

Ben sorduğuma, o da bana söylediğine ve ben de üç yüz milyon (artı) kişiye söylediğime göre bildiğimi varsayarak mı çalışıyordu?

Yoksa ben onun Amal'ı mıydım?

İnkâr edemeyeceğim bir şey vardı, onun Amal'ı olmak istiyordum. Ama George Clooney'nin onu bulması onlarca yıl sürdü.

Belki de o kadar zeki ve anlayışlı değildir.

Lanet olsun.

O GECE ASANSÖRDEN INDİM VE HALE

Bana doğru yürüyor.

Öpmesi için başımı eğdim ve o da bana öpücük verdi.

Asansör kapılarının üzerine kapandığı, aynı zamanda bana yukarı kadar eşlik eden ve arabadan ön kapıya kadar bana eşlik eden Rocco'ya çenesini salladı, sonra Hale bana sordu, "Pislik miydiler?"

"O kadar da kötü değildi." "Şarap mı kokteyl mi?" "İçki mi içiyorsun?"

"Bira içiyorum. Umduğumdan daha geç döndüm, o yüzden yemek yapmadım. Köşede bir yer var. Harika bir İtalyan, harika bir pizza. Oraya yürürüz diye düşündüm."

Artık gayriresmi olarak resmi olduğumuz için bizi kimin gördüğü önemli değildi, neden olmasın?

Haberin nugget'ı: Pisliklerle ilgili sorusu, şu anda binasının dışında konuşlanmış olan ve az önce içeri girerken milyonlarca fotoğrafımı çeken ve aynı zamanda bana sorular soran tüm gazetecilere atıfta bulunuyordu. Bu yüzden bir eskorta ihtiyacım vardı.

Daha önce orada bir ya da iki tane görmüştüm ama ya bir araya getirememişlerdi, ya yeterince büyük bir haber değildim, ya da fotoğraf çekmişlerdi ve ben onları hiç görmemiştim. Bu bir sorun değildi.

Pazar gecesi geldiğimizde mutlak bir saldırı olduğunu ve şimdi de çok daha az olmadığını düşünürsek, bunun bir şey olacağını söyleyebilirim.

Hale'in akşam yemeği planlarına "Kulağa hoş geliyor," diye karşılık verdim. "Gitmeden önce bir kadeh şarap?"

Başımı salladım.

Şarap zulasının bulunduğu adanın ucuna yöneldi ve bir kırmızı şarap çıkardı.

Bir tabureye kaydım, "Bugün babam aradı."

"Hmm?" diye sordu şarap anahtarını alırken.

"Biriyle çıkıyor."

Hale'in gözleri bana doğru geldi ve onun yakın incelemesine katlandım.

Daha sonra sözlü güvence istedi. "Senin i ç i n sorun olur mu?"

"Gıdıklanmış pembe."

Dudakları yukarı kalktı ve şaraba döndü. Ama

Hale'in gözleri doğrudan bana bakıyordu.

Bana doğru.

Değerlendirme. Bunun benim için her iki yöne de gidebilecek bir haber olduğunu biliyordu ve hangi yöne savrulacağını görmek için yüzüme bakmak istiyordu.

"Annem ve Adam ayrıldılar. Yaşayacak bir yer arıyor," diye devam ettim.

"Bunu söyleyebilirdim," dedi havalandırıcıya uzanırken. "Birinin arkasından iş çevirirken her şey eğlenceli ve oyun gibi, ama her gün olunca heyecanı kalmıyor." Bana baktı. "Onu arayacak mısın?"

"Yapmalıyım. Henüz yapmadım."

Başını salladı ve bir bardak kapmak için döndü.

"Oskar yeni bir yer bulmasına yardımcı olmak için kasabaya geldi."

"Öyle mi?"

"O ve babam akşam yemeği yediler. Ve görünüşe göre, erkek arkadaşım onu tehdit etmiş."

Dökmeyi bıraktı ve bana baktı.

"Pislik herif çenesini tutamadı," diye yakındı. "Hale-"

"Kızdın mı?"

Ona gülümsedim. "Azıcık bile değil. Annem uzlaşma teklifini imzaladı. Her şey bitti. İşin iç yüzünü, neden henüz resmileşmediğini bilmiyorum ama tüm niyet ve amaçlar için bitti. Çok fazla acı ve gönül yarası olmadan. Sonuçta size sonsuz minnettarlığımı borçluyum."

Dudakları kıvrıldı. "Böyle bakmana sevindim, tatlım. Senden sakladığım bir şey değildi..."

Onun izini takip ettim. "Sadece, kız arkadaşının kardeşini tehdit ettiğinde, bu bilgiyi bir konuşmanın içine sıkıştırmak kolay değil," diye takıldım.

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladı, gözleri gülümseyerek. "Çoğunlukla sen üzgündün ve bu konuda bir şeyler yapabilirdim, ben de yaptım. Baban için işe yaradı ve benim amacım da buydu, bu yüzden kardeşini tehdit ettiğimi itiraf ederek seni tekrar üzme için bir neden görmedim. Açıkçası, bu kadar kolay pes etmesini kurtarmak için kimseye söyleyeceğini düşünmemiştim."

Bu bilgidен aldığı keyifle sırıttım. Hale bunu anladı, dudakları yeniden seğirmeye başladı.

Sonra dökmeye devam etti.

Peki, aşık olduğum yakışıklı, tatlı, berbat, harika adamım, seninle benim aramda neler oluyor?

Söylemesi kolay,
değil mi? Yanlış!

Şarabı bana uzattı, sonra da dizüstü bilgisayarının ve evrak çantası olarak kullandığı postacı çantasının, bazı dosyalar ve kâğıtlarla birlikte durduğu kanepeye doğru yürümesini izledim.

Birasını aldı ve yanıma geldi.

Geldiğinde dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve sordu: "Yola çıkmadan önce rahatlamak için bir şey ister misin? Muhtemelen biraz bruschetta hazırlayabilirim."

Tabii ki "biraz bruschetta hazırlayabilir."

"Akşam yemeğini bekleyebilirim. Konu açılmışken. Bu hafta bir ara babamla yemeğe çıkmaya var mısın?"

Yanımdaki tezgâha yaslandı. "Aynen öyle, ama soruna cevap vereyim. Evet. Ayrıca Tom ve Mika bizi davet etti. Bunu yapabilecek misin?"

Annesiyle tanıştım (aslında ikisiyle de). Şimdi de babasıyla.

Burada ne oluyordu?

Sormam gerekiyordu. Sadece sormak. Ben bendim. Yaşamak için sorular soruyordum.

Ve bu önemliydi, bilmem gerekiyordu. İkimizin de nerede durduğumuza dair aynı fikre sahip olmamız gerekiyordu.

Ben sormadım.

Bir kadeh şarabımı içmek istedim. Ailemizle plan yapmak. Restorana yürümek. Harika bir pizza yemek. Eve gelmek. Harika seks yapmak. Onun yanında uyu.

Yapmak istemediğim şey onun cevabını almaktı, bu da geri kalanının gerçekleşmeyeceği anlamına gelebilirdi.

Bu gece olmaz.

Bir daha asla.

"Hey," diye seslendi usulca. "İyi misin?"

Şimdi sor ona, Elsa! Nedir bu? Nereye gidiyor bu? Ona kalbini sunuyorsun. O bunu istiyor mu?

"Ben iyiyim. Sadece çok... bilirsin işte, annem, Adam, babam ve onun çıktığı her kimse," diye yalan söyledim.

"Evet," dedi nazikçe, başka bir öpücük için yaklaştı, bu Bu sefer daha uzun sürdü ve çenemi tuttu. Geri çekildiğinde, "Dışarıdan sipariş verebiliriz. İçeride kal. Ben gidip getiririm. Ya da Jim'i ara, biri getirsin."

"Hayır," dedim çabucak. "Dışarıda olmak istiyorum. Kafamı dağıtmak istiyorum."

"Neye ihtiyacın varsa, tatlım." Telefonu, durduğu sehpanın üzerinde titreşerek bir ses çıkardı. "Geri döneceğim."

Şarabımı yudumladım ve kendimle ilgili yeni ve rahatsız edici bir şeyi anlayarak onun uzaklaşmasını izledim.

İstediğim bir şeyi elde etmek için risk almaya ve kendimi ortaya koymaya istekli bir patron kaltağıydım.

Kalbimi verirken güvende olup olmadığımı anlamak dışında, çünkü karşılığında bir başkasınınkini alıyordum.

Bununla birlikte, düpedüz korkak olduğum ortaya çıktı.

BÖLÜM 22

AŞK DAHA KARMAŞIKTIR

Hale

"Hale! Elsa Cohen sizinle mi yaşıyor?"

"Ciddi bir şey mi?"

"Hale! Buraya bak. Buraya bak!"

"Bu o mu?"

Hale tüm bunları görmezden gelerek arabasından binanın ön kapısına doğru ilerlerken Hudson ve kapıcıları Rodrigo kalabalığın arasından geçmesine yardım etti.

"Hale Wheeler!"

Bu konuda tecrübeliydi ama bu tam bir çılgınlıktı.

Bu yüzden, söz konusu paparazziler olduğunda alışılmadık olan bir kadın sesi duyduğunda, otomatik olarak başını çevirdi ve pozisyon almaya çalışan kameramanlar tarafından itilip kakıldığını gördü.

Paparazzi değildi ve aldırmıyor gibi görünüyordu, gözleri ona yapışmıştı.

Boynunun gerildiğini hissetti ama sanki orada değilmiş gibi onu itip kakan iki pisliğe, "Kendinize dikkat edin, ona zarar verebilirsiniz," diye çıkıştı.

Sonra Jim'in açık tuttuğu kapıya doğru eğildi.

Kapı arkasından kapandı, Rodrigo dışarıda kapıyı koruyordu, Jim konsiyerj masasına döndü, Hudson da onun yanında asansöre doğru yürüyordu.

Hudson, "Takımın bugün bir toplantısı vardı, Hale," dedi. "Elsa'yı korumak istiyoruz."

Hale asansörü takip etti, boynu daha da sıkılaştı. "Tehditler aldınız mı?"

"Hayır. Ama Paul bunun onun ofisinin dışında da olduğunu söylüyor." Başını ön kapıya doğru eğdi. "O kadar kötü değil ama orada."

Asansör geldi ve ikisi de asansöre bindi. "Bir numaralı hayranımla ilgili yeni bir şey var mı?"

Hudson başını salladı. "Hayır. Haftalardır tek kelime etmedi. Ama siz ikiniz ilişkinizi açıklayalı beş gün oldu ve bu konu kapanmıyor. Eğer artık gerekli görülmezse bu ayrıntıyı kaldırabiliriz. Ama şu anda güvenli tarafa bakıyoruz."

Hale yıllarca kişisel güvenliğe karşı çıkmıştı. O anda, bunu düşünmedi bile.

"Yap" dedi.

Hudson başını salladı.

Kapılar açıldı ve Hudson'a "Birazdan görüşürüz" dedi.

"Evet," diye yanıtladı

Hudson. Dışarı çıktı.

Kapılar kapandı ve Elsa ilk kez ondan önce evdeydi.

Öyle olacağını biliyordu. O gece Tom ve Mika'lara gitmeden önce eve gitmek, üstünü değiştirmek ve tazelenmek istiyordu.

Şu anda, neredeyse ayak bileklerine kadar inen A kesim etekli krem rengi bir elbise giyyordu. Kolsuzdu ve belinin yanlarından omuzlarına doğru uzanan rujlar vardı. Belinde siyah bir kemer ve ayaklarında yüksek, sivri topuklu, siyah botlar vardı.

Kadını ve sinirli görünüyordu. Sanki hayatındaki önemli insanlarla tanışmak umurundaymış gibi, ama kim olduğunu biliyordu ve etkilemeye çalışmıyordu, sadece etkilemeyi bekliyordu.

Onu gördüğünde boynundaki gerginlik geçeceğine, daha da sıkışmış gibiydi.

Bunun üzerinde duracak zamanı yoktu.

Telefonla konuşuyordu, ona doğru geliyordu ve sinirli görünüyordu.

Parmaklarını adamın boynuna doladı, ayak parmaklarının ucuna kalktı ve adam başını aşağı eğdi, böylece ağzını dudaklarına değdirebildi.

Sonra yere eğildi, adama bir dakikalık bir parmak işareti yaptı, "Özür dilerim" dedi ve arkasını dönüp daireye doğru yürüdü.

Çantasını bir sandalyenin üzerine bırakarak

onu takip etti. Kadın pencereden dışarı

bakarak durdu. Ve sonunda konuştu.

"Peki, tamam. Cevap verdiğimde de söylediğim gibi, fazla zamanım yok. Hale şimdi evde ve bu gece için planlarımız var. Gitmek zorundayım."

Ses tonundan annesini ya da Oskar'ı tahmin ediyordu.

Kanepenin arkasına yaslandı, ona ne yakın ne de uzaktı ve dinledi.

O da dinledi.

Sonra, "Evet, dün akşam babamla yemek yedik, bu demek değil ki-" dedi. "Anne, hayır. Ve şu anda onun hakkında konuşamam çünkü-" Durakladıktan sonra, "Konuşamam çünkü orada yaşıyorum."

Lanet olsun.

"Hayır," dedi yavaşça, sabrı zorlanarak. "Hale Manhattan'da yaşıyor. Ben Brooklyn'de yaşıyorum. Evet, o şehirdeyken onunla kalıyorum ama bu dairemin boş olduğu anlamına gelmiyor. Bu, o şehirdeyken onunla kalıyorum ve o şehirde değilken daireme geri döneceğim anlamına geliyor."

Omzunun üzerinden ona baktı ve hayal kırıklığı içinde gözlerini kaçırdı.

Yani Elsa kızgınken de sevimli olabiliyordu. Ona anlayışlı bir gülümseme attı.

Pencereye geri döndü. "Tamam. Tekrar. Ben. Yapamam. Şimdi konuşalım. Zor durumda olduğumu anlıyorum ama tek yatak odalı küçük bir dairem var. Ben oradayken kanepede uyusan bile, üst üste yaşıyor oluruz. Üstelik dairem o kadar küçük ki, kanepemde bile uyuyamazsın çünkü yeterince büyük değil." Durakladıktan sonra, "Neredeyse hiç evde olmadığım gerçeği konunun dışında."

Kendini kaybetmeden önce kısa bir duraklama daha. "Anne! Hayır dedim!"

Hale kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sana bağırdığım için özür dilerim," diye devam etti. "Bu konuda endişeli olduğunuzu anlıyorum. Seni yarın arayacağım. Bakalım bir şeyler bulabilecek miyiz. Ama orası benim evim anne. Sokakta olsaydın, ki değilsin, farklı bir hikaye olurdu. Adam sana zaman veriyor. Bir yolunu buluruz."

Kadın tekrar adama baktı ve adam onun bir sonrakinin söylemeden önce ne kadar çok söylemek istemediğini anlayabildi.

"Oskar'ı arayıp Emilie ile temasa geçeceğim. Bunu halledeceğiz." Bir duraklama daha ve "Söz. Sonra konuşuruz. Pozitif kal. Bir çözüm var, onu bulacağız." Son bir duraklama ve "Evet. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Telefonu kapattı ve tamamen ona döndü. "Gel buraya, Elz," diye mırıldandı.

Kadın oraya gitti, adam bacaklarını açtı, kadın bacaklarının arasından geçti ve adama doğru çöktü.

Kollarını ona doladı.

Birkaç kez düşündükten sonra, "Anlaşma imzalanana kadar annene kalacak bir yer bulmamı ister misin?" diye sordu.

"Bu senin anlaşman değil. Benim anlaşmam bile değil.

Ama senin de değil. Yani, hayır. Bir yolunu buluruz," dedi boynuna.

Onu biraz salladı. "Bebeğim, ben zenginim. Ve Brooklyn'de bir konut binam var. Senin evinde açık ya da kiralık bir daire olup olmadığına bakabilirim."

Bunun üzerine arkasına yaslandı, elleri göğsündeydi. "Lütfen Tanrım, Hale. Onu benim binama koyma."

Dudakları yukarı kalktı. "Doğru. O zaman ikinci seçenek, onun sende kalmasına izin verirsin ve ben burada olmadıgımda bile sen burada kalırsın."

Gözlerini kırptırdı ve başı sarsıldı. "Pardon?"

"Ben yokken buranın kullanılması iyi olur. Böyle bir şeye sahip olduğum ve bu kadar çok boş durduğu için kendimi suçlu hissediyorum. Bakımı yapılmalı. Faturalar ödenmeli." Onu biraz daha salladı. "Bunu bana bir iyilik yapmak olarak görebilirsin."

"Taşınmamı mı istiyorsun?"

"Tabii. Geçici olarak. Annen ayağa kalkana kadar."

"Ben emin değilim...biz...? Yani, bu bir şey mi? Biz...biz...?"

Adamın gözleri kısıldı çünkü kadın asla ama asla kelimelerini bulmakta zorlanan biri değildi.

"Çıkar ağzındaki baklayı Elsa," diye emretti. "Bana karşı dürüst olabileceğini biliyorsun."

"Sadece merak ediyorum... eğer biz..." Adamın kekelemeye devam etmesi üzerine kaşlarını çatıldığını görünce hızlıca, "Daha çok yeniyiz. Bu kadar yeniyken bu çok fazla gibi görünüyor."

"Beş gün önce, bir ay boyunca benimle burada olacağını bilerek mi eşyalarını yerleştirdin?"

"Evet."

"Yani o ayın sonunda, ben yokken burada kalman, annenin evini kullanabilmesi için kıyafetlerini buraya getirmen ve ben yokken benim yatağında yatman, ben buradayken o yatakta benim yanımda yatman ve annen işlerini yoluna koyduğunda geri taşınman gerçekten önemli mi? Yani, bebeğim, tereddütünü anladığımdan emin değilim. Başı belada. Bu kimsenin burnunu bile kanatmayacak bir çözüm."

Yalnızca eşyalarını geçici olarak buraya getirmen gerekiyor."

"Geçici olarak," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladı. "Sanırım bir son teslim tarihi olması en iyisi. Anlaşmanın ne zaman gerçekleşeceğini öğrenebiliriz, ki bu da uzun sürmez. Sizin evinize girdiğinde üç ayı, belki de dört ayı olduğunu bilir, siz karar verirsiniz ve bu sürenin sonunda dışarıda olması gerekir."

"Bu senden faydalanmak gibi görünüyor, Hale."

"Teklif edersem olmaz."

"Sana kira ödeyebilir miyim?"

"Şimdi beni kızdırıyorsun," diye fısıldadı.

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tereddüt etmenizin başka bir nedeni var mı?" diye sorduğunda o gerginlik intikam alırcasına geri döndü.

Uzun bir süre dikkatle adamın yüzünü inceledikten sonra yumuşak bir sesle, "Hayır, bu sadece inanılmaz düşünceli ve yüce gönüllü bir jest. Atıldım. Ama bu, hepimizin annem için endişelenmeyi bırakabileceği ve onun da endişelenmeyi bırakıp kafasını toparlayabileceği anlamına geliyor. Bunun için hepimiz gerçekten minnettar oluruz."

"Tamam, yarın onu arayabilirsin. İçini rahatlatırsın."

"Tamam."

"Öp beni," diye emretti. "Asansördeki saçmalıktı."

Sonunda gülümsedi, onun içinde eridi ve onu öptü.

Kadın geri çekildiğinde, adam "Daha iyi" diye mırıldandı.

"Hemen gitmezsek geç kalacağız," diye hatırlattı ona.

Başını salladı. "Tuvalete gitmem lazım. Paul'e aşağı indiğimizi mesaj atabilir misin?"

Başını salladı.

Dudaklarını onunkilere dokundurdu, onu uzaklaştırdı ve sonra tuvalete doğru yürüdü.

YEMEKTE SONRAYDI.

Erkekler ve kadınlar ayrılmıştı.

Hale, Elsa ve Mika'nın kıkırdamalarını dinlerken gülümsedi.

Aslında kıkırdıyor.

Başından beri iyi anlaşıpacaklarını bilmeliydi. Aynı kumaştan kesilmişlerdi. Değerlerini ve ne istediklerini bilen ve her ikisinden de daha azına razı olmayan yetenekli kadınlar.

Kadınlar Tom ve Mika'nın uzun oturma odasının ön kısmında, birlikte bir kanepede oturuyorlardı, martiniyle başlamışlardı, yemek sırasında şaraba geçtiler, şimdi tekrar martiniye dönmüşlerdi.

Elsa tamamen sarhoştı.

O gece seks harika olacaktı.

Ya da her zamanki fantastikten daha iyi, her ne diyorsanız.

"Hale."

Dönüp, Hale'in oturma odasının arka kısmında, odanın geri kalanının genişliği düşünöldüğünde rahat bir oyuk gibi görünen bir kanepenin köşesinde oturduğu yere yakın bir berjer koltukta oturan Tom'a baktı.

Adamlar burbon içiyordu.

"Öyle mi?"

"Oğlum, kısa bir süre önce beni aradın," diye hatırlattı Tom Hale'e. "Ve çok kötü durumdaydın. Şimdi daha iyi görünüyorsun. Ama konuşmak istediğini söylemiştin."

Hale bunun olacağını biliyordu.

Öyle olsa bile, bununla başa çıkmaya hazır değildi. Aramıştı. Konuşmak istemişti.

Şimdi o kadar emin değildi.

"Bir süre şehirde mi kalacaksın?" diye sordu.

"Evet."

"Daha sonra bir şeyler ayarlayabilir miyiz?"

Tom başını salladı. "Yapabiliriz. Ama içimin rahat etmesi için aklının nerede olduğunu anlamak istiyorum."

Bunu ona borçluydu, bu yüzden ona verdi.

"Avrupa'dan eve döndüm. Jetlag olmuştum. Savunmasızdım. Babamın çalışma odasına girdim. Neden girdiğime dair bir ipucu yok. Normalde belli sebeplerden dolayı oradan kaçınırdım. Ve bu beni mahvetti. Ama seni aradım. Sonra Elz'i aradım. Kafamı toparladım. Her şeyin yolunda olduğunu söyleyemem çünkü babam orada kendini öldürdü. Asla daha iyiye gitmeyeceğini söyleyebilirim, çünkü babam orada kendini öldürdü."

Onu dikkatle izleyen Tom, "Gen bana annenin geldiğini söyledi," dedi.

Derin bir nefes aldı ve "Evet, tatsızdı" dedi.

Tom bunu bıraktı ve daha da yapışkan bir şeye

çarptı. "Babanın sana verdiği kutuyu açtın mı?"

Hale burbonuna baktı, sonra geri fırlattı. "Hale," diye itti Tom.

Tom'a baktı. "Hayır. Chloe'nin açmasına izin vermeyi düşünüyorum."

"Chloe'ye bırakmadı. Sana bıraktı," dedi Tom. "Gen ve ben bunun hakkında konuştuk. Senin açmanı istiyoruz. Biz de oradayken. Ve Duncan'la."

"Tom-"

"Bunu bir düşün. Kapanış olabilir."

"Ve bu bir akıl tutulması olabilir," diye karşılık verdi

Hale. "Biz

Corey Szabo'dan bahsediyorum. Akıl çelme konusunda ustaydı."

Tom, "Duncan ve Genny için kesinlikle işe yaradı," diye belirtti.

Hale, Tom'un yeniden mutlu ve bütün olmasından, Mika'yla birlikte yaşamasından, onu ve Cadence'i ailelerine katmasından, hayatının tadını çıkarmasından, birlikte hayatlarını inşa etmelerinden çok memnundu.

Ama Duncan ve Genny'nin işine yarayan şey, babasının kendini öldürdükten sonra onlara gönderdiği kutuydu.

Tom'un Genny'yi geri alması imkansızdı.

Hale, Duncan'ı sevmeye başlamıştı. O iyi bir adamdı. Çok kötüydü ama hepsi bir aileydi. Tom ve Duncan bile iyi arkadaş olmuşlardı. Sıkı.

Ama Hale'e göre bu, Tom ve Genny'nin kim olduklarının, çocuklarına ne aşıladıklarının, boşanmalarının üstesinden nasıl geldiklerinin, her ikisinin de yoluna devam ettiğinin, ailenin sayıca ve sevgiyle büyüdüğüünün bir kanıtıydı.

Ama Hale, babasının Tom'a bunu yapmasını henüz hazmedememişti.

"Bu senin için pek de iyi olmadı," diye hatırlattı Tom'a.

"O zamanlar, hayır. Haklısınız. Ama bu olmasaydı, Mika'ya sahip olamayacaktım. Ve Cadence."

"Babam Mika'nın hayatına gireceğini bilmiyordu."

"Belki değil, ama hayatıma girdi, Hale. Genny, bir zamanlar olduğumuz kişinin en uç noktasında yaptığımız son konuşmada bana bir şey söyledi. Bana Duncan'ın onun ilk ve son sevgilisi olduğunu söylemişti. Ama ben onun hayatının aşkıydım. O benim aşkımdı ve bunu hiç kimseye paylaşmadım, Hale, ama yapabileceğim şekilde, Genny ile birlikteyken Mika'ya aşık oldum. Bu asla olamayacak uzak bir aşktı çünkü karıma derinden aşıktım. Yine de ona aşıktım. Bu yüzden ona uzun zamandır aşıktım ve şimdi o benim son aşkım olacak. Hayat karmaşıktır, aşk daha da karmaşıktır. Bence Corey de bunu herkes kadar iyi biliyordu. Sanırım Genny ile yaşadıklarımı asla kaybetmeyeceğimi biliyordu, aynı zamanda iyi olacağımı da biliyordu. İhtiyacım olanı bulacaktım. Ve haklıydı da."

"Sanırım ona çok fazla kredi veriyorsun."

"Ona yeterince değer vermediğinden endişeleniyorum."

Ben de bunun için endişeleniyorum.

Hale bunu yüksek sesle itiraf etmedi.

Bardağını kaldırdı. "Bana bir tane daha lazım, sana da lazım mı?"

"İpucunu anladım, Hale. Sadece şunu söyleyeceğim, öncelikle annenin hayatında nasıl bir rol oynayacağına karar vermelisin. Onun evinize gelip, size karşı

onun yaptığı gibi. Yaptığı pek çok şeye göz yummuyorum. Ancak bir ebeveyn olarak, onu buzladığınız için acısını hissediyorum ve bunun sonsuza kadar mı süreceğini yoksa bir şansı olup olmadığını bilmeden belirsizlik içinde."

Hale'in ağzı sıkıştı. Tom konuşmaya devam etti.

"İkincisi, o kutuyu açmalı ve içindekilerle yüzleşmelisiniz. Geri çekileceğim çünkü bunu istediğin çok açık, ancak çağrının beni çok endişelendirdiğini paylaşmadan bunu yapmayacağım. Bence bu, onun kaybıyla tam olarak yüzleşmediğinizin bir göstergesi. Bunu yapmalı ve bununla yaşamamanın sizin için uygun yolunu bulmalısınız. Babanız hiçbir zaman yılın babası ödülünü kazanamadı ama o yine de sizin babanızdı. En azından, size son mesajı olan kutunun içinde ne olduğunu görmek için ona saygı borçlusunuz. Ama benim için kutuyu açmana ihtiyacım var, böylece içinde ne bulursan bul sana destek olabilirim ve sonra da bunu atlatmana, babanın ölümünü geride bırakmana ve kafanda hiçbir şey olmadan hayatına devam etmene yardımcı olabilirim."

Ona çerçeveden bahsetmeli.

Ona su yüzüne çıkan bazı anılarından bahsetmeliydi.

Ona annesini Elsa'nın programındaki saçmalıklarından dolayı suçladığını, ama daha çok hayatı boyunca yaptığı saçmalıklardan bahsetmesi gerektiğini söylemelidir.

Tüm bunları Tom'a anlatmalıydı. Ama anlatmadı.

"Bir tane daha ister misin?" diye sordu.

Tom iç çekerek, "Elbette," dedi.

Ayağa kalkıp Mika'nın içecek dolabına gitti ve kadınlara seslenerek, "Tazelenmeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Mika buz dolu bir kâsedden bir kokteyl çalkalayıcı çıkardı. "Biz iyiyiz, tatlım."

Ona başıyla selam verdi, Elsa'nın gülümsemesine karşılık verdi, kendisi ve Tom için burbon doldurdu, sonra yerine geçti.

Tom'un bardağını uzattı, sonra oturup kendi bardağından bir yudum aldı.

"İtiraf etmeliyim ki," diye başladı Tom. "Kararsızdım. Ama ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Hale bir nefes daha aldı.

"Aklıma gelmişken," diye devam etti Tom. "Chloe, Brandi'nin senin için sadece bir LCV yaptığını söyledi, ama şimdi Elsa'yı düğüne getirip getirmeyeceğini bilmesi gerekiyor."

Biri karnına yumruk atmış gibi hissetti.

"Hale?" Tom tekrar seslendi.

"Arizona'da evleniyorlar," diye zorladı. "Kaçıp kaçamayacağını sormam gerekiyor."

"Chloe'nin yakında son rakamlara ihtiyacı olacak. Bunu halletmelisin. Altı haftadan kısa bir süre içinde gerçekleşecek."

Hale başını salladı.

"Cadence bunun bir çılgınlık olduğunu söylüyor. Basın her yerde seni arıyor," diye belirtti Tom.

"Biraz heyecanlandılar. Sakinleşecekler."

"Korunduğunuzu gördüğüme sevindim."

"Yarından itibaren Elsa'da olacak." "O kadar kötü mü?"

"Ekibim bunu tavsiye etti, en azından bir süreliğine. Bakalım azalacak mı?"

"Olmayacak,
biliyorsun." O
biliyordu.

Bir yudum daha aldı.

"Senin için dünyaları düşünüyor."

Tom bunu söylediğinde, Hale'in gözleri ona dikildi.

"Beni kazanan da bu oldu," dedi Tom bardağına düşünceli düşünceli. "Sana sırılsıklam aşkıttım. Kaval kemiğimde çürükler var, Mika masanın altına öyle bir tekme attı ki, sen konuşurken Elsa sana her baktığında bunu yapıyordu, sanki ağzından bilgelik incileri dökülüyor, odanın her tarafına sıçırıyordu."

Tom kıkırdadı.

Hale boynundaki gerginliği gidermek için başını bir o yana bir bu yana çevirdi ve bakışları Elsa'ya kaydı.

Mika'ya gülümsüyordu, yüzünü tamamen kanepedeki diğer kadına dönmüştü, dikkati ona odaklanmıştı.

Yüzü hareketliydi.

Çakırkeyif, rahat ve mutluydu.

Çok güzel görünüyordu.

"Böyle birini bulduğuna sevindim evlat," diyordu Tom. "Senin kim olduğundan etkilenmiyor, sadece senden hoşlanıyor. İnşaatçı da olsan, duvarcı da olsan, özündeki adam sen olsaydın, seni isterdi. Bunu senin için seviyorum. Endişeliydim. Artık değilim."

Hale boğazını temizledi ve bir yudum daha aldı. Sonra da "Matt'ten haber var mı?" diye sordu.

Tom da bu ipucunu aldı ve oğlu hakkında konuşmaya başladı.

Hale onu can kulağıyla dinledi ve Matt'in Prescott, Arizona dışındaki büyük bir hayvan hastanesinde yaptığı staj hakkında bilgi edinmek istedi.

Ama çoğunlukla aklında olan şey, iki kez tekrarlamaktı.

Senin için dünyaları düşünüyor. Ve...

Sana sırılsıklam aşığım.

Ve bu ikilemin onu nasıl mükemmel bir şekilde memnun hissettirdiğiyle mücadele ederken bunları tekrarladı.

Ve tamamen korkmuş.

ONU SERTÇE BECERDİ, GÖĞÜS UÇLARINI BÜKTÜ VE

Daha da sert bir şekilde boşaldı, önce ağladı, sonra nefes nefese kaldı, inledi, amcığı onun tahrik edici horozunun etrafında dalgalandı, sırtı orgazmına doğru eğildi.

Gözlerini açtı, parmakları hâlâ bileklerine bağlanmış ve yatağın arkasındaki duvarda bir kancaya geçirilmiş ipek eşarbi tutuyordu. Tadilat sırasında oraya takılmasını emrettiği bir şeydi.

Göğüs ucuna eziyet etmeyi bıraktı ve parmaklarını çenesinin altında kıvırdı.

"Böyle mi, bebeğim?"

Cevap vermek zorunda değildi ama verdi, nefes nefese bir "Evet Hale," dedi.

"Nereye boşalmamı istersin, üzerine mi yoksa içine mi?"

"Nereye koymak istersen."

"İyi cevap," diye mırıldandı, çekildi, bacağına önünde döndürdü ve onu yüzüstü çevirdi.

Tekrar bacaklarının arasına girdi, sikiyle amını buldu, içeri girdi ve onu yatağa doğru becerdi, güzel, yuvarlak kıkına boşalmak için son saniyede dışarı çekti.

İşi bittiğinde, omzunun derisini öperken ve boynunda çalışırken, saçlarını, parfümünü, amını, sekslerini koklarken iyileşmek için ona doğru eğildi.

Gözlerini kapadı ve her şeyi içine çekti.

Sonra kulağına "Kıpırdama," diye fısıldadı.

"Tamam, tatlım," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı, banyoya gitti, bir bezi ıslattı, üzerine boşaldığı yeri temizledi, bezi duruladı, sonra dışarı çıktı ve onu temizledi.

Havluyu banyoya götürdükten sonra geri döndü ve onun yanına uzandı, elini kıkına götürdü, parmağı akılsızca bir desen çiziyordu.

Başını çevirdi, saçlarını diğer tarafa savurdu ve gözleri onu buldu.

"Tamam, bağlanma olayı... harika."

Ona gülümsedi.

"Ne kadar süre bağlı kalacağım?"

"Ne kadar istersem."

Bacaklarını huzursuzca oynattı.

"Açgözlü bebek," diye mırıldandı takdirle.

Kadın gözlerini devirdi.

Kıkına vurdu.

Dudağını ısırdı.

Aletinin nabzının attığını hissetti.

Tanrım.

Daha yeni gelmişti.

Hiç düşünmeden elini kızın saçlarının arasına soktu.

"Benimle Chloe ve Judge'ın düğününe gelmek ister misin?" diye sordu.

Bunu yaptığı anda boğazına garip bir şey olduğunu hissetti.

Elsa'nın ise gözleri önce büyüdü, sonra da ısındı. "Ciddi misin?" diye fısıldadı.

"Evet." Sözleri sertti. "Ne zaman?"

"Yaklaşık altı hafta içinde. Arizona'da. Münih'teki yönetim kurulu toplantısından dönerken burada durabilirim. Oraya birlikte uçarız."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Başını salladı. "Kayla'ya detayları anlattıracağım. Bu Chloe. Kıyafet kuralı var."

Gülümsedi.

Eğildi ve onun omzunu öptü.

Sonra uzanıp eşarbin ucundan çekerek kadının bileklerinden birini serbest bıraktı.

Önce dirseklerine, sonra bir kalçasına kadar itti, diğer bileğini eşarptan kurtardı ve komodinin üzerine fırlattı.

Sonra ona sarıldı.

"Bu gerçekten eğlenceliydi," diye ona bildiği bir şeyi söyledi. "Beğendiğine sevindim, tatlım."

"Bu gecelik benimle işin bitti mi?"

Başını salladı. "Biraz yorgunum."

"Zavallı bebeğim. Ben sadece orada yattım. Bütün işi sen yaptın." "Söylediklerimi şikayet olarak algılama."

Hafifçe güldü, onu aynı şekilde öptü ve sonra yataktan yuvarlandı.

Gecelik giyeceğini biliyordu. Çıplak uyumayı sevmezdi.

Şimdi, külot yok, bu farklı bir hikayeydi. Adam bir şey demezse giyerdi. Eğer o emrederse külotsuz uyurdu.

Duvarlarından birinin uzunluğu, bazı çıkıntılı, opak-altın sürgülü cam panellerin arkasında uzanan büyük bir gömme dolaptı.

Kadın camı kaydırarak açtı ve adam kadının çekmecedan bir gecelik çıkarıp üzerine geçirmesini izledi.

Külotuna uzandığında, "Hayır." dedi. Kız ona doğru baktı.

Sırıttı.

Sonra ona doğru yürüdü ve banyoya gitmeden önce bir öpücük daha almak için eğildi.

Onu gözden kaybettiğinde sırt üstü düştü ve gözlerini tavana dikti.

Suyun aktığını duyduğunda ve kadının dişlerini fırçaladığını anladığında tavana "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Tavan cevap vermedi.

Ama Hale iki şey biliyordu.

Bunu anlaması ve buna boyun eğmesi

gerekiyordu. Ya da buna bir son vermeliydi.

Ve buna bir son vermeyi düşünmenin bile içini yaktığını hissederken, yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu.

Sonunda.

Yakında.

BÖLÜM 23

ANLAYAMAYACAĞIN BİR EĞİTİM

Hale

"S o, Javi, i ç e r i d e misin?" Hale ofisinde karşısında oturan adama sordu.

Javi hesapladı. "Doğru, yılda yüz elli bin daha fazla. Ek hisse senedi opsiyonları. Ek haftalık izin. Terfiyle birlikte gelen bir zam, yani senin paranla dünyayı gezebileceğim."

Hale araya girerek, "Bu tür seyahatler öyle görüldüğü gibi değildir," diye uyardı.

Javier Rojas ona gülümsedi. "Söz veriyorum, Hale. Üç ya da dört yıl içinde bundan bıktığımda sana haber vereceğim."

Hale, midesindeki tuhaf duyguyu görmezden gelerek gülümsedi.

Ne olduğunu biliyordu.

Javi hızlandığında, Hale'in mazeretleri azalacaktı.

Annesiyle uğraşmak zorunda kalacaktı. O kutuyla uğraşmak zorunda kalacaktı. Elsa ile uğraşmak zorunda kalacaktı.

Evet.

Bu boku aklından çıkarmanın zamanı geldi.

"Evet mi diyorsun?" diye sordu Javi'ye, tam o sırada kapı çalındı.

"Kararsız olduğumu düşünmeni istemiyorum. Ama bir hayat planım var Hale ve bunun bir parçası da başka biri için uzun süre çalışmamak. Beş yıllık bir taahhüt istiyorsun. Corza Holding'de ikinci en iyi adam olmanın faydalarını kesinlikle görüyorum. Ama senden bu konuda uyumama izin vermeni istiyorum."

"Bir hafta ara verin. Bu büyük bir karar." Kapı bir kez daha çalındı, bu seferki daha talepkârdı ve Hale bu kez kapıyı etiketledi, çünkü asistanlarından biri kapıyı çalacaktı ve eğer cevap vermezse, eğer acilse ya da işlerine devam etmek için kritik bir şeye ihtiyaçları varsa, kapıyı açıp onu rahatsız edebileceklerini biliyorlardı. "Bu yüzden zaman ayırın."

"Teşekkürler, dostum."

"Düşündüğünüz için teşekkürler," diye yanıtladı Hale, sonra yüksek sesle "Evet?" diye seslendi.

Kapı açıldı ve Rocco içeri girdi, onu güvenlik şefi Heath izledi.

Rocco, "Böldüğüm için özür dilerim, önemli bir konu," dedi.

"Ben gidiyorum. Karar verir vermez sana haber veririm," dedi Javi ve ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi.

"Teşekkürler, Javi. Sonra görüşürüz."

Heath masaya doğru yürürken Rocco kapıda bekledi ve Javi'nin arkasından kapıyı kapattı.

Sonra telefonunu üzerine koydu ve Hale'e söyledi. "Ben Chuck.

Elsa'nın yapımcısı."

Hale bundan hiç hoşlanmadı.

"Hey, Chuck," diye selamlarken Heath'in mutsuz yüzüne baktı.

"Tamam, peki, kahretsin," diye yanıtladı Chuck. "Ama sanırım şaşırmadım."

"Ne hakkında?"

"Ekibinizin bu işi Zoey ve benim kadar ciddiye alması hakkında."

Hale bunu daha da az sevdi. "Neyi almak?"

"Elsa'nın aldığı ölüm tehditleri ve ürkütücü hediyeler."

Hale'in midesi düştü ve kasları körelmiş gibi hissetti, bu yüzden ağzını hareket ettirmek için zorlamak zorunda kaldı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Chuck'ın sesi artık ketum çıkıyordu. "Yani seni aramadı mı?" "Hayır," diye ısırdı Hale. "Öyleyse sen söyle."

"Eğer sana söylemediyse-"

"Bu konuda endişeli misin?" Hale sordu.

"Evet."

"Söyle bakalım," diye emretti Hale.

"Elsa aynı e-posta adresinden bir sürü mesaj alıyor. Sizin Cali'deki evinize girerken çekilmiş fotoğrafları çıkmaya başlayınca çirkinleştiler. Ve hediyeler gelmeye başladı. Zoey ve ben Elsa'dan gelen hediyeleri saklıyoruz çünkü Elsa bu saçmalığı sürekli geçirtiliyor. Ama aynı zamanda her türlü boktan oldukları için. Rica ettik ve bina güvenliği bizim için teslimatı kabul etti. Bir şey geldiğinde Zo'yu ya da beni arıyorlar. Gidip kontrol ediyoruz, fotoğraflarını çekiyoruz ve Zoey durumu polise bildiriyor. Gelip eşyaları alıyorlar ya da kendi fotoğraflarını çekiyorlar ve Zoey ile benim ifademi alıyorlar."

"Nedir bu hediyeler?"

"Birkaç buket ölü çiçek. İçinde ikinizin resmi olan özenli bir resim çerçevesi, ama Elsa'nın resmi kesilmiş. Hâlâ orada ama kesilmiş, makasla parçalanmış gibi. Bugün Elsa'yla ilgilenen Hudson'a durumu anlattım, o da bana sizinkilere haber vermemi söyledi, bugün Elsa'nın ölü bir kedisi var."

Hale'in kanı dondu.

Ölü bir kedi.

Geçen hafta sonu bir barınağa gittiler. Elsa hayvanları severdi, hep bir evcil hayvan istemişti. Annesi bir hayvan insanı değildi, bu yüzden hiç hayvan sahibi olmamıştı ve Elsa'nın hayatı da evden ayrıldıktan sonra bir hayvana bakmasına elverişli değildi.

Şimdiye kadar.

İki tane seçmişti; kızıl bir yavru kedi ve barınağa getirildiğinde yalnız yavruyu sahiplenen bir gözü mavi, bir gözü altın rengi olan beyaz, sağır erkek kedi. Görevliler artık onları ayıramayacaklarını söylediler, bu yüzden Elsa ikisini de alabileceğini söyledi.

Yani o.

İçerideyken, tamamen
içerideydi. Yavru bir kedi ve
sağır bir kedi mi?

Başvurusunun onaylanmasını bekliyorlardı, ancak bu bir sorun olmayacağından, ertesi gün onları almaya hazırdılar.

"Bana kediden bahset" dediğinde sesi boğuk çıkmıştı.

"Polis bir araba tarafından öldürüldüğünü söylüyor, ama bir sürüngen onu almış, kutulamış ve Elsa'ya teslim etmiş."

"Ne renkti?"

"Bir kaplan kedisiydi. Genç görünüyordu. Berbat ve
üzgündü." "Kedi hâlâ sende mi?"

"Hayır, polisler onu kesin aldı."

Hale, Heath'e "Kateri'yi oraya götür." dedi.

Heath Hale'e başıyla selam verdi, döndü ve Rocco'yu işaret etti. Rocco odadan çıktı.

"Ne?" Chuck bunun üzerine sordu. "Hiçbir
şey. Elsa'nın kediden haberi var mı?"

"Evet, polisler artık bu işi ciddiye alıyor. Onunla
konuştular."

"Bu ne zaman oldu?"

Chuck'tan sessizlik.

"Bu ne zaman oldu, Chuck?" Hale sordu. "Bu
sabah. Saat dokuz civarı."

Kafasının içinde bir uğultu vardı. Lanet
olsun.

Saat neredeyse öğleden sonra dörde geliyordu.

"Teşekkürler Chuck," dedi dişlerinin arasından. "Gitmek
isteyebilirsin. Zoey ve diğerlerini de yanına al. On beş
dakika içinde orada olacağım."

"Eminim," diye mırıldandı Chuck, sonra daha belirgin bir şekilde. "Anladım ve sonra."

Heath telefonunu aldı ve bağlantıyı kesti.

Hale telefonunu çıkarıp Heath'e sordu: "Bu işte sen de var mısın?" "Evet, ama bilmek istersin diye düşündüm."

Hale başını salladı ve "Bu hafta sonu iki kedi sahiplendi," dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdi Heath, hâlâ hiç de mutlu görünmüyordu.

Hale telefonunu çalıştırdı ve masasının arkasından kalkarak Paul'ü aradı.

Paul cevap verdiğinde, "Şimdi aşağı iniyorum," dedi. "Ön tarafta olacağım."

Telefon görüşmesini bitirdiğinde Heath, "Ona ulaşmak istemeni anlıyorum. Ama Chuck bize bilmen gereken başka bir şey daha söyledi."

Müthiş.

"O da ne?" diye sordu.

"Elsa'nın korkutucu mesajlar aldığı e-posta bizim işaretlediğimizle aynı. Bir numaralı hayranın."

Lanet olsun.

Hale kaşlarını çatarak ona baktı, sonra da kendini kaybetme isteğine sıkı sıkıya sarılarak masasının etrafından dolaştı ve ofisinden çıktı.

Kayla aradı, "Hale, elimde-"

"Üzgünüm, Kayla. Şimdi olmaz. Günün geri kalanında dışarıdayım."

Asansöre bindi, Rocco ile lobide buluştu, sonra arabaya bindiler ve hem kendisinin hem de Elsa'nın ofisleri şehir merkezinde olduğu için on dakika içinde oradaydı.

Elsa'nın ofisinin önünde sadece birkaç gazetecinin kendisini çekmesinden memnundu. Ama Cali'den döneli bir buçuk hafta olmasına rağmen, evi hâlâ onlarla doluydu.

İçeri girdi ve yukarı çıktı.

Hudson, Elsa'nın ofis kapısının önünde duruyordu. Hale'e evrensel erkek bakışı olan "Dostum, destek ol" bakışını attı.

Rocco, Hudson'la dışarıda kaldı.

Hale içeri girdi.

Chuck, Zoey, Melissa, Trevor, Elsa'nın rezervasyon sorumlusu ve Elsa'nın yeni asistanı Amy gitmişti, bu yüzden Elsa'nın süitinde, omuzlarından dizlerinin altına kadar vücudunu saran soluk mavi bir elbise, rugan topuklu ayakkabılar ve dik dik bakan bir bakış dışında kimse yoktu.

Gülünç derecede sikilebilir görünüyordu ve bu da Hale'in ruh haline hiç yardımcı olmuyordu.

Bir omzunu ofisinin kapı pervazına yaslamış, kollarını göbeğinde kavuşturmuştu.

Kapı arkasından kapanıncaya kadar bekledi ve yumuşak bir uyarı tonuyla, "Bana kızma," dedi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye karşılık verdi.

"Chuck'a göre, onu başından savıyormuşsun."

"Bölgeyle birlikte geliyor. Kuryeyle ölü bir hayvan göndereceğini düşünmemiştim."

Hale burnundan keskin bir nefes çekti.

"Chuck'ın sana söylediğine inanamıyorum," diye homurdandı.

Hale üçe kadar saydı ama "Neden bana söylemedin lan?" diye gürlemeden önce ancak o kadar sayabildi.

"Sakin ol, Hale," diye buyurdu.

"Siktir et Elsa. Kaltak sana ölü bir kedi göndermiş." "Eve gittiğimde sana söyleyecektim."

"Sana ölü bir kedi gönderilmiş bebeğim," dedi alaycı bir tavırla. "Adamın bunu gününü bölmek ve paylaşmak için uygun bir haber olarak görüyor, oh, bilmiyorum, birinin sana ölü bir kedi gönderdiğini öğrendiğin anda."

Ağzını açtı. Ama hayır.

Daha bitirmemişti.

"Saatler oldu, polisler geldi ve gitti ve sen güvenilir bir tehdidi savuşturuyorsun, öyle ki personelin seni korumak için arkandan iş çevirmek zorunda kaldı. Yani, Tanrı aşkına, bebeğim. Sen bundan daha akıllısın."

"Ölüm tehditleri aldığımı bilseydim, muhtemelen bunu rapor ederdim ya da böyle bir durumda ne yapmanız gerektiğini öğrenirdim. Zoey ve Chuck'la aşırı korumacılıkları hakkında daha sonra konuşacağım. Ama çalışanlarıma buraya geleceğini haber verdiğin için teşekkürler, böylece onlara para ödediğim işi bırakıp tanıklık etmemiş olurlar."

-"Bu."

Gözlerini ondan ayırmadan belini büktü ve parmağını kapıya doğru uzattı. "Dışarıdaki şu iki adamı tanıyor musun?"

"Evet," diye tısladı.

"Sizin anlayamayacağınız bir eğitimleri var. Özgeçmişlerini okudum ve anlayamadım. İşlerini iyi yapmak için geliştirmeleri gereken beceriler hakkında çok az şey biliyorum. Bildiğim tek şey, genellikle tehdit altında yaşadığı için güvenliğe ihtiyacı olan biriyle, inandırıcı bir tehdit altında yaşayan birini korurken çok farklı çalıştıkları. İşlerini iyi yapacak bilgiye sahip değillerdi ve bu durumda, bunun sizi güvende tutmak anlamına geldiğini düşünürsek, orada durup bana tavır yapma, çünkü kendi güvenliğini görmediğin için çok kızgıyım."

"Bunu, kısa bir süre önce bir korumaya sahip olmasına izin veren adam söylüyor."

"Benim hakkımda konuşmuyoruz, Elsa."

"Değildik ama ikiyüzlü davrandığınızı düşünürsek artık öyleyiz."

"Bana ölü bir kedi teslim edilmedi."

"Hudson aynı adresten e-posta aldığımı söylüyor, belki de sadece bir zaman meselesidir."

"O beni istiyor, senin bana sahip olmanı istemiyor. İlki tüyler ürpertici, ikincisi ise, belli ki, tam anlamıyla berbat. Eğer bunu yapabiliyorsa, Elz, başka ne yapabilir ki?"

Buna verecek bir cevabı yoktu.

"Doğru," diye homurdandı.

Göz göze geldiler.

O, sabırsız New Yorklu, kaybetti.

"Bana kızgınsın çünkü benim için endişeleniyorsun. Hallediliyor. Aş artık bunu."

"Tüm e-postalarınızın güvenlik ekibim tarafından incelenmesini istiyorum." Gözleri kocaman oldu.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil Elsa. Bizim gibi insanların ne yaptığını bilmek ister misin? E-postalarımızı inceleyen eğitimli profesyonellerimiz var, böylece çılgın bir kişi olayı tırmandırdığında ve bunu bizimle paylaştığında, bu konuda bir şeyler yapılabilir. Bu kişi benimle iletişim kurmayarak olayı tırmandırdı. O, ya da o, ya da her kimse, bana mesaj göndermeyi bıraktı çünkü odak noktası size döndü. Büyük bir kanalda haftalık röportajlar yapıyorsunuz. Birkaç hafta içinde büyük bir özel programın yayınlanacak. Yüz milyonlarca evde yayınlanacak büyük dizinizin çekimlerine hazırlanıyorsunuz. Tebrikler. Başardınız. Ama üzülerek söylüyorum, hiçbir şey bedavaya gelmez. Sahip olduklarınızı kazanmaktan bahsetmiyorum. İnsanların siz olmadıkları için çok sinirlenmelerine katlanmaktan ve bu konuda kafayı yemeye istekli olmaktan bahsediyorum."

"Haklısın," dedi sessizce ve adam onun bu sözlerini not etti

Yüz ifadesi de ses tonu gibi değişmişti. Pişmanlık ve ne olduğunu bilmediği başka bir şey okudu. "Bir hizmet bulana kadar, ekibinizi kullanmaktan mutluluk duyacağım."

Bir nefes üfledi.

"Ben iyiyim, tatlım." Hâlâ o sessiz sesini kullanıyordu. Ona ulaşabildiğine sevinmişti.

Hâlâ atlatamamıştı.

Kapıdan uzaklaştı, ona doğru geldi ve kollarını ona dolayarak önüne oturdu.

İşte o zaman atlattı.

Kollarını ona doladı ve yüzünü saçlarına gömdü.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu.

Kollarını iki yana açacak kadar uzun süre onu bıraktı, bu da onun içeri dalıp üzerine çıkacağıının işaretiydi.

Evet. Bunu görebiliyordu. Biri ona bu kadar kötü bir şey yapmış olsaydı, o da ona söylemek istemezdi.

Sonra kollarını tekrar ona doladı ve "Ayrıca sanırım inkâr. Ne gönderdiğini görmedim ama bu hafta sonu Frosty ve Cheddar'ı evlat edindik ve bu beni daha da yakından etkiledi. Eğer önemli bir şey değilmiş gibi davranabilseydim, kesinlikle önemli olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmazdım."

Ve evet. Atlattı. Tanrıya şükür.

"Şu anda üzerinde çalışıyoruz,"

diye güvence verdi. "Tamam."

Adam hafifçe uzaklaştı ve kadın ona baktı.

"Eve gitmeye hazır mısın? Paul burada. Eğer iyiysen, gidebilirsin."

"Kalkabilirim. İzin ver kapatayım ve eşyalarımı alayım."

Eğildi ve ağzını onunkine değdirdi, sonra da gitmesine izin verdi. Kadın ofisine gitti.

Kapıya gitti ve açtı. Rocco ve Hudson içeri girdi.

Ama Rocco ona şu bilgiyi verdi: "Her şeyi duyduk. Duymamak imkânsız. Bil diye söylüyorum, işimizi nasıl yapmamız gerektiği konusunda haklıydın. Bunu halledeceğiz."

Hale, Rocco'ya başıyla onay verdikten sonra Paul'e aşağıya geldiklerini mesajla bildirdi.

Elsa, beyaz trençkotunu giymiş, çantasını ve dizüstü bilgisayar çantasını omzunda taşıyarak dışarı çıktı.

Ve binadan arabaya doğru yürürlerken çok dikkat etti.

Hissettiği tek tehdit, fotoğraflarını çeken fotoğrafçılardı.

Ama dışarıda olabilir.

Muhtemelen dışarıdaydı. Ve bundan hoşlanmadı.

Heath

EMIRLERİ VARDI.

O da aramayı yaptı.

Aksanlı bir adam cevap verdi.

"Evet?"

"Bay Vaughan?"

"Evet, Heath," Rhys Vaughan, Corey Szabo'nun adam, cevap verdi.

"Bay Szabo bana, eğer bir sorunumuz olursa sizi aramam gerektiğini söyledi."

"Ve?"

"Bir sorunumuz var."

Hiç tereddüt etmeden, "Yarın. İlk iş olarak. Saat yedide. Senin ofisinde. Brifing."

"Evet, efendim."

Rhys Vaughan telefonu kapattı.

Heath dikkatini, sabah Vaughan'a verebilmek için halewheelerisgodstan1 hakkında sahip oldukları her şeyi derlemeye verdi.

Hale

GÖZLERİ AÇILDI.

Karanlığı gördü ve Elsa'yı hissetti.

Gözleri odayı aydınlatan şehir ışıklarına alıştı ve kadının uykuda kendisinden uzaklaştığını gördü.

Bilinçsizce ve aceleyle ona uzandı ve onu kollarına, bedenine çekti ve bunu sıkıca yaptı.

Kalbi hızla çarpıyor, teni soğuk hissediyordu.

Kıpırdandı, eli göğsünden yukarı kayarak omzuna dolandı.

"Hale?" diye sordu uykulu bir sesle. Adam hiçbir şey söylemedi.

Yüzünü saçlarına gömdü ve onu içine çekti. "Ben iyiyim tatlım," diye fısıldadı, daha da yaklaşarak. Uzun bir nefes aldı.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Ben buradayım. Ben iyiyim." Onu kendine yakın tuttu. O da izin verdi.

Farkında değildi ama kız kollarında güvende olduğu için önce o uykuya daldı.

Elsa için çok daha uzun sürecekti ve bu (sadece) ölü kediyle ilgili değildi.

BÖLÜM 24

BEBEK KAPILARI

Hale

Hale kanepenin kendi köşesindeydi.
Elsa onunkinde değildi.

Bacaklarını uzatmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, sehpanın üzerine yaslanmıştı.

Başını Frosty'nin kalçasına dayamıştı ve Frosty gözlerini kapatmış, Frosty'yi okşarken göğsünde uyukluyordu.

Bir barınağa teslim edilen olgun bir kedinin, sonsuza dek bakacağı annesi tarafından sahiplenildiğinde, minnettarlığını paylaşmakla uğraşmadığını öğrendiklerini söylemek yanlış olmaz. Frosty hemen yerleşmişti.

Elsa telefonunda geziniyordu.

Hale, Core Point için uygulamaya koyacakları bir pazarlama stratejisini inceliyordu.

Tam o sırada küçük bir gümbürtü
duydular. Elsa irkildi ve başını çevirdi.

O hareket ettiğinde, Frosty gözlerini açtı.

Hale dikkatlice ayağa kalktı, bunu yapabilmesi için başını kaldırdı ve araştırmak için kalkarken altına birkaç yastık koydu.

Frosty, Elsa'nın üzerinden atladı ve onunla birlikte geldi.

Daha gümbürtü sesinin geldiği yere varmamıştı ki, Cheddar nnden hızla geçerek neredeyse ona çelme takacaktı.

Yavru kedi halıdan parkeye geçti, tutunamadı ve kaymaya başladı, sonra kaydı ve sonunda daireler çizerek küçük bir gümbürtüyle duvara çarptı.

"Bebeğim!" Elsa kanepeden atlayarak ağladı.

Ona yaklaşamadı bile.

Cheddar ayağa kalkmış ve hızla odanın diğer ucuna doğru gidiyordu. Hale, "Sanırım durumu iyi," diye söylendi.

Sonra Cheddar ona doğru zumladı, uçarak sıçradı ve küçük kedi pençeleriyle Hale'in kot pantolonunun dizine indi.

Tırmanmaya başladı, sendeledi, Hale onu yakaladı, göğsüne kaldırdı ve kanepeye geri döndü.

Kızıl tüy yumağının serbest kalmak için çırpındığını hissetti. Yine de Hale'in elinden ancak daha büyük olduğu için Hale avantajlıydı.

Tekrar kanepeye yerleşti. Elsa onun kalçasına yerleşti.

Frosty sehpanın üzerine atladı, oturdu ve onlara yavaşça göz kırptı.

Hale, Cheddar'ı bıraktı ve Cheddar Hale'in göğsüne tırmanıp boynuna dolandı, sonra da Hale'in omzuna uzandı.

Bu on saniye kadar sürdü, sonra bir sıçrama daha yaptı, koltuğun kolundan sekti ve yere yan yattı.

Bu sırada, Elsa iki kez panik içinde soluk soluğa kaldı. Cheddar ayağa fırladı ve zumlayarak uzaklaştı.

"Aman Tanrım, o kedi beni öldürecek. Yirmi yedi yaşında kalp krizi," diye homurdandı.

"Sıkı tutun, bebeğim. Arazinin düzenini alıyoruz. Görünüşe göre Frosty'nin içine girmeden önce gecede üç kez zoomie seansı planlanıyor.  numaradayız. Neredeyse geldik."

"Ugh." Tekrar onun üzerine yığıldı.

Frosty, Cheddar'ın etrafta dolanmasını izlerken başını çevirdi. Engelli yaşayan her canlı gibi, Frosty'nin de diğer duyularında, özellikle de görme duyusunda aşırı keskinlik geliştirdiğini fark etmişlerdi.

Beş dakika sonra Frosty aşağı atladı. Bir dakika sonra Elsa'nın altındaki halıya uzanmıştı ve Cheddar göbeğinin etrafında dönüyordu, sonra o bölgede kıvrıldı ve hemen bayıldı.

"Gördün mü?" Hale, kanepenin üzerinden kedilere bakan Elsa'ya sordu.

"Onları çok seviyorum, baloncuklarımı, kıymetli pookie'lerimi, sevgili bebeklerimi," diye mırıldandı.

Hale kendi kendine
gülümsedi. Mırıltıları
duyabiliyordu.

Telefonuna geri döndü.

Hale pazarlama stratejisine geri döndü.

"CHAG PESACH SAMEACH," DEDI HALE ELSA'NIN TEYZESİ DEBORAH'A Evinin kapısını onlara açtığında.

Deborah heyecanla iki elini göğsüne götürerek, "Aman Tanrım," dedi. "Şu haline bak, ne yakalayış ama!" Döndü ve evin içine seslendi, "Elsa ve Hale geldiler!"

İnsanlar kapı girişini doldurdu.

Neyse ki David de onlardan biriydi. Aralarından geçip onları içeri çekti.

"Chag Pesach sameach," diye tekrarladı David'e.

Bunu söylediğinde David'in başı sarsıldı, sonra gözleri Hale'den Elsa'ya ve tekrar Hale'ye kaydı. Hale'nin üzerinde durduklarında sıcak olduklarını gördü.

"Teşekkür ederim, Hale." David onu omzundan alkışladı. "Seder'imize hoş geldiniz."

Hale başını salladı.

Elsa'nın elinden tuttuğu David, ailelerinin Hamursuz Bayramı Seder'ine katılabilmesi için onu kız kardeşinin evinin derinliklerine götürdü.

ELSA'NIN DENEĞİĞİ İLK BEŞ ÇİFT TOPUKLU AYAKKABIYLA İLGİLENDİ.
üzerinde.

Artık bunu aşmıştı.

Bu, Hale'in Bergdorf'un ayakkabı reyonundaki sandalyeye uzanmış, etrafı açılmış kutu ve ayakkabı yığınlarıyla çevrili, kendisini bu çıkmaza neyin soktuğunu anlamaya çalışarak uykuya dalmamaya çalıştığı anlamına geliyordu.

Sadece Elsa'nın Blake'le tanışmasını istemişti. Bu yüzden brunch ayarlamıştı.

Ve her nasılsa, söz konusu brunch'tan sonra, kıcı buraya, kadınlarla bağ kurma ritüelinin isteksiz bir katılımcısı olarak düşmüştü.

Yanlış anlaşılmasın, iyi geçiniyor olmalarından memnundu.

Ama...

Yüce İsa.

"Bilmiyorum," diyordu Blake, aynanın önünde dururken ayağını bir o yana bir bu yana çevirerek.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye yanıtladı Elsa.
"Onların sen olduğundan emin değilim."

Blake'e yakın duruyordu, ayağında blok topuklu bir çift beyaz ayakkabı ve Elsa ayağına geçirene kadar gülmemek için kendini zor tuttuğu, burnunda altın bir at ısırığının halkalarına benzeyen bir şey vardı.

Blake bir ayağını kaldırdı ve ayağındaki ayakkabıyı çıkardı, diğerini üzerinde bıraktı, bu da sandalyeye doğru topallayarak yürüdüğü ve ayakkabıyı kutusuna attığı anlamına geliyordu.

"Tamam, şu ana kadar benim için Louboutin'ler ve Gianvito Rossi'ler, senin içinse Gucci ve Prada'lar var."

Elsa aynanın önünde durdu ve ayağını bükme hareketini yaptı. "Gucci'ler konusunda emin değilim. Blok topuklardan hoşlanmıyorum."

"Ama... bunlar çok şık!" Blake haykırdı.

Elsa ona baktı. "Ne düşünüyorsun tatlım?"

"Sanırım birinin beni öldürmesini istiyorum," diye yanıtladı.

Elsa bir an için öylece bakakaldı.

Sonra iki kadın da kahkahayı patlattı.

Bu satış ortak yaklaştı, Hokkabazlık beş
Elinde daha fazla ayakkabı kutusu vardı.

Hale sesli bir şekilde inledi.

İki kadın da yine gülmekten kırıldı. Doğru,
yani iyi geçinmelerini istiyordu.

Hedefe ulaşıldı.

Sadece ne kadar acıtacağını bilmiyordu. Ama
hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı.

Bu yüzden sustu, yerleştı ve işlerini yapmalarına izin
verdi.

Biraz daha ayakkabı giydikten, Blake'in deyimiyle
"atıştırmalıklar ve kokteyller" için bir yere gittikten ve
nihayet eve döndükten sonra Elsa o gün aldığı ince bilek
askılı kırmızı stiletto'ları yeniden giydi ve onu kanepeye
yatırdı.

Ve ödölünü aldı.

"TAMAM, AMA DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE, O SON BİRKAÇ SAHNE BUNA
DEĞDİ."

Fliss şöyle diyordu. "Sinemadan ayaklarımın üzerinde
zıplayarak ve hâlâ gülererek çıktım."

"Hakkını vermeliyim," dedi Gemma. "Keşke ona
ulaşmak için iki saat boyunca sıkıcı bir şekilde oturmak
zorunda kalmasaydım."

Blake, "Brad Pitt'in yerleşkede yürüdüğü sahnenin sıkıcı

olduğunu düşünmedim," diye ekliyor. "Ben

koltuğumun kenarında."

"Kesinlikle," diye katıldı Carole. "Ve DiCaprio'nun monoloğu, şu anda size ne hakkında olduğunu söyleyemem. Yine de, izlerken perçinlenmişim."

"Bir Varmış Bir Yokmuş" hakkında konuşuyorlardı... Hollywood'da.

Arkadaşları, onun yemek masasında, onun pişirdiği yemekleri yiyorlardı.

Hale baştaydı. Elsa ayaktaydı. Carole, Felicity, Blake, Gemma ve Jadyn yanlarda oturuyordu.

Mutfak tertemizdi çünkü Elsa yemek yapamıyor olabilirdi ama harika bir mutfak asistanıydı. Kıyma ve doğrama yapabiliyordu, bu da ona yardımcı oluyordu, ama çoğunlukla eşyaları siliyor, durulayıp bulaşık makinesine koyuyor ve işi bittiğinde malzemeleri kaldırıyordu.

Ve güzel bir masa hazırladı.

O hafta eve iki kez çantalar dolusu eşyayla gelmiş, daha önce de masayı onun yemek takımlarıyla kurmuş ama kendi aldığı bir masa örtüsünü de eklemişti. Bu örtünün üzerine ince, saplı cam parçaları yerleştirmiş, içlerine çay lambaları koymuş, ortalarına da beş büyük cam vazo koymuştu, hepsi farklı şekillerdeydi, bir tanesi küçük bir kaidenin üzerinde duruyordu, içlerini suyla doldurmuştu ve krem rengi yüzen mumlar yerleştirmişti. Son olarak, o sabah dışarı çıkıp tomurcuğa tutturduğu krem gülleri almış ve masanın ortasına rastgele yerleştirdiği küçük, nervürlü shot bardaklarının içine, aynı shot bardaklarının içine daha fazla çay ışığı doldurmuştu.

Sade ama zarif ve güzeldi. O Elsa'ydı.

Şimdi masa yiyeceklerle doluydu. Üç boş şarap şişesi vardı ve kokteyl bardakları, yemeğe ve şaraba oturduklarında kullanılmak üzere oturma odasının etrafına bırakılmıştı.

Elsa ses sisteminde kısık sesle klasik caz çalıyordu.

Genç ve güzellerin yer aldığı bir reality TV bölümüne benziyordu.

Ortamda iyi insanlar varken, Elsa belli ki mutlu ve kendi halindeyken, bundan nefret etmedi.

"Nope'u gören oldu mu?" Jadyn sordu.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Fliss. "Büyüdüğümde Keke Palmer olmak istiyorum."

"Daniel Kaluuya'ya büyük bir aşk besliyorum. Çok büyük," diye duyurdu Carole.

Elsa onun gözlerini yakaladı ve gülümsedi, mavi gözleri mutlulukla parlıyordu, ardından kısa kaburgalarından bir kısmını ağzına attı.

Evet, nefret etmedi.

"Yıllar önce Oscar törenlerini izlemeyeceğime dair yemin etmiştim ama Nope'un reddedilmesinden sonra yeminimi yeniledim. Siktir et," diye ilan etti Felicity.

"Kesinlikle," diye onayladı Gemma.

Hale şarabından bir yudum aldı.

Sonra patates püresi ve soslu pirzola aldı.

Sos Gemma'nın tarifiydi.

"SORUNUN NE OLDUĞUNU BILMIYORUM," DEDIĞİNİ DUYDU ELSA'NIN.

Banyodan yatak odasına, oradan da kadının bulunduğu dolaba doğru yürürken telefona baktı.

Üzerinde iç çamaşırları vardı: külot ve askısız bir sütyen. Saçları maşalıydı. Makyajı yapılmıştı. Takma kirpik takmıştı. Aynı anda hem göz alıcı, hem seksi, hem de sevimli görünüyordu. Bu, Hale'in onu bir gece çantasını doldurduğu gömme çekmece setine tutturmak, külotunu indirmek ve onu orada becermek istediği anlamına geliyordu.

Bunu yapmadı çünkü onu kanepede sikmeyi bir saat önce bitirmişti, bu da geç kaldıkları anlamına geliyordu.

Ona baktı ve pantolonunu yukarı çekişini izledi. Gözleri adamın kasıklarından yüzüne doğru kaydı.

"Kim?" diye mırıldandı.

"Emilie," diye karşılık verdi.

Muhteşem.

Gece çantasını olduğu yerde bıraktı ve dolaptan çıkıp banyoya doğru yürüdü, telefonuna "Benim evimde kalıyor, kirayı, faturaları, kablolu yayın faturasını ben ödüyorum ve babam evraklar imzalanana kadar ona harçlık veriyor" dedi.

Bu yeni bir haberdi, bilmedikleri bir şeydi, çünkü Inger ya da David bunu paylaşmamıştı.

David, Elsa'nın annesine ayrıldığından beri, hatta Elsa Adam'la yaşarken bile harçlık veriyordu.

Hale, Elsa'ya annesi oradayken kirada indirim yapabileceğini söylemişti.

Bunu duymak istemedi.

Şimdi ikisi de Inger'in bu kirayı ödeyebileceğini biliyordu ama o teklif etmemişti.

"Bu drama devam eden bir şey haline geldiğinden, annemin bizimle oynadığını düşünmeden edemiyorum," diye devam etti.

Bu konuda haklı olabilir.

Kadının mutluluk ve tatmin için bir adım attığını ama umduğu gibi gitmediği için korktuğunu anlayabiliyordu. Şimdi kendi parası yoktu, işi yoktu ve kızının dairesinde yaşıyordu.

Ama tüm bunlar olalı uzun zaman olmuştu. Bir iş bulmasının zamanı gelmişti. Kendini toparlama zamanı.

Bunun yerine, çocuklarına yükleniyor gibiydi.

Bu sefer neyin peşinde olduğunu merak etti.

Gömleğini silkelerken aklına bu düşünce geldi. İşte o zaman aklına geldi.

Geniş dolabın üç duvarında parmaklıklar, raflar ve çekmeceler vardı. Parmaklıkların bir bölümünün arkasına gizlenmiş büyük bir gömme kasa vardı. Ayakkabılarınızı giyerken oturmak ya da Elsa'nın kullandığı gibi kıyafetlerini üzerine atmak ve el çantalarını atmak için ortada uzun bir bank vardı. Mücevher çekmeceleri ve bir köşede açılı duran, dikkat çekici bir parça olan ayaklı bir boy aynası vardı.

Orada bıraktığı kıyafetleri vardı, tıpkı Los Angeles'ta olduğu gibi. Bunların miktarı dolabın dörtte birini bile kaplamamıştı.

Elsa'nın kıyafetlerinin, ayakkabılarının ve aksesuarlarının çoğunu taşımışlardı, böylece annesi eşyalarını taşıyabileceği bir alana sahip olmuştu ve Elsa'nın eşyaları da Hale'lerdeydi. Eşyaları dolabın geri kalanını kaplamıyordu ama kesinlikle bir varlıktı.

Ve şimdi orada gerçekten insanlar yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Onun kokusunu bile alabiliyordu, birçok parfümünün karışımını.

Hayır. Onun birçok parfümünün, doğal kokusunun, onun kolonyası ve kokusuyla karışımı.

Cumartesi gecesi idi. Beş haftadır New York'taydılar.

Bu, babasından miras kaldığından beri tek bir yerde geçirdiği en uzun süreydi.

Elsa'nın dolabında sergilenen eşyalarına baktı ve onun kendisiyle sarmaş dolaş olduğunu kokladı.

Son beş haftada, yıllardır yapmadığı kadar çok yemek yapmıştı. Çok daha fazla sevişti. İki kitap okuyacak zamanı bulmayı başarmıştı. Jadyn, bir arkadaşı sakatlandığında onu aramış ve Hale'den bir lig basketbol maçı için takımdaki yerini almasını istemişti. Hale de kabul etmişti. Elsa da onunla gelmişti ve Gemma'yla birlikte oturup adamlarını izliyor ve tezahürat yapıyorlardı.

Hale on beş yaşından beri takım sporu yapmamıştı. Çok eğlenceli olduğunu söylemek istemiyordu çünkü bu, özlediğini itiraf etmesi anlamına gelirdi.

Ama çok eğlenceliydi ve Jady'nin arkadaşının bir sonraki oyunda oynayabilecek durumda olması onu biraz üzmüştü.

O sırada Javier Rojas da evet dedi ve Hale ile birlikte Münih'e gidiyordu.

Hale'in kedileri vardı. Resmi olarak Elsa'nın kedileriydi. Kesinlikle ikisinin de kedileriydi. Ya da en azından Cheddar onun, Frosty de onun kedisiydi ama Cheddar Frosty'nin kedisi olduğu için çember tamamlanmıştı.

Hale'in bir kız
arkadaşı vardı.
Hayır, bir ortağı
vardı. Bir hayatı
vardı.

Elsa ile bir hayatı vardı.

Kadın içeri girdiğinde düşüncelerinden sıyrıldı, saçlarının bir kısmı hâlâ maşalıydı, bir kısmı da açıktı.

Artık telefonda değildi.

Gömleğinin düğmelerini
iliklemeye başladı.

"Bunun ne hakkında olduğunu bilmek istiyor
muyum?" diye sordu. "Hayır," diye yanıtladı parfüm
sıkarak.

"Yine de söyle," diye emretti.

Dolabın raylı bir bölümüne geçti, uzun mavi bir elbise çıkardı, bol payetli, bir omzu açık, arkası kesikti ve vale rayına astı.

"Emilie ve Scott birlikte yaşamaya başlıyorlar. Şu anda bulunduğu yerde iki oda arkadaşı var, bir tane daha alacaklar. Ancak Scott'ın evi çok küçük, bu yüzden daha büyük bir yer arıyorlar. Bu da Yukarı Doğu Yakası'ndaki eski evinin boş kalacağı anlamına geliyor. Annem orayı istiyor."

Tanrım, şu kadın.

"Kiracı mı, kendi mi?"

"Kiralıyor."

"Bunu karşılayabilir mi?" diye

sordu. "Hayır."

O konuşurken elbisesini giyyordu. Elbisesini omzundan yukarı çekti, sonra ona doğru geldi, kolunu kaldırdı ve yan tarafını ona doğru eğdi.

"Zip, lütfen."

Gömleğini içine sokmayı bitirdi ve fermuarını çekti.

"Ve kız kardeşin seni bu konuda arıyordu çünkü..." diye temkinli bir şekilde sordu, çünkü tahmin edebilirdi ve tahmin ettiği şey onu kızdırabilirdi.

"Annem için sübvance edip etmeyeceğimi bilmek istiyor. Ben ve Oskar, ona da sordu. Emilie'nin buna katkıda bulunmadığını fark edeceksiniz."

Onun tahmin ettiği de buydu.

"Elsa," dedi alçak sesle.

Küçümseyici bir hareketle ona el salladı ve aynada kendine bakmaya gitti. "Biliyorum. Biliyorum. Yapmayacağım. Ama sanırım bu, annemle beklentileri, yaşı ve tam olarak doksan yaşında ve güçsüz olmadığı ve emekliliğini geride bıraktığı, bu yüzden kendisine bakmaları için çocuklarına güvenmesi gerektiği hakkında konuşması gereken kişi ben olacağım anlamına geliyor."

Hale, "Belki de bunu kendi başına çözmesine izin vermeliyiz," diye önerdi.

Ona döndü. "Aslında onunla oturup Boston'a taşınmasını önereceğim. Oskar her zaman onun favorisiydi zaten. Orada yaşamak daha ucuz, süper ucuz değil ama Manhattan'dan pahalı da değil. Torunlarına daha yakın olacak. Belki bir yerde iş bulmasına yardım edebilir. Ya da onların dadısı falan olabilir."

"Bence bu iyi bir fikir."

Başını salladı ve payetlerin hışırtısı içinde dolaptan çıkıp banyoya geri döndü.

Takım elbisesinin ceketini ve kravatını aldı ve banyoya giderken ceketini yatağının üzerine fırlattı.

Hiç kullanılmamış makyaj masasının başına oturmuştu. Ama şimdi makyaj malzemeleri, cilt bakımı ve saç malzemeleri etrafa saçılmıştı.

Saçını bitiriyordu.

"Bu konuda iyi misin?" diye sordu.

"O benim annem. Yakın değiliz ama o benim annem. Onun yerleşmesini istiyorum." Saçlarıyla oynamayı bıraktı ve küçük bankta dönüp ona baktı. "O da böyle biri değil. Yani, öyle olduğunu sanmıyorum. Daha önce hiç böyle olmak zorunda kalmamıştı, belki de yanılıyordumdur. Muhtaç ya da açgözlü değil. Pasif agresif ve manipülatif olabilir ama böyle konularda değil. Sanırım korkuyor. Bence elli dört yaşında ve yeni bir hayata başlamak zorunda ve bu ürkütücü. Ben olsam ben de ürkütücü bulurdum, ya siz?"

"Evet."

"Bu yüzden biraz sabırlı olmalı ve yolunu bulmasına yardımcı olmalıyım."

"Sen iyi bir kızsın," dedi yumuşak bir sesle.

Ona nazik bir gülümseme verdi ve aynaya geri döndü.

Lavaboya gitti ve kravatını takmak için oradaki aynayı kullandı.

Elsa arkasından gelip kollarını ona doladığında düğümü ayarlıyordu.

"Sadece ayakkabılarımı ve mücevherlerimi giymem gerekiyor ve ben hazırım," dedi.

"Tamam bebeğim," diye cevap verdi.

Onu sıktı ve uzaklaştı.

Telefonunu buldu ve Paul ile Hudson'a neredeyse hazır olduklarını mesaj attı.

Sonra dolaba gitti, kendi ayakkabılarını giydi, yatak odasına döndü, ceketini silkti, kelepçelerini düzeltti, sonra cüzdanını ve telefonunu almak için komodine gitti.

Elsa da ona katıldı ve merdivenlerden birlikte indiler.

Merdivenin üst ve alt kısımlarına bebek kapıları yaptırmıştı. Cheddar merdivenleri denemek için yeterince büyük değildi. Henüz değil. Geceleri yatağa girdiklerinde, kedileri yukarı çıkarıyor ve üst kattaki

Kapı. Şimdi alt kattaydılar ve alt kapının önünde toplanmışlardı.

Bu, Cheddar'ın başının belaya girmeyeceği anlamına gelmiyordu. Baş belaya girebilirdi ve girdi de.

Ama ona sahip oldukları süre içinde evi yavru kedilerden korudular, böylece kırılabilir eşyalar ulaşamaz hale geldi.

Bu düşünceyle Hale, Elsa'yla birlikte alt kapıdan geçerken, son zamanlarda görmezden gelmeye alıştığı bir gerginliğin boynunun sağ tarafını kapladığını hissetti.

Elsa her iki kediye de mırıldandı ve Frosty'yi okşamak için eğilirken, Hale dikkatle yürüdü çünkü Cheddar hareket ettikçe ayakkabılarına saldırıyordu.

İkisi de asansöre bindiklerinde kedileri asansörden uzak tutmak için her zamanki çabalarını gösterdiler ama sonunda kapılar üzerlerine başarıyla kapandı ve aşağı indiler.

Lobiden.

Kapıda Hudson'la karşılaştılar ve Hudson onları çok daha az sayıda gazetecinin arasından geçirerek arabaya kadar götürdü.

Arabanın arkasına bindiler, Hudson öne bindi ve Nora'nın katıldığı bir hayır etkinliğine katılmak üzere yola çıktılar.

Paul onları trafiğe soktuktan sonra Elsa'ya döndü.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun, bebeğim."

Ona doğru eğildi ve kıpkırmızı dudaklarıyla onu öptü.

Uzaklaştı ve "Sen de yakışıklı" dedi.

Ona gülümsedi, bir elini çenesine götürdü, başparmağını çenesinde gezdirdi, sonra koltuğuna geri oturdu ve pencereden dışarı baktı.

Hale dışarı baktı.

Sevgilisiyle bir gece daha.

Etkinliği dört gözle beklemiyordu.

Ama her şey bittiğinde onunla birlikte evde olmayı dört gözle bekliyordu.

Onun elini aradı ve buldu, elini bulduğunda parmakları hemen onun elinin etrafında kıvrıldı ve bunu birlikte geçirecekleri son gece olacağından habersiz yaptı.

Ve bu, şehirden ayrılıp daha sonra ona geri döneceği için olmayacaktı.

Çünkü gidecek ve bir daha geri dönmeyecekti. Ona değil.

BÖLÜM 25

O ADAM

Elsa

"İşte böyle zamanlarda, seçkin ve yetenekli bir grup insanın küratörlüğünü yapma konusundaki kahramanca çabalarımın yakınıyorum. Estetisyenler, manikürcüler, kuaförler ve satış elemanları yerine zekamı ve geniş kaynaklarımı seçkin bir ya da iki suikastçının bana borçlu olduğu iyilikleri toplamaya adamalıydım," dedi Nora.

Blake'in bakışlarını yakaladım ve ona bir Eek! suratı verdim. O da bana karşılık verdi.

Her nasılsa, Nora etkinlik komitesinde olmasına rağmen, biletler AJ Oakley ve sevgilisi Paloma Friedrichsen tarafından ya da daha büyük olasılıkla onlar için satın alınmıştı.

AJ'nin Jamie'nin babası olduğu ve birbirlerinden nefret ettikleri, Paloma'nın da Tom'un eski sevgilisi olduğu ve Tom'un ondan nefret etmese de Paloma'nın ondan nefret ettiği ve Nora'dan daha çok nefret ettiği düşünüldüğünde, bu durum geceyi rahatsız edici hale getiriyordu.

Blake Sharp, babası, Ned, Nora, Jamie, Tom ve Mika ile Mika'nın asistanı Teddy ve kocası Faunus'tan oluşan masamız, Paloma'dan gelen pis bakışlar ve AJ'den bize doğru gönderilen garip bakışlarla bombardımana tutuluyordu. Yapmak Bu Daha da kötüsü, Nora'nın Eski kocam, Roland

Castellini oradaydı ve yanında birini getirmemişti.

Gerçi Nora en azından onun da katılacağını biliyordu. Ama adam Nora'ya araştıran bakışlar gönderiyordu ve Nora bunları umursamadan görmezden geliyordu ama Jamie görmezden gelmiyordu.

Hale'e doğru eğildim ve fısıldadım, "Ben de bu gecenin sıkıcı olacağını sanıyordum."

Başını çevirdi ve bana doğru sırttı.

Tanrım, seni seviyorum, diye düşündüm.

Söylemedim. İstedim ama söylemedim.

Bu konuşmayı yapmamız gerekiyordu. Yapmamız gerektiğini biliyordum. Onun bilmesini istiyordum ve gönderdiği tüm sinyalleri doğru okuyup okumadığımı bilmek istiyordum.

Ama şimdi pürüzsüzdük. Kolaydı. İyiydi, hayır... harikaydı.

Mutlu görünüyordu. Hatta o kadar ki, memnuniyetin temelini oluşturunuyordu.

Ve ben kesinlikle ikisiydim. Bunun bir nedeni de onun öyle olmasıydı.

Ama onu sevdiğimi söylemedim. Henüz söylemedim. Doğru zaman değildi. Yakında Münih'e gitmek için ayrılacaktı, kısa bir yolculuk, birkaç gün, sonra hemen New York'a dönecekti, beni oradan alacaktı ve Chloe'nin düğünü için Arizona'ya gidecektik.

Yine de bunu saklamadığım için nasıl hissettiğimi fark edemedi.

Bunun yerine ben de sırttım ve dikkatimi yemeğime verdim.

Tavuğumla fazla ilgilenme fırsatım olmadı çünkü Jamie aniden ayağa kalktı, peçetesini yere attı ve "Hemen döneceğim" dedi.

"Jamie," dedi Nora aceleyle, ona doğru uzanarak.

Ona şöyle bir baktı, başını sertçe salladı ve balo salonunun yan tarafındaki çıkışa doğru ilerlerken onu geride bıraktı.

AJ'in zaten kullandığı.

Blake bana kocaman baktı, ben de ona karşılık verdim ama Mika'ya bakarak, "Bırak ne yapması gerekiyorsa yapsın," dedi.

Nora yarı yarıya yerinden kalkmıştı.

"Bu akşamki programa kefaletle ilgili bir not düşmedim," diye endişeyle karşılık verdi.

Tom ayağa kalktı. "Ben giderim."

Hale de ayağa kalktı. "Ben de seninle geleceğim."

Birbirlerine başlarıyla selam verdiler ve Jamie'nin adımlarını takip ettiler.

"Lütfen otur, Nora," diye mırıldandı Ned, onun eline uzanarak. "Yapabileceğin bir şey yok."

"Şey, merhaba."

Herkes döndüğünde Paloma'nın bir şekilde fark edilmeden yanaştığını gördü.

Mükemmel bir kaltak hamlesi, adamların gittiği anda içeri kayarak avını savunmasız bıraktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Blake.

Nora hiç suikastçı tanımadığından yakınıyordu, o anda ben de (çoğunlukla) ilginç dedikoduları dünyayla paylaşmaktan vazgeçtiğim için yakınıyordum.

Çünkü tüm bunlar ilgi çekiciydi.

"Mika," diye soğuk bir şekilde selamladı. "Nora," diye tersledi. "Ned," diye mırıldandı.

"Paloma, sevgilim," diye bağırdı Nora sahte bir sevinçle. "Ne büyük bir zevk! Merhaba deme fırsatımız olur diye umuyordum. Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söylemek istedim. Kimse senin kadar güzel giyinemez, canım. Bunu bu kadar iyi başarman şaşırtıcı."

Ouch.

Blake'in ayağı benimkini masanın altından tekmeledi. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Nora-" diye küçümseyerek başladı

Paloma. "Yapma," dedi Mika basitçe.

Paloma gözlerini kırıştırdı ve Mika'ya baktı.

Mika şampanyasına uzanmadan önce ona sadece bir bakış attı, bana baktı ve Paloma'yı sanki orada değilmiş gibi görmezden gelerek, "Mankowitz röportajının ne kadar harika olduğunu düşündüğümü söylemiş miydin?" dedi.

"Teşekkürler, Mika," diye cevap verdim.

"Harikaydı," diye ekledi Blake. "Geri dönüp Rita's Way'in o bölümlerini tekrar izlememi sağladı. Gordon Fuller'la olanları. Ve o hikayeyi keşfedememeleri gerçekten çok kötü oldu. Umut vaat ediyordu."

"Bazen, bunu görmek zor olsa da, bazen bir galibiyet aldığımız oluyor. Başka bir deyişle, yolumuza devam ediyoruz ve ileriye doğru bir ilerleme var. The Next Life'ın popülaritesi bunun kanıtıdır," dedi Mika.

"Gerçekten de öyle," diye söze girdi Ned. "Çok fazla televizyon izleyecek vaktim yok ama o programı izliyorum. Ve size şunu söyleyebilirim ki, kızları yaşındaki kadınları çekici bulmayan erkekler için de medyada temsil edilmek güzel bir şey."

"Senden hoşlandığımı hep biliyordum," dedi Nora ona.

Mika'nın istediği gibi, onsuz bir sohbet sürdürdüğümüz gerçeğini göz önünde bulundurursak, Paloma'nın uzaklaşmaktan başka seçeneği yoktu.

"İyi misin?" Mika o gittikten sonra Nora'ya sessizce sordu.

"Öyle mi?" Nora da karşılık olarak sordu.

Mika cevap verme fırsatı bulamadı.

"Nora, biraz konuşabilir miyiz?"

Başka bir sinsi saldırı, bu Roland'dan.

Yirmi yaşlarında, yaşlı erkeklerden hoşlanan bir kadın değildim ama Tom, Jamie ve Ned gibi onun da benim olabileceğim şekilde çok yakışıklı olduğunu fark etmeden edemedim.

"Hayır, yapamazsın," dedi Jamie, Nora'nın yanındaki sandalyesine kayarak. Sonra Roland'a bile bakmadan, "Kay bakalım, yılan," diye emretti.

Roland'ın yüzü gerildi.

Hale yanına oturdu.

"Her şey yolunda mı?" Fısıldadım.

Pek kararlı olduğunu sanmadığım bir şekilde başını salladı, peçetesini kucağına koyarken bunu yapıyordu ama dikkati Roland'a odaklanmıştı.

"Gerçekten Roland, yemeğimiz daha bitmedi," dedi Nora.

"Sonra o zaman," diye itti Roland.

"Hayır," diye reddetti Jamie, sesi çelik gibiydi, hatta kavgacı.

Nora ona açık bir şaşkınlıkla baktı ve ben de şaşırdım, çünkü Nora'yı arkadaşı ve yoldaşı olarak gören bir adam için çok sahiplenici davranıyordu, onu sevgilisi yapmıyordu, oysa etraflarındaki herkes için (ya da en azından kadın olanlar için) bunu istediği açıktı.

Nora başını kaldırıp Roland'a baktı. "Birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz yok."

"I-" Roland başladı.

Tam o sırada Ned mücadeleye girdi ve ayağa kalktı. "Roland, lütfen," dedi sertçe.

"Terbiyeli ol."

Roland Ned'e ters ters baktı, sonra onu Jamie'ye çevirdi, sonra da hışımına çekip gitti.

Hale bana doğru eğildiğinde balo salonunun çoğunun dikkatini çektiğimizi fark ettim. "Bu işin içinde olmak, haberini yapmaktan daha mı eğlenceli?"

Ona baktım. "Kesinlikle."

Bana göz kırptı ve yemeğine geri döndü.

Mika ve Tom birbirlerine fısıldaşıyorlardı.

Jamie bifteğini yemeden önce öldürmek zorundaymış gibi testereyle kesiyordu.

Nora utangaç görünüyordu, ki bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi.

Ned ve Faunus akşam yemeği şakalaşmasını kurtarmaya çalıştılar ve çabaları cesurca olsa da tam olarak başarılı olamadılar.

Yemek bittiğinde ve Nora etkinlik görevlerini yerine getirmek için kaçmak zorunda kaldığında Tom, Jamie ve Ned doğruca bara gittiler.

Hale sandalyesinde arkasına yaslandı, kolunu benimkinin arkasına doladı.

"Tuvalete gidip kendime çeki düzen vermem gerekiyor. Bundan sonra dans var, değil mi?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Hale. "Bir balo salonu dans gösterisi ve ardından bir grupta diğer herkese açıyorlar."

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Grupla birlikte herkese açtıklarında."

Hafifçe güldüm, çenesine bir öpücük kondurdum ve sonra "Geri döneceğim" dedim.

"Tamam, bebeğim," diye mırıldandı.

Ben yokken Hale'e eşlik etmesi için benim koltuğuma kayarken Blake'e bir gülümseme attım ve ben de gece çantamla birlikte bayanların yanına gittim.

Tabii ki, balo salonu katındaki iki kadın tuvaletinin kapısında kuyruklar vardı çünkü herkes benimle aynı şeyi yapıyordu ve ataerkil bir arketipte, bu alanları tasarlayan erkekler kadınların erkeklerden farklı ihtiyaçlarını karşılamadı, bu yüzden bu tür şeyler hemen hemen her yerde oldu.

Merdivenlerden konferans salonları gibi yerlerin bulunduğu üst kata çıktım ve oradaki tuvaletlerin neyse ki boş olduğunu gördüm.

Tuvaletleri kullandım ve ellerimi yıkamak ve makyajımı kontrol etmek için kabinden çıkıyordum.

Kabin kapısını kendime doğru çektiğim anda onu orada dikilirken gördüm.

Kıpırdamadan durdum.

Çünkü onu tanıdım.

Benden kısa. Açık kahverengi saçlı. Soluk tenli. Koyu kahverengi gözler. Benim yaşlarımda, ama muhtemelen biraz daha yaşlı.

Aklını kaçırmış olduğu gerçeği ondan yayılan bir aura olmasaydı güzel olurdu.

O, aylar önce, Blazing the Trail galasından sonraki Pazar sabahı ofisimin önünde duran kadındı.

O zaman onun aynı zamanda Hale Wheeler'ın bir numaralı hayranı olduğunu biliyordum.

Elimi ona doğru kaldırdım ve "Tamam, ben-" diye başladım. Tüm çıkarabildiğim buydu.

"O benim" diye fısıldadı.

Sonra elleri arkasından geldi ve bana bir bıçak sapladı.

Bıçağın elimin etini kestiğini hissettim ve kanlı bir çığlık attım, adrenalini beslenen, korku ve acıyla dolu ses banyoda yankılandı.

Bir anda zihnim düşüncelerle doldu, geri çekilip kapıyı yüzüne kapatmak ya da ilerleyip onu itip kaçmak arasında karar vermeye çalıştım.

Ben 10 santimlik topuklu ayakkabı giyiyordum, o giymiyordu ve tezgahların altında altına girebileceği boşluklar vardı.

Bunu denerse onu tekmeleyebilirim.

Tüm bunlar bir saniyeden kısa bir süre içinde aklımdan geçerken, bıçaklı elini daha ölümcül bir darbe vurmaya hazırlanmak için geri çekti.

Bu fırsatı değerlendirdim ve uzanıp onu göğsünden ittim, bu sırada kolum kesildi. Acıyı hissettim. Kan şişti ve sızdı. Ama o geri çekildi.

Geri çekildim, kapıyı çarpıp kilitledim. Sonra telefonumu çıkarmak için çantamı karıştırdım. Elim deli gibi acıyordu. Kolum.

Ama...

911 mi, Hale mi?

Hale daha hızlı olurdu.

Ama bıçağı vardı.

Sonra ne yaptığımı merak ettim.

Gürültü.

Her zaman gürültü yapın.

Tekrar bağırdım, bu sefer kelimelerle, "Bıçağı var! Burada! Bıçağı var!"

Durak kapısına iki kez vurdu, sonra onu aşağıda gördüm, sürünerek aşağı inmeye çalışıyordu.

Bıçakla saldırdı, ben de koluna vurdum.

Ve aniden, sanki diğer taraftan çekilmiş gibi ortadan kayboldu.

Biri çığlığımı duydu. Tanrıya şükür.

"911'i arayın," diye bir erkek sesi boğuşma sesleri arasında emretti.

Oh, Tanrıya şükür.

Biri çılgılığını duydu.

Her yerim kan içindeydi, elbiseme, yere, çantama, telefonuma, ama onu çıkarmayı ve acil servisi aramayı başardım.

Onlara nerede olduğumu, neler olduğunu, kim olduğumu söyledim ve sonra Hudson'ın "Kapıyı aç Elsa. Güvendesin."

Kapıyı açtım.

Bana şöyle bir baktı ve "Tanrım" diye mırıldandı. Sonra hâlâ acil durum hattına bağlı olan telefonumu aldı, kulağına götürdü ve "Ambulans gönderin. Kesilmiş."

Ondan sonra telefonumu lavaboya attı ve beni kabinden çıkardı.

"Özür dilerim, buraya geleceğimi sana söylemedim. Buraya geleceğimi sana söylemeliydim," diye geveledim ona.

"Sorun yok. Merak etme. Her şey yolunda," dedi ve beni kapıya doğru çekti, parmakları bileğime dolanmıştı, elimdeki ve kolumdaki kesiklere bakarak çoklu görev yapıyordu.

Omzumun üzerinden baktım ve daha önce hiç görmediğim uzun boylu, esmer, agresif yakışıklı bir adamın kadının başında durduğunu gördüm. Kanlı bıçak yerdeydi. Bir şekilde bağlanmış gibi görünüyordu, elleri arkadan bağlıydı, kızı yere dönüktü.

Bana öylesine nefretle bakıyordu ki, midem alt üst oldu.

Hudson beni dışarı çıkardı ve yan taraftaki erkekler tuvaletine götürdü.

Onun yanındayken bunu görmeye çalışmadığı için mutluydum. Ondan uzakta olmaya ihtiyacım vardı. Aramızda boşluğa, kapılara ve insanlara ihtiyacım vardı.

Yine de titremeye başladım.

"Tamam, güvendesin Elsa. Nefes al. Benimle kal," dedi Hudson. "Lanet olsun," diye ısırdı elime hafif bir su akıtırken, sonra, "Bu iyi. Polisler yolda. Sadece bir süreliğine sıkı tutmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," dedim kararsızca.

"O olduğunu biliyorduk. Vaughan onu buraya kadar takip etti," diye paylaştı. "Bıçağı olduğunu bilmiyorduk. Buraya geldiğinde bizi kaybetti. Bu bir hataydı," diye itiraf etti.

"Sorun yok."

"Hale'in bunu bu şekilde düşüneceğinden emin değilim," diye mırıldandı.

Hayır. Hale bu şekilde düşünmeyecekti.

Birkaç kâğıt havlu çıkardı, ilk birkaçını tezgâha bıraktı, geri kalanını her iki kesik üzerine baskı uygulamak için kullandı.

"Oturmak ister misin?" diye sordu.

Kesinlikle oturdum.

Başımı salladım.

"Tutun şunları," diye emretti.

Havluları tuttum ve o da ellerini belime koyup beni tezgâhın üzerine kaldırdı.

Sonra havlulara geri döndü.

"Sırtınızı dinlendirin. Derin nefes al," diye talimat verdi. "Sağlık görevlileri yakında burada olacak. Bunlar çok kötü görünmüyor. Ama dikiş atılması gerekecek."

"Tamam," dedim ve sesim boğuk çıktı.

Hudson bana baktı. "Nefes almıyorsun."

Nefes almaya odaklandım.

Kapı açıldı ve Hale oradaydı.

Gözleri beni içine çekti ve fısıldamadan önce gezegendeki tüm oksijen doğal olmayan uzun bir saniye boyunca yok oldu, "Lanet olsun?"

"Hey, tatlım," diye seslendim.

İçeri girdi, uzun bacakları onu bir göz açıp kapayıncaya kadar yanıma getirdi.

Ellerini Hudson'ın ellerinin olduğu yere koydu ve alçak sesle, "Benden uzak durmalısın," diye uyardı.

"Anlaşıldı," diye homurdandı Hudson, sonra da ortadan kayboldu. "Ben iyiyim," dedim ona.

Kesiğime bakmak için kolumdaki kağıt havluyu kaldırdı.

"Bıçağı vardı," diye açıkladım.

Bana baktı.

Öfkeli ifadesi karşısında susmaya karar verdim.

Sonra gözlerini sımsıkı kapatışını izledim, o kadar sımsıkıydı ki gözleri, yanlardan çizgiler yayılıyordu, alnı kırışıyordu.

Bunu yapma şekli, arkasındaki ıstırap, sessiz kalmamaya karar verdim.

"Ben iyiyim. Onu yakaladılar. Yan odada."

Gözlerini açtı. "Tamam, bebeğim. Shh. Sadece rahatla."

Kapı açıldı, o tarafa baktım ve Tom oradaydı. Bir anda Hale'in yanına gelmişti (bacakları da uzundu).

Ancak o zaman yanında bir otel çalışanının olduğunu fark ettim. Kocaman gözlerle bana baktı.

Tom Hale'e, "İşi devralmama izin vermelisin,"

dedi. Hale kıpırdamadı.

Tom kadının taşıdığı ilk yardım çantasını aldı ve "Hale, oğlum, Elsa'ya bakmama izin vermeni istiyorum" diye emretti.

Oh.

Doğr

u.

Unutmuşum.

Tom sadece emekli bir tenis yıldızı değil, aynı zamanda bir doktordu. Bu kalabalıkta başarısız kimse yok.

Hale hareket etti.

Tom havluları dikkatlice çıkardı ve kesiklerimi inceledi.

"Derin, çok derin değil, hayati bir şey vurmadı." Bana baktı ve güven verici bir doktor gülümsemesi takındı. "Dikiş atılması gerekecek ama çok kötü değil. Şimdi onları bağlayacağım ve seni bir hastaneye götürüp tedavi ettireceğiz."

Başımı salladım.

"Başın dönüyor mu? Miden mi bulanıyor?" diye sordu. "Sadece titriyorum," dedim.

"Aferin kızım. İyi olacaksın. Dayan biraz. Seni iyileştirelim," diye cevap verdi Tom.

Tom işe koyuldu.

Hale birkaç dakika boyunca yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla onu izledi, çünkü kız arkadaşı erkekler tuvaletinde lavabonun yanında oturuyordu, elbisesi kan içindeydi ve Hale çok öfkeli görünüyordu.

O da başka bir şeye benziyordu.

O başka bir şeyi anladım ama anlamadım da. Dehşete kapılmıştım.

"Hale, tatlım, ben iyiyim," diye tekrarladım.

Tom başını Hale'e çevirdi, Hale de bakışlarını benimkilere dikti.

Sonra ayağının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

TELEFONUM ÇALIYORDU.

Gözlerimi açtım, yatakta yuvarlandım ve Hale'in yanımda olmadığını gördüm.

Ayrıca elimde ve kolumda bir acı hissettim.

Arayanın babam olduğunu görmek için komodinime uzandım.

O ve annem dün gece acil servise gitmişlerdi. Hale babamı aramıştı. Babam annemi aramış.

Benim düşünce tarzıma göre gereksizdi. Ama onlarınki değil. Benimle takıldılar ve hastane beni taburcu ettiğinde Hale'e kadar bizimle geldiler.

Elimde yirmi sekiz, kolumda on yedi dikiş var.

Dokumadan elmaya kadar gerçekten elimi tuttu.

Ailemin ne zaman gittiğini ya da gidip gitmediğini bile bilmiyordum, çünkü hastane bana ağrı kesici verdi, Hale bana onları içirdi ve

Hatırladığım son şey, o annem ve babamla konuşurken kanepede uzanmış, Hale'ye sımsıkı sarılmış olduğumdu.

Belli ki beni yatağa taşımıştı. Ama neredeydi?

Telefonu ben açtım, "Selam baba."

"Benim güzel kızım bu sabah nasıl?"

"İyiyim."

"Seni uyandırdım mı?"

"Kusura bakma, biraz sersemim," diye düzelttim önceki cevabımı. "Ama iyi."

"Ah, tatlım. Uyandırdığım için özür dilerim. Sadece kontrol etmek istedim. Annen ve benim bu öğleden sonra gelmemiz senin için sorun olur mu diye. Küçük bir ziyaret. Nasıl olduğunu görmek için."

Başka bir deyişle, Hale'in yerinde çok sayıda misafir odası olmasına rağmen, onlar gittiler.

Hale'in başucundaki cihaza baktım, Corza tarafından tasarlanmış bir akıllı ev ünitesi olması şaşırtıcı değildi.

Saat neredeyse dokuz buçuktu.

"Sanırım sorun olmaz ama Hale'e sormam gerek. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Tabii ki. Ama sen iyi misin?"

"Ben iyiyim baba. Gerçekten. Yakında arayacağım." "Tamam, shayna punim.

Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattık ve ben yorganı kenara atıp yataktan çıktım.

Sağ elimi aldığı için banyo işi kolay değildi. Ama idare ettim, elimi yıkadım ve dişlerimi fırçaladım, gerçi diş ipi kullanmaya ara vermek zorunda kalacaktım. Bir Waterpik'im vardı ama onu sonra kullanacaktım. Yüzümü nasıl yıkayacağımdan emin değildim, ki buna ihtiyacım vardı, çünkü önceki geceden kalma makyajım hâlâ duruyordu. Onu da bıraktım.

Hale'i bulmaya hevesliydim.

Eve döndüğümüzde annem kanlı elbisemi çıkarmama yardım etti, beni temizledi ve salon kıyafeti giydirdi.

Bir yerlerde Hale bana gecelik giydirmişti.
Bornozumu buldum, silkindim ve odasından çıkıp merdivenlere doğru yürüdüm.

Bebek kapısı üstten açık, alttan kapalıydı. Bu da kedilerin Hale'le birlikte alt katta olduğu anlamına geliyordu.

Hale'i kanepede kahve, Frosty ve dizüstü bilgisayarıyla gördüm.

Merdivenlerden inmeye başladığımda gözleri bana geldi.

Dizüstü bilgisayar bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve Frosty bana merhaba demek için aşağı atladı.

Cheddar kıpırdama zahmetine girmede. Sırtüstü yere uzanmış, şişko yavru kedi göbeğini sergilemiş, umursamaz bir haldeydi.

Bebek kapısından geçtim ve Hale "Kahve?" diye sordu. Başımı salladım, birden kendimi tuhaf hissettim.

Mutfağa gittiğinde nedenini anladım. Ben anlamadım.

Bana gelmedi.

Onu takip ettim ve kahvemi hazırlarken adada durdum.

Frosty ayak bileğime sürtündü ve ben de ona biraz çizik atmak için eğildim.

Kendimi toparladığımda Hale kahvemi adanın öbür ucundan bana doğru uzatıyordu.

Ama o diğer tarafta kaldı.

"Adı Marcia Dabrowksi," diye açıkladı kesin bir ifadeyle.

Kupayı sol işaret parmağımla tuttum ama ağzıma götürmedim.

Çünkü... neden adanın diğer tarafındaydı?

"Onu zapt eden adamın adı Rhys Vaughan.

O benim babamın."

Tuhaf sözleri karşısında vücudum şaşkınlıkla sarsıldı.

"O... babanın mı?" diye sordum.

Hale başını salladı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, babam için çalıştığı anlamına geliyor. Yani hâlâ babam için çalışıyor. Bu da demek oluyor ki, Dabrowski ile durum güvensiz hale geldiğinde, babamın ölmeden önce verdiği emirler, güvenlik şefimin bu Vaughan denen adamı harekete geçirdiği anlamına geliyor."

Vay be.

Bu çok büyük bir haberdir. Kesinlikle çok büyük. Hale için.

Hale konuşmaya devam etti.

"Birkaç hafta içinde benim ekibimin, Jamie'nin müfettişinin ve polisin yapamadığını yaptı. Marcia Dabrowski'yi buldu. Bildiğiniz gibi, kedi olayından sonra karanlığa gömüldü. Artık biliyoruz ki, polise sizi izlediğini ve onları ofisinizde gördüğünü söyledi. Bu noktada, geri çekildi ve yeniden toplandı. Vaughan onun peşini bırakmadı. Dün gece onu görmemiş ama Hudson'ı görmüş ve onu sarsmayı başarmış. Vaughan Hudson'a onu kaybettiğini ve bir şeyler planladığını bildiklerini söyledi, bu yüzden Hudson'ı işe aldı ve onu aramaya gittiler. Senin ve benim sekiz yüz kişilik bir balo salonunda güvende olacağımızı düşündüler. Ne yazık ki, boş bir alana gitmek için o alanı terk ettiniz. Neyse ki konferans katını arıyorlardı ve sen yüksek sesle bağırdın."

Hikâyesinin bu kısmını bitirmişti, konuşmayı kestiğinden bunu anlayabiliyordum.

Ben de "Tamam." dedim.

"Şu anda hapiste," diye devam etti, hâlâ bir rapor okuyormuş gibi ezbere konuşuyordu. "Dairesinde yapılan aramanın bazı ön bulgularını paylaşmak için polisten bir telefon aldım. Bir süredir bana kafayı takmış durumda. Sen de öyle, Blaze the Trail galasından sonra başladı. Gerçi ilk ben değildim. Başka hayranlık nesneleri de vardı. Titizlikle düzenlenmiş dosya dolapları onlarla doluydu. Ne yazık ki, aklını tamamen yitirmeden önce başka bir adama atlamak yerine nedense bende kaldı.

Bunun, onu bir keresinde aşığıda görmemle ve fotoğrafçıların onu itip kakmasıyla bir ilgisi olabilir. Onlara dikkatli olmalarını söyledim. Bunu bir daha düşünmedim, ama polise bu hikayeyi anlattı ve onlar da bunu zaten kendini inandırdığı şeyin kanıtı olarak aldığını paylaştılar, o ve ben bağlantılıydık."

Hikayesinin bu kısmını da bitirmiş gibi görüldüğü için, "Onu ben de gördüm. Ofisimin dışında. Hem de sadece bir kez. Blazing the Trail galasının ertesi günü."

Bu konuda mutlu görünmüyordu, ama hiç mutlu görünmediği için bu pek bir değişiklik sayılmazdı.

Ama tekrar konuşmaya başladı.

"Açıkkçası, Heath ve Hudson'a onun tesiste olduğunu bana söylemeleri gerektiği konusunda söyleyecek birkaç şeyim vardı, böylece sizi yakınımnda tutabilirdim. Ve Vaughan'ın neden bana haber verilmeden çağrıldığını da. Ama görünüşe göre, Hudson ve Vaughan otel ve etkinlik güvenliğini bilgilendirmişler, bazıları aramaya yardım etmek için işe alınmış, diğerleri de ikimize göz kulak olmaları gerekiyordu. Bu iş için uygun değillerdi ama önemli değil. Onlara seni korumaları için para vermiyordum. Ekibim çuvalladı. Ana kaygılarının onu bulmak olduğunu ve yardım aldıklarını düşündüklerini anlıyorum ve bir mesaj göndermek ya da bir arama yapmak için harcanan zaman bile, bu delinin nerede olduğunu tespit etmek gibi daha iyi arayışlara harcanabilirdi. Ama Hudson benimle temasa geçmeliydi."

Muhtemelen yapmalıydı ama o da bir insandı. İnsanlarla dolu bir alanı terk etmem için hiçbir neden yoktu.

Benimki hariç.

Ama bunu yapacağımı bilemezdi.

"Yukarı çıkmam gerektiğini sana söylemeliydim," dedim. "Ya da Hudson'a söylemeliydim."

"Kendini güvende tutmak için para almıyorsun."

Etkisinden hoşlanmadım. Ses tonunu. Mesafesini. Kızgın görünüyordu, ki bu anlaşılabilir bir şeydi, ama

Burada başka bir şey oluyor.

Bir sapık tarafından kesilmekten daha kötü bir şey.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Ben iyiyim," diye sessizce

güvence verdim. "Bunu

yapamam," diye açıkladı.

"Neyi yapamazsın?" diye

sordum.

"Bu. Biz. Haftalardır seninle ilişkiyi bitirmek istiyordum.

Aklıma ilk geldiğinde bunu yapmalıydım. Böylece dün geceyi yaşamak zorunda kalmazdın."

Hareket etmedim, onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"Artık uyandığına göre," diye devam etti, "eşyalarımı alıp gideceğim. Annen ayağa kalkana kadar burada kalabileceğine dair bir anlaşma yapmıştık. O anlaşmaya uyacağım. İstedığın kadar kalabilirsin. Brooklyn'e dönebileceğin zaman Brandi'ye haber ver yeter."

Bekle.

O...?

Benden ayrılıyor muydu?

"Anladığımdan emin değilim" dediğimde sesim titriyordu.

"İşimiz bitti Elz," dedi, sanki bana yağmur yağdığını söylüyormuş gibi. "Harikaydı. Sen de harikaydın. Güzel zamanlarımız oldu. Ama yapmam gereken işler var. Kedilere bakamam ya da sapıklarım tarafından kesilen kadınlardan sorumlu olamam-"

"Hale-"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Elsa. Başladığımızda bunun bir şey olmayacağını biliyordun. İkimiz de biliyorduk. Dün gece sadece senden hoşlandığım için dalga geçmeyi bırakmam için beni motive etti."

"Eğer benden hoşlanıyorsan, anlamıyorum-"

"Hiçbir yere gitmeyecek. Ben o adam değilim."

"Sen o adam değilsin," diye fısıldadım.

Bana baktı.

"Haftalardır bunu bitirmek istediğini biliyordun ve bunu yapıyorsun."-Sargılı elimi ve kolumu kaldırdım

-"Şimdi mi?"

İrkildi. "İyi bir zamanlama değil tatlım, ama-"
Olamaz.

"Bana tatlım deme. Ve burada kalmayacağım." "Bir anlaşma yaptık."

Adaya doğru eğildim ve "Anlaşmamızın canı cehenneme!" diye bağırdım. Hale ağzını kapattı.

"Haklısın," diye tersledim. "Biliyordum. En başından beri biliyordum. Aslında, haftalardır bana verdiğin tüm sinyalleri, bu arada, bitirmek istediğine dair sinyaller değil, tam tersi, ama biliyordum, eğer akıllı olsaydım, onları doğru okuduğumdan emin olurdum. Sana sorardım. Aramızda neler olduğunu sorardım. Sormadım. Benim hatamdı. Çünkü belli ki sinyallerini doğru okuyamıyordum."

"Gerçekten keyif aldım-" diye başladı. Ve buna da lanet olsun ki hayır.

"Basmakalıp sözleri boş ver, Hale. Ama işte sana birkaç tavsiye. Bir sonraki kadın, senin bulunduğun noktayla uyum içinde olsun ki, her şeyi berbat edip sana aşık olmasın."

Bunun üzerine yakışıklı yüzünün donup kalmasını görmezden geldim, kahvemi olduğu yerde bıraktım, döndüm ve hışımla merdivenlere yöneldim.

Ben oraya varmadan bileğimi yakaladı.

Durdum, büküm ve ondan bir adım uzaklaştım.

"Dokunma bana," diye ısırdım.

"Nefes al, tatlım. Sakin ol. Her şeyi berbat ettim. Bunu şimdi yapmamalıydım."

Başımı salladım. "Hayır, hayır. Şimdi tam zamanı. Zaten ne kadar aptalca davrandığım için pişmanım. Bunun üzerine biraz daha zaman ekleseydin, daha iyi değil daha kötü olurdu."

"Seni tanımam gerek-"

İki elimi de havaya kaldırdım, yaralı elimde bir acıdan çok daha fazlasını hissediyordum, ancak diğer acıları yönettiğim için

öncelikliydi, onu da görmezden geldim. "Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil. Buradan siktir olup gitmem gerek."

"Böyle heyecanlıyken gitmene izin veremem."

"Delirdin mi sen?" Bağırdım. "Az önce kalbimi kırdın!"

Ve ne yazık ki sesim son kısımda kesildi. Bana doğru bir adım attı, yüzü...

Yüzü.

Yüzündeki ifadeyi algılayamıyordum. "Bebeğim," diye fısıldadı.

Bunu da anlayamadım.

Tekrar merdivenlere doğru yürümeye başladım.

"Siktir git, Hale." Beni tekrar yakaladı.

Kendimi geri çektim ve "Siktir git!" diye bağırdım. Ayaktaydık, birbirimize bakıyorduk.

Sonra dedim ki, "Eşyalarımın bir kısmını toplayıp gitmem için bana biraz yer vererseniz çok iyi olur. Siz yokken geri gelip kalanını almak için bir şeyler ayarlarım."

"Burada kalmanı istiyorum." "Burada kalmayacağım."

Nefes aldı ve sonra şöyle dedi: "Şu anda gitmen gerektiğini anlıyorum. Ben gidince geri gel. İki saat içinde gitmiş olacağım."

"Burada kalmayacağım, Hale."

"Tamam," dedi sessizce. "O zaman seni eve götürmesi için Paul'ü arayayım."

Başımı salladım. "Paul yok. Sen olmazsın. Senin evinde olmaz. Bir Lyft çağıracağım."

"Paul'u aramama izin verersen kendimi daha iyi hissederim."

"Bunun nesini anlamıyorsun?" Tersledim. "Sen bitirdin. Bitirdik. Bırak da işimizi bitirmeye devam edeyim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni eve götürmesi için Paul'ü aramama izin verene kadar gitmiyorum."

"İyi," diye tükürdüm. Başını salladı.

Bebek kapısını açtım, arkamdan kapattım ve "Beni takip etmeyin" diye uyardım.

Beni takip etmedi.

Giyindim. Bir çanta hazırladım. Babamı aradım.

Sonra aşağı inmeden önce sahip olduğum her şeyi topladım.

Boşa giden bir çaba.

Paul asansörlerin yanında takılıyordu.

Hale gitmişti.

Paul'den kedileri kafese koymama yardım etmesini istedim. O da yardım etti (ve yardım ederken yüzündeki ifadeyi algılamama da izin vermedim) ve ben çantamı omuzlarken o da kasaları taşıdı.

Tanrı onu korusun, yükleme iskelesine park etmişti, böylece utanç verici çıkışımı görecektir paparazziler yoktu.

Arabayı yükledik, kedilerimle birlikte arkaya bindim ve Manhattan'dan geçip köprüyü aşarak babama ulaştığım için kendimle gurur duydum.

Babam kedileri içeri almamıza yardım etti.

Komşumuzu arayıp çöp ve tepsi almak için dışarı çıkma gibi büyük bir iyilik yapıp yapamayacağını sordu.

Sonra bana kahve yaptı ve ben kahvemi içerken mutfak masasında yanıma oturdu.

Bunu metanetle yaptım.

Frosty kucağıma atladığında kendimi kaybettim.

Frosty'nin yakınımında durması ve babamın kollarının beni sımsıkı sarmasıyla bir bebek gibi ağladım.

BÖLÜM 26

ASLA ÖLME

Hale

Üç gün sonra.

MÜDAHALEDE BOK GIBIYDILAR.

Kendisi içeri girmeden önce orada olduklarını biliyordu. Dört arabalık bir garaj olmasına ve bir tanesinde sadece kendi cipinin bulunmasına rağmen, araçlarını gizleme zahmetine girmemişlerdi.

Evdeki bütün ışıklar yanıyor gibiydi, bu yüzden Duncan'ın pencerelerde durup okyanusu seyretmekten başını çevirdiğini, Genny'nin bir kanepede oturup elinde bir kadeh gülle Hale içeri girdiğinde ona baktığını, Tom'un bir sandalyede oturup elinde bir bardak viski tuttuğunu ve Hale geldiğinde sandalyesini çevirip ona baktığını rahatlıkla görebiliyordu.

Onlara baktığında, bunun Tom'un fikri olduğunu, Genny'nin her şeyi kabul ettiğini ve Duncan'ın aynı fikirde olmadığını biliyordu ama yine de oradaydı.

Babasının ona bıraktığı kutu sehpanın üzerinde duruyordu.

Yanında, çalışma odasındaki çift çerçeve açılmış ve ona doğru çevrilmişti.

Durdu, çantasını yere bıraktı ve kimse bir şey söylemeden "Bunu yapmayacağız" dedi.

Tom, "Sapığın yüzünden kırk beş dikiş atıldıktan sonra ondan ayrıldın," diye karşılık verdi.

Boynu zaten o kadar gergindi ki, kafasının kopacağını düşündü ama önemli değildi.

Bu göğüs kafesine bir darbeydi.

Ve Elsa'nın görüntüsünün ortaya çıkmasına neden oldu. Güzel, mavi, payetli elbisesini giymiş, gözlerinde acı ve korku, her tarafı kan içinde, erkekler tuvaletinin lavabosunda otururkenki görüntüsü.

Onu o şekilde gördüğünden beri yüzlerce kez yaptığı gibi, bu görüntüyü bastırdı.

Ardından nefes almak için düzensiz bir nefes aldı ve "Bunu yapmayacağız" diye tekrarladı.

"Anlıyorum," dedi Tom. "Onu banyoda her tarafı kan içinde gördüm. Senin yerinde olsaydım, bu benim de içimi kemirirdi. Sevdiklerimin yanımda ne kadar güvende olduğunu sorgulamama neden olurdu. Onları güvende tutmak için tamamen aptalca bir şey yapmama neden olabilir. O yüzden anlıyorum."

Hale, Tom böyle olduğunda, Genny böyle olduğunda, bunu atlatmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu.

Bu yüzden kollarını göğsünde kavuşturdu ve yerine yerleşti.

"Ancak, bu düşüncelere kapıldığımda," diye devam etti Tom, Hale'in de bildiği gibi, "sevdiğim kadına, beni seven kadına bakar ve güvenliğimi yeniden sağlamak için bir not alır, sonra da kadınıma göz kulak olurum."

Hale dikkatini Duncan'a çevirdi. "Bu ikisini buradan çıkarma şansınız var mı?"

"Kutu konusunda aynı fikirde değilim," diye yanıtladı Duncan. "Bence kutuyu ne zaman açacağın senin seçimin olmalı. Elsa'yı terk ettiğin için kışına tekmeyi yemene katılıyorum. Aklından ne geçiyordu?"

Hale dişlerini sıktı.

"Otur, Hale," diye emretti Genny.

"Hayır," diye reddetti. "Ne söyleyeceksen söyle ve git."
Başını sehpa doğru eğdi. "Bu çerçeve nereden geldi?"
Bilmek mi istedi?

"Babam kendini vurduğunda elindeydi."

Omuzları kalktı, göğsü çöktü, yana ve aşağı baktı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

Babasını seviyordu. Ona çok büyük bir pislik gibi davranmış, affedilemez bir şey yapmıştı.

Ve babasını hala seviyordu.

Hale bu şekilde ortaya koyduğu için kendini bok gibi hissediyordu ama onu pusuya düşürmüşlerdi, ne bekliyordu ki?

Tom, "Kutuyu aç, Hale," diye emretti.

Hale, "Açmayı çok istiyorsan aç," diye teklif etti.

Tom ayağa kalktı. "Kimi dinliyorum? Kime bakıyorum?
Bu benim oğlum değil."

"Haklısın," diye ısırdı Hale. "Ben değilim. Corey Szabo'nun oğluna bakıyorsun, o yüzden şaşırmış gibi yapma."

Tom hiçbir şeyi kaçırmadı.

"O zaman tekrar ediyorum, kimi dinliyorum? Kime bakıyorum? Çünkü ben her zaman babanın saygısını kazandım, Gen her zaman babanın sevgisini kazandı, bu yüzden seni orada dikilmiş bizimle böyle konuşurken görse çok kızardı," diye tükürdü Tom. "Aç şu lanet kutuyu."

"Neden?" Hale öğrenmek istedi.

"Çünkü hayatının içine etmeye niyetli olduğun çok açık. İhtiyacın olan kadına sahiptin, belki de bu gezegende sana tam olarak uyan tek kadına. Hemen yanı başındaydı, yatağındaydı, hayatının derinliklerindeydi ve sen onu bir kenara attın. Blake onu aradı. Blake'e söyledi. Blake bize söyledi. Bunu o kesildikten sonraki sabah yaptın."

Yani bu Blake'in dışarıda olduğu anlamına geliyordu.

Bu acıttı. Onu severdi. İyi bir arkadaşı.

Ta ki...

"Peki kutunun bununla ne ilgisi var?" diye sordu.

Tom, "Arkama yaslanıp babanın yaptığı gibi hayatını boşa harcamana izin vermeyeceğim," diye cevap verdi.

"İntihara meyilli değilim. Kız arkadaşımından ayrıldım. Olur böyle şeyler."

"Röportajı gördük, Hale," dedi Genny.

"Röportajı yapan Elsa'ydı Genny, yani haberi yokmuş gibi değil," diye belirtti.

"Bilebilirsin ve kalbin yine de umut eder," diye karşılık verdi Genny. "Ama onun kalbi umut etmiyordu. Bunun çok ötesindeydi. Onu sana vermişti. Ait olduğu kişiyi bulduğunuzda böyle olur."

Vardı.

Ona aşık olmuştu.

Tanrım, bu bokun bitmesi gerekiyordu.

Hale başını salladı. "Bu benim suçum değil." Ama suçluydu.

Bunu hissetti.

Her gün. Her dakika. Dairesinden ayrıldığından, onu geride bıraktığından beri her lanet saniye, bunun ona ağır geldiğini hissetti.

Onu boğmak.

Onu gömmek.

Merdivenleri çıktıktan sonra onu gözden kaybettiğinden beri tam olarak nefes almamıştı.

Genny şarap kadehini yere bıraktı ve ayağa kalkarak Tom'a baktı. "Bu bir hataydı Tom."

"Hayır, değil. Onun saçmalıklarına boyun eğme," diye karşılık verdi Tom. İşte o zaman Genny onun içini açtı.

Onu kanattı.

"Bu benim Hale'im değil. Bu adamı tanımıyorum. Bu adamı tanımak da istemiyorum. Bu yüzden Hale'im geri gelene kadar bekleyeceğim, böylece bu adam her kimse onunla ilgili anılarım olmayacak."

Daha fazla dayanamadı.

"İyi," diye kestirip attı. "Siktir et," diye devam etti, kutuya doğru ilerleyerek.

Kaseti yırtıp açtı.

İçeri baktığında, bir kâğıt parçası üzerinde duran bir yüzük kutusundan ve X-Ray görüntü kılıfına benzeyen bir şeyden başka bir şey görmedi.

Yüzük kutusunu çıkardı ve bir kâğıt parçasının iliştilmiş olduğunu gördü.

Kâğıdı çevirdi ve üzerine babasının eliyle bir şeyler karaladı: "Son" yazıyordu.

Babasının el yazısını görünce ağzı tükürükle doldu ama yutkundu ve kutuya tekrar baktı.

Ona da bir kağıt parçası bantlanmıştı.

"İlk" yazıyordu.

Ve haklıydı. Bu bir X-Ray kılıfıydı.

Kenarında Corey J. Szabo yazıyordu.

O notları babası yazdı. Babası

bu kutuyu paketledi.

Babası bunu kendisi hazırlamış. Hale için.

Yüzük kutusunu bir kenara bırakıp içeri uzanmak ve o kılıfı çıkarmak için tüm cesaretini toplaması gerekti.

Bunu yaptığında, beklediğinden daha ağır olduğunu gördü. Kalın.

Görüntüleri silkeledi ama daha fazlası çıktı.

Bir dosya.

Tıbbi bir dosya.

Üstüne babasından bir not daha bantlanmıştı. Bu notta "Mazeret değil, açıklama" yazıyordu.

Dosyayı açtı ve o kadar dağınık bir kafa yapısındaydı ki, olanlardan kopmaya çalışıyor, olanlara kızıyor, Elsa'yla ilişkisini bitirdiğinden beri hissettiği duygulara kilitlenmeye çalışıyordu, ilk başta neye baktığını bilmiyordu.

Ve sonra tıbbi notlardaki tarihler göze çarptı.

İşte o zaman okuduğu bazı kelimeler beynine kaydoldu.

Sendeleyerek geri çekildi ve bir sandalyeye yığıldı, şimdi gözlerinin içine zehirli oklar gibi saplanan, üzerine fırlayan kelimelere bakıyordu.

"Ne oldu Tom?" Genny sessizce sordu.

"Yüce Tanrım," dedi Tom yukarıdan. Hale notlardan bazılarını okudu.

Hepsi aynı doktor değil, onu aynı doktora götürecek kadar aptal değillerdi. Gerçi birçoğu doktor notu değil, hastane notuydu.

Ama hepsi aynı hastayla ilgiliydi. Babası.

Bir şekilde babası bunları ele geçirmiş ve derlemiş. Belki de kimsenin eline geçmesin diye.

Belki bunun için.

Şimdilik.

Oğluna, babasının ebeveynleri tarafından ne kadar suçlu ve patolojik bir şekilde istismar edildiğini çok geç söylemek.

Şimdi baba tarafından dedesi ve ninesiyle neden hiç tanışmadığını biliyordu.

Tom sessizce, "Hale, bırak onu ben alayım," dedi.

Okuduklarının beynine kazındığını hisseden Hale, daha yarısını bile bitirmemişken, kitabı uzattı ve gözleri yüzük kutusuna takıldı.

Uzandı ve açtı.

Bunu yaptığında, katlanmış bir kağıt parçası düştü.

Ama içinde daha önce gördüğü bir dizi yüzük vardı. Pırıl pırıl. Parlak. Sanki yeni temizlenmiş gibiydiler. Üç taneydiler. Nişan, düğün ve elmas kaplı bir yıldönümü yüzüğü.

Onlar güzeldi.

Seviliyorlardı.

Marilyn Swan'ın evlilik yüzükleriydi.

Genny'nin annesi.

Corey Szabo'nun sevdiği diğer tek kadın. Sahip olduğu tek gerçek anne.

Hale'in sahip olduğu tek gerçek büyükanne.
Tahta gibi, k ğıdı almak için yere uzandı.
Katlayıp açtı. Ve
okudu.
Ayrıca babasının eliyle yazılmıştı.

*Hale,
Marilyn bunlar1 sana vermem için verdi.
Onlara ya da sana tutunmak hayatımın en büyük
onuruydu.
Doğru olan1 bul ve ona ver.
Lütfen yaptığım şeyin **beni** bitirmesine izin verme.
Sana söz **veriyorum**, **benim** sevdiğim
gibi sev yoksa asla  lmezsin. Baba*

Sikeyim.
 mzalamıştı baba.
Benim sana olan aşkım asla ölmeyecek.
Hale'in başı dizlerine düşerken kutu ve not yere düştü, kollarını üst tarafa sardı ve ilk hıçkırıkla omuzları sarsıldı.
Etrafında bir şeyler oluyordu. Tom'un sırtını ovduğunu hissetti. Genny'nin nefesini ve ardından gözyaşlarını duydu.
Ama onu sandalyeden çekip kollarına alan Duncan oldu.
Duncan onu kendine yakın tuttu ve homurdandı, "Biliyorum dostum. Ona bu kadar kızgın olup yine de onu anlayabilmen çok boktan. Onu hâlâ seviyorsun."
Onun sözleri  zerine Hale inledi ve vücudu Duncan'ın tutuğuyla sarsıldı ama Duncan kendini bırakmadı.
Genny kornaya bastı ve Tom da bastı. Ve sonra daha fazlası oldu.

Chloe oradaydı. Matt. Sasha. Hepsi Hale'in etrafındaki topluluğa katıldı.

Tabii ki Genny ve Tom yanlarında olmadan ona bunu yaptırmazlardı.

Chloe o hafta sonu evleniyordu. Ama tabii ki hepsi oradaydı.

Hepsi onu tutuyordu. Onlara ihtiyacı olduğunda hepsi oradaydı. Ailesi.

Babasının ona verdiği değerli hediye.

Corey

SONRA.

"BUNLARI ALAMAM, MARILYN."

"Evet, yapabilirsin."

"Onlara ihtiyacım yok. Ve onları vermek için çok erken."

"Onları sana vermiyorum, aptal. Hale'in ihtiyacı olana kadar güvende tutman için sana veriyorum."

Tamamen yabancı bir his değildi, bu yüzden tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Corey utanç duydu.

"Benden bir şey isteyeceğini sanmıyorum," dedi sessizce.

"Ah, dostum." Başını iki yana salladı. "Zamanımızın en büyük beyinlerinden birine sahipsin, ama yine de bir sürü önemli şeyi kaçıırıyorsun."

Sonra parmaklarını, onu tanıdığından beri taktığı yüzüklerin etrafına doladı. Avucunun içine yerleştirdiği yüzükler. Sonra yanağına bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı.

Kocasının cenazesinden sonraki toplantıydı.

Bir yıl içinde, o da gitmiş olacaktı.

Hale

ŞİMDİ...

"VAUGHAN?"

"Hale."

"Nerede o?" "Şu
anda mı?"

"Evet."

"Babasıyla kalıyor."

"Doğru." Durakla ve "Biliyorsun, seninle konuşmamız
gerekecek."

"Biliyorum."

"Tamam." Bir duraklama daha ve "Bilgi için
teşekkürler." "Hale?"

"Öyle mi?"

"Zaten biliyorsun ama yine de söyleyeceğim. Onu severdi.
Onu kendisi için severdi. Ama onu senin için de
severdi." Hale boynunu büktü.

Sonra, "Doğru."

Vaughan'ın yüzüne kapattı ve Paul'u aradı.

Paul muhtemelen bloğun etrafından bile geçmemişti.
Hale'i New York'taki dairesine ancak beş dakika önce
bırakmıştı.

Ama şimdi Brooklyn'e gidiyorlardı.

BÖLÜM 27

TETİKLENDİ

Hale

T David Cohen'in Brooklyn'deki evinin kapısını olabilecek en kötü kişi açtı.

Oskar.

Oskar onu görür görmez, "Ne kadar da yüzsüzsün," dedi ve saldırgan bir tavırla merdiven sahanlığına çıkarak Hale'i birkaç adım aşağıya inmeye zorladı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Elsa'yla konuşmak istiyorum," dedi Hale, bunu sakince yapmaya çalışarak.

"Bir bok yok mu?" Oskar sordu. "Şimdi, ciddi senin kız kardeşimin yanına yaklaştıracığımı mı sanıyorsun?"

"Kızgın olmanı anlayabiliyorum-"

"Yapabilir misin?" Oskar alay etti. "Kız kardeşimi yaralattın, sonra da onu aylarca oyaladıktan sonra kalbini kırdın Wheeler. Bir bok anladığımı sanmıyorum."

İşler sarpa sardığında Oskar'ın kız kardeşinin arkasını kolladığını bilmek güzeldi.

Şu an çok sinir bozucu olsa bile.

"Senden rica ediyorum Oskar, lütfen Elsa'yla konuşmama izin ver."

O bunları söylerken kapı açıldı ve David dışarı çıktı.

David'in yüzündeki kızgın ve hayal kırıklığına uğramış ifadeyi görünce bir darbe daha.

Oğlunun yanına geldi. "Hale, burada olmamalısın," dedi.

"Üzgünüm David, ama Elsa'yla konuşmam gerek. Ve umarım söyleyeceklerim onun duymak isteyeceği şeyler olur."

"O zaman ara onu," diye karşılık verdi David. "Eğer telefonuna cevap verirse, onu ikna etmeye çalışabilirsin. Bunun yolu bu değil."

Hale, "Onu incittim, bunu düzeltmek için bir şey yapmadan daha fazla devam edemem," diye açıkladı.

David, "İşi sen yaptın, nasıl tamir edileceği senin seçimin değil, Hale," diye cevap verdi.

David'in bakışlarını tuttu ve tekrarladı, "David, onu incittim, ve bunu düzeltmem gerekiyor."

David kararını verirken David ve Hale birbirlerine baktılar.

Bu sırada kapı tekrar açıldı.

Hale bir soluk sesi duydu ve Inger'in orada, gözlerini ona dikmiş olduğunu fark etti.

Ama dikkati onunla birlikte olana odaklanmıştı. Elsa'ya.

Onu görünce ciğerleri boşaldı.

Gözlerinin altında gölgeler vardı, aylardır uyumamış gibi görünüyordu, ama ona incinmiş ya da öfkeyle bakmıyordu.

Hayır.

Tek gördüğü kayıtsızlıktı. Hay sikeyim.

"İçeri gir Elsa," diye emretti Oskar.

O Elsa'ydı. İçeri girmedi.

Gelip babasıyla Oskar'ın arasında durdu.

"Bence gitmelisin," dedi Hale'ye.

"Sizinle konuşma fırsatını çok isterim."

"Sanırım söylenecek her şeyi söyledin."

"Ben sana aşığım."

Inger yine nefesini tuttu. David kısık bir ses çıkardı. Oskar hırladı.

Elsa şaşkınlıkla dudaklarını aralayarak Hale'ye baktı.

"Babam bana hiç dokunmadı," diye açıkladı Hale. "Doğru değil. İki kez. İki kez hatırlıyorum. Birinde ilk kez bordama çıktıktan sonra bana sarılmıştı. Diğeri de bana kadınlar hakkında tavsiyeler verdiği zamandı. O anla ilgili her şeyi hatırlıyorum çünkü on iki yaşındaydım ve bana bir erkek gibi davranıyor, erkekçe tavsiyelerde bulunuyordu ve ben bunu seviyordum. Babam böyle olduğunda onunla vakit geçirmeyi çok severdim. Bu çok sık olmazdı. Şimdi biliyorum ki olmadı çünkü ona uymayan bir kıyafetti. Onu giymeye çalışırken kendini rahatsız hissedirdi. Bir sahtekâr gibi. Ama o anı daha çok bana dokunduğu için hatırlıyorum. Tom ve Genny her zaman sevecen olsalar da, dokunsalar da, sarılsalar da, sizi sevdiklerini her şekilde paylaşsalar da, babam böyle değildi ve ben bunu ne kadar özlediğimi gerçekten anlamamıştım. Buna ihtiyacım vardı. Yokluğu bir yaşam biçimiydi ama yine de ihtiyacım vardı. Bunu neden yapmadığını da anlamıyordum."

Bir nefes aldı.

Merdivenlerde kimse kıpırdamadı ama o herkesin dikkatini çekmişti.

Özellikle de Elsa'nın.

"Babamın iki ile on altı yaşları arasında yirmi iki kemiği kırıldı."

David yumruk yemiş gibi bir ses çıkardı.

Inger fısıldadı, "Aman Tanrım."

Oskar homurdandı, "Lanet olsun." Bütün bunları zar zor fark etti.

Elsa'nın gözlerini dolduran yaşlara odaklanmıştı.

"Ayrıca dokuz beyin sarsıntısı geçirmişti," diye devam etti Hale. "Ya da en azından tıbbi personel tarafından teşhis edilen dokuz tane vardı. Ölmeden önce özellikle benim için bir kutu hazırlamıştı. O hayattayken ilişkimizde sorunlar yaşadığımızı biliyorsunuz. Benimle akıl oyunları oynadığını düşündüm. Kutuyu açmadım. Tom ve Genny çok kızmıştı.

Babamla ilgili sorunlarıma takılı kaldığımı bildikleri için bana açtıldılar. İçinde tıbbi kayıtları vardı." Bir nefes daha alıp verdi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Başka bir deyişle, artık bana neden dokunmadığını biliyorum."

"Hale-" diye titreyerek başladı Elsa.

"Daha var, lütfen tatlım, izin ver çıkarayım," diye sessizce rica etti.

Başını salladı.

"Annemi incitti. Ben doğmadan önce ayrılmışlar ve ben tutarlı bir düşünce oluşturmamdan çok önce boşanmışlar. Ona ne yaptığını biliyorsun. Herkes biliyor. Annem bu yüzden ondan nefret etti ve sanırım bu yüzden benden de nefret etti. Bunu bir kadına yapmak istemedim, Elsa. Onu bu kadar kötü incitmek istemedim, hayatını bu acıya saplanmış, çıkamadan yaşayacaktı. Unutmuşum."

Başka bir şey söylemeyince, "Neyi unuttun?" diye sordu.

"On iki yaşındaki konuşma. Babam bana kadınlar hakkında tavsiyeler veriyordu. Hayatı benim etrafımda dönen bir kadın bulmamamı söyledi. Bana bir Genny bulmamı söyledi. Ne dediğini unuttum ama dediğini yaptım. Bir Genny buldum."

Inger bastırılmış bir hıçkırık çıkardı.

David dedi ki, "Hadi Oskar. İçeri gir. Onlara biraz yer açalım."

Yine, Hale bunu zar zor fark etti.

Çünkü ailesi merdivenleri boşaltırken Elsa en üst basamağa oturmak için hareket etti.

Onun yanına otururken kapının kapandığını duydu, ona yakındı ama dokunmuyordu.

Sokağa bakıyordu, gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyordu ama yanaklarından aşağı düşmüyorlardı.

Ona bakıyordu.

"Seni incittiğim için nefret ediyorum. Seni nasıl incittiğimden nefret ediyorum bebeğim," dedi şiddetle.

"Ama seni o banyoda gördüm,

Kanlı, solgun ve korkmuş görünüyor, cesur olmaya çalışıyor ve seni oraya koyan benim pisliğimdi-"

"Senin bokun değildi Hale," dedi sokağa. "Hayır, ama öyle hissettirdi."

"Evet," diye mırıldandı.

"Bu sabahı Tom, Genny ve Duncan'la birlikte babamın Los Angeles'taki nörologuyla konuşarak geçirdim."

Ona döndü.

Onun yüzünü bu kadar yakından görmek, Tanrım, ona dokunmak, onu öpmek, ona sarılmak, onu içine çekmek istiyordu.

O mavi gözler olmadan yaşayamazdı.

O gözler olmadan yaşayabileceğini nasıl düşünebilirdi?

Hay sikeyim.

O anda bu şeylere nefes almak gibi ihtiyacı vardı ama kıpırdamadı.

Sadece konuştu.

"Babamda CTE vardı."

Vücudu şaşkınlıkla sarsıldı.

Hale başını salladı ve anlatmaya devam etti, "Bazı hafıza kayıpları yaşıyordu. Kafa karışıklığı dönemleri. Depresyon. Ailesinin tacizleri yüzünden geçirdiği sarsıntılar beyinde onarılamaz hasarlara yol açmıştı. Ve nöroloğu Parkinson'un erken belirtilerini gösterdiğini söyledi."

O zaman uzandı, elini onun ön koluna koydu ve eline doğru takip etti. Kalçasına doğru çekti ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Tamam, lanet olsun.

Tanrıya şükür.

Tanrıya şükür.

Hale parmaklarını onun elinin içine soktu ve devam etti.

"Bana tıbbi kayıtlarını neden ebeveyn olmayı öğrenemediğini anlamam için verdiğini sanıyordum. Sanırım öyle yaptı, ama ilk başta sadece erken dönem geçmişini gördüm, daha yakın olanları değil. Ben babamın

bana o kutuda bıraktıklarıyla duygusal olarak uğraşırken,
Tom her şeyi okudu ve

konusabilmemiz için babamın nöroloğunu arayıp randevu ayarladı. Bu, babam hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığı için, kendini öldürmesine neyin yol açtığını hepimizle paylaşmak anlamına da geliyordu."

"Ah, Hale," diye fısıldadı, onun yanına çöktü ve başını omzuna koydu.

Bunu yaptığında, rahatlaması o kadar büyüktü ki, duygusal değil, bedensel bir rahatlama hissetti, sanki açık bir yara bir kalp atışında iyileşmiş gibi.

Kadının saçlarının kokusunu aldı ve başını çevirip burnunu oraya bastırdı.

İşte oradaydı.

Onu çepeçevre sardıktan sonra başını kaldırdı ve devam etti.

"Genny babasının intiharına CTE'nin yol açtığına inanmakta kararlı. Doktor intiharın bir belirti olduğunu doğruladı ve babamın depresyon seviyesinden çok endişe duyduğunu paylaştı. Tahminine göre yönetilemez hale gelmişti. Ancak babamın sonunda yaptığı şeyi bu yüzden yaptığını söyleyemez."

"Tamam," dedi nazikçe. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence babamın büyük bir egosu vardı. Gezegendeki en zeki insanlardan biriydi, bunu biliyordu, bununla gurur duyuyordu ve Kronik Travmatik Ensefalopati ilerleyicidir. Daha fazla hafıza kaybı, belki saldırganlık ve kesinlikle erken başlangıçlı bunama olacaktı. Üstelik Parkinson gibi bir hareket bozukluğuna sahipti." Dudaklarının mizahsız bir gülümsemeyle yukarı kalktığını hissetti. "Böyle hatırlanmak istemezdi."

"Ve sevdiği insanların buna katlanmak zorunda kalmasını istemezdi," dedi yumuşak bir sesle.

Hale'in boğazı o kadar güçlü kapandı ki acı duydu. Çünkü, evet.

Corey Szabo bunu istemezdi.

Yutkunmak zorunda kaldı ve şöyle devam etti: "Bunun aynı zamanda onun

Yaptığı şeylerle yaşayabilirdi. Gerçekten boktan şeyler yapmıştı, tatlım. Ve biliyorum ki telafi etmek için gösterdiği çabayla onları unutmadı."

Ellerini adamın kalçasına vurdu ve sessiz bir "Evet" ile onayladı.

"Bunu asla bilemeyeceğiz," diye devam etti Hale.
"Bildiğimiz tek şey, aslında ailesinin onu öldürdüğü."

Bunu söylediğinde inledi, ellerini göğsüne çekti ve ona döndü.

Diğer kolunu ona doladı ve onu daha da yakınlaştırdı.

Peki, tamam.

Şimdi daha da iyi hissediyordu.

"Annemin bunu bilip bilmediğini bilmem gerekiyor," dedi ona. "Annemin, babamın bir baba olarak kendi elementinin çok dışında olduğunu, içinde boğulduğunu ve sadece boşluğu doldurmakla kalmayıp, başını da altına ittiğini bilip bilmediğini bilmem gerekiyor."

Başını adamın göğsünden çekti ve ona baktı.

Evet.

İşte onun kızı.

"Onunla konuşacak mısın?" diye sordu.

"Sadece yarın uçağıma binip benimle gelersen. Ondan sonra Chloe'nin düğününe gideriz."

Gözyaşları geri geldi.

Onlar hakkında bir şeyler yapmak istiyordu ama bunu anladığından emin olmalıydı.

"Seni seviyorum Elsa. O kadar çok ki, sana karşı ne kadar çok şey hissettiğimi itiraf edemedim çünkü bu beni korkutuyordu. Ve sonra seni koruyamadım. Bu beni tetikledi, bebeğim. İlişkimizde kendimi dolu bir silah gibi hissettim. Her an babamın anneme yaptığı gibi bir şey yapabilir ve seni yok edebilirdim. O banyoya girdim ve sen oradaydın, kanlar içinde, ben Blake ile bir balo salonunda ateş ederken hayatın için savaşıyordun."

Saçlarını düzeltmek için sargılı elini kaldırdı ve adam elini görünce irkildi.

Bu onu durdurmadı.

"Bu senin hatan değildi," dedi.

"Biliyorum, ama bunun beni neden tetiklediğini anlıyor musun?" "Evet, evet, kesinlikle. Şimdi açıkladığına göre, evet."

"Babam ona yaptıklarını yapmadan önce annemin nasıl bir kadın olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Genny onun tatlı, komik ve akıllı olduğunu söylerdi. Ama ben bunların hiçbirini anlamadım. Ben acı ve çarpık olanı aldım. Beni nasıl seveceğini bilmiyordu. Bunu yapmayı reddetti."

Yüzü sertleşti.

"Onu suçlamayın," dedi Hale hemen.

"Ah... pardon, benim ayrıcalığım," diye tersledi. Adam neredeyse gülümsedi.

Kahretsin, günlerdir ilk kez neredeyse gülümsüyordu. İyi sebeplerden dolayı.

O yapmadı.

"Ona kendini açıklaması için bir fırsat verelim" dedi.

Sokağa baktı ve başını tekrar adamın göğsüne yaslayarak "Her neyse" diye mırıldandı.

Bu dudaklarının kıvrılmasına neden oldu, tam anlamıyla bir gülümseme değildi ama iyi hissettirdi.

"Benimle gelir misin?" diye sordu. Kız hemen "Evet," dedi.

Burnundan nefes aldı. Sonra sordu:

"Beni affediyor musun?" "Evet," dedi kadın, yine hemen.

Tamam, lanet olsun.

Sikeyim.

"Seni sevdiğimi söylediğim kısmı duydun mu?" diye sordu. "Evet, bu iyi bir şey, çünkü ben de seni seviyorum ve

Bunun tek taraflı olmasının gerçekten berbat olduğunu öğrendim."

Ona bunu yaşattığı için kendini bok gibi hissetse de, içinden bir kıkırdama yükseldi. Kız ona baktı ve

Gülümsedi.

Tanrıya şükür.

Onu öpmek istedi. Ama

henüz yapamadı.

O kendini tuttu ve kız bunun acısını çekti.

Her şeye sahip olmalıydı.

"Tamam o zaman," diye başladı, "Chloe'nin şimşeklerini üzerime çekmek istemediğim için bekleyeceğiz. Ama babam o kutuda bana başka bir şey bıraktı."

Kaşları çatıldı.

"Baba tarafından büyükbabam ve büyükbabamla hiç tanışmadım," diye anlatmaya devam etti. "Babamın onlarla iyi bir ilişkisi olmadığını bildiğimi söylemiştim. Şimdi nedenini biliyorum. Annemin ailesi Chicago'da yaşıyordu. Hayatımdaydılar ama fazla değil. Çok uzaktaydılar. Onları severdim, onlar da beni severdi ama geriye dönüp baktığımda annemin özellikle de benimle olan ilişkisinden dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını hissediyordum."

"Ne büyük sürpriz," diye alaycı bir şekilde mırıldandı. Adam sırttı ve konuşmaya devam etti.

"Gerçek büyükbabam ve büyükbabam Robert ve Marilyn Swan, Genny'nin ailesiydi. Her zaman yanımdaydılar. Onlardan daha sevgi dolu biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum, özellikle de Marilyn. Üzerine titrerdi..." Başını iki yana salladı, Marilyn'i düşündükçe dudakları seğiriyordu. "Aslında herkesin üzerine titrerdi. O da gerçek bir karakterdi. Ve babama kesinlikle tapardı."

Hale onun yüzünün yumuşamasını izledi. "Buna sahip olduğuna sevindim." "Ben de," diye yanıtladı Hale.

Sonra ellerini tutup dudaklarına götürdü ve yüzük parmağına dokunacak şekilde büktü.

Bunu yaptıktan sonra, "Marilyn bana vermesi için ona evlilik yüzüklerini verdi. Şimdi Chloe'nin balonun güzeli olma zamanı. O zaman babamın sahip olmanı istediği şeyin bir kısmını sana vereceğim. Diğer parçaları sonra alırsın."

Gözyaşları geri gelmişti ama bu kez gözlerindeki sevgi ve merakla yarışıyorlardı.

O kadar güzeldi ki, bu bakışı anında ezberledi.

"Hale," diye fısıldadı.

"O zaman kelimeleri söyleyeceğim bebeğim," diye söz verdi. "Daha iyisini yapacağımıza söz verdikten sonra bile iletişim kurarken düştüm. Bu yüzden tekrar düşmeyeceğim. Ve şimdi nerede olduğumu biliyorsun."

Duygularını kontrol ederek burnunu çekti ve titrek bir sesle "Evet, nerede olduğumu biliyorum" dedi.

"Şimdi bana Oskar ve annenin neden burada olduğunu söylemek ister misin?"

Yüz ifadesi konunun değişmesine şaşırdığını belli etti ve sonra aydınlandı.

Hale bunu görünce bir nefes daha aldı. Ve sonunda tekrar rahatladı.

"Bilirsiniz, Chez Cohen'deki dram uzun süre dinmez," diye açıkladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Benimle ilgili olay annemle babamı bir araya getirdi ve onlarca yıl birlikte huzur içinde yaşadıklarını, ortak bir geçmişleri ve çocukları olduğunu, birbirlerini sevmeyebileceklerini ya da her konuda hemfikir olamayacaklarını ama yıllardır arkadaş olduklarını fark etmelerini sağladı. Bunu yeniden canlandırdılar ve annem benim için endişeleniyor, bu yüzden sık sık yanıma gelip benim için endişeleniyor."

"Bu iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Benim için. Babam için. Annem için. Oskar için. Emilie için o kadar iyi değil."

Ah.

"Onun yokluğunu fark ettim."

"O geceye dönmekten çekiniyorum ama Scott'ın dairesiyle ilgili telefon konuşmasını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi yavaşça, işleri yoluna koyduktan sonra, daha fazlasını duymaya hazır olduğundan emin değildi çünkü şu anda kendini iyi hissediyordu çünkü Elsa iyiydi. Sinirlenmek istemiyordu.

Elsa yine de verdi.

"Tamam, annem Scott'ın evine gitti ve kesinlikle beğendiğini belirtti. Ama orada yaşamak istediğini söylemedi. Aslında, bu yeni bekarlığı, kendini bulmak için bu yeni alanı hissediyor. Benim dairemi sevdi. Kendini bohem hissettiğini, yıllardır olmadığı kadar kendinde olduğunu söylüyor. Bir hukuk bürosunda resepsiyonist olarak işe girdi. Oskar bir iyilik istedi ve hukuk fakültesinden bir arkadaşı onu işe aldı. Bu işi seviyor. İşleri organize ediyor ve şirin iş kıyafetleri giyiyor. Çok iyi bir maaşı yok ama anlaşıyor bittiğinde bir birikimi olacak, yani buna ihtiyacı yok. Sadece hayatı daha iyi hale getirmek için biraz ekstra."

"Bu harika ama..." diye söze başladı çünkü daha fazlası olduğunu biliyordu.

"Ama... Scott'ın Emilie'nin yanına taşınması için kira kontratını atlaması gerekiyor ki bu da para cezasına yol açıyor. Para cezasını ödemek istemiyor, bu yüzden birlikte yaşamalarını ertelemek istiyor ya da Emilie'nin şu anda bulunduğu yere taşınması gerekiyor. İki yıllık kira sözleşmesi olduğu için, bu on üç ay beklemesi ya da Scott'ın yerine sıkışması gerektiği anlamına geliyordu. Bu Emilie'nin bir cerrahın yatılı kız arkadaşı olarak yaşam vizyonuna uymuyordu, bu yüzden annemin arkasından, Scott'ın ev sahiplerinin haberi olmadan, Oskar ve benim ödeyeceğimiz şekilde annemin Scott'ın kira kontratını devralması için bir çözüm bulmaya çalıştı."

Hale, "Ve herkes seninle ilgilenmek için bir araya gelince bunların hepsi ortaya çıktı," diye çıkarımda bulundu.

"Evet," diye onayladı. "Annem hakarete uğradı. Oskar sinirlendi. Babam hayal kırıklığına uğramıştı. Scott da kızgındı. Birlikte yaşama planları askıya alındı. Birlikte kalma planları da askıya alınabilir."

Emilie için yüzünü buruşturdu ama "Bunu hak etmediğini söyleyemem" dedi.

"Ben de yapamam. Bir erkeğin manipülatif yönünü bu kadar net gösteren bir kadınla birlikte olmak isteyeceğinden emin değilim."

"Evet." Elini sıktı ve "Peki Oskar'ın ağabeylik rolü?" diye sordu.

Bunu sorduktan sonra yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

Sonra da açıkladı.

"Ben yaralandıktan sonra o Pazar günü her şeyi bırakıp trene bindi. Geldiğinde ve gerçekten ne kadar incindiğimi gördüğünde... yapma," diye vurguladı onun buna tepki verdiğini gördüğünde. "Biz bunu aştık. Öyle mi?"

"Evet," diye homurdandı.

"Her neyse, o burada kaldı ve tabii ki Oskar'la da bir dram yaşanıyor. Ve en iyisini sona saklamadım, çünkü bu berbat bir şey, ama en büyüğü."

"O da ne?"

"New York'a geri dönüyor ve Anoushka onunla gelmiyor çünkü formunu çok fazla yoga dersiyle değil, yoga eğitmeniyle yatarak koruyor."

"Vay anasını," diye mırıldandı Hale.

Gülümsemeye karşı koyarken ona iri gözlerle baktı. "Şimdi, bunu espri olarak algılamayın. Gülmemeye çalışıyorum çünkü histerik kahkahalar, trene atlayıp müstakbel eski kayınbiraderime onun nasıl bir pislik olduğunu düşündüğümü söylemekten daha iyi bir tepki. Her neyse, Oskar burada olma fırsatını firmalarla görüşmek için kullanıyor. Neyse ki, iyi bir geçmişi olan bir köpekbalığı olduğu için onu işe almaya hevesli birkaç firma var. Bu hafta sonu geri dönüp oradaki hayatını sonlandırmaya başlayacak. Çocukları buraya yerleştirirken babasının yanına taşınacak. Annemi dadısı olarak işe almaya çalıştı ve ona aldığından daha fazla ödeme yapabilirdi, ama işini o kadar çok seviyor ki, hayır dedi. Dolayısıyla Oskar için bazı şeyler belirsiz ama geri dönecek. Bu kesin."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Sanırım onun benim incinmeme verdiği tepki ve benim karısının ona ihanet ettiğini öğrenmeme verdiğim tepki ikimizin de

birbirimizden farklıyız. Bizler yetişkiniz. Çocuk gibi davranıyorduk. Şimdi daha çok yetişkin gibi davranıyoruz."

"Senin adına sevindim bebeğim,"

diye mırıldandı. "Ben de," diye

cevap verdi.

"Kediler nasıl?"

Bu soruda onu etkileyen bir şey vardı.

O kadar ki, kendini yukarı itti ve alnını onunkine değdirdi.

"Seni özlüyorlar," dedi boğuk bir sesle ve bunun tamamen kedilerle ilgili olmadığından emindi, bu yüzden bu kelimeleri her yerde ama özellikle göğsünde hissetti. "İçeri gel ve onları gör."

"Chloe'nin şeyinden eve döndükten sonra benim evime gelmeni istiyorum."

"Tamam."

"Resmi, Elz. Taşındı. Burası evimiz olacak. İkimiz için de."

"Tamam, Hale."

"Seni incittiğim için özür dilerim."

"Bunu zaten söyledin." Adam daha fazlasını söylemek için ağzını açtığında, kadın sargılı elinin parmaklarını ağzına götürdü. "Korkunçtu. Acıttı. Acımamış gibi davranmayacağım. Ama seni bana geri getirecek olan yol buydu. Ve bu yolu seçtiğin için mutluyum. Babandan gelen o kutuyu açtığın için mutluyum. Onun hakkında benimle ve kendinle açıkça ve dürüstçe konuştuğun için mutluyum. Genny ve Tom'un yanında olmasına sevindim. Bunun olması gerekiyordu. Görünüşe göre ilişkimizde ortaya çıkan bir engeli aşabilmemiz için bir patlama yaşamamız gerekiyor. Ve biz de bunu yaptık."

Parmaklarını dikkatlice kızın bileğine doladı ve elini çekti. "Sana karşı böyle kapanmak iyi değildi. Senin güvenini kaybettim. Babanın güvenini kaybettim."

"Dört gün oldu Hale, dört yıl değil. Hiçbir şey kaybetmedin."

"Bebeğim-"

Gözyaşları geri döndü, bu sefer o kadar güçlüydü ki, onları tutamadı ve dökülmelerini yakından izledi.

"Anlamıyor musun? Bunu tekrar tekrar yapardım, Hale. Bunu yapardım çünkü sonunda babanı geri alacaktın."

Onu öpmeden hemen önce o kadife darbenin şiddetiyle homurdandı.

O öpücüğe dört gün ve bir sürü duygu ve daha da fazla sevgi sığmıştı, bu yüzden yoldan geçen biri "Oof, baba, anneni içeri götür. Williamsburg'da üçlü X perşembesi olmaz."

Bu, öpüşmeyi kestiklerinde ikisinin de güldüğü anlamına geliyordu.

"İçeri gel. Eşyalarımı toplamam gerekiyor," diye davet etti. "Ama Chloe'nin düğünü için aldığım elbiseyi senin evinde bıraktım, o yüzden gitmeden önce oraya geri dönmeliyiz."

"Bu gece orada kalıyoruz. Sabah ilk iş buradan ayrılıyoruz."

Bunun onu ne kadar mutlu ettiğini saklamadı.

Onun mutluluğunun kendisini nasıl mutlu ettiğini saklamadı.

Ayağa kalktılar ve kadın onu içeri götürürken el ele tutuştular.

Cheddar ön kapıda neler olduğunu incelemek için koşarak geldi, Hale'yi gördü ve durmadı. Hale'ye ulaştığında, Hale'nin kot pantolonunu tırmalamaya başladı.

Hale eğildi, onu çekip göğsüne doğru kaldırdı ve Cheddar kulağıyla gömleğini ve boğazını ovdu.

Frosty de dışarı çıktı, Hale'i gördü, koşarak yanına gitti ve diğer oğlunu da kucağına almak için eğildi.

Frosty mırıldanmaya başladı.

"Babam geldi," diye mırıldandı Elsa, yüzünde büyük bir memnuniyet ifadesiyle onları süzerken.

Oh, evet.

Babam evdeydi.

BÖLÜM 28

DOLDURULMUŞ ASLAN

Corey

Sonra...

"BABA, BABA! BAK!" HALE OTURDUĞU YERDEN BAĞIRDI dönüp duran bir çocuk arabası vardı.

Corey orada dehşet içinde duruyordu, oğlunu kendisi bağlamış olsa bile. Hale'in binmek için yalvarmasına boyun eğmeden önce beş tur boyunca o aracın dönmesini izlemiş olsa bile. Çok hızlı gitmiyor olsa bile. O tam turların ikisinde çömelip, temiz ve iyi yağlanmış görüldüğünü ve düzgün çalıştığını görmek için onu çalıştıran mekanizmayı inceleyebilse bile.

Bütün çocuklar tutunuyordu.

Hale ellerini havaya kaldırmış, gülüyor ve bağırıyordu.

Oğluna daha dikkatli olmayı öğretmesi gerekiyordu. Oğluna tutunmayı öğretmesi gerekiyordu.

Araç durdu ve Corey daha oraya varamadan Hale kayışları çözdü ve dört yaşındaki ayaklarının üzerinde, kolları heyecanla havaya kalkmış bir şekilde Corey'ye doğru koşmaya başladı.

Başka bir çocuk da aynı şeyi yapıyordu ama beklenmedik bir şekilde direksiyonu kırdı ve Hale'i kış üstü yere düşürdü.

Corey, çocukların kalabalığının içine dalmadan çıkabilmeleri için alanı işaretleyen çitin üzerinden atladı ve Hale'in yanına çömeldi ama onu deviren çocuğa bakıyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı.

Çocuğun yüzü kendi içine katlandı.

"Tanrım, dostum, sakın ol. Onlar sadece çocuk," diye araya girdi bir pislik.

"Evet," diye onayladı Corey, Hale'i kaldırıp oğlunu kalçasına yerleştirirken. "Ve bir çocuk olarak koordinasyonu ve uzamsal farkındalığı öğrenmesi gerekiyor."

Adam ona göz kırptı.

Corey sinsice uzaklaştı.

"Lebing mi yapıyoruz?" diye sordu

Hale. Corey kabaca, "Evet," dedi.

Bu fuar bir hataydı.

Her yerde tehlikeler vardı.

Bedenlerini kontrol edemeyen düşüncesiz küçük çocuklar da dahil.

"Ama ben co'den canny istiyorum."

Oğlu bunu söyleyince Corey yüzünü buruşturdu ve pamuk şeker satan bir satıcı buldu.

HALE ÜST KATTAYDI, YATAĞINDA UYUYORDU VE COREY'NİN Genny'yi aramak için.

Şimdi evde güvende olduklarına göre, panayırdaki her şeye nasıl aşırı tepki verdiğini görüyordu (yine de o çocuk hakkında haklı olduğunu düşünüyordu - sadece bir çocuk olabilirdi, ama hepimiz etrafta dolaşp birbirimize çarpamaz ve insanları kış üstü yere düşüremezdik).

Genny onu sakinleştirirdi.

Ve sonunda, iyi gittiğini düşündü.

Pamuk şeker aldıktan sonra Hale, pis bir su akıntısında yüzen ördekleri kaldırıp altlarına bakarak ödül kazanıp kazanmadığını görmek için bir oyun oynamak istemişti (bu fiyaskodan sonra doğrudan bir tuvalete gidip ellerini yıkamışlardı).

Hale doldurulmuş devasa aslanın sergilenmesini istediği için bu işlem epey zaman ve iki yüz dolarlık bilet aldı.

Ve Tanrı adına, şu anda o doldurulmuş aslan Hale'in odasındaydı.

Sonuçta panayırda iyi bir gece geçirdiler ve Hale oyuncağını aldı, bu yüzden ayrıldıklarında umursamadı.

Corey'i hâlâ sarsıyordu.

Tam telefona uzanacaktı ki telefon çaldı.

Arayanın kimliği vardı ve ilk başta kimin aradığını görünce paniğe kapıldı.

Bunun yerini kısa sürede öfke aldı.

Telefonun düğmesine bastı ve aramayı cevapladı.

"Sanırım senden beni aramayı bırakmanı istemiştin,"

dedi içine. "Pekala, Bay Yüksek ve Kudretli, sana söylediğime inanıyorum ki

umurumda değil," diye cevap verdi babası. "Ve bu saçmalıkla işim bitti. Annen ve ben önümüzdeki hafta Kaliforniya'ya geliyoruz. Torunuyla tanışmak istiyor. Ve dört yıldan sonra, bence mızımızlanmayı bırakıp ona izin vermelisin. Bir torunu büyükannesinden uzak tutmak doğal değil."

"IQ'nuzun Forrest Gump'inkinden dört puan fazla olduğunu ve hayatı hala ilkokulda teneffüsteymişsiniz gibi yaşadığınızı düşünürsek, isim takarak istediğinizi elde edeceğinizi düşündüğünüzü varsayıyorum."

"Tanrım, tam bir ödleksin," diye mırıldandı babası.

"Pekâlâ baba," diye başladı Corey. "Artık epeyce para kazanıyorum."

"Bok yok mu? Time dergisinin kapağındaydın, Tanrı aşkına."

Corey hiç konuşmamış gibi devam etti.

"Ve tüm tıbbi kayıtlarımın orijinallerini başarıyla toplayan birini işe aldım."

Babasının buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Hiç şaşırmadım.

"İzin verin, bunun nasıl olacağını açıklayayım. Siz ve annem oğlumu asla görmeyeceksiniz. Onunla asla konuşmayacaksınız. Ona asla dokunmayacaksınız. Hayatınızın bir parçası olmayacak. Ben de olmayacağım. Bu telefonu kapattığımda, sen bizim için yoksun. Eğer senden bir daha haber alırsam, Time ya da Sixty Minutes ya da Barbara Walters ya da bir başkası, oğullarını küçüklüğünden beri döven iki tacizci köylü tarafından yetiştirilmemden nasıl kurtulduğuma dair özel bir haber yapacak. Hatta her şeyi anlatan bir kitap yazması için bir hayalet yazar bile tutabilirim. Ne olursa olsun, dünya sizin nasıl canavarlar olduğunuzu öğrenecek."

Babası konuşmadı.

Corey konuştu.

"İtiraf etmeliyim ki, herkesin senin bir pislik olduğunu bilmesini ne kadar hak ettiğini düşününce, bunu yine de yapmak isterdim. Ama oğlumu korumam gerekiyor, bu yüzden onu güvende tutmak için bu ası kullanacağım. Şimdi, tüm bu kelimeleri anladın mı?"

"Bu anneni harap eder. O-"

"Gerçekten umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" Corey sormak için onun sözünü kesti. "Sen daha kötüydün ama o da çok daha iyi değildi."

Babası sessizliğe gömüldü.

Corey, "Kelimeleri duymam gerekiyor," diye söze girdi. "Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye ısırdı babası.

"Harika. Hoşça kal o zaman baba," dedi Corey ve ardından taşınabilir telefonu kapattı.

Genny'yi aramadı.

Telefonu tekrar şarja taktı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Doldurulmuş aslan o kadar büyüktü ki, Hale'le aynı yatakta başka hiçbir şeye yer yoktu. Oğlunun yatak odası, tavana ve duvarlara yıldızlar yansıtan bir gece lambasıyla aydınlatılıyordu; Corey'nin gördüğü ve Hale'in sahip olması gerektiğine karar verdiği bir şeydi bu çünkü oğlunun gökyüzünün sınırsız olduğunu anlamasını istiyordu. Her zaman.

Oğlunun yatağının yanında durmuş, ona bakıyordu. Hale masum ve çok genç görünüyordu, Corey'ninkiyle aynı renkte olan kalın kahverengi saçlarıyla.

Hale'nin alnına düşmüş bir kilidi düzeltmek için uzandı ama yetişkin elinin çocuğunun yüzüne doğru hareket ettiğini görünce bir şey onu geri çekmeye zorladı.

Her şey
yolundaydı.

Asla
yapmayacaktı.

Asla.

Ama ne olur ne olmaz.

Onun yerine yorganı çaktı. Aslanı daha yakın o l a c a k şekilde ayarladı.

Oğlu panayırd a eğlendikten sonra güvende ve uyurken Corey odadan çıktı ve aşağıya indi.

BÖLÜM 29

DOĞUM GÜNÜ KEKİ

Hale

NOW...

ANNESİ PASADENA'DA BİR YUNAN MEKANI SEÇTİ.
Buluşalım.

O yeri hatırlıyordu. Onun en sevdiği yerdi. Bunu biliyordu çünkü eğer doğum gününde onunla birlikte olursa, oraya giderlerdi.

Hale Yunancayı severdi ama bir parça baklavanın içindeki mumun pasta olarak kullanılmasıyla ilgili sorunları olduğunu hep içine gömmüştü. En sevdiği şeylerden biri tonlarca kreması olan beyaz bir doğum günü pastasıydı. Doğum günü pastası en sevdiği dondurma çeşidiydi, onu çok severdi.

Endişelenmesine gerek yoktu, Genny onu ele geçirdiğinde, her zaman onun için bir doğum günü pastası hazırlardı.

Ve eğer babası ona doğum günü hediyesi aldıysa, okuldan eve döndüğünde mutfaktaki tezgahın üzerinde olurdu. Her zaman abartılı. Cömert krema girdapları. Tonlarca serpme.

Elbette, hizmetçileri sipariş etmiş, gidip almış v e oraya koymuştu, ama babasının bunu gerçekleştirdiğini biliyordu. Biliyordu çünkü Hale ona baklavayı itiraf etmişti.

"İyi misin?" Elsa bu anıya doğru sordu.

Boynunu iki yana doğru uzattı ve "Burada bir sürü doğum günüm oldu" dedi.

"Bunu söyleme şeklinizde hatırlanmış bir sevinç havası yok," diyerek onu dikkatle izledi.

"İlerisi için söylüyorum, doğum günü pastasını çok severim. Beyaz pasta. Bol krema. Ve serpintileri serbest bırak."

Söylemediği şey battıkça ağzının incelmesini izledi. içinde.

"Eğer babamla birlikteysem, her zaman böyle bir şeye sahip olduğumdan emin olurdu.

kek." Önünde duran menüsünü düzeltti. "Nasıl önemsediyine dair anıların su yüzüne çıkması rahatsız edici, demek ki daha önce fark etmemiştim ve o da fark etmediğimi biliyor olmalıydı."

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum tatlım," diye cevap verdi.

"Cevap vermek zorunda değilsin."

"Tamam, ama bu noktada şunu belirtmem gerekiyor ki, eğer boktan bir evlat olsaydın, kurduğu imparatorluğu sana vermezdi. Ama daha da önemlisi, o kutunun içindekini sana vermezdi."

Bu doğruydı.

"Evet," diye mırıldandı ve dudaklarını onunkilere değdirmek için yaklaştı.

Samantha Wheeler kısa bir süre sonra içeri girdi ve onun başlamaktan memnun olmadığını gördü.

Gözleri Hale'ye takıldı, Elsa da onun yanında, dörtlünün bir tarafında oturuyordu ve mutluluğu azaldı.

Hale kadın geldiğinde ayağa kalktı, formalite icabı selam verdi ve kadın otururken bakışları Elsa'nın yaralı eline kaydıığında memnun oldu ve sonra sordu: "Olayı duydum. İyi misin?" diye sordu.

"Evet, teþekkür ederim," diye yanıtladı Elsa.

Sam ona baktı. "Sen? İyi misin?"

Beş gün önce olmuştu. Tüm haberlerde de yer almıştı.

Annesinde de telefon numarası vardı.

"Kadın yakalandı. Her şey bitti," dedi Hale cevap olarak.

Annesi bir süre onu izledikten sonra yerine yerleşti, çantasını yanındaki sandalyeye koydu ve garson içki siparişlerini almaya geldiğinde neşeyle gülümsedi.

O gittiğinde doğrudan Hale'e baktı ve gülümsemesi kayboldu.

"Tamam, Hale, buradayım. Konu nedir?"

Merhaba anne, ben de seni gördüğüme sevindim.

Evet anne, sorduğun için teþekkürler. Elsa burada çünkü durum ciddi. Bilmeni isteriz ki, birbirimize aşığız ve birlikte yaşayacağız.

Biliyorum anne, son konuşmamız iyi gitmedi ve katılıyorum, bunu çözmemiz gerekiyor.

Hayali sohbetleri bir süre daha devam etmiş olmalı çünkü Elsa'nın eli kalçasına geldi ve sıktı.

"Babam ölmeden önce bana bir şey bıraktı."

"Dört yüz milyar dolardan fazla bir şey mi?" diye mırıldandı, gümüş çatal bıçak takımıyla oynarken.

Dişlerini sıktı ve başını Elsa'ya doğru çevirdi.

Ona bakıyordu ve kalçasını bir kez daha sıktı.

Kendini toparladı ve annesine döndü.

"Evet, bundan daha fazlası," dedi sertçe. "Bana anlattıkları sayesinde ailesinin onu istismar ettiğini öğrendim."

Bakışları adamın omzunun üzerinde dolaştı. Biliyordu.

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordu teyit etmek için.

"Babam bundan bahsetti mi?"

Bakışları tekrar ona döndü. "Baban ve ben çok uzun süre birlikte olmadık."

"Bu benim soruma bir cevap değil."

"Özür dilerim," dedi sertçe. "Evet. Ailesinin fiziksel şiddet uygulayabileceğinden bahsetti."

"Ne kadar kötü olduğunu paylaştı mı? Çünkü kötüydü, anne."

Kaşları aşağıya indi. "Babana bana yaptıkları için sapkın bir mazeret mi sunuyorsun? Ailen sana kötü davrandı diye karına kötü davranmanın normal olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü," Elsa'ya doğru bir el hareketi yaptı, "aranızdaki ilişkinin ciddi görüldüğünü görebiliyorum, o yüzden bilmelisin ki öyle değil. Biri size bok gibi davrandı diye insanlara bok gibi davranmanız doğru değil."

"Babamın sana yaptıklarını mazur göstermeye çalışmıyorum. Babam sana yaptıklarını yaptığında ben hayatta bile değildim. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Peki bu nedir?" diye sordu.

"Ebeveynlerinin dinamiklerini anlamaya çalışan bir oğul. Babamın-"

"Corey Szabo'nun mucizeleri hiç bitecek mi? Mezarın ötesinden oğluyla olan ilişkisini iyileştirmeyi başarıyor. Neden şaşırdım ki?"

Tam o sırada Elsa'nın tırnaklarını kalçasında hissetti ve elini onunkinin üzerine koydu.

Ama bu onu konuşmaktan alıkoymadı.

"İlginç bulduğum iki şey var. Birincisi, oğlunuz babasının neredeyse tüm çocukluğu boyunca trajik bir şekilde istismara uğradığını öğrenmenin yarattığı büyük travmayı sizinle paylaştı ve sizin ilk düşünceniz bunu kendinizle ilgili hale getirmek oldu. İkincisi ise, anne ve babası ona kötü davrandıktan sonra hayatındaki kadına nasıl davranması gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunmanız."

Sam gözlerini Elsa'ya dikti ve Hale'e, "Bu yemek bunun için mi?" diye sordu.

"Artık öyle," diye karşılık verdi Elsa.

Onun elini sıktı.

İki dudağını da dişlerinin arasına aldı.

"Sen benim annemsin ve babamla aramı düzeltmek için zaman ayırmadığım çok geç anlaşıldı. Tom bana tavsiyede bulundu-"

Annesi yine sözünü kesti. "Oh, şimdi de Tom."

Hale sustu, içini hoşlanmadığı bir his kemiriyordu.

Sam, "Devam et, bitir," diye ısrar etti.

"Sözümü kesecek misin?" diye sordu.

"Bir kere ısırılan, iki kere utanır," diye tuhaf bir yanıt verdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Biri size bulaştığında, bunu başkasının yapmasına izin vermemeye dikkat edersiniz. Sanırım kendi başımın çaresine bakmamı, kendimi korumamı farklı bir şey olarak algılıyorsun. Babana karşı bir tür saldırı gibi. Ya da babalarınıza, çünkü Tom konusunda da savunmaya geçtiniz."

"Ve şu anda kendini kimden koruyorsun?" Hale sordu.

"Pardon?" diye sordu.

"Babam burada değil. Tom da burada değil. Peki şu anda kendini kime karşı koruyorsun anne?"

Çenesi boynuna geri döndü.

"Daha önce söyleyeceklerimi bitireceğim," diye izin verdi. "Tom ilişkimiz hakkında bir konuşma yapmamızı önerdi, yani bir ilişki isteyip istemediğimiz hakkında. Ve benim bundan anladığım, benimle bir ilişki istemiyorsun. Kendini benden koruman gerektiğini düşünüyorsun-"

"Ben öyle demedim," diye tersledi

Sam. "Evet, öyle," diye araya girdi

Elsa.

Hale'e "Eğer bu derin bir anne oğul sohbetiyse, onun burada ne işi var?" diye sormadan önce Elsa'ya bir bakış daha gönderdi.

"Gerçekten mi?"

"Sordum, değil mi?"

"Beni senden koruması için Elsa'nın burada olması gerektiğini hissettim."

Başı tokat yemiş gibi hareket etti.

"Yunan yemeklerini severim anne ve bu restoranı da seviyorum. Ama bu benim favorim değil ve doğum günü pastasını da çok severim, bu yüzden içinde mum olan bir dilim baklava getirtmen bana kendimi özel hissettirmede. Senin istediğin bir yere gittik ve doğum günümde senin sevdiğin şeyleri yedim."

"Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Şimdi burada oturup boktan bir anne olduğumu dinlemek zorunda mıyım?"

"Aslında bunu yapmak için yeterli zamanımız yok. Bu akşama kadar Arizona'da olmamız gerekiyor."

Ona baktı, yüzü gevşemişti. Ve evet, bu çizgiyi aşmıştı. Hale onu geri çekti.

Hale, "Sanırım belki de anlaşılamadığımız gerçeğini kabullenmemiz gerekiyor," diye karar verdi. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bilmeni isterim ki tek yapman gereken bana ulaşmak, ben orada olacağım. Ama bence birbirimize karşı kim olmamız gerektiğini bulmaya çalışmazsak ikimiz de daha mutlu oluruz."

Bununla birlikte, içmeyecekleri içecekleri ve eğer sipariş vermek için kalırsa annesinin öğle yemeğini ödemek üzere biraz nakit para almak için cüzdanını çıkardı.

Sam masanın üzerinden ona doğru bir el uzattı ve "Yapma bunu," dedi.

"Senin bundan hoşlandığını sanmıyorum, ben de hoşlanmıyorum, bu yüzden bence bu işten vazgeçmeliyiz."

"Bunun tadını çıkarmak için mi?" diye sordu sunucu gelip içkilerini koyarken.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu garson.

"Saganaki ve kızarmış kalamarla başlayacağız," diyen Hale, annesinin en sevdiği yemekleri sipariş etti.

Sunucu hisleri okudu ve "Ben bunları başlatayım ve mezeler için geri geleyim" dedi.

Gitti.

"Anlamalısın Hale," diye başladı Sam, "kocam bana en yakın arkadaşıyla yattığını söyledi, böylece ondan boşanacaktım ama yıllar sonra aslında yatmadığını öğrendim. Bana bunu söyledi, bu da ondan boşanmamı ne kadar çok istediğini gösteriyordu. Ama o benim de arkadaşım, bu yüzden o yılları benim masamda yemek yediğini ve kocamla yatarken benden hoşlanıyormuş gibi davrandığını düşünerek geçirdim. Ve hayatımdan hiç çıkmadı, çünkü seninkiyle derinden ilgiliydi."

"Bu otuz yıl önceydi anne."

"Yalan söylediğini sadece üç yıl önce öğrendim, Hale."

Hale, "Sana yaptıklarının bedelini ödetmek için on yıllarca uğraştın ve bunun için beni de kullandın," diye karşılık verdi.

İki elini de ateş etme işareti yaparak havaya kaldırdı ve ona doğru bastırdı. "Tamam, tamam. Çok fazla eğildim."

Hale nasıl cevap vereceğini bilemedi. Elsa suya daldı.

"Belki de siz ikiniz ilişkinizden ne istediğinizi paylaşmalısınız." Sözü doğrudan annesine getirmekte tereddüt etmedi. "Samantha, sen başla."

Sam, Hale'e "Sen benim oğlumsun," demeden önce endişeli görünüyordu.

Hale buna da nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"Bence daha fazlasına ihtiyacı var," dedi Elsa sert bir sesle.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Tabii ki seni seviyorum. Bundan şüphe mi ediyorsun?"

Hale sandalyesinde huzursuzca kımıldayınca Elsa tekrar konuştu.

"Hale bunu söylemeyecek çünkü bu onu bencil bir velet gibi gösterecek. O yüzden ben söyleyeceğim. Bir çocuğun doğum günü için doğum günü pastasına ihtiyacı yoktur. Annesinin onu doğum gününde en sevdiği restorana götürmesine ya da en sevdiği yemeği yapmasına da ihtiyacı yoktur. İhtiyacı olan şey, annesinin onun için neyin iyi olacağını bilmesidir."

Günü özel kılmak ve bunu elinden geldiğince iyi bir şekilde yapmak için elinden geleni yapıyor."

Elsa'nın söylediklerini anladığını yüzünü buruşturarak ifade etti ve sonra dikkatini Hale'ye çevirdiğinde ifadesi yalvaran bir hal aldı.

"Babanı Genny'nin Duncan'ı sevdiği gibi sevdim. Ve Corey onları ayırdıktan sonra, Genny'nin Tom'u sevdiği gibi. Ve tüm bu zaman boyunca, Corey Genny'yi sevdi."

"Benimle yaşadığın şeyin bununla hiçbir ilgisi olmadığını anladığını sanmıyorum anne. Hiçbir şey, diye karşılık verdi Hale. "Babamın hatalarının bedelini ben ödememeliyim. Bu çok boktan. Ama hayatım boyunca böyle olduğunu hissettim. Ondan nefret ediyordun ve benden de pek hoşlanmıyordun çünkü ben onun çocuğuydum."

"Ve bu yüzden benden uzaklaştın ve benden nefret ettiğini düşünmeme neden oldun," diye çıkarım yaptı.

"Evet, anne," diyerek bariz olanı ifade etti.

"Genny'yi bana tercih etmesi beni sevimsiz hissettirdi. Benden boşanıyordu ama Genny her zaman onun hayatının bir parçasıydı. Bu benim güvenimi yok etti."

Hale, "Yani bir güç oyunu olarak her şeyi kendinle ilgili hale getirdin," diye tahmin yürüttü.

Yine bir elini masanın üzerinden ona doğru uzattı. "Bunu yaptığının farkında değildim."

"Buna inanmak istiyorum ama sen yetişkin bir kadınsın. Oğlunun babası beynini uçurduğunda, ilk tepkinin bir dedikodu programına ulaşp onun hakkında kötü konuşmak ve sırlarını ifşa etmek olması gerektiğini düşünemezsin."

Başını eğerek Elsa'ya yan gözle baktı.

"İşini yapması konusunda ona bir daha bok atarsan..." Hale tehdidinin arkasını bıraktı.

"Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz?" Sam sordu.

"Görüyorsun ya, bunu anneme söyledim. Senin ne olduğunu sanmıyorum

Anladığım kadarıyla bunu anneme söylerken kendimi güvende hissetmiyorum," diye yanıtladı Hale.

Omuzları dikleşti.

"Tamam, Hale, sonuç olarak, seninle bir ilişki istiyorum. İstediyim řey bu. Hayatındaki kadını bilmek istiyorum. Los Angeles'ta, New York'ta, Barselona'da ya da nerede olursan ol bilmek istiyorum. Seninle dūřmanlıėın olmadığı bir le yemeğine oturmak istiyorum, geri adım atmaya, savunma yapmaya ya da davranışlarımı açıklamaya zorlanmıyorum. Seninle her birlikte olduğumda yılın annesi olmak için Genny ile yarışmak zorunda hissetmek istemiyorum. Tom'un ne kadar harika olduğunu ya da Chloe'nin moda dūnyasını nasıl ateşe verdiğini ya da Matt'in hayat kurtardığını ya da Sasha'nın bir sonraki adımda ne yaparsa yapsın mkemmelleştiğini duymak istemiyorum. Mükemmel Aile ile rekabet edemem. Ben neysem oyum, olabileceğim tek řey bu. Oėlumun annesini önemseyen bir evlat olmasını istiyorum. Benim istediğim de bu."

"Ve annemin bunun benim ailem olduğunu anlamasını istiyorum," diye karşılık verdi. "Babamdan nefret ediyorsun ama onları bana o verdi ve seninle bir rekabet içinde değiller. Onlar için bu bir çaba değil. Çok çalışmak gerekmiyor. Seviyorlar, önemsiyorlar ve bunu doğal olarak yapıyorlar. Anneliği doğal bulmuyorsanız bunda utanılacak bir şey yok. Ama burada oturup bana seninle birlikteyken hayatımın önemli kısımlarını bir kenara bırakmamı söyleyemezsin. Bu, benim Elsa ile evlenmeme, senin ondan hoşlanmamana ve onunla hiçbir şey yapmayı reddetmene ama benden hayatının bir parçası olmamı beklemene benzer. Sen ve babam geç yaşta evlendiniz. şimdi merak ediyorum, orada sıkışıp kaldın mı? Çünkü çok ciddiym, biliyorum bu bir hakaret gibi gelecek ama gördüğüm kadarıyla söylüyorum, hiç bymemişsin gibi görünüyor. Artık büyüdüm ve ikimiz için de yetişkin olmamı istiyorsun ve söylemeliyim ki anne, buna enerjim yok. Sevdiyim insanlar hayatımın bir parçası değilmiş gibi davranmayacağım. Ve sağlıklı, destekleyici bir ilişkimiz olup olamayacağını anlamaya çalışırken benden bunu yapmamı istediğine inanamıyorum."

"Doğru, yani beni olduğum gibi kabul etme kısmını kaçırdın," diye ısırdı.

"Hayır, kabul etmedim," diye karşılık verdi. "Kabul etmediğim şey, bizim sadece olduğumuz kişi olduğumuz. Kaç yaşına geldiğin umurunda değil. Bektan şeyler olabilir ve sizi yaralayabilir, sakat bırakabilir ama yine de öğrenebilir, iyileşebilir ve daha iyisini yapabilirsiniz. İki bacağına da kaybeden bir arkadaşım var ve parkurlarda koşuyor. Bir numaralı anne olmak zorunda değilsiniz. Sadece daha iyisini yapmak zorundasınız."

"Peki sen daha iyisini yapacak mısın?" diye karşılık verdi. Elini bana doğru bir hareketle ona doğru yuvarladı. "Söyle bana, oğlun olarak, neyi daha iyi yapabilirim?"

Annesi ona ters ters baktı. Elsa homurdandı.

Annesi Elsa'ya ters ters baktı.

"Şey, o oldukça mükemmel," dedi Elsa. "İnanılmaz derecede sinir bozucu. Özellikle de tartıştığınızda ve o her zaman haklı çıktığında. Sanırım bu konuda beni anlıyorsun."

Sam ters ters bakmaya devam etti ama kızın yüzü çatladığında Hale bunu yüreğinde hissetti.

"Bu çok sinir bozucu," diye mırıldandı.

Elsa, "Belki de daha iyisini yapabilmesinin yolu arada bir bir şeylerin üzerine düşmektir," diye önerdi. "Bize bir kemik atsın. Geçenlerde büyük bir patlama yaşadık ve o bile mükemmel bir şekilde özür diledi. Onu yaklaşık on saniye içinde affettim. Ve o ciddi bir pislikti. Ama şimdi bana bak." Hale'in hemen yanında oturduğunu göstermek için elini önüne attı. "Bu arada, bu düdü ve şimdi burada onunla birlikte olmak için her şeyi bıraktım."

"Ben mükemmel değilim," dedi.

"Aman Tanrım, Hale," diye inledi Elsa. "Çok güzelsin, harika giyiniyorsun, düşüncelisin, harika yemekler pişiriyorsun, bir davete gitmeden önce kadınına çok güzel görüldüğünü söylemeyi unutmuyorsun ve dünyayı kurtarmak istiyorsun ve bunu yapmak için kendini düğümlere boğuyorsun. Bu bir kıza kompleks verir."

Kaşlarının çatıldığını hissetti. "Bir kompleksin mi var?"

Ön tarafıyla adamın koluna bastırdı. "Hayır tatlım, takılıyorum. Yine de mükemmel sayılırsın." Onun koluna

baktı

Anne. "Ama yalan söyledim. Bir tartışmada her zaman haklı değildir. Ama benim hoşuma gitmeyecek kadar sık haklıdır."

Annesinin dudakları seğiriyordu ama sonra ifadesi değişti ve ona odaklandığında Hale'in içini parçaladı.

"Bazen çok ileri gittiğinizi bildiğinizde geri adım atamazsınız," diye itiraf etti. "Sadece devam etmek ve sonunda doğru yola geri dönmeyi ummak zorundasınız."

"Pedal çevirmeyi bırak anne," diye emretti. "Ben buradayım. Olmak istediğin yer burasıyken bir yere varmak için bu kadar çok çalışmana gerek yok."

Sandalyesinde geriye yaslandı ve peçetesini yüzüne götürerek bir şey siler gibi yaptı ama bunun yerine duygularını saklıyordu.

Hale ona zaman verdi.

Sonra şöyle dedi: "Elsa ile programında Tom ve Mika hakkında konuşmaması için onu uyardığımda tanıştık. Küçük bir veletti. Benden hiç korkmuyordu. İlgimi çekmişti. Her şey böyle başladı."

O konuşurken annesi bakışlarını ona doğru kaldırdı ve gözlerindeki ıslak ışıltıyı gördü.

"Hâlâ çoğu zaman bir velet gibi davranıyor, ama sanırım kimsenin onları ezmesine izin vermeyen güçlü kadınlardan hoşlanıyorum. Senin de bununla bir ilgin olabilir," diyerek sözlerini tamamladı.

"Sadece... Hemen döneceğim," dedi Sam hızla, beceriksizce ayağa kalkıp banyoya doğru koşturarak.

Elsa'nın boynunun büküldüğünü, gidişini izlediğini gördü, sonra ona döndü ve "Tamam, sanırım bir yerlere varıyoruz" dedi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sen de oldukça mükemmelsin."

Gülümsedi ve onun yanağını okşadı. "Biliyorum. Ben harikayım."

O da karşılığında çenesini kavradı ama konuşmadı. Onu kendine çekmek için kullandı.

Düşündüğünden daha sert bir öpücüktü. Restoranda yalnız değillerdi ve oraya vardıklarında dikkatleri üzerlerine çektiklerini fark etmemişti.

Ama siktir et.

Bazen dünyanın ne düşündüğü hakkında endişelenemezsiniz. Önemli olana odaklanmanız gerekirdi.

Annesi geri geldi ve her ne kadar çabalasa da ağladığı anlaşılıyordu.

"Tamam anne," dedi Hale sessizce. "Baştan başlayalım. Hey, Elsa ve ben seninle öğle yemeği yemek için buradayız. Sonra bu hafta sonu Chloe'nin düğünü için Arizona'ya gitmemiz gerekiyor. Ondan sonra New York'a döneceğiz çünkü Elsa buraya taşınıyor. Babamın bana verdikleriyle yapmak istediğim şeyleri yapmama yardım etmesi için yetenekli bir adamı eğitiyorum. Umarım bu sayede sevdiğim şeyleri yapmak ve değer verdiğim insanlarla birlikte olmak için zamanım olur. Bir ara New York'a gelersen çok iyi olur. Çatı katında bir sürü oda var."

Sam sustu.

Dudaklarını yaladı.

Sonra da, "Biraz yavaşlayacağına sevindim, Hale. Senin için gerçekten endişeleniyordum."

İşte o zaman Hale masanın öbür ucundan annesine uzandı.

Onu asılı bırakmıştı.

Ama onunla yarı yolda buluştu.

EPİLOG

SENİ SONUNA KADAR SEVİYORUM

Elsa

"T Bunlar güzelce iyileşiyor."

Gelinin babası smokinini giymişti.

Hale'in üst katında ve Duncan ile Genny'nin Prescott, Arizona'daki evinde benim odamda kesiklerimi inceliyor ve yeniden bandajlıyordum.

Genny ve Duncan'ın devasa arka bahçesinde şampanya ve kokteyl içen ve etrafta dolaşan garsonların tuttuğu çok sayıda tepsiden ordövr yiyen kalabalıkla birlikte değildi.

Devasa derken, bir Ulusal Orman'a bitişik olduğunu kastetmiştim, yani kilometrelerce doğa vardı.

Ve buna bir göl de dahildi. Kendi gölleri vardı.

Konuşmadan önce Tom'un kaseti ustalıkla bitirmesini bekledim.

"Tom?"

Bakışlarını gözlerime doğru kaldırdı.

"Yıkık dökük olmakta bir sorun yok," dedim ona sessizce. "Babamın bir felaket olacağını zaten biliyorum. Bir gelin için babanın heyecanlanması günün önemli bir parçasıdır."

I

Komplocu bir tavırla ona doğru eğildi. "Ama sana bir sır vereceğim ve bunu kimseye söyleyemezsin. Özellikle de adamlarımıza. Aslında bizi bırakmanı istemiyoruz."

Tom başını salladı ve sonra kendimi o kadar sıkı bir sarılmanın içinde buldum ki beni bırakmadan önce birkaç hırıltılı nefesle yetinmek zorunda kaldım.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, büyük Tom Pierce'ın utandığı düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede sevimli görünüyordu. "Bugün duygusal bir gün."

"Özür dilemeye gerek yok," diye cevap verdim.

Tom elini üst koluma doladı ve sıktı. "Hale'in seninle anlaşmasına çok sevindim, tatlım. Ben de bugün burada bizimle olduğun için çok mutluyum."

"Benden daha fazla değil." Gülümsedi.

Şimdi de şeytani yakışıklı Tom Pierce vardı.

"Aşağı inip bir şişe şampanya alabilirim, böylece sen o korkunç işi yapmak zorunda kalana kadar burada saklanıp bir şeyler içebiliriz," diye teklif ettim.

Gülümsemesi daha da arttı ama başını salladı ve bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu.

Bükülmüş kolunu bana doğru uzattı ve "Bu şerefe nail olabilir miyim?" diye sordu.

Kolumu onun koluna doladım. "Kesinlikle."

Yolda çantamı aldım ve Tom beni merdivenlerden aşağı, Duncan ve Genny'nin büyük girişinden geçirerek evin arka tarafındaki büyük odaya götürdü.

Burası ailelere özel/ sahne arkası düğün alanıydı. Chloe ve Judge'ın en yakınları ve sevdikleri için adanın kenarında bir yardım barı oluşturulmuştu, isterlerse kalabalıktan kurtulup kendilerine bir içki hazırlayabilir ve biraz sessiz vakit geçirebilirlerdi. Mutfağın geri kalanı yemek servisi yapan personel tarafından ele geçirilmiş, hazırlık ve düzen için fazladan masalar yerleştirilmişti ve geniş yaşam alanının geri kalanı şu anda boştu.

Tom beni arka kapılara götürdü; kapılar, dışarıda duran, insanları evden uzak tutan ve olan bitene göz kulak olan bir güvenlik görevlisi tarafından açılıyordu.

Tom, "Yaklaşıyoruz, ben gidip gelini kontrol edeceğim," diye mırıldandı.

Gitmeden önce elini tuttum ve "İyi şanslar" dedim.

Beni sıktı, bir kez daha gülümsedi ve "Çok güzel görüldüğünü söylemeden gidemem Elsa," dedi.

Bununla birlikte, eve geri döndü. Baba gibi, oğul gibi.

Bir garson geldi ve tepsisinden bir kadeh şampanya kaptım.

Sonra arkama yaslandım ve çevreyi inceledim.

Düğün renkleri krem ve narin, soluk bir leylak rengiydi. Göl kenarındaki çiçeklerle süslü sunağın önüne yerleştirilen sandalyelerin bile leylak rengi çerçeveleri, ilginç girdaplara sahip dairesel sırtları ve krem rengi kaplı koltukları vardı.

Halihazırda dışarıda olanın ötesinde geçici bir zemin kaplaması inşa edilmişti, böylece toprağa batmadan ayakta durmak ve sohbet etmek için bolca alan vardı. Ayrıca insanların oturabileceği bazı masa ve sandalyeler ile ayakta durabilecekleri ya da içkilerini koyabilecekleri yüksek yerler de vardı. Halihazırda çalışan iki bar gördüm ve arkalarındaki içki stokundan anladığım kadarıyla istediğiniz her şeyi yapıyorlardı. Ama günün özel içkisi olan pembe leydiyi sunduklarını biliyordum.

Törenin yapılacağı yerde daha da fazla zemin vardı. Buraya giden yol, boylu boyunca uzanan krem ve leylak rengi çiçeklerden oluşan leylak rengi saksılarla doluydu.

Başka bir yürüyüş yolu daha uzağa, resepsiyonun yapılacağı yerin üzerine güzelce örtülmüş ve sallanan devasa, parlak leylak rengi bir çıkıntının olduğu yere uzanıyordu. O da öyle,

(altına kurulan yuvarlak masalar gibi) yoğun bir şekilde çiçeklerle süslenmişti.

Güneş parlıyor olsa da, resepsiyon alanını ve açıklığı kaplayan ağaçların etrafını süslemek için ustalıkla yerleştirilmiş peri ışıklarının ve aydınlatma özelliklerinin cazibesini ve romantizmini görebiliyordunuz.

O kadar çok kişinin davetli olmadığını öğrenince şaşırmıştım. Sadece iki yüz elli kişi. Bunun nedeni kısmen Chloe ve Judge'ın bunun bir sır olarak kalmasını istemeleriydi ve ne kadar çok kişi davet edilirse bu olasılık o kadar azalacaktı. Ama aynı zamanda, samimi olmasını istedikleri ve bir devlet yemeğine ev sahipliği yapıyormuş gibi hissetmek istemedikleri için. Günlerini kalplerine en yakın olan insanlarla gerçekten paylaşabilmek istediler.

Bunu biliyordum çünkü Chloe dün gece prova yemeğinde bana kendisi söyledi.

Yüksek topuklu, mavi sandaletlerimle güvertenin kenarına doğru yürüdüm, elbiseyi doğru seçtiğim için minnettardım: gündelik değil, resmi değil, akşam değil - gündelikten beş adım yukarıda, ama resmiyetten bir adım aşağıda, mükemmel bir şey.

Krem zemin üzerine lacivert ve lapis çiçekleri ve yapraklarından oluşan çarpıcı bir desene sahip olan bu elbisenin çapraz korsajı, göğüslerimin arasında zarif bir kesik bırakan halter yakaya açılıyordu. Aynı kumaştan bağlama kemeri ve uzun eteğini oluşturan kat kat kadınsı, flörtöz rujları vardı.

Omuzlarım çıplaktı ve dağlarda Mayıs ayıydı, bu yüzden biraz soğuktu. Ama bu dağlar Arizona'daydı, bu yüzden rahatsız edici değildi ve güneş battığında ateşleyecekleri akıllıca gizlenmiş ısıtma aletlerini gördüm.

Şampanyayı yudumladım ve etrafıma bakındım, aralarında Teddy Mankowitz, ünlü aktris Fiona Remington ve

yıldızlarından Wyn Gastineau, ödüllü mimar Remy'nin aşırı yakışıklı kocasıyla birlikte.

Bugün benim için bir iş günü değildi ama bu aklımı bu konudan uzaklaştırabileceğim anlamına gelmiyordu ve kendimi Wyn'e tanıtacaktım. Çocuklarını büyütmek için kariyerine ara verdiğini, sonra geri döndüğünü ve şu anda alanında tartışmasız zirvede olduğunu düşünürsek, harika bir röportaj olacaktı.

Ancak, bu ünlü yüzlerden biri Hale'in değildi, çünkü o sağdıçtı, yani Judge ile birlikte bir yerlerdeydi.

Tüm bunları düşünürken, bu partinin bütçesinin ne kadar olduğunu hayal etmeye çalıştım. Sadece çiçekler bile annemle babamın benim için ayırdıkları paradan daha pahalı olmalıydı. Çok daha fazla.

Resmi fotoğrafçılardan biri yanıma geldi ve "Fotoğraf lütfen" diye rica etti.

Çantamı kolumun altına sıkıştırdım ve kameraya bir öpücük kondurdum.

Fotoğraf çekildiğinde fotoğrafçı gülümsedi ve sonra uzaklaştı.

Gerçekten kimseyi tanıımıyordum ama umurumda değildi. Sonsuza kadar insanları izleyebilirdim. Bu benim süper gücümdü.

Ama sonunda, çınlayan çan sesleri kalabalığa şenliklerin başlama vaktinin yaklaştığını haber verdi ve insanlar göl kenarındaki leylak rengi koltuklara doğru yönelmeye başladı. Şampanyadan son yudumu aldım, kadehi bir kenara bıraktım ve o tarafa yöneldim.

Duncan'ın gülünç derecede yakışıklı oğulları Sullivan ve Gage yer gösterici olarak görev yapıyordu ve ben geldiğimde Gage koridorun başındaydı.

"Sanırım ben Chloe'nin tarafındayım," diye belirttim kolunu tutarken.

"Nereye gittiğini biliyorum," diye cevap verdi.

Her sıranın sonunda çiçeklerle dolu bir saksı bulunan koridorda yürürken "Umarım alerjiniz yoktur," diye espri yaptım.

Her iki tarafta dörder tane olmak üzere sekiz kaide vardı ve her birinin tepesinde devasa buketlerle süslenmiş devasa vazolar bulunuyordu.

Bir de çiçeklerle dolu kare bir kemer vardı ki, tam bir inşaat mucizesiydi.

"Coco delirdi. Ayrıca buralı oldu. Çiçekçi arkadaşımın annelerinden biri. Artık emekli olabileceğini ve hep istediği tekneyi alabileceğini söyledi," diye şaka yaptı Gage.

Beni en öne kadar götürüp koridordan dört koltuk ötedeki bir sandalyeyi işaret ettiğinde gülüyordum.

Endişeyle ona baktım. "Gage, ben-"

"Coco'nun emri, şimdi beni dinle, sonra bana teşekkür et, Coco'ya karşı gelme."

Şaşkınca başımı salladım ve oturdum, yerleştirme yerimin söyledikleri yüzünden ellerim b i r a z titriyordu.

Mesele orada oturup beni izleyen insanların aile bölümünde oturması değildi.

Hale için kim olduğumu bilmediğimden değil (kesinlikle b i l i y o r d u m).

Hale'in ailesinin kabul ettiğinin göstergesiydi. Sinir bozucuydu ama yine de harika hissettiriyordu.

Çok geçmeden Tom ve Mika geldiler ve Mika yanından ayrılmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurup bana gülümseyerek yanıma oturdu.

"İç mabette işler nasıl?" Fısıldadım.

"Kaotik." Omuz silkti. "Bu Chloe. Dışarıda, pürüzsüz, sakın ve mükemmel, içeride ise dram."

Bu benim kafamı karıştırdı. "Bir sorun mu var?"

"Hayatının aşkıyla evleniyor. Bu hayatının en mutluluğu olacak ama bu çok bunaltıcı olmadığı anlamına gelmiyor."

Eminim gerçek buydu.

Sanki bir işaretmiş gibi, erkekler mihrapta sıraya girmeye başladı ve bakışlarım oraya gitti.

Rix Yargıç'ın sağdııcıydı ve grubun başındaydı. Rix'in ardından Matt, sonra Duncan, Hale, Sullivan ve son olarak da Gage geldi.

Hale yerine yerleştikten sonra gözleri beni buldu ve bakiştı, ama tabii ki Hale Hale'dir, "Güzel" kelimesini ağızına aldı.

Ona bir öpücük verdim.

Jamie daha sonra Nora ile birlikte koridordan indi ve diğeri tarafta ön tarafa oturdular.

Sonra Yargıç geldi ve Genny'ye eşlik etti. Ve...vay canına, Genny muhteşem görünüyordu, ama o da muhteşem görünüyordu. İçimde hissettiklerime benziyordu.

Mutlu ve aşık. Ve çok gergin.

Yargıç Genny'ye sarıldı, Mika'ya doğru ilerledi ve Mika'ya sarılmak için eğildi. Dalgın bir şekilde bana gülümsedi (alınmadım) ve sonra koridor boyunca yürüdü.

Jamie ayağı kalktı ve baba oğul birbirlerini bırakmadan önce uzun süre sarıldılar. Yargıç daha sonra eğilerek Nora'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve ardından sunaktaki yerini aldı.

Erkeklerin hepsi kömür grisi, üç parçalı smokin giyiyordu; ceketinin, yeleğinin ve yakalarının düğmeleri uyumlu bir saten olan, neredeyse siyaha çalan koyu yeşil renkte, şaşırtıcı derecede havalı bir smokin giyen Yargıç hariç.

Erkeği için ilginç ve şık bir smokin seçme konusunda Chloe Pierce'a güvenin.

Bunun ne kadar işe yaradığını aklıma not ettim.

Sonunda düğün alayı başladı ve çiçek kaidelerinin iki ucunda iki kemancının bilmediğim güzel bir şarkı çalması eşliğinde Chloe'nin arkadaşı Tiffany nedimeler geçidini başlattı, onu Cadence, sonra Dru (Judge'ın kız kardeşi), sonra Alex, sonra Mi-Young (Chloe'nin en iyi arkadaşı) ve son olarak Sasha izledi.

Hepsi leylak renginin koyudan başlayan tonlarındaydı ve insan ombresi etkisiyle Sasha'nın elbisesi çiçeklerin rengindeydi.

Birdenbire iki kemancıya arkamızdan gelen tam bir orkestra eşlik etti ve hepimiz

Bach'ın "Jesu, Joy of Man's Desiring" şarkısı çalmaya başladığında ayağa kalktı ve döndü.

Eve doğru baktığımda sadece orkestranın kurulmadığını, tam bir koronun da orada olduğunu fark ettim ve şarkı söylemeye başladıkları anda Chloe ve Tom evin uzak tarafında belirdiler.

Neredeyse gülmeye başlayacaktım, çünkü gerçekten de dram.

Bu düğünün gerçekleşmesinin sonsuza kadar sürmesine şaşmamalı. Dramatik, klas ve saf güzellikteydi.

Birdenbire kahkahalarla savaşmaktan vazgeçip gözyaşlarıyla savaşmaya başladım.

Tom da gözle görülür bir şekilde aynı şeyi yapıyordu, tıpkı Yargıç'a lazer gibi odaklanmış olan Chloe gibi, Tom'un her ikisine de yol gösterecek durumda olmasını umuyordum, yoksa bu mükemmellik gelinin güverteden aşağı kafa atmasıyla başlayacaktı.

Üzerinde, bedeninde, kollarının üst kısmında ve kalçalarında yoğun olarak bulunan, ancak daha sonra sütun eteğini oluşturan çıplak tülün katmanları üzerinde dans eden sadece birkaç tanesi ile kaybolan küçük, aplike beyaz çiçeklerden yapılmış şaşırtıcı derecede muhteşem bir elbise vardı. Arkadan ve yanlardan aşağıya doğru sarkan, aynı aplikeli bir etek vardı. Eteğin alt kısmı mütevazı bir trenle genişliyordu.

Ancak elbise o kadar zarifti ki, uzun bir trenin dramasına ihtiyacı yoktu. Elbisenin kollarının alt kısmı, daha fazla aplikeli, transparan tülünden oluşuyordu. Yakası geniş ve dalgalıydı, cüretkâr ama bir o kadar da masumdu, zarif boğazını ve köprücük kemiğini sergiliyor, göğüslerinin yanlarındaki kıvrımları ve göbeğine kadar tenini ortaya çıkarıyordu.

Saçları ortadan ayrılmış ve ensesinin dibinde abartılı bir chignon şeklinde düzenlenmişti; tepesine sıkıştırılmış beyaz bir duvak aşağıya doğru süzülüyor ve elbisesinin kuyruğunun biraz ötesine sarkıyordu.

Kulaklarına sadece inci küpeler takmıştı ama başka hiçbir takıya ihtiyacı yoktu. Elbisesi ve bembeyaz buketinin

köpükleri tüm işi görüyordu.

Genny'nin sessiz hıçkırıklarını duydum ve bakışlarımı Chloe ve Tom'dan ayırıp Mika'nın onun yanına gittiğini ve el ele tutuştuklarını gördüm.

Zamanlamayı mükemmel bir şekilde ayarladılar (bir gece önce defalarca prova yaptıklarında ben de oradaydım ama Chloe başka bir şarkı kullanmıştı, belli ki bu anın abartısıyla Judge'ı şaşırtmak istiyordu). Tom'la birlikte mihraba vardıklarında sanatçılar hâlâ sahnede idi ve Tom ona sıkıca sarılıp yanağına bir öpücük kondurduktan sonra bir adım uzaklaştı.

Müzik, Genny'nin ayağa kalkıp Tom'un yanında durmak üzere koridora doğru ilerlemesini ve Jamie'nin de aynı şeyi yapmasını soluklaştırdı.

Papaz hepimizden oturmamızı istedi ve biz oturduktan sonra, "Bu kadını bu adamla evlendirmek için kim veriyor?" diye seslendi.

"Evet," diye yanıtladı Genny.

O konuştuktan sonra Tom, "Biliyorum," dedi.

Papaz, "Peki bu adamın bu kadınla evlenmesine kim izin veriyor?" diye sordu.

"Evet," dedi Jamie.

Aman Tanrım!

Her şey o kadar mükemmeldi ki kendimi kaybedecektim. "Teşekkür ederim.

Oturabilirsiniz."

Jamie sandalyesine geri dönerken Tom da Genny'yi kendi sandalyesine götürdü ve Mika ile onun arasına oturdu.

Hale'e baktığımda gözlerinin benim üzerimde olduğunu gördüm ve "Bunu kesinlikle yapacağız" diye mırıldandım.

Kahkahasıyla göğsünün titremesini izledim.

Ama sonra benden uzaklaşmak ve neler olup bittiğine dikkat etmek zorunda kaldı.

Chloe elindeki buketi Sasha'ya uzatmış, o da Yargıç'ı tutmuştu.

Ve aşklarını mühürleyen tören başlamak üzereydi.

"PEKİ, TOM BUNU ÖDEMEK İÇİN TENİSE GERİ DÖNMEK ZORUNDA MI?" I sordu.

Hale, "Hayır, ama Genny'nin bunu sağlamak için The Next Life'ın bir sezonuna daha imza atması gerekti," diye yanıtladı.

Kıkırdadım, çünkü o gün kesinlikle kıkırdamak için bir gündü.

Gece çökmüştü.

Peri ışıklarıyla parıldayan uhrevi çıkıntının altındaki yuvarlak masada güzel leylak rengi sandalyelerde oturuyorduk. Masa bulaşıklardan arındırılmış, masa örtüsü süpürülmüş, yerine temiz bir örtü serilmiş, görkemli çiçekli orta süsü ve kristal tutucularda dans eden tealightlar yerlerine geri konmuştu.

Yemek bitmişti ve Hale kolunu sandalyemin arkasına uzatmıştı. Ben onun yanına yaslanmıştım, başım omzunda, elim kalçasındaydı.

"Uyarı, bu çok muhteşem, Chloe'yi düğün planlayıcım olarak işe alıyorum," diye onu bilgilendirdim.

Hale bir şekilde değişti, başımı kaldırdım ve ona döndüm.

Bana bakıyordu ve yüz ifadesi hiç de neşeli değildi.

"Eğer benimle orada evlenmek istiyorsan sana okyanusun ortasında camdan bir platform inşa edeceğim."

Ciddiydi, benim harika adamım.

Hale'in yanına yaslanmayı bıraktım, böylece önümü onunkine bastırabildim ve parmaklarımı boynunun kenarından kıvırdım. "Sadece sen, ben, Cheddar ve Frosty, oturma odandaki pencerelerden görünen manzaranın önünde mutlu olurdum."

"Bizim oturma odamız." Evet, bizim.

Elimi yanağına doğru kaydırdım ve beni öpmek için eğildi.

Bir şeyler olduğunu hissedince başını kaldırıp çevirdi ve ikimiz de Yargıç'ın Chloe'yi dans pistine götürmesini izledik.

Etek kısmı gitmişti, Chloe'nin elbisesi artık göz alıcı bir sütuna dönüşmüştü. Duvağı da çıkarılmıştı ve birkaç beyaz, tatlı gül, saç buklesinin bir kenarına sıkıştırılmıştı.

Judge onu kollarına çekti, kız ellerini onun göğsüne dayadı ve Peter Gabriel'in "The Book of Love" şarkısını tanıtan yaylıları duymadan önce onları sallamaya başlamıştı bile.

Chloe bunu fark ettiğinde yüzü pembeleşti ve gözyaşlarına karşı koymak için biraz buruştu, ama savaşı kaybetti ve yüzünü Yargıç'ın boynuna gömdü.

Çiftin sallanmaktan başka bir şey yapmamasını izlerken Hale'in elini tutup sıkıca tutmak zorunda kaldım, kadının yüzü adamın boynunda, adamın dudakları kadının kulağında ve adamın ağzının Peter'la birlikte yeni karısına şarkı söylerken hareket ettiğini gördüm.

Sallanırken sağ elinin Yargıç'ın omzuna yaklaştığını ve orada güzel, ışıltılı bir alyans seti taktığını fark ettim.

Ağzım Hale'nin kulağına gelecek şekilde döndüm. "Bu yüzükler annesinin babasından kalma mı?"

Hale bana baktı. "Hayır. Onlar ödünç alınmış bir şey."

"Mika'dan mı?" Tahmin ettim.

"Hayır, benden ve sonunda senden." Aman Tanrım.

Boğazım kapandı, ıslak geldi ve onu durdurma şansım yoktu.

Yanaklarımdan aşağı döküldü.

"Bu şarkıyı Judge seçti," dedi bana. "Chloe diğer her şeyi planladı, ama Yargıç bu şarkıyı seçtiği için ayak diredi ve Chloe şu ana kadar şarkının ne olduğunu öğrenemedi."

"Tamam," diye fısıldadım gözyaşlarımdan arasından.

"The Pogues'un 'Love You Till the End' şarkısıyla dans ediyoruz." Oh Tanrım.

Beni öldürüyordu.

"Tamam," diye tekrarladım, sesim boğuk çıkıyordu.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Küçük bir kahkaha attı ve "Ne?" diye sordu.

"Teşekkür ederim... beni sevdiğin için."

Yüz ifadesi değişti, kollarını bana doladı ve beni öptü.

Chloe ve Judge'ın dansı saf güzellikteydi. Tom ve Chloe'nin dansı inanılmaz tatlıydı.

Judge Dru ile dans ettiğinde işler ilginçleşti.

Çünkü şarkı bitmeden önce durdu, Dru'yu Nora'nın oturduğu masaya götürdü, Dru'yu bıraktı ve elini Nora'ya uzattı. Dru'nun bunun olacağını bildiği açıktı ama Nora bilmiyordu.

Nora Ellington, Manhattan Ellington'larından, eski para, büyük para ve tam bir sınıf, güzel bir pembe kızardı ve elini tuttu.

Yargıç, anne/oğul dansını bitirmesi için onu dans pistine götürdü.

Bakışlarım, platonik arkadaşıyla dans eden oğluna bakmakta olan Jamie'ye kaydı ve çadırın altındaki tek bir kişinin bile kaçırmadığı büyük bir açıklama yaptı. Jamie'nin yüzünde okuyamadığım bir ifade olduğunu gördüm ve denedim. Çok zorlandım.

"Şu anda ölüyor musun?" Hale kulağıma alaycı bir şekilde fısıldadı.

Bunu kimseye bildiremezdim, bu düğündeki insanlar dışında bir ruh bile yoktu, bu yüzden zaten ölmüştüm.

"Sence Jamie ipucunu alır mı?" Ben sordum.

"Sadece umut edebiliriz."

Bunu söylemesi çok hoşuma gitti çünkü ben de böyle düşünüyordum.

Bir sonraki şarkıda Hale beni dans pistine götürdü. Ve büyük şovumuz için pratik yapmaya başladık.

İKİ HAFTA SONRA.

OFİSE GİRDİĞİMDE SAAT ERKENDİ. ZOEY

Orada sadece bir tane var.

Beni gördü ve hemen zıplayarak bana doğru ilerledi.

Nedenini biliyordum.

Masamın üzerinde kocaman bir pelüş aslan duruyordu. Biraz yırtık pırtıktı, kesinlikle eskiydi ve durduğum yerden görebildiğim kadarıyla çok seviliyordu.

Beni korkuttu çünkü daha önce hiç görmemiştim ve neden masamın üzerinde durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onu gördüğümde olduğum yerde durdum ve "Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Tamam, bu adam geldi. Onu kaçırdın. Çok seksiydi. Bunu söylerken çok seksiydi demek istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, konuşmasını dinlerken bir an için kendimden geçtiğimi düşünüyorum, o kadar ateşliydi. Bir de aksanı vardı ki bu onu daha da ateşli yapıyordu."

"Zo, sadede gel," diye emrettim.

"Sizin bileceğinizi söyledi. Bana onun bir fotoğrafını çekmemi söyledi, ki bu hiç de zor değildi, o aslanı Hale'ye vereceksin ve sen de bileceksin. Bak." Telefonunu tutuyordu.

Telefonunda Marcia Dabrowski'yi etkisiz hale getiren ve belki de hayatımı kurtaran adamın fotoğrafını gördüğümde ürperdim.

Rhys Vaughan.

Rhys Vaughan buradaydı.

Hale bana birden fazla kez adama ulaşmaya çalıştığını söylemişti ama Vaughan cevap vermiyordu. Bu onu kızdırmaya başlamıştı.

Ama adam buradaydı.

Zoey, "Bunu da sana vermemi söyledi," dedi.

Şimdi bana krem rengi bir zarf uzatıyordu, zarfı elime aldığımda pahalı bir kartondan yapılmış olduğunu fark ettim.

Ofisime gittim, dizüstü bilgisayar çantamı ve çantamı bir sandalyeye attım ve zarfı açtım.

İçindeki kartta şöyle yazıyordu,

*Aslan babasından kalma. Ona
vermeni isterdi. Hale bilir.*

*Doğru zaman geldiğinde onunla konuşacağımı
söyle. Ama şimdi, yapılacak daha çok iş var.*
-R

O aslana baktım ve Hale'in en sevdiği aslan olduğunu anladım.

Corey Szabo da oğlu için önemli olan bir şeyi saklamıştı, çünkü öyle olduğu için Corey için de önemliydi.

Yapılacak ne iş olduğunu çok merak ediyordum ama bu şimdilik değildi.

Corey Szabo'nun sevdiklerine ulaşip sevgisini paylaşmanın yollarını bulmaya devam etmesi şu anda tek düşünebildiğim şeydi.

Dudaklarımı yaladım ve dikkatlice aslana doğru adım attım. Uzandım ve ona dokundum.

"Sen şeytani bir dahisin," diye fısıldadım sesimi asla duymayacak olan adama. "Ama buna ihtiyacı var, o yüzden teşekkür ederim."

Paul o gece beni eve götürene kadar aslanı güvenli bir yere koydum.

Asansörden indiğimde Hale ilk kez beni öpmeye gelirken tereddüt etti. Yanıma geldiğinde de öpmem için başını eğmedi.

Beni ve aslanı uzun, çok uzun bir süre kollarında tuttu.

Daha sonra bana, çok küçükken babasının onu bir panayıra götürdüğüne dair anılarının parçalarından bir araya getirdiği hikayeyi anlattı.

Yatak odamız altınlar, kahverengiler, bozlar ve bronzlardan oluşan harika, sofistike ve şık bir çalışmaydı.

Hale, aslanı odanın uzunluğuna yayılan ve teknik ekipmanları saklamanın ve mevsimi geçmiş giysileri sıkıştırmanın bir yolu ve aynı zamanda harika bir dekor koymak için bir yüzey görevi gören gömme ünitenin üzerine yerleştirdiğinde...

Tam oturdu.

ÜÇ AY SONRA.

"MERHABA, BENİM HARIKA GÖZETMENLERİM."

Her zamanki gibi kameraya doğru bakıyordum.

"Bugün Elsa'nın Borsa Özel Röportajları'nın bu sezonki son programı için buradayız. Imogen Swan ve Hale Wheeler benimle birlikte. Ve bugünkü konumuzun sporcuları nasıl etkilediğini tartışmak üzere Tom Pierce ve Sampson Cooper da burada. Önemli ama trajik bir konu hakkında konuşacağız. Kronik Travmatik Ensefalopati ya da CTE ve intihar."

Kamera üzerimde sıkılaştı.

"Şimdi, izleyicilerim, ailemin bu bölümde benimle birlikte olduğunu bildiğinizi biliyorum, özellikle erkek arkadaşım kaybettiği babasıyla ilgili çok zor bir şeyi paylaşmak için burada. Beni izlediğiniz için teşekkür ederim ama Hale ve ben öncelikle şunu bilmenizi istiyoruz: Eğer birini intihar sonucu kaybettiyseniz yalnız değilsiniz ya da kendinizi sık sık karanlık yerlerde buluyorsanız ve çıkış yolu olmadığını düşünüyorsanız, yardım var. İşte bu yüzden

Bu bölüm boyunca ekranın altında, sevdiğiniz birinin intiharını yaşadığınız ve desteğe ihtiyacınız varsa veya sizi dinleyecek birine ihtiyacınız varsa arayabileceğiniz telefon numaralarımız var."

Gözle görülür bir nefes aldım.

"Hadi başlayalım."

Sonra sandalyemde misafirlerime doğru döndüm.

BİR SAAT SONRA, NEW YORK'TAKİ KANEPEMİZDE HALE'YE SARILMIŞ York, uzaktan kumandayı duraklattım ve adamıma

döndüm. "İyi misin?"

Telefonum çaldı.

Onunki de.

"Evet," diye homurdanarak telefonuna uzandı.

"Hale," diye seslendim, onu oyalamak için koluna uzandım.

"Ben Genny," dedi bana. "Muhtemelen bölüm düştüğü için kontrol ediyordur."

"Ben de giriş yapmaya çalışıyorum," diye belirttim. Tüm dikkatini bana verdi.

"Bunu konuşmuştuk bebeğim. Bir yanım ona ne olduğunu insanlara anlatarak güvenine ihanet ettiğimi düşünüyor. Bir yanım da bunun önemli olduğunu biliyor ve eğer bir kişinin semptomlar yaşadığı için bir nöroloğa gitmesini, bir ebeveynin oğlunu tam temaslı futbola kaydettirmeyi yeniden düşünmesini, bir öğretmen ya da hemşirenin çocuğunu istismar eden bir ebeveyni ihbar etmesini ya da bir kişinin dünyanın onlarsız daha iyi olacağını yeniden düşünmesini sağlayabilirsek, buna değecek. Ve eğer çok çabalarsam, babamın da aynı fikirde olduğunu düşünmek için kendimi ikna edebilirim."

Bana doğru eğildi, alnını sertçe alnıma bastırdı, sonra arkasına yaslandı.

"Şimdi Genny ile konuşmam, iyi olduğumu söylemem ve nasıl olduğuna bakmam gerekiyor," diye bitirdi.

"Tamam, yakışıklı," diye
mırıldandım. Telefonunu
çalıştırdı.

Benimkine uzandım.

Fliss'ten gelen bir mesaj da dahil olmak üzere tonlarca mesaj vardı: "Bu çok iyiydi. İkiniz de çok iyiydiniz. Hale'e benden bir kucak ver.

Bir tane de Carole'dan, "Zor olduğunu biliyorum ama inanılmaz derecede önemli. İyi iş çıkarıyorsun, bebeğim. Hale'e sevgiler.

Bir tane de babamdan. "Seninle gurur duyuyorum. Yarın Hale'i getir. Izgara yapacağım. Ve lahana salatası yapmasına hayır demezdim.

Annemden iki tane vardı.

İlki "Çok güzel görünüyordun." dedi. Aferin sana. Kalbim Hale'e.

İkincisi "Lütfen bir dahaki sefere nude bir dudak düşünün" dedi. Pembe biraz fazlaydı.

Bunun üzerine içimi çektim, sonra bıraktım ve Oskar'dan gelen "Harika" mesajına geçtim. Zor olduğunu biliyorum. Ama ikiniz de doğru seçimi yaptınız. Bir kalple bitirmiş.

Gemma'dan bir tane daha: "İzlemesi zor ama önemli. İkiniz de gurur duymalısınız. Sizi kucaklıyorum ve haftaya görüşmek üzere.

Bir tanesi de Zoey'den, "Bok patlıyor kardeşim! Bu şimdiye kadarki en büyük tepki. Hale'e çok çok sevgiler. Harikaydı!

Diğerlerini görmezden geldim, telefon elimi bacağıma koydum ve Genny'ye iyi olduğuna dair güvence vermesini dinledim.

Telefonum elimde titredi. Kaldırdım ve yüzüme çevirdim. Samantha'dan bir mesajdı.

Açtım ve "İkinizle de gurur duyuyorum" yazıyordu. Kendim söylemek için Hale'ye ulaşamıyorum. Hazır olduğunda ondan haber almak istediğimi söyle.

Haberin nugget'ı: Ben onların arabulucusu olmuştum. Hale annesini ektiği için değil.

Dikkat çekmek istediğinde dikkat çeker ve bunu elde etmek için elindeki her yolu kullanırdı. Bu durum Hale'i biraz kızdırdı ama ona aldırmadığımı söyledim. Annelik manipölasyonunda ustaydım.

Sonuç olarak, ikimizin de annesi neyse oydu ve bazı şeyler asla değişmeyecekti.

Ama yine de ikisi de daha iyi durumdaydı.

As I oldu okuma Bu, başka bir bir geldi içinde Samantha'dan.

Seni bulduğuna sevindim. Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Gördün mü?

Daha iyisini yapıyorum.

Uzun bir iç geçirdim ve "Teşekkürler Sam" diye mesaj attım. Ona aramasını söyleyeceğim. Ve yüzün etrafına kalpli üç gülen surat ekledim.

Hale, Genny ile yaptığı görüşmeyi sonlandırdı.

"Annen seninle konuşmak istiyor," dedim sessizce.

"Tamam," diye cevap verdi. "Tom'u arayacağım, ben de onu arayacağım."

"Bize biraz daha şarap getireyim."

"Teşekkürler, bebeğim."

Frosty beni mutfağa kadar takip etti.

Cheddar bir koltukta uyumaya devam etti. Şarap şişesini aldım.

"BU KADAR MI?" BEN SORDUM.

Hale duvardaki parçaya bakarak, "İşte bu," diye cevap verdi.

Mika'nın kilerden biriydi. Kızıyla birlikte yayınladıkları belgesel filmin tamamlayıcısı olan gösterisinin açılışındaydık, gala ertesi gece yapılacaktı.

Baktığı eser, bir kase boncuk üzerinde çalışan üç çift kadın elini tasvir ediyordu. Boncuklar öylesine canlı renklere sahipti ki neredeyse kaseden fırlayacaklardı. Eller farklı yaşlardaydı; buruşuk ve benekli olanlardan muhtemelen ergenlik çağındaki bir kıza ait olanlara kadar.

Nesiller boyunca aktarılan kadınsı bağları, beceriyi ve bilgeliği ifade eden olağanüstü bir resimdi. "Onlara sadece para mı vereceksin?" "Onlara sadece para mı vereceksin? Hale ve ben konuşuyorduk.

Brooklyn'deki mahalle koruma çalışmaları hakkında konuşuyorduk. Birkaç toplantıya katılmıştı, bunlardan biri o gecenin erken saatleriydi ve beni şaşırtarak bağışta bulunacağını söyledi ve çekildi.

Bana doğru baktı. "Ne yaptıklarını benden çok daha iyi biliyorlar ve yapıyorlar da. Sadece yatırıma ihtiyaçları var. Ben yatırım yapıyorum."

Bunu tartışamam.

Ve başka bir projeye dalmadığı için rahatlamıştım. Javi'nin hızla kendini toparlamasıyla birlikte Hale neredeyse her akşam bize yemek yapıyordu. Yemekten sonra çalışmak yerine kitap okuyordu. Bazen sinemaya giderdik. Ve Jadyn'in basketbol takımına katılmıştı.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu fotoğrafı göstererek.

Tekrar fotoğrafa döndüm. "Bence bu harika." "Bunu oturma odası için satın alacağım," dedi bana. "Buna bayıldım," diye cevap verdim.

Birdenbire kararsız bir ifadeye büründü ki bu onu çok sık (ya da hiç) gördüğüm bir ifade değildi.

"Sence işe yarayacak mı?" diye sordu.

"Fark eder mi?" Ben de karşılığında sordum. "Bu harika. Mika aldı. Ve sen onu seviyorsun. Sanatın işe yaraması için gereken tek şey bu."

"Daha önce hiç böyle bir şey almamıştım," diye itiraf etti. Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Gerçekten mi?"

Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Biraz meşguldüm, bebeğim. Ancak son zamanlarda yuva kurmaya başlamak için bir nedenim oldu."

Bu çok hoşuma gitti, yan tarafına bastırdım ve ona "O zaman bu başlamak için mükemmel bir parça" dedim.

Başını eğdi ve beni öptü. Kararımı verdim.

Mika onu bize vermeye çalıştı. Hale reddetti.

Asansörün yanındaki duvara kendisi astı.

Oraya çok yakıştı.

"AMAN TANRIM." CHLOE GÖZLERİNİ DEVİRDİ.

Sully, "Bu doğru," dedi.

"Sana aşık olmuştum," diye itiraf etti Gage rahatça. "Yani, çok güzelsin, alınma Yargıç."

"Alınmadı," diye mırıldandı Yargıç sırtarak.

"Ve seninle tanıştığımda on dokuz yaşındaydım ve o zamanlar üvey kardeşim değildin, yani... tabii ki," diye devam etti Gage. "Artık bunu aştım," diye söz verdi Yargıç'a.

"Bu iyi," dedi Yargıç gülerek.

"Mutlu yıllar sana..." Şarkıyı başlattım ve ben pastayı getirirken yemek masamızın etrafında ezilen herkes bana baktı. Sonra onlar da katıldı.

Ve izdiham çok fazlaydı. Öyle ki, on iki kişilik bir yemek masamız olmasına rağmen, adanın etrafındaki tüm tabureler çekilmişti ve bazı insanlar hala ayakta durmak zorundaydı.

Fliss ve Carole. Gemma ve Jadyn. Anne (yalnız) ve baba (kız arkadaşı Kristine ile birlikte). Oskar (çocuklar Anoushka ile birlikteydi, o da New York'a taşınmıştı, bunu yapmak zorundaydı, yoksa çocuklarını göremeyecekti çünkü Oskar onun içini boşaltmaya karar vermişti ve o da aptalca bir şekilde bunu yapması için ona cephane vermişti) ve Emilie (yalnız, Scott onu tamamen terk etti, onun için üzücü ama sürpriz olmadı). Mika,

Tom ve Cadence. Judge ve Chloe. Sasha. Jamie, Nora ve Dru. Blake. Ned. Gage ve Sullivan (son ikisi çünkü Sully yerel bir firma tarafından işe alınıyordu, bu yüzden bir görüşme için New York'taydı ve Gage de Chloe, Judge ve Sasha Hale'in doğum günü için geldikleri için bu fırsatı değerlendirdi).

Matt hâlâ veterinerlik stajına devam ediyordu ve izin alamıyordu; Genny ve Duncan ise çekim için Los Angeles'taydılar. Hale onları daha önce FaceTime'dan aramıştı.

Bir de Samantha vardı.

İyi haber: Tom bir yetişkindi. Hale'in annesinden hoşlanmıyordu, hoşlanıyormuş gibi de yapmıyordu ama kabalık da etmiyordu. Sadece ondan uzak duruyordu.

Kötü haber: Chloe bir yetişkindi, ama soğuk omzunu gizleme konusunda daha az yetenekliydi.

Daha iyi haber: Samantha olgun davranıyor ve tepki vermiyordu.

Son iyi haber: Etrafta yeterince insan vardı, bu bir şey değildi.

Böylece hepimiz Hale'in doğum gününün tadını çıkarabiliriz.

Pastayı Hale'in önüne koydum, otuz bir maytap onun güzel gözlerini aydınlatıyordu.

"İşte benim Olağanüstü Bay Wheeler'ım, mutlu yıllar!" Şarkı bittiğinde ağladım.

Herkes alkışladı.

Yanağından öpmek için eğildim, sonra kulağına Milk Bar Bakery'den aldığım pastayı anlattım, "Kenarları çıplak, ama krema katmanları bir inç derinliğinde, üç tane var ve tonlarca serpme var, bu yüzden işe yarayacağını düşündüm."

Başını çevirdi. "Bu mükemmel."

Dudaklarına bir dokunuş yaptım.

Geri döndüğümde, "Ama mumları nasıl söndüreceğim?" diye sordu.

Yavaşça pastaya baktım ve "Şey... kahretsin" diye mırıldandım.

Bir kahkaha patlattı ve beni kucağına çekti.

Samantha mutfağa koşup doğum günü pastası dondurmasını almadan önce maytapların sönmesini bekledik.

Gage, Sully'ye "Seni seviyorum kardeşim," dedi ve ardından, "Ama Hale'in her yıl düzenlediği doğum günü pastası üzerine doğum günü pastası kutlaması için kesinlikle buradayım," diye itiraf etti.

Sully, "Bunu zaten biliyordum," diye cevap verdi. Herkes güldü.

Carole kadehini kaldırdı. "Beşinci Thurston Remington'a."

Fliss'in "Thurston'a!" diye bağırması da dahil olmak üzere diğer bardaklar havaya kalktı.

Ve bunun üzerine herkes tekrar güldü. Ama en çok Hale güldü.

Ve bu beni mutlu etti.

BİR ŞEMSIYENİN ALTINDA OTURUYORDUM VE HALA GÖLGELENMEK ZORUNDAYDIM.

Chuck'ın gönderdiği videoyu izlemek için telefonumu güneşten korudum.

Görmek hala zor olsa da, ihtiyacım olanı gördüm ve mesaj attım, onlara ilgilendiğimizi ve en kısa sürede kendim görmek için bir zaman ayarlamak için iletişime geçeceğimi söyledim.

Chuck'la birlikte Batı Yakası operasyonlarımız için stüdyo alanı bakmıyordum, çünkü olmam gereken yerdeydim.

Telefonumu yere bıraktım ve okyanusa baktım.

Hale sörf tahtasının üzerinde ayağa fırlamış, bir dalga yakalamaya hazırlanıyordu.

Yakaladı. Bu konuda tecrübeli olduğum için her zaman yakaladığını biliyordum.

Kalbim biraz çarparken (çünkü o sörf tahtasını sürerken çok seksiydi) sörf tahtasını sürdü. Kabarıklık azaldığında

doğal olarak düştü, ama onun yerine

Tekrar monte edip kürek çekerek geri döndü, ayağa kalktı, kolunun altına sıkıştırdı ve sörfte koşarak çıktı.

Daha fazla kalp çarpıntısına ve onu filme alma dürtüsüne direnmeme işaret edin (bunu zaten yaptım, bir sürü).

İki saattir oradaydık. Saat daha sekiz buçuktu ama sörf yapmak için geç oluyordu. İşi bitti sanmıştım.

Daha bitirmemişti.

Baba ve oğul gibi görünen bir ikiliye doğru yürüdü, baba elektrikli tekerlekli sandalyedeydi, dokuz, on yaşlarında olabilecek oğlu ise Hale'in yaklaşmasını izliyordu. Bir süredir oradaydılar ve sanki birini bekliyorlarmış gibi sahilde bir aşağı bir yukarı baktıklarını fark etmiştim. Ortaya çıkmayan birini.

Çocuğun üzerinde bir çocuk dalış kıyafeti ve muhtemelen kiralık olan hırpalanmış bir sörf tahtası vardı.

Sörf dersleri, ters gitti.

Hale onlarla biraz konuştu, bir sürü kafa sallama oldu ve sonunda çocuk heyecanla dans etmeye başladı. Yakın olmasam da çocuğun kendinden geçtiğini, babanın ise şokta olduğunu görebiliyordum.

Hale bana baktı.

Ona bir öpücük
verdim.

Çenesini yukarı kaldırdı.

Sonra yarım saat boyunca sahilde çocukla birlikte durdu ve ona mavilikte yapması gerekenleri karada gösterdi.

Ondan sonra birlikte kürek çektiler.

Bu süre zarfında kitabımı elime aldım (Hale'i o çocukla izledikten sonra - çocuklarla arası çok iyiydi, bu yüzden kalbimin biraz daha fazla çarptığını söylemek yanlış olmaz). Yapmam gereken işler ve konuşmam gereken insanlar vardı ama belli ki bu sabahki sörf seansı

Her zamanki gibi.

Yani, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, gerçekten olmam gereken tek yer burasıydı.

Ve bu gerçekten yapmam gereken tek şeydi.

HER ZAMAN OTURACAĞI YERE AYARLADIKTAN SONRA

Hale'nin aylar önce bana verdiği bitkinin yaprakları masanın bir köşesindeki çift fotoğraf çerçevesiyle uyum sağladı.

Sonra ona baktım.

Babasının çalışma odası olan odaya girmemişti. Kapının pervazına yaslanmış, beni izliyordu.

"Tamam mı?" Ben sordum.

"Orası mükemmel bebeğim," dedi usulca.

Böyle düşünmesi beni şaşırtmadı, çünkü onu oraya koymamı öneren Hale'di.

"Belki de bu odayı yenilemeliyiz" diye dikkatlice önerdiğimde babasının masasında durduğum yerden kıpırdamadım.

"Hayır," dedi Hale hızla ama sert bir şekilde değil. Sonra da açıkladı: "Bu odayı o tasarladı. Benimle, Duncan'la ve Genny'yle birlikte olmak için bu odayı seçti. O-"

Sesi kalınlaşmıştı, ben de sözünü kestim, "Tamam, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğiz."

"O ölmeden önceki gibi olmasını istemem sence garip mi?" diye sormadan önce boğazını temizledi.

"Hayır" dediğimde hızlı olma sırası bendeydi.

"Ondan sonra görmedim..." Hale'in yutkunmasını izledim. "Ben gördüğümde temizlenmişti. Sadece o." Omuz silkti. "Bu o."

"Ve onun sana yakın olmasına ihtiyacın var," diye tahmin ettim nazikçe. "Evet," diye homurdandı.

Sonunda adamıma doğru yürüdüm. Yaklaştım ve elimi göğsüne koydum.

"Diğer resimlerden bazılarını buraya taşıyabilir miyiz? Matt ve Sasha. Tom. Marilyn ve Robert. Chloe ve Judge'ın düğün fotoğraflarından birini çerçevelet. Duncan ve Genny'nin. A

Mika ve Cadence'in Tom'la çekilmiş fotoğraflarını. Masasına koyun."

Kollarına atılıp vücuduna yapışmadan önce önerimi ancak bitirebilmişim.

Saçıma bakıp, "Babam bunu severdi." dedi.

Evet.

Corey Szabo ile hiç tanışmamıştım ama bir şeyin doğru olduğunu biliyordum.

Evet, bunu isterdi.

Hale zaten evde bulunan fotoğrafların hiçbirinin yerini değiştirmede. Babası tarafından yerleştirilmişlerdi, bu yüzden hiç dokunulmadan yerlerinde kaldılar.

Ancak Hale iki gün içinde telefonundaki ve ailesinin gönderdiği fotoğraflardan seçimlerini yapmıştı. Onları bastırdık. Sonra çerçeve almak için dışarı çıktık.

Ve ben yakınımda dururken onları düzenlemek için çalışma odasına giren Hale oldu.

Hepsi Corey'nin masasında, sandalyesinin karşısında oturuyordu. Sevdiği herkes.

Karşılığında onu sevenler. Ben de dahil.

Corey

SONRA.

"UYAN, KÜÇÜK ADAM."

Corey oğlunun dönmesini, gerinmesini, yumruklarıyla gözlerini ovuşturmasını ve odasını aydınlatan yıldızların arasından babasına göz kırpmasını izledi.

Corey, "Hadi," diye ısrar ederek yataktan kalkmasına yardım etti.

"Nereye gidiyoruz baba?" Hale uykulu bir şekilde sordu. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam," diye mırıldandı Hale.

Corey onun elini tuttu ve yeni odasına, koridora, merdivenlere, sonra da ona çok dikkat ederek uçurumdan aşağıya doğru yürürken daha fazla merdivene ulaşmasına yardım etti.

Onu kucağına almadı çünkü oğlu bir yerlere kendi başına gitmeyi seviyordu ve kucağa alınmak "bebekler içindi". Bu yüzden Corey, oğlunun neredeyse doğumundan itibaren sergilediği şiddetli bağımsızlığı bastırmadan onu sıkı bir şekilde tuttu.

Hayır, Corey bunu yapmamak için çok uğraştı. Oğlunun kendi yolunu çizmesini istiyordu.

Her zaman.

Geceydi. Okyanus sakindi, dalgalar kıyıyı ıslatırken huzur veriyordu.

Hale'yi kuma götürdü, sonra da yeni evlerine **b a k m a s ı** için onu çevirdi.

"Şunu görüyor musun?" diye sordu, hâlâ Hale'in elini tutuyor ve diğer eliyle evi gösteriyordu.

Hale başını geriye doğru eğdi ve uçurumun üzerindeki büyük eve gözlerini kırptırdı.

"Yeni houz'umuz mu?"

"Yeni evimiz." Corey çömeldi ve bir koluyla Hale'in küçük bedenini sararak onu yanına çekti. "Ve bir gün, bugünden çok uzun bir süre sonra, senin olacak. Onu sana bırakacağım."

Bunu berbat ettiğini biliyordu çünkü Hale'in küçük kafası sarsılarak ona doğru döndü ve telaşla, "Nereye gidiyorsun baba?" diye sordu.

"Hiçbir yerde, evlat. Hiçbir yerde. Asla," dedi Corey telaşla. "Ben her zaman senin yanında olacağım. Sadece şunu bilmeni istiyorum," -yukarıya doğru işaret etti- "bu senin. Sahip olduğum her şey senin. Her şeyi senin için yapıyorum. Burada çok uzun bir süre yaşayacaksın Hale ve bunu güvende ve mutlu bir şekilde yapacaksın."

Hale şaşkın görünüyordu ama

"Tamam." dedi. Tamam.

Güvenli.

Ve mutlu.

Güvenli.

Oğluna vereceği şey buydu.

Güvenli.

Corey eğilip oğlunun başını öptükten sonra, "Bir gün anlayacaksın," diye mırıldandı.

"Yüzmeye gidebilir miyiz?" Hale sordu.

"Yarın, güneş çıktığında. Bu yüzden sahildeki bu evi bizim için aldım. Böylece istediğin zaman gidip okyanusta oynayabilirsin."

Hale kocaman sırttı.

"Bir süre oturup dalgaları dinlemek ister misin?" Corey sordu.

"Evet!"

Birden Corey'nin içini bir endişe kapladı, çünkü artık oğlu heyecanlı görünüyordu ve eğer aşırı heyecanlanırsa bir daha uyuyamayacaktı. Ve çocukların uykuya ihtiyacı vardı. Bu konuda pek çok kitap okumuştı ve hepsinde de bu konu vardı.

Kucağında oturan oğlu birkaç dakika içinde babasının göğsüne yapışmış bir şekilde uykuya daldığında kendi kendini tekmeliyordu ve bir daha böyle aptalca şeyler yapmamaya yemin ediyordu.

Corey bir süre oturdu, dalgaları dinledi, oğlunu kollarının sıcaklığında tuttu, sonra dikkatlice ayağa kalktı ve merdivenlerden yukarı, eve doğru yürürken onu yakınında tuttu ve sonunda oğlunu yıldızların arasındaki yatağına geri yatırdı.

Hale

ŞİMDİ...

"UYAN, BEBEĞİM."

Hale onun dönüp gerinmesini, elini gözlerine götürmesini ve sonra ay ışığında ona göz kırpmasını izledi.

"Haydi," diye ısrar ederek onu yataktan dışarı çıkardı.

"Hale, saat sabahın ikisi, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Hadi ama."

Ona şaşkınlıkla baktı ama karanlık odada, merdivenlerde ve sonra uçurumun yamacından aşağıya doğru yürürken daha fazla merdivende gezinmesine yardım ederken elini tuttu.

Kumun içine yerleştirilmiş cam kürelerden oluşan çemberi, içlerindeki mumların alevlerinin karanlıkta dans ettiğini gördüğünde kadının soluğunu tuttuğunu duydu.

Onu çemberin ortasına doğru yönlendirdi, spor ayakkabılarının arasından telefonunu çıkardı ve go tuşuna bastı.

Kumun üzerinde duran Bluetooth hoparlör "Love You Till the End" şarkısını çalmaya başladı.

Koşu ayakkabılarına geri döndü ve yüzüğü çıkardı.

"Bunu resmileştirmenin zamanı geldi," diye mırıldanarak Marilyn'in pırlantasını sol parmağına geçirdi.

Yüzüğe bakmadı.

Ona bakıyordu, gözlerinde aşk parlıyordu.

"Yakında sıra bize geleceğine göre, pratik yapmaya devam etmeliyiz," dedi ve onu kollarına çekti.

Nişanlısı isteyerek geldi.

Şarkı onlara serenat yapıyordu. Elsa kollarıyla onun boynuna sarıldı ve yanağını göğsüne yasladı, vücutları birbirine yapışmış, mum ışığında sallanıyordu.

Ve bir uçurumun üzerine inşa edilmiş geniş bir evin altında, Hale ve Elsa yıldızların altında kumda dans ettiler.

Son

Nehir Yağmuru Serisi devam edecek...

EĞER ABD'DE İSENİZ VE ZOR DURUMDAYSANIZ, LÜTFEN
Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattı 988 veya 1-800-273-
8255. Ya da başka bir ülkedeyseniz, lütfen size destek
sunabilecek yerel bir kaynak bulmanızı tavsiye ederim. Bu
kuruluşlar sevdikleriniz için de kaynak sağlamaktadır.

Umut ve iyileşme var.
Kendinizi kaybolmuş hissediyorsanız, her ikisini de bulmanız
en büyük dileğimdir.

KRONİK TRAVMATİK HASTALIKLAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ
İÇİN

Ensefalopati veya CTE, concussionlegacy.org adresinden
Concussion Legacy Foundation'ı ziyaret edin. CTE
hakkında rehberlik arıyorsanız,
concussionlegacy.org/helpline adresinden CLF'nin yardım
hattı formunu kullanın.

KİTAP KULÜBÜ / DÜŞÜNME SORULARI

1. Bu kitap eril aşk üzerine bir çalışma. Corey oğlu için. Tom, oğlu olarak gördüğü bir adam için. Jamie de Hale'e destek ve rehberlik sağlıyor. David ise pek çok konuda aynı fikirde olmasalar bile oğlunun sevgisine kendini açık tutuyor. Bu adamlar ve ilişkileri hakkında ne hissettiniz?

2. Nehir Yağmuru kitaplarının hepsinde, boşanmanın yetişkin çocuklar üzerindeki etkisiyle ilgili bir konu var. Bu hikayede Samantha'nın eski kocasından hoşlanmadığı için oğlunu silahlandırıldığını ve bunun Hale'i küçükken ve daha büyükken nasıl etkilediğini görüyoruz. Bunu daha önce gördünüz mü? Sizin başınıza geldi mi? Samantha'nın Corey'i cezalandırmak için oğlunun istediği bahar tatilini reddetmesine nasıl tepki verdiniz?

3. Hepimizin farklı aileleri olduğu söylenir, aynı aile içinde olanların bile. Ebeveynler çocuklarına farklı davranır, kardeşler birbirlerine farklı davranır. Elsa ve kardeşleri, Elsa'nın ortanca çocuk sendromuna sahip olduğunun farkında olması da dahil olmak üzere klasik kategoriler arasında yer alıyor. Siz kardeşlik çizgisinde nereye düşünüyorsunuz? En büyük/yaşlı çocuk, ortanca çocuk ya da en küçük çocuk olarak yetiştirilmekten kaynaklanan özellikler yaşadığınızı hissediyor musunuz?

4. Bu serideki Corey Szabo'nun yer aldığı kitaplar, intiharın sonraki etkilerini derinlemesine inceliyor. Corey'nin teşhisini okuduğunuzda şaşırdınız mı? Bu sizin için bazı soruları cevapladı mı? Yoksa siz de Hale gibi Corey'nin neden intihar ettiğine dair hala birçok olasılık olduğunu ve bunu asla tam olarak bilemeyeceğinizi mi düşünüyorsunuz?

5. Elsa ve Hale'in her ikisinin de anneleriyle sorunları var, ancak bunlar çok farklı. Bu kitabın sonunda, sorunlu davranışları tamamen ortadan kalkmasa da her ikisi de anneleriyle barışıyor. Sizce bu karakterlerin yapması gereken doğru şey bu muydu? Siz olsaydınız bu durumları nasıl ele alırdınız?

6. Hale ve Oskar beden pozitifliği hareketi hakkında derinlemesine bir tartışma yaptı. Bu tartışma hakkındaki düşünceleriniz nelerdi?

7. Sizce Paloma ve AJ neyin peşinde?

8. Sizce Nora ve Jamie arasında neler oluyor?

9. Hale'in en sevdiğiniz evi hangisiydi, New York mu Los Angeles mı?

KRISTEN ASHLEY'İN RIVER RAIN SERİSİ HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNİN

**Tırmanıştan Sonra: Bir Nehir Yağmuru Romanı, Kitap
1**
Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

Onlar Üç Amigo'ydu: Duncan Holloway, Imogen Swan ve Corey Szabo. Evlerinde zor hayatları olan iki genç oğlan, yürüyüşlerinde çamura batmaktan çekinmeyen havalı bir kızla bir araya geliyor.

Büyüyüp aktivist, CEO ve popüler River Rain outdoor mağazalarının yüzü Duncan Holloway, ödüllü aktris ve Amerika'nın sevgilisi Imogen Swan ve acımasız teknoloji milyarderi Corey Szabo oldular.

Zengin ve çok ünlü olduklarında, bir kişinin bencilce davranışlarının tüm hayatlarını nasıl etkileyeceğinin yıkıcı bilgisini öğreneceklerdi.

Ve sevdiklerinin hayatlarını.

River Rain serisine, Duncan ve Imogen'in şiddetli bir ihanetten onlarca yıl sonra birbirlerine dönüş yollarını bulmalarının hikâyesi olan Tırmanıştan Sonra ile başlayın.

Ve kendinizi, Nehir Yağmuru devam ettiğinde hikayeleri anlatılacak olan aileleriyle tanıştırın.

[Tırmanıştan Sonra kitabından bir alıntıyı okumak için buraya tıklayın.](#)

Huzurun Peşinde: Bir Nehir Yağmuru Romanı, Kitap 2

Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

Chloe Pierce çok küçük yaşlardan itibaren sevdiklerine göz kulak olmak üzere eğitildi.

Ve en iyiler tarafından eğitildi.

Ancak ona göz kulak olan adam artık orada olmadığına, Chloe başıboş kalmıştır; tıpkı hayatının temellerinin paramparça olduğu gibi.

Sonra tam zıttı olan uzun boylu, sırık gibi, gösterişsiz Yargıç Oakley ile karşılaşır. Kadın alışveriş yapar. O yürüyüş yapıyor. O pembe kadınlar içer. O bira içer. O bir şehir kızı. O bir dağ adamı.

Açıkçası bu, karşılaştıklarında patlayan bir kavga ettikleri anlamına geliyor. İkinci karşılaşmaları da pek iyi geçmez.

Yargıç bu meydan okumayı seviyor. Chloe onun bir kadında istemediği her şeydir, ama onunla zaman geçirmenin yollarını bulmaktan vazgeçemez. Onun kayıp ve değişimle uğraştığını biliyor.

Sadece bunun ne kadar derin olduğunu bilmiyor. Ya da Chloe'nin kalbinde yeri olanları önemsemesinin ne kadar kökleşmiş olduğunu, ona bakacak birine güvenmenin ne kadar zor olacağını...

Ve onun sırası geldiğinde ne kadar zor olduğunu.

[Chasing Serenity kitabından bir alıntıyı okumak için buraya tıklayın.](#)

Sıçramayı Gerçekleştirmek: Bir Nehir Yağmuru Romanı, 3. Kitap

Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

Alexandra Sharp yıllardır iş arkadaşı John "Rix" Hendrix'e aşıktır. O onun mükemmel erkeği, bunu biliyor.

O sadece onun mükemmel kadını değil ve bunu o da biliyor.

Sonra Rix, Alex'e aralarında bir kıvılcım olabileceğine dair bir ipucu verir, eğer bir adım atarsa bu kıvılcımı alevle dnstrebilir. Bu da Alex'in bir daha asla risk almaması için gereken ipucunu yakalamasına neden olur.

Ancak, inkar edilemez bir zamanlamayla, Rix'in kalbini kıran eski sevgilisi ve Alex'in hayatını onunkini kırmakla geçiren ailesi, daha fazla drama sunmak için hazırlanarak başlarını kaldırırlar. patan arkadaşlarının yardımıyla Rix ve Alex bu saldırıya birlikte göğüs germeye karar verirler...

Sahte bir çift olarak.

[Taking the Leap kitabından bir alıntıyı okumak için buraya tıklayın.](#)

Eşleştirmek, Bir Nehir Yağmuru Romanı, 4. Kitap

Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

Yıllar önce, tenis sperstarı Tom Pierce ve "It Girl" Mika Stowe bir partide tanıştı.

Mika aşık oldu. Tom zaten karısına aşıktı. Tom Mika'yı bir arkadaş olarak ne kadar çok istese de, Mika bu harika adama ilgi duymanın ve ona asla sahip olamamanın çok acı vereceğini biliyordu.

Sonsuza dek süreceğini düşündükleri bir süre için yollarını ayırmışlar, ancak tarifsiz bir trajedi Mika'nın hayatını kararttığında sadece bir kez yeniden bir araya gelmişlerdir.

Yıllar sonra, imkânsız olan gerçekleşir.

Bir zaman gelir, ikisi de ayrılır.

Ama Őimdi Tom korkunç bir hata yapmıŐtır. Sevdiklerine o kadar zarar veren bir hata ki, asla telafi edilemeyeceğini dűŐűnűyor.

Mika, onunla tanıştığında ne kadar uzađa ve ne kadar hızlı dűŐűtűğűnű asla unutmamıŐtır, ancak Tom'un gűnahı onu uzanmaktan uzak tutmaktadır.

Ancak aralarında űpatanlar da var.

Ve bu maçı yapmak için kurulan komplo ortaya çıktığında, Tom ve Mika kendilerini spor endűstrisinin Golyat'ıyla karŐı karŐıya getiren uluslararası bir entrikanın içine atılırlar.

Őimdi arkadaşlık, cazibe, aŐk, aile, keder, kefareti, bir kıtanın iki zıt tarafında yaŐanmıŐ çok farklı iki hayat ve bir kutu dolusu yavru kediyle uđraŐırken aynı zamanda bűyűk bir savaŐla karŐı karŐıyadırlar.

[Making the Match kitabından bir alıntıyı okumak için buraya tıklayın.](#)

TIRMANIŞTAN SONRA

ALINTI

Corey

Kırk dört yıl önce.

Duncan'ın yanında durdu ve onun gidişini izledi.

Ve Duncan bir pislik gibi davrandığı için kızgın bir halde onun kaçışını izlerken, onu sonsuza dek izleyebileceğini biliyordu.

Ama o uzaklaşıyordu. Sonsuza kadar zamanları yoktu. Bunu biliyordu, çünkü ormana doğru o dönüşü yapmadan önce derenin aşağısında olmasına rağmen, birdenbire gitmiş gibi görünüyordu.

İşte o zaman yan tarafına ve yukarıya, Duncan'a baktı.

Evet, yukarı.

Çünkü Duncan ondan daha uzundu.

Sadece uzun olmak değildi.

Duncan ondan çok daha fazla "ers" idi.

Corey gözlerini Duncan'ın kafasına diktiğinde, en iyi arkadaşının hâlâ oradaymış gibi en son bulunduğu noktaya baktığını gördü.

Dun'ın yüzü bir tuhaftı. Corey bu tuhaflığı biliyordu.

Bunu garip hissetti.

Göğsünün
derinliklerinde.

Sanki hayatı boyunca oradaymış gibi, daha önce hiç hissetmemiş olsa bile.

İyi bir tuhaflıktı.

Corey anlamadı ama belki de en iyi tuhaflık buydu. Hayır.

Duncan aynı şeyi hissedemezdi. Onun

için değil.

Onun için değil.

"Neden bunu yapmak zorundaydın ki?" Corey homurdandı.

Dun ona bakmadan, "Bilmiyorum. "Bilmiyorum."

İki kez söylemesine gerek

yoktu. Neden iki kez söyledi?

Ve neden onun gittiği yeri izlemeye devam ediyordu?

"O sadece bir kız," diye mırıldandı Corey.

İşte o zaman Duncan nihayet ona baktı. Ve anladı.

İkisi de biliyordu.

Imogen sadece bir kız

değildi. Ve asla da

olmayacaktı.

Tırmanıştan Sonra'yı satın almak için [buraya](#) tıklayın.

The River Rain Serisi hakkında daha fazla bilgi edinmek için [buraya](#) tıklayın.

HUZURUN PEŞİNDE

ALINTI

Corey

On beş yıl önce.

Genny mutfakta yaz salatasıyla bir şeyler yapıyordu. Tom, Matt'le birlikte kulüplerinde tenis oynuyordu ve Tom'dan gelen son telefona göre, Genny'nin hazırladığı akşam yemeğini yemek için yakında evde olması gerekiyordu. Sasha sahilde taklalar atıyordu.

Chloe ise terastaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, görünüşte küçük kız kardeşine göz kulak oluyordu ama daha çok denizden parıldayan güneşe bakıyordu.

Corey'ye göre, Tom ve Genny'nin çocukları söz konusu olduğunda, Matt'in iyi olduğunu düşünüyordu. Babasına çok benziyordu, Corey'nin katlandığı bir adamdı ama Corey'nin kimseye, özellikle de Tom Pierce gibi hayatta her şeyi kolay elde eden erkeklere tahammülü yoktu.

Hayat kolay değildi.

Kazandığınız şey için acı çektiniz.

Bunun için çalıştın.

Bunun için

hile yaptım.

Onun için

çaldı.

Onu elde etmek için ne yapman gerekiyorsa.

Tom, görünüşü, tenis kortlarındaki yeteneği, rahat tavırları, sinsî gülümsemesi ve hiçbir şeye katlanamaması, hepsi onun kucağına düştü.

Genny de dahil.

Tatlı, güzel, yetenekli Genny. Amerika'nın en sevilen aktrislerinden biri.

Genny'nin en küçüğü olan Sasha'yı Corey bir türlü anlayamıyordu. Güneş gibi parlayan sarı saçları da dahil olmak üzere Genny'nin bazı özelliklerine sahip olmasına rağmen, ne annesine ne de babasına benziyordu.

Ya da Corey'nin tanıdığı herhangi biri.

Ama Chloe, en büyüğü.

Tom'a bu kadar benzemeseydi, Corey'nin çocuğu olabilirdi. Çok zeki.

Cehennem gibi kurnaz.

Chloe Pierce, içinde bulunduğu her durumu saniyeler içinde hesaplar, hangi sonucun amaçlarına en iyi şekilde hizmet edeceğini çözer ve sonra bunu yapmaya koyulurdu.

Ve on yaşındaydı.

Corey ona tapardı.

Genny'nin bir şeylere sinirlendiğini görünce terasa çıktı ve bunu yapmasının tek nedeni Genny'nin neredeyse ömür boyu arkadaşı olan Corey'nin sık sık olduğu gibi aileyle akşam yemeği için orada olması ve Genny'nin yemek pişirmekle meşgul olması değildi.

Bunu yaptı çünkü Chloe Pierce'ın zihnini meşgul eden şeyle ilgileniyordu.

Adam yaklaşırken Chloe ona on yaşlarında bir çocuk gibi, "siktir git" der gibi baktı.

Ve ona daha çok tapıyordu.

Neredeyse herkesi alıp satabilecek servete ve dolayısıyla güce sahip olduğu düşünüldüğünde, o dünyada ona böyle bakışlar göndermeye cesaret edebilecek çok az insan vardı.

Corey bakışı görmezden geldi ve onun oturduğu yerin yanındaki şezlonga, çarşafa yakın bir yere geçti

Malibu kayalıklarının üzerinde yer alan bir evin terasının korkuluğuna yerleştirilmiş şeffaf cam.

O da sandalyesinin ucuna oturdu.

"Dökül," diye emretti.

"Konuşmak istemiyorum Corey Amca."

"İstemek," diye düzeltti ve onun bu eleştirisi karşısında anında dişlerini sıktığını duydu.

Corey gülümseyerek savaştı.

Corey, "Tekrar edeceğim, dökül,"

diye bastırdı. O söylemedi.

Corey bekledi.

Hâlâ gelmedi.

Corey beklemeye devam

etti. Chloe aptal değildi.

Chasing Serenity'yi satın almak için [buraya](#) tıklayın.

The River Rain Serisi hakkında daha fazla bilgi edinmek için [buraya](#) tıklayın.

SIÇRAMA YAPMAK

ALINTI

Alex

Oluyordu.

Benimle flört ediyordu.

John "Rix" Hendrix, tanıdığım en havalı adam, tanıdığım en ilginç insan, gördüğüm en yakışıklı adam, flört ediyordu...

ile...

Ben.

Ve ben de bir şekilde flört etmeyi başarıyordum (bir nevi).

Tamam, bunu yapmak için Moskova'dan bir şeye güveniyor olabilirim (bu şey onların katırları), ama oluyordu.

Ve yapmam gerekenden fazlasını yapmadığımı biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü Chloe ve Judge da bizimle birlikteydi. Dışarıda bir şeyler içiyorduk, yeni Trail Blazer programımızın resmi başlangıcını kutluyorduk (o gün Judge, Rix ve ben genişletilmiş programla birlikte yeni sorumluluklar ve yeni maaşlar içeren yeni iş unvanlarına imza atmıştık - bir terfi ve yüzde on beş zam almıştım - bu dünyada beni en çok korkutan adamla bir şeyler içmeye kesinlikle değerd).

Chloe, Rix'e ve bana kendini beğenmiş bakışlar atıyordu, ama daha çok bana, hatta bir keresinde bana göz kırpmıştı.

Bir kenara yazayım: Patronum Judge'ın kız arkadaşı Chloe Pierce, tanıdığım en havalı, en ilginç, en muhteşem kadındı.

Ve (neyse ki şimdiye kadar, belki şimdi değil?) Rix bunu kaçırmış olsa da, ama hiçbir şey söylememiş olsa da, Chloe'nin Rix'e aşık olduğumu bildiğini biliyordum... büyük zaman.

Ben de öyleydim.

Rix'e aşıktım.

Hem de çok.

Benim adıma

mutluydu. Ben kendim

için mutluydum!

Çünkü Rix benimle flört ediyordu. Benimle!

Ve bunun çılgınca olmasının nedeni sadece havalı, ilginç ve yakışıklı olması değildi ve şimdiye kadar böyle bir adam bana hiç ilgi göstermemişti (hayır, bana ilgi gösteren erkekler bu niteliklerden bir veya daha fazlasına sahip değildi).

Çünkü ben... bendim.

Öncelikle, sevimli erkeklerin yanında utangaçtım (tamam, sadece utangaçtım, ama erkeklerin yanında çok daha kötüleşti ve sevimli olanların yanında grafiklerin dışında daha da kötüleşti).

Maskara sürmeyi bildiğimden bahsetmiyorum bile, sadece sürmeyi pek sevmiyordum (bu yüzden çok özel bir durum olmadıkça ya da ailemle birlikte olmadıkça sürmüyordum).

Dağlarda küçük bir evim vardı (TBH, daha çok büyük bir kulübe gibiydi), ama nadiren içindeydim çünkü olmak için çok daha iyi yerler vardı (ve evim harikaydı, sadece bir ton ilgi alanım vardı ve bunların çoğu evimde gerçekleşmiyordu).

Mutfakta yemek yapmayı biliyordum ama kamp ateşinde (ve sıcak kömür ocağında) çok daha iyi yemek yapardım.

Star Trek inekleri vardı, ben sadece bir yıldız ineğiydim (yani, geceleri ıssız bir yerde onların altında yatıyordum

ve uyuyana kadar onlara bakıyordum).

Kışın ortasında bir ormana kar ayakkabısıyla girmeyi, bir çadır kurmayı ve doğada birkaç gün geçirmeyi, geceleri tek kişilik bir çadırda tek kişilik bir uyku tulumuna sarılıp far ışığında kitap okumayı, bir bardak sıcak kakaoyla kar fırtınası sırasında ateşin başında oturmaya tercih ederim (gerçi o da güzeldi).

Birçok kadın beni anlamadı.

Erkekler de anlamadı ve aslında beni anlamayan erkeklerin sayısı kadınlardan daha fazlaydı çünkü basmakalıp bir şekilde kadınsı değildim. Çoğu kadın birçok farklı türde kadın olduğunu anladı. Çoğu erkek (benim deneyimime göre) o kadar geniş fikirli değildi.

Hayır, aslında beni anlamayan herkesten çok ailemdi.

Ailem beni hiç anlamadı.

Ben de anlamadığımı için bu pek de şaşırtıcı değildi.

"Çok seksi," diyordu Rix.

Düşüncelerimden sıyrılıp onun sözlerine odaklandım. Bana (bana!) yönelttiği sözlere.

Taking the Leap ürününü satın almak için [buraya](#) tıklayın.

The River Rain Serisi hakkında daha fazla bilgi edinmek için [buraya](#) tıklayın.

EŞLEŞMEYİ YAPMAK

ALINTI

Corey

Yıllar önce.

İçeri girebileceğini sanmıyordu.

Ama kapıyı çaldığında kapı açıldı ve sağdıçlardan biri ona baktı, sonra omzunun üzerinden baktı, tanıdık derin sesin "İçeri alın onu" dediğini duydu.

Corey içeri girdi ve damadın Corey'nin ziyareti için hazırlandığını hemen gördü.

Tabii ki öyle yapacaktı.

O aptal değildi.

Corey hazırlıklı olduğunu biliyordu çünkü sağdıçlar tek kelime etmeden başlarını sallayıp bakarak dışarı çıktılar.

Corey, odadan çıkarken her bir adamla göz göze geldiğinde yüzlerinde düğün günü neşeli ifadeler görmedi.

Bu, o gün olacaklar ya da arkadaşlarının hayatının geri kalanını bağlamak üzere olduğu kadın hakkında herhangi bir endişe duymalarıyla ilgili değildi.

Çünkü hepsi Corey'den nefret ediyordu ve belki de onun neden orada olduğunu biliyorlardı.

Ya da öyle sandılar.

İfadesiz yüzüyle Corey her gözle karşılaştı.

Buna alışkındı, özellikle de erkek cinsiyetine. Erkekler, yörüngelerinde kendilerinden asla eşit olamayacakları kadar zeki ve onlar için daha da kötüsü, aynı şekilde daha zengin başka bir erkek olduğunda ne yapacaklarını asla bilemezlerdi.

Özellikle de bu adamlar gibi büyük egoları olanlar.

Bu düşünce üzerine kapı sonuncunun arkasından kapandı ve Corey Tom Pierce'a döndü.

"Biliyorum," diye başladı Tom. "Eğer ona zarar verirsem-" "Ona sahip olacağım."

Tom'un ağzı kapandı ve sinir bozucu bir şekilde her zaman zekâ ve akılla dolu olan gözleri kurnazlaştı.

Tom Pierce ile ilgili bir başka sinir bozucu şey?

O sadece gezegendeki en yetenekli tenis oyuncusu olmakla kalmadı, aynı zamanda zekasını ve aklını rakiplerine karşı kullanarak sadece fiziksel gücüyle galip gelmekle kalmadı, onlardan daha iyi düşündü.

(Bir kenara, Corey'nin düşüncesine göre bu, birinin as servis attıktan sonra sizi aşağılamasından, sonra bunu tekrar yapmasından ve sonra tekrar yapmasından daha kötüydü, Pierce'ın sık sık yaptığı bir şeydi - rakiplerinden birinin dediği gibi, servisi bir mermiyi geri döndürmeye çalışmak gibiydi).

Ayrıca gezegendeki en yakışıklı adamlardan biriydi.

Bir tenis oyuncusu gibi yapılı değildi. Bir futbolcu gibi yapılıydı, uzun vücudu güçle doluydu. Servisini bu kadar korkunç yapan şey buydu, dönüşünden bahsetmiyorum bile.

Koyu renk

saç. Koyu

renk

gözler.

Klasik görünüm, kare çene, güçlü çene, yüksek elmacık kemikleri.

Corey onun adını ilk kez ofis konuşmalarına kulak misafiri olurken duydu. Birinin asistanı, "JFK Jr'a benzeyen ama daha yakışıklı olan" "şu tenisçi Pierce" hakkında konuşuyordu.

Corey onun bir fotoğrafını gördüğünde, kadının

yanılmadığını fark etti.

Genny onu arayıp, "Corey, sanırım evleneceğim adamla tanıştım," dediğinde ve bu adam Tom Pierce olduğunda, Corey'nin kalbi ikiye bölündü.

Corey son olarak Tom'la tanıştığında, Genny'nin bildiklerini biliyordu.

Asla gerçekten onun olamayacaktı.

Ama Pierce her zaman onun olacaktı. Ve o da bundan mutlu olacaktı.

Elimizdeki konuya gelince.

Corey, "Onu ilk kıran ya da en iyi kıran sen olmazsın," diye alay etti.

Pierce, lanet olası adam, ona hiçbir şey vermedi. Ne bir küçümseme, ne bir kaçınma, hatta ne de bir göz seğirmesi... Corey'ye karşı kendini koruyabilmesi, adamın hoşlanmadığı başka bir özelliğiydi.

Corey devam etti, "Onu daha önce bir araya getirdim, yine bir araya getireceğim."

Bunun üzerine Pierce konuştu.

"Bunun için uğraşıyormuşsun gibi davranmayalım."

"Peki ben ne için uğraşıyorum?" Corey itti.

Bu bir hataydı.

Uzun zamandır ilk kez, o zaman fark etmemiştir.

"Bunun da Holloway'le olduğu gibi çöküp yanmasını umuyorsunuz, çünkü sonunda gerçekten istediği erkeklerden vazgeçip istemediği ama onun istediği biriyle yetinmesini umuyorsunuz."

Gerçekten.

Corey bu adamdan nefret ediyordu.

Eşleştirmeyi Satın Almak için [buraya](#) tıklayın.

The River Rain Serisi hakkında daha fazla bilgi edinmek için [buraya](#) tıklayın.

DAHA FAZLA KRISTEN ASHLEY KEŞFEDİN

KARANLIĞIN İÇİNDE:
Bir Hayal Ülkesi Romanı
Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

Nişanları daha çocukken atılmıştı. Zengin ve yakışıklı Remington Markisi Loren Copeland, Derryman Kontu'nun göz alıcı kızı Maxine Dawes ile evlenecekti. Bu bir güç eşleşmesi. Her iki ev için de mükemmel bir ittifak.

Ancak Kont, Maxine'in asla evlenemeyeceği anlamına gelen bir çocukluk yarasını gizli tutmaktadır. Bunu, bu evliliğin gerçekleşebilmesi için bir mucize ararken yapmıştır. Böyle bir ittifakın kendisine sağlayacağı nüfuza ihtiyacı vardır ve bunu elde etmek için her şeyi göze alacaktır.

Zamanı geldi. Daha fazla bahane olamazdı. Daha fazla erteleme yok. Evlilik gerçekleşmek zorunda, yoksa sözleşme bozulacak.

Her şey kaybolmuş gibi görünürken Kont mucizesini bulur: Kızının bir ikizinin olduğu paralel bir evren vardır. Onu bulmalı, kendi dünyasına getirmeli ve Markizi kendisine aşık etmesi için zorlamalıdır.

Ve bunu yapıyor.

YABANCI RÜZGAR: Bir Kaos Romanı

Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

On altı yaşındayken, Jagger Black gözlerini onun olan kıza dikti. Bir mezarlıkta. Annesinin cenazesi sırasında.

Yıllarca hayatları kesişir, aralarındaki bağın çekimini hissederler ama sonra kendi yollarına giderler.

Ama Jagger o kıızı sokakta birini kovalarken gördüğünde iki kere düşünmeden olaya dahil olur. Ve kızın dönüştüğü kadını tam olarak gördüğünde, sonunda her şeyi kabul edip etmediğine ya da onu serbest bırakma zamanının gelip gelmediğine karar vermesi gerektiğini bilir.

Serbest kalmaya hazır.

Ama Jagger her şeyi kabul etti.

DREAM BITES YEMEK KİTABI: Komandolarla Yemek Pişirmek

Kristen Ashley'den Kısa Öyküler

Suzanne M. Johnson'dan Tarifler

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

New York Times'ın en çok satan yazarı Kristen Ashley ve USA Today'in en çok satan yazarı Suzanne M. Johnson'dan...

Bakalım neler pişiyor!

Denver'a ve Hawk Delgado'nun komandolarının mutfaklarına davetlisiniz: Daniel "Mag" Magnusson, Boone Sadler, Axl Pantera ve Augustus "Auggie" Hero

kadınları için hazırladıkları güzelliklerden bazılarını sizlerle paylaşıyor.

Sadece komandolarla vakit geçirmekle kalmayacaksınız, Rüya Takımı da adamlarıyla birlikte ortaya çıkıyor ve bir dizi özel konuk yıldız var. Bu kadarla da bitmiyor, dışarıda kalmayı sevmeyen sürpriz bir kaynaktan bazı bonus tarifler de bulacaksınız.

Denver'a bir gezi, birkaç kısa hikaye, biraz anı ve bolca harika yemek için kemerlerinizi bağlayın.

(Bu yemek kitabından elde edilen gelirin yarısı Rock Chick Nation Hayır Kurumlarına aktarılmaktadır)

Dream Bites, Komandolarla Yemek Pişirmeye Hoş Geldiniz!

VAHŞİ ATEŞ: Bir Kaos Romanı

Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

"Biliyorsun, iyi bir kardeşi zapt edemezsin."

Kaos Motosiklet Kulübü savaşını kazandı. Ancak her kardeş, motosikletinin arkasında kadınıyla gün batımına doğru yola çıkmadı.

Kaos, babası öldürülene kadar Kulüp' n ahlaki pusulası olan Dutch Black'in hikayesiyle geri dönüyor. Ve Dutch'ı yetiştiren adam, her ne pahasına olursa olsun Kulübü korudu. Bu kombinasyon Dutch'ın olmaya niyetlendiği adamdır.

Aynı zamanda Dutch'ın kadınına vermek için her şeyi yapacağı erkektir.

SESSİZ ADAM: Bir Rüya Adam Romanı

Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

Charlotte "Lottie" McAlister tam havasında. Hayatının bir sonraki bölümünü üstlenmeye hazırdır ve bir erkeği olmadığı için başından beri yaptığı şeyi yapacaktır. İşlerini kendi başına halledecektir. Bu iş bir aile kurmak anlamına gelse bile.

Sorun şu ki, Lottie'nin bir sapığı var. Gerçekten kötü türden.

Bir korumaya ihtiyacı olduğu anlamına gelen türden.

Mo Morrison'a girin.

Muazzam. Korkunç.

Sessiz ol.

Mo pek konuşmaz ve Lottie dikkat çekmeye alışkındır. Ve Mo'nun ilgisini istiyor. Hem de çok.

Ama Mo'nun katı bir kuralı var. Eğer vücudunuzu koruyorsa, onunla tek yaptığı şey budur.

Ancak Mo, Lottie'yi ne kadar uzun süre güvende tutmak zorunda kalırsa, bu güzel sarışına o kadar hızlı aşık olur ki, Lottie onun kafasındaki ölmek bilmeyen şeytanlarla bile başa çıkabilir.

Ama sonunda, Lottie ve Mo sadece tehdit sona erene kadar ellerini uzak tutmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmazlar, aynı zamanda aşırı korumacı Hot Bunch, Lottie'nin çılgın üvey babası Tex, Mo'nun erkek öğrenci komandolarından oluşan ekibi ve çatlak kız kardeşleriyle de pazarlık etmek zorunda kalırlar.

Lottie sonunda hayalindeki erkeğe kavuşmadan önce. Ve Mo da Hayalindeki Kız'a sahip olabilir.

ROUGH RIDE: Bir Kaos Romanı

Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

Rosalie Holloway, Kaos Motosiklet Kulübü için her şeyini ortaya koydu.

Rakip kulüpleri Kaos'u -erkeğinin kulübü Bounty'yi- ihbar eden Rosalie risklerin farkındadır. Ve korkutup yola getirmeyi umduğu erkeği, ona ihanet ettiğini öğrenip kendi adaletlerini yerine getirmeleri için onu kardeşlerine teslim ettiğinde bunun bedelini öder.

Ama aslında Rosie, Bounty'den uzaklaştıkça Kaos'un kardeşi Everett "Snapper" Kavanagh'a aşık olduğunu uzun zamandır inkâr ediyordu. Snap, kar mavisini gözleri, sessiz özgüveni ve tatlı mizacıyla onu güvende tutması gereken ve bu görevi yerine getiremeyen motorcu çocuktur.

Snapper için, Kaos Yerleşkesi'nde onu ilk gördüğü andan itibaren Rosalie hep Rosalie'ydi. Sadece açık bir atış için bekliyordu. Ancak Rosie'si Bounty tarafından bir deponun beton zemininde kanlar içinde bırakıldıktan, dövüldükten ve kırıldıktan sonra bunu elde etmek istemedi.

Rosalie devam eden bir savaşın kurbanı olmuşken, Snapper ona güvenmesi için rehberlik etmeli, onunla bir şans yakalamalı ve bir bağ kurmalıdır...

Ve kadınının Kaos ailesine sıkı sıkıya bağlar.

ROCK CHICK REAWAKENING:

Bir Rock Chick Romanı

Satın almak için [buraya](#)
tıklayın.

New York Times çoksatan yazarı Kristen Ashley'den Daisy ve Marcus'un uzun zamandır beklenen hikâyesi Rock Chick Reawakening geliyor. Kristen'ın Rock Chick serisinin ön bölümü olan Rock Chick Reawakening, Daisy'yi neredeyse mahveden yıkıcı olayın hikâyesini paylaşıyor; bu olay Denver'ın en saygın isimlerinden Marcus Sloane'u

Denver yeraltı dünyasının en korkulan suç patronlarından biri olan iş adamı, sonunda kendisinden kalbini çalan kadının kalbini kazanmak için harekete geçer.

BLUE BOX PRESS / 1001 KARANLIK GECE HABER BÜLTENİ İÇİN KAYDOLUN

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın
ve Tiffany Lock kolye kazanma şansını yakalayın.
Her çeyrekte bir yarışma var!
Bonus olarak, tüm aboneler BEŞ ÜCRETSİZ özel kitap indirebilir!

1001 KARANLIK GECE KOLEKSİYONU ON'U KEŞFEDİN

Daha fazla bilgi için [buraya](#) tıklayın.

Donna Grant'tan [EJDERHA](#)
[SEVGİLİSİ](#) Bir Ejderha
Kralları Romanı

[KEEPING YOU](#) by Aurora Rose Reynolds
An Until Him/Her Novella

[HAPPILY EVER NEVER](#) by Carrie Ann Ryan
Bir Montgomery Mürekkep Mirası
Novellası

[DESTINED FOR ME](#) yazan Corinne Michaels
Benim İçin Geri Dön/Kalacağını Söyle Çapraz Geçiş

[MADAM ALANA](#) Yazan Audrey
Carlan Bir Evlilik Müzayedesi
Romanı

[DIRTY FILTHY BILLIONAIRE](#) Yazan: Laurelin
Paige Bir Kirli Evren Novellası

[SAKLAN VE ARA](#) Laura
Kaye'den Bir Küfür
Romanı

J. Kenner tarafından yazılan SENİNLE KARIŞIK
Bir Stark Güvenlik Romanı

TEMPTED by Lexi Blake
Bir Efendiler ve Paralı Askerler Romanı

DANDELION GÜNLÜĞÜ yazan Devney
Perry Bir Maysen Jar Romanı

CHERRY LANE yazan Kristen
Proby Bir Huckleberry Bay
Novellası

THE GRAVE ROBBER by Darynda Jones
Bir Charley Davidson Romanı

BANSHEE'NİN ÇIĞLIĞI Heather Graham A
Krewe of Hunters Novella

DARKEST NEED by Rachel Van
Dyken A Dark Ones Novella

CHRISTMAS IN CAPE MAY by Jennifer Probst
Bir Sunshine Sisters Romanı

Rebecca Zanetti'den Bir VAMPİRİN EŞİ
Karanlık Koruyucular/Asiler Novellası

NEREDE BAŞLIYOR Helena
Hunting'den Bir Pucked Novella

Blue Box Press'ten de

EVLİLİK MÜZAYEDESİ yazan Audrey Carlan
Birinci Sezon, Birinci Cilt

Birinci Sezon, İkinci Cilt
Birinci Sezon, Üçüncü Cilt
Birinci Sezon, Dördüncü
Cilt

ÇALINTI HAYALLERİN MÜCEVHERCİSİ by M.J. Rose

Christopher Rice'ın C. Travis Rice adıyla yazdığı SAPPHIRE
STORM
Bir Sapphire Cove Romanı

ATLAS: PA TUZUNUN HİKAYESİ Lucinda Riley ve Harry
Whittaker

Xio Axelrod'dan BYLINE'DA AŞK Bir
Oyun ve Oyuncular Romanı

KÜL VE KANIN RUHU Jennifer L. Armentrout Bir Kan ve
Kül Romanı

START US UP by Lexi Blake
Bir Park Avenue Promise
Romanı

ÇEKİMLE SAVAŞMAK Kristen
Ashley'den Bir Nehir
Yağmuru Romanı

VISIONS OF FLESH AND BLOOD by Jennifer L.
Armentrout ve Rayvn Salvador
Bir Kan ve Kül/Et ve Ateş Özeti

Jennifer L. Armentrout'tan ETTEKİ ATEŞ Bir Et
ve Ateş Romanı

BLUE BOX PRESS VE 1001 KARANLIK GECE
DÜNYASINI KEŞFEDİN

Koleksiyon Bir
Koleksiyon İki
Koleksiyon Üç
Koleksiyon Dört
Koleksiyon Beş
Koleksiyon Altı
Koleksiyon Yedi
Koleksiyon
Sekiz
Koleksiyon
Dokuz Paketler
Keşif Yazarları Mavi
Kutu Yayınları
Yükselen Fırtına
Liliana Hart'ın MacKenzie Ailesi
Lexi Blake'in Crossover Koleksiyonu
Kristen Proby'nin Crossover Koleksiyonu

BLUE BOX PRESS ADINA,

Liz Berry, M.J. Rose ve Jillian Stein, ~ Steve Berry'ye

teşekkür eder
Doug Scofield
Benjamin Stein
Kim Guidroz
Tanaka Kangara
Stacey Tardif
Asha Hossain
Chris Graham
Jessica Saunders
Kate Boggs
Donna Perry
Richard Blake
ve Simon Lipskar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.